

Breathing Room

Contents

Breathing Room	1
1. Thông Tin	2
2. Chương 1	2
3. Chương 2	8
4. Chương 3	12
5. Chương 4	18
6. Chương 5	21
7. Chương 6	26
8. Chương 7	34
9. Chương 8	40
10. Chương 9	50
11. Chương 10	55
12. Chương 11	65
13. Chương 12	75
14. Chương 13	85
15. Chương 14	94
16. Chương 15	104
17. Chương 16	111
18. Chương 17	120
19. Chương 18	131
20. Chương 19	140
21. Chương 20	146
22. Chương 21	155
23. Chương 22	161
24. Chương 23	168
25. Chương 24	173

Breathing Room

Giới thiệu

Tiến sĩ Isabel Favor đánh giá cao sự giản dị, trang nhã. Suốt tuần, cô chỉ mặc những bộ vét đen cắt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/breathing-room>

1. Thông Tin

Thông tin Ebook

Tác phẩm: Breathing Room

Tác giả: Susan Elizabeth Phillips

Thể loại: Văn học nước ngoài

2. Chương 1

Chương 1

Tiến sĩ Isabel Favor đánh giá cao sự giản dị, trang nhã. Suốt tuần, cô chỉ mặc những bộ vét đen cắt may cực khéo với đôi giày da gót thấp nhã nhặn và một chuỗi ngọc trai ở cổ. Vào cuối tuần cô thích những chiếc áo len, áo khoác lụa gọn ghẽ, luôn có màu trung gian. Một búi tóc vấn khéo và sự kết hợp của những đồ đẹp để đắt tiền thường giữ mái tóc vàng khỏi bung ra thành những lọn quăn lộn xộn. Nếu không ăn thua, cô phải viện đến chiếc băng đô nhưng nhỏ.

Cô không đẹp nhưng đôi mắt nâu nhạt hài hoà nằm đúng chỗ, và vàng trán hơi rộng so với phần còn lại trên khuôn mặt. Đôi môi hơi dày, nên cô thường trang điểm bằng son không màu và giặm phần nền trên mũi để làm mờ những nốt tàn nhang rải rác. Thói quen ăn uống tốt khiến làn da cô mịn màng và vóc dáng thanh mảnh, khoẻ khoắn, dù cô vẫn thích có cặp hông thon hơn. Với tất cả sự tôn trọng, cô là một phụ nữ ngăn nắp gọn gàng, khác biệt duy nhất là móng cái tay phải hơi lờm chờm. Khi không gặm nó tới sát phần thịt mềm, thì nó ngắn hơn đáng kể so với các móng khác và gặm móng tay là thói quen duy nhất còn lại từ thời thơ ấu khá lộn xộn mà cô không bao giờ có thể chế ngự được hoàn toàn.

Khi ánh sáng của toà EmpireState bật lên ngoài cửa sổ văn phòng, Isabel đút ngón cái vào nắm tay để cường lại cảm dỗ. Nằm trên chiếc bàn kiểu cách là số buổi sáng của tờ báo ưa thích ở Manhattan. Bài phóng sự làm trong cô nhức nhối suốt cả ngày, nhưng cô quá bận để suy nghĩ. Giờ chính là thời gian nghiền ngẫm.

Ngôi sao của học thuyết tự lực của Mỹ bị điều khiển, đòi hỏi và khó tính.

Người nguyên là trợ lý văn phòng của tác giả nổi tiếng về học thuyết tự lực và là giảng viên, Tiến sĩ Isabel Favor nói bà chủ của cô ta thật tệ hại. “Bà ta là một kẻ độc đoán”- Teri Mitchell- vừa từ nhiệm tuần trước, tuyên bố...

“Cô ta không từ nhiệm”, Isabel nói thẳng. “Tôi đã sa thải cô ta sau khi phát hiện cô ta không buồn mở thư của những người hâm mộ trong suốt hai tháng”. Móng cái lọt vào giữa hàm răng cô. “Và tôi không phải một kẻ độc đoán”.

“Cô nghĩ em ngốc à”. Carlota Mendoza trút sọt rác bằng đồng vào chỗ chứa trên xe đẩy dọn vệ sinh. “Cô cũng là- tất cả những thứ khác mà cô ta nói - bị xua đuổi và đòi hỏi? Sí, những thứ đó nữa”

“Tôi không thể. Lau trên đỉnh của cái khung đèn ấy đi nhé?”

“Em trông có giống mang theo thang không? Và thôi cần móng tay đi”.

Isabel giật ngón cái ra. “Tôi có những chuẩn mực, đó là tất cả. Ác độc là thói xấu. Keo kiệt, ghen tị, ham lam,... đều là thói xấu. Nhưng tôi có là gì trong những thứ đó không?”

“Có một túi kẹo thanh giảo trong ngăn kéo dưới móng cô đấy, nhưng tiếng Anh của em không được tốt, nên chắc em không hiểu cái món tham lam này”.

“Vui thật”. Isabel không tin vào việc gặm nhấm cảm xúc của mình, nhưng đó là một ngày khủng khiếp, nên cô mở ngăn kéo dự phòng, rút hai thanh Snicker, và quăng một thanh cho Carlota. Cô chỉ cần dành thêm thời gian với mấy băng yoga vào sáng mai thôi.

Carlota bắt thanh kẹo, dựa vào xe đẩy để xé giấy bọc. “Chỉ là tò mò thôi... cô có bao giờ mặc quần jean không?”

“Jean á?” Isabel nhấm nháp thanh chocola trên vòm miệng, thưởng thức giây lát trước khi trả lời. “Ồ, tôi cũng từng mặc rồi”. Cô đặt thanh kẹo xuống và đứng dậy khỏi bàn. “Này, đưa nó cho tôi”. Cô lấy miếng giẻ lau của Carlota, đá văng đôi giày và kéo cái váy Armani lên để có thể trèo lên chiếc ghế dài, với tới chân đèn.

Carlota thở dài. “Cô lại sắp kể rằng cô đã trải qua các phòng dọn vệ sinh trường học thế nào đấy à?”

“Và nhiều văn phòng, nhà hàng và nhà máy nữa”. Isabel dùng ngón trỏ luồn vào giữa những vòng cuộn trang trí. “Tôi phục vụ bàn suốt thời gian đi học, rửa bát đĩa... ôi, tôi ghét việc này. Trong lúc viết bài luận, tôi chạy việc vặt cho những kẻ giàu lười biếng”.

“Giờ cô là gì, ngoại trừ không có phần lười biếng ấy”.

Isabel mỉm cười và tiếp tục chuyển tới đỉnh khung ảnh. “Tôi cố làm rõ vấn đề. Với sự chăm chỉ làm việc, tính kỷ luật và cầu nguyện, mọi người có thể biến ước mơ của mình thành hiện thực”.

“Nếu em muốn nghe những thứ ấy, em đã mua thẻ tới một giờ dạy của cô rồi”.

“Nhưng ở đây, tôi tặng em hiểu biết của tôi miễn phí”.

“May cho em. Cô xong chưa? Bởi tối nay em còn phải dọn dẹp những văn phòng khác nữa”.

Isabel bước xuống ghế dài, đưa trả miếng giẻ lau rồi xếp lại các chai tẩy rửa trên mặt xe để Carlota không phải với quá xa lấy những thứ cần thiết. “Sao em lại hỏi về đồ jean?”

“Chỉ là cổ hình dung nó trong đầu thôi.” Carlota nhét nốt thanh Snickers vào miệng. “Lúc nào nhìn cô cũng thanh lịch, như không biết phòng vệ sinh là gì, hay làm thế nào dọn nó một mình”.

“Tôi phải giữ hình ảnh chứ. Tôi đã viết Bốn nền tảng của cuộc đời sáng lạn (Four Cornerstones of a Favorable Life) khi mới 21 tuổi đầu. Nếu tôi không ăn mặc bảo thủ, ai có thể xem tôi là nghiêm túc được.”

“Giờ cô bao nhiêu nhĩ, 62 à? Cô cần đồ jean”.

“Tôi vừa sang tuổi 34, em biết đấy”.

“Quần bò và một chiếc áo đỏ xinh tươi, cái này bó chít cái kia phô ngực ra. Và giày gót thật cao”.

“Nói chuyện mấy cô gái làm tiền, tôi đã kể em nghe hai về quý bà lang thang bên con đường cây xanh có mặt ở chương trình mới về việc làm hôm qua chưa?”

“Mấy con điểm ấy lại ra đường tuần tới thôi. Em không biết tại sao cô cứ phí thời gian với chúng”.

“Bởi tôi thích họ. Họ là những người lao động chăm chỉ”. Isabel đá cái ghế, buộc mình tập trung vào điểm tích cực thay vì bài báo nhục nhã kia. “Bốn nguyên tắc nền tảng có hiệu quả ọi người, từ những kẻ lang thang tới các vị thánh và tôi có hàng nghìn giấy chứng nhận chứng minh điều đó”.

Carlota khịt mũi và bật máy hút bụi, kết thúc cuộc trò chuyện một cách hữu hiệu. Isabel tổng tờ báo vào sọt rác, rồi nhìn đắm đắm về phía hốc tường thấp sáng bên phải cô. Ở đó có một lọ pha lê Lalique lõng lầy khắc axit bốn khối vuông bên trong, đó là logo riêng của công ty Isabel Favor Enterprises. Mỗi khối vuông đại diện ột trong Bốn nền tảng của cuộc đời sáng lạn.

Những mối quan hệ lành mạnh

Tự hào nghề nghiệp

Trách nhiệm tài chính

Tinh thần cống hiến.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Những kẻ chỉ trích phê phán Bốn nền tảng này quá đơn giản, và cô bị buộc tội không chỉ một lần là vừa thiếu cặn, tự mãn vừa đạo đức giả, nhưng cô không cho những gì mình đạt được là đương nhiên, nên cô chưa bao giờ cảm thấy tự mãn cả. Cô xây dựng công ty và cuộc đời mình bằng cách tuân thủ những nguyên tắc ấy, và nó làm cô hài lòng khi biết công việc của mình đang tạo nên khác biệt trong cuộc sống mọi người. Cô có bốn cuốn sách xác nhận uy tín của mình và cuốn thứ năm sẽ ra mắt trong vài tuần tới, một tá băng, những chuyển thuyết trình được sắp kín lịch suốt năm tới và một tài khoản ngân hàng kha khá. Không tồi đối với một cô bé nhút nhát đã trưởng thành trong mớ cảm xúc hỗn độn.

Cô nhìn những chồng tài liệu gọn ghẽ trên bàn. Cô cũng có một vị hôn phu, một đám cưới mà cô dự định lên kế hoạch suốt một năm nay và công việc giấy tờ mà cô cần xử lý trước khi trở về nhà lúc đêm xuống.

Cô vẫy tay chào từ biệt khi Carlota đẩy xe đi, rồi nhặt một chiếc phong bì dày từ Cục thuế nội địa lên. Lẽ ra nó phải gửi tới Tom Reynolds, quản lý kinh doanh và kế toán của cô, nhưng hôm qua anh ta ốm và cô không thích để mọi việc bộn lên.

Điều đó không có nghĩa là là cô bị điều khiển, đòi hỏi, hay khó tính.

Cô rạch phong bì với cái mở thư. Báo giới đã gọi suốt ngày vì lời bình luận của cô trong bài báo nọ, nhưng cô đã đi đường cao tốc, từ chối trả lời. Sự rùm beng tiêu cực vẫn làm cô khó chịu. Công việc của cô được xây dựng trên cả sự tôn trọng và cảm xúc của người hâm mộ, điều đó giải thích tại sao cô cố hết mức để sống một cuộc đời mẫu mực. Hình ảnh là một thứ mong manh, và bài báo này có thể huỷ hoại hình ảnh của cô. Câu hỏi là, tệ đến mức nào?

Cô rút lá thư và bắt đầu đọc. Được một nửa, lông mày cô nhướng lên, và cô với lấy điện thoại. Ngay khi vừa nghĩ rằng hôm nay không thể tệ hơn thì giờ cô lại bị dính vào IRS . Đường như là một chuyện khủng khiếp, một hoá đơn 1,2 triệu USD tiền nợ thuế.

Cô cực kỳ trung thực với bên thuế vụ, nên cô biết đó chỉ là một lỗi máy tính đáng bực, đầu không có nghĩa là dễ giải quyết. Cô ghét phải phiền Tom khi đang ốm, nhưng anh ta cần chú ý tới chuyện này đầu tiên vào sáng mai.

“Marylin à, Isabel đây. Tôi cần nói chuyện với Tom”.

“Tom hử?” Lời vợ viên quản lý kinh doanh lú lút như đang nốc rượu. Cha mẹ của Isabel cũng từng như vậy. “Tom không có nhà”.

“Tôi mừng vì anh ấy đã khá hơn. Khi nào anh ấy về? Tôi e là chúng tôi có việc gấp”.

Marilyn sụt sịt. “Tôi...tôi lẽ ra phải gọi cô sớm hơn, nhưng...”. Cô ta oà khóc. “Nhưng tôi...tôi không thể...”

“Chuyện gì vậy? Nói tôi nghe”.

“Là T-Tom. Anh ta, anh ta...” Cơ nức nở nghẹn trong cổ họng như một cái búa khoan kẹt trong nhựa đường. “Hắn đã ch-ch-chuồn tới Nam Mỹ với e-e-em g-gái tôi rồi!”

Và, như Isabel phát hiện ra chưa tới 24 giờ sau đó, với tất cả tiền của Isabel.

Michael Sheridan ở cùng Isabel lúc cô làm việc với cảnh sát và chịu đựng hàng loạt cuộc gặp dài lê thê, đau đớn với IRS. Anh không chỉ là luật sư của Isabel mà còn là người đàn ông cô yêu, và cô chưa bao giờ biết ơn vì có anh trong đời cô hơn lúc này. Tuy nhiên sự hiện diện của anh không ngăn chặn được thảm họa, và vào cuối tháng 5, hai tháng sau khi cô nhận được bức thư chết giấm đó, nỗi sợ tồi tệ nhất của cô đã được khẳng định.

“Em đã mất tất cả”. Cô dụi mắt, rồi quăng ví lên chiếc ghế Nữ hoàng Anna ở phòng khách của căn hộ sang trọng ở Upper East Side. Những tấm ván tường màu đào và những tấm thảm phương Đông lung linh trong ánh sáng dịu của cây đèn Frederick Cooper. Cô biết những của cải trên trái đất chỉ là phù du thôi nhưng cô không mong chúng tuột đi nhanh đến thế này.

“Em sẽ phải bán nơi này- đồ đạc, trang sức và tất cả đồ cổ của em”. Rồi sẽ phải giải tán quỹ từ thiện của cô, nơi đã và đang làm nhiều điều tốt đẹp cho tầng lớp bình dân. Mọi thứ sẽ ra đi.

Cô không nói với Michael bất cứ điều gì anh chưa biết, chỉ là cô làm mọi thứ thực hơn để cô có thể đương đầu, và khi anh không đáp lời, cô nhìn anh hỏi lỗi. “Anh đã im lặng suốt cả tối. Em đã làm anh phát mệt với những lời phàn nàn rồi phải không?”

Anh quay lại từ cửa sổ, nơi anh nhìn xuống công viên. “Em không phải người hay phàn nàn, Isabel. Em chỉ đang cố định hướng lại bản thân thôi”.

“Lịch thiệp, như thường lệ”. Cô trao anh một nụ cười ảo não, rồi vuốt phẳng cái gối thêu trên sofa.

Cô và Michael không sống cùng- Isabel không tin chuyện này- nhưng đôi lúc cô ước họ đã làm thế. Sống mỗi người một nơi có nghĩa họ gặp nhau quá ít. Cuối cùng họ cũng may mắn xoay sở cuộc hẹn ăn tối vào thứ bảy hàng tuần. Và tình dục... Cô không nhớ nổi đã bao lâu rồi ai trong số họ cảm thấy ham muốn mãnh liệt.

Khoảnh khắc Isabel gặp Michael Sheridan, cô đã biết anh là người tâm hồn đồng điệu. Cả hai lớn lên trong những gia đình khác thường và học hành chăm chỉ để vượt qua cấp học. Anh thông minh và tham vọng, cũng ngăn nắp như cô vậy và tận tâm với nghề nghiệp. Anh đã là người lắng nghe (sounding board) khi cô trau chuốt bài giảng về Bốn nguyên tắc nền tảng và hai năm sau, khi cô viết một cuốn sách về Nền tảng Mối quan hệ lành mạnh, anh đã đóng góp một chương từ quan điểm của phái nam. Những người hâm mộ cô biết tất cả về mối quan hệ của họ và luôn hỏi khi nào họ tiến tới hôn nhân.

Cô cũng thấy thoải mái với diện mạo khiêm tốn, dễ chịu của anh. Anh có khuôn mặt nhỏ xương xương với mái tóc nâu gọn ghẽ. Anh chỉ cao hơn 5,9 feet (gần 1m8) một chút nên không cao hơn cô quá nhiều, điều làm cô không thích lắm. Anh có tính tình điềm đạm và logic. Hầu hết mọi lúc anh luôn kiềm chế. Với Michael, không có sự thay đổi tâm tính khó chịu hay cơn bùng nổ bất thường. Anh thân thuộc và triu mến, hơi ngọt ngào theo cách tốt nhất có thể và hoàn hảo với cô. Đáng lẽ họ đã kết hôn một năm trước nhưng cả hai quá bận và họ vẫn song hành tốt đẹp nên cô thấy không cần vội. Hôn nhân chẳng được gì ngoài sự lộn xộn, dù cho điều đó từng được nghĩ là hợp lý.

“Hôm nay em đã có báo cáo bán hàng trên sổ mới”. Cô cố không đưa vào nét cay đắng mà nó vẫn âm thầm lộ ra.

“Chỉ là thời điểm xấu thôi”.

“Em chỉ là trò cười trên Letterman. Trong lúc em viết về Nền tảng Trách nhiệm tài chính, thì gã quản lý kinh doanh lại biến thủ tiền của em”. Cô đá bay giày, rồi đẩy chúng xuống dưới ghế để khỏi vứt đi. Nếu nhà xuất bản của cô có thể dừng chuyển hàng, cô ít nhất còn có thể giảm bớt sự bẽ bàng trước công chúng. Cuốn sách cuối cùng đã ở trong danh sách bán chạy nhất trên New York Time suốt sáu tuần, nhưng cuốn này đang nằm phủ bụi trên các giá sách. “Em đã bán được gì chứ, một trăm bản à?”

“Không tệ thế đâu”.

Ngoại trừ là đúng thế. Nhà xuất bản đã thôi trả lời các cú điện của cô và việc bán các thẻ cho chuyến thuyết trình mùa hè đã quá tệ tới mức cô buộc phải hủy bỏ. Không chỉ mất các tài sản của mình cho IRS, cô còn mất đi danh tiếng mà nhiều năm mới xây dựng được.

Cô hít một hơi sâu chống lại nỗi hoảng hốt đang đe dọa tràn ngập khắp người và cố nhìn về hướng tích cực. Nhanh thôi, cô có toàn bộ thời gian để lên kế hoạch cho đám cưới. Nhưng sao cô có thể cưới Michael khi biết anh đang nuôi họ cho đến lúc cô tự đứng dậy được trên đôi chân mình? Nếu cô đứng dậy được trên đôi chân mình...

Cô quá gắn bó với các nguyên tắc của Bốn nền tảng nên không cho phép những suy nghĩ tiêu cực làm mình tê liệt. Đó là cái họ cần thảo luận. “Michael, em biết giờ khá muộn rồi, và anh nói anh đã mệt, nhưng chúng ta cần bàn về đám cưới”.

Anh nghịch nghịch núm âm lượng trên hệ thống âm thanh. Anh đang gặp nhiều căng thẳng trong công việc và những rắc rối của cô không giúp ích gì. Cô giơ tay chạm vào anh nhưng anh lảng ra. “Không phải bây giờ, Isabel”.

Cô tự nhủ họ chưa bao giờ là một cặp đồng thanh tương ứng cả, và cô không đau vì sự từ chối của anh, đặc biệt từ lúc cô buộc anh trải qua quá nhiều rắc rối vừa rồi. “Em muốn làm cuộc sống của anh thoải mái, chứ không phải khó khăn hơn”, cô nói. “Gần đây anh đã không đề cập đến bất cứ điều gì về đám cưới, nhưng em biết anh thất vọng với em vì không định ngày. Giờ em phá sản và thực tế là em có một thời gian khó khăn với ý tưởng ai đó phải nuôi em. Ngay cả anh”.

“Isabel, xin em...”.

“Em biết anh sắp nói là nó chẳng tạo nên gì khác biệt cả- rằng tiền của anh là tiền của em- nhưng điều đó khác đối với em. Em vẫn tự lực cánh sinh từ khi mới 18 tuổi và ...”

“Isabel, thôi đi”.

Anh hiếm khi lên giọng, nhưng cô đang như một cái máy ủi vậy nên cô không đổ lỗi cho anh. Sự quyết đoán của cô là sức mạnh và cũng là điểm yếu ở cô.

Anh quay về phía cửa sổ. “Anh vừa gặp một người”.

“Vậy à? Ai thế?” Tất cả bạn bè của Michael là luật sư, những con người tuyệt vời tuy vậy hơi buồn tẻ. Thật dễ chịu khi thêm ai đó mới vào giới của họ.

“Cô ấy là Erin”

“Em có biết cô ấy không?”

“Không. Cô ấy nhiều tuổi hơn anh, gần 40 rồi”. Anh quay lại cô. “Và, Chúa ơi, cô ấy thật là một đồng lõa xộn, hơi thừa cân, và cô ấy sống ở một nơi điên rồ. Cô ấy không quan tâm đến trang điểm hay ăn mặc và chả có gì ăn nhập cả. Thậm chí cô ấy cũng không có bằng cao đẳng”.

“Thế thì sao? Chúng ta đâu phải lũ hợm mình”. Isabel nhắc ly rượu mà Michael đã để trên bàn cà phê trước đó và mang vào trong bếp. “Và chúng ta nên đối mặt với chuyện ấy, anh và em có lẽ hơi cứng nhắc”.

Anh đi theo cô, tuôn ra thật nhanh với vẻ nồng nhiệt mà cô đã không thấy hàng tháng trời. “Cô ấy là người bốc đồng nhất mà anh từng gặp. Cô ấy chửi rủa như một gã thủy thủ và thích những bộ phim tẻ nhạt. Cô ấy kể những câu chuyện đùa khủng khiếp và uống bia và ... Nhưng cô ấy thoải mái với bản thân. Cô ấy...”- anh hít một hơi sâu- “cô ấy làm anh cũng thoải mái, và .. anh yêu cô ấy”.

“Thì hẳn là em cũng vậy.” Isabel cười. Cười khó nhọc. Cười không ngừng. Cười đến lúc hàm cô cứng ngắc bởi càng cười lâu chừng nào, mọi thứ dường như vẫn còn ổn chừng đó.

“Cô ấy có thai rồi, Isabel. Erin và anh sắp có con. Chúng tôi sẽ kết hôn tại Toà thị chính tuần tới”.

Ly rượu rơi phịch xuống bồn rửa vỡ tan.

“Anh biết giờ không phải lúc thích hợp, nhưng...”.

Dạ dày cô quặn lên. Cô muốn dừng anh lại. Dừng cả thời gian lại. Quay ngược chiếc đồng hồ để điều này chưa từng xảy ra.

Nhìn anh tái nhợt và khổ sở. “Cả hai chúng ta đều biết chuyện này sẽ không đi tới đâu”.

Không khí rít lên trong phổi cô. “Không đúng. Đó là.... Đó...” Cô không thở được nữa.

“Ngoại trừ gặp gỡ vì công việc, chúng ta hiếm khi gặp nhau”.

Cô hóp hóp không khí. Cô đặt ngón tay quanh cái vòng vàng đeo nơi cổ tay. “Chúng ta đã... đã quá bận bịu, đó là tất cả”.

“Chúng ta đã không ngủ với nhau hàng tháng rồi!”

“Đó chỉ... đó chỉ là nhất thời thôi”.

Cô nghe thấy dấu hiệu cuồng loạn trong giọng mình giống như cô đã nghe quá thường xuyên từ mẹ, và cô vật lộn để kéo mình lại, để kiềm chế. “Quan hệ của chúng ta có.. Nó chưa bao giờ chỉ dựa trên tình dục cả. Chúng ta đã nói về điều này. Đó là... Nó chỉ là nhất thời thôi,” cô nhắc lại.

Anh bước vội một bước ngăn về phía trước. “Thôi đi, Isabel! Đừng tự dối mình. Đời sống tình dục của chúng ta không được lập trình trong cái PalmPilot khổ nạn của cô, nên nó không tồn tại”.

“Đừng nói với tôi về PalmPilots! Anh vẫn mang máy của anh vào giường buổi đêm đấy thôi!”

“Ít nhất nó cũng ấm áp trong tay tôi!”

Cô thấy như anh ta tát cô.

Anh rũ xuống. “Anh xin lỗi. Chuyện này không cần thiết. Và không đúng nữa. Tất cả mọi lúc nó đều ổn. Chỉ là...” Anh phác một cử chỉ nhỏ bất lực. “Anh muốn đam mê”.

Cô nín lấy cạnh bàn. “Đam mê? Chúng ta đã trưởng thành”. Cô cố trấn an mình, cố hít thở. “Nếu anh không vui với đời sống tình dục của chúng ta, chúng ta có thể... chúng ta có thể bàn bạc”. Nhưng chẳng còn sự bàn bạc nào. Người phụ nữ đó đã mang con của Michael. Đứa bé mà Isabel đã lên kế hoạch sẽ có một ngày nào đó.

“Anh không muốn bàn”. Giọng anh trầm xuống. “Đó không phải vấn đề của anh, Isabel, mà là của em”.

“Điều đó không đúng”.

“Đó là... Em như bị tâm thần phân liệt khi làm tình. Đôi lúc em tham gia vào đó. Lúc khác cứ như là em ban ơn cho anh và em không kết thúc đủ nhanh. Tệ hơn, thỉnh thoảng anh cảm giác như em không còn ở đó nữa”.

“Mọi đàn ông đều đánh giá cao sự đa dạng nho nhỏ đó”.

“Em cần kiểm soát mọi chuyện. Có lẽ điều đó giải thích tại sao em không thích sex lắm”.

Cô không chịu được cái nhìn thương hại anh ta dành cho cô. Cô nên tội nghiệp anh ta. Anh ta chuẩn bị với một ngụm già ăn vận xấu xí, thích những bộ phim khùng khiếp và uống bia nữa. Và không tâm thần phân liệt về sex.

Cô nghe mình vỡ vụn. “Anh quá sai rồi. Em khao khát tình dục! Em sống vì nó! Sex là tất cả những gì em nghĩ tới”.

“Anh yêu cô ấy, Isabel”.

“Đó không thực sự là tình yêu. Nó là...”

“Đừng nói với anh điều anh cảm nhận, khốn khiếp! Em luôn làm vậy. Em nghĩ mình biết mọi thứ, nhưng không đâu”.

Cô không nghĩ vậy. Cô chỉ muốn giúp mọi người.

“Em không thể kiểm soát chuyện này, Isabel. Anh cần một cuộc sống bình thường. Anh cần Erin. Và anh cần đứa bé”.

Cô muốn cuộn tròn lại và tru lên vì thống khổ. “Thế thì lấy cô ta đi. Tôi không bao giờ muốn thấy anh nữa.”

“Cố hiểu đi. Cô ấy làm anh cảm thấy- anh không biết... an toàn. Điên rồ. Em thật quá mức! Quá mức về mọi mặt! Và em làm anh phát rồ!”

“Tốt. Cút đi”.

“Anh hi vọng chúng ta có thể làm điều này một cách lịch sự. Vẫn là bạn bè”.

“Chúng ta không thể. Cút khỏi đây”.

Và anh ta làm theo. Không nói một lời. Anh ta chỉ quay lưng lại và bước khỏi đời cô.

Cô bắt đầu nghẹt thở. Cô quỵ xuống bồn rửa và bật nước lên nhưng không thở được. Cô đập vào cửa sổ bếp và vật lộn với then cửa, rồi thò đầu ra ngoài. Trời đang mưa. Cô không quan tâm. Cô nuốt một ngụm không khí và cố tìm lời cầu nguyện, nhưng chúng không ở đó. Và đó là khi nó giáng vào cô

Quan hệ lành mạnh

Tự hào nghề nghiệp

Trách nhiệm tài chính

Tinh thần cống hiến

Cả Bốn nguyên tắc nền tảng của cuộc đời sáng lạn đã đổ sập xuống cuộc đời cô.

3. Chương 2

Chương 2

Lorenzo Gage là một gã đàn ông cực kỳ điển trai. Tóc hắc đen và dày như nhung làm nổi bật đôi mắt xanh-bạc lạnh lẽo và sắc sảo trông hoang dã. Đôi mày đen mảnh phác thành những góc dữ dội và vầng trán bộc lộ sự quý phái xưa cũ nhuốm vẻ truy lạc. Đôi môi đầy nhục cảm trong khi xương gò má như được chạm khắc bởi con dao mà hắc cầm trong tay.

Gage kiếm sống bằng cách giết người. Đặc biệt là phụ nữ. Những phụ nữ đẹp. Hắn đánh họ, tra tấn, cưỡng hiếp và giết họ. Đôi lúc với một viên đạn vào tim. Thỉnh thoảng sả họ ra. Đây là một trong những thứ đó.

Người phụ nữ tóc đỏ nằm trong giường hắc chỉ mặc độc quần áo lót. Làn da cô lấp lánh như ngà tương phản với lớp ga bằng lụa đen khi hắc trừng trừng nhìn cô. “Cô phản bội tôi”, hắc nói. “Tôi không thích phụ nữ phản bội mình”.

Nỗi kinh hoàng tràn ngập đôi mắt xanh lá cây. Tốt hơn rồi.

Hắn cúi xuống và lấy đầu con dao găm khều nhẹ tấm ga khỏi đùi cô ta. Cử chỉ đó làm cô kích động. Cô ta la hét, lăn ra xa và lao qua phòng.

Hắn thích thú việc họ chống trả lại, và hắc để cô ta tới cửa, trước khi tóm lấy cô. Cô ta vật lộn trong tay hắc. Khi hắc phát chán với sự kháng cự dai dẳng, hắc lẳng cô đi bằng một cú ve trái. Cú va đập dữ dội nện vào cô. Cô gục trên giường, ngực nặng trĩu, cặp đùi xinh đẹp mở ra. Hắc chẳng để lộ cảm xúc gì ngoài tia sáng đoán biết trước loé lên trong mắt. Rồi đôi môi tạc sắc nét cong lên trong một nụ cười tàn nhẫn và một tay hắc gẩy nhẹ khoá thắt lưng bạc.

Gage rùng mình. Dạy dày anh thật khó đoán khi mọi sự trở nên tàn bạo, và không như các khán giả trong rạp, anh biết điều gì sắp đến. Anh hy vọng nhạc Ý lồng cho phim làm anh xao lãng khỏi cảnh tàn sát trên màn ảnh, để có thể xem lại bộ phim cuối cùng, nhưng dấu tích còn lại của sự truy lạc kết hợp với việc bị “giam lỏng” trong cái máy bay khủng khiếp chống lại anh. Thật khốn nạn khi là kẻ tâm thần được ưa thích của Hollywood.

Ngày trước, John Malkovich (diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất người Mỹ) đã làm việc này, nhưng từ lúc công chúng để mắt đến Ren Gage, họ muốn xem nhiều hơn gã giết người với khuôn mặt điển trai chết đi được. Đến tận tối nay anh vẫn tránh xa Slaughter Alliance, nhưng từ khi những lời chỉ trích tỏ vẻ ghét bỏ nó, anh quyết định thử xem lại. Sai lầm lớn.

Hâm hiếp, giết người hàng loạt, kẻ giết thuê. Đúng là những cung cách khỉ nọ để kiếm sống. Bên cạnh những phụ nữ anh lạm dụng tới sống dở chết dở, anh đã tra tấn Mel Gibson, choảng cả cái vành xe sắt vào đầu gối Ben Affleck, tặng cho Pierce Brosnan một vết thương chí mạng ở ngực, và săn lùng Denzel Washington trong một chiếc trực thăng chạy bằng năng lượng hạt nhân. Anh thậm chí đã giết cả Sean Connery. Anh đáng bị thiêu trong lửa địa ngục vì điều đó. Không ai dám lộn xộn với Sean Connery cả. (mấy chàng đẹp trai ngồi ngồi này chắc ai cũng biết rồi, hehe)

Tuy vậy, những ngôi sao đó đã lấy lại công bằng với anh trước khi bộ phim kết thúc. Ren đã bị thất cổ, thiêu cháy, chém đầu và thiến- cái này đau đấy. Giờ anh bị lôi ra mổ xẻ công khai vì khiến đứa con cưng của điện ảnh Mỹ tự sát. Ngoại trừ - chờ tí - đó chính là đời thực của anh, phải không? Đó chính là cuộc đời của chính anh, đời thực, cuộc đời chó chết.

Những tiếng la hét làm đầu anh nện thình thình. Anh liếc trở lại màn hình đúng lúc để xem máu phun ra khi cô gái tóc đỏ thất bại. Đen đủi quá, em yêu. Đó là cái em nhận được vì có khuôn mặt đẹp.

Cả đầu lẫn dạ dày anh không thể chịu đựng hơn nữa và anh chuẩn khỏi rạp chiếu phim tối om. Những bộ phim anh đóng đã thu lãi lớn trên khắp thế giới và khi anh thả mình vào đám đông chật ních để thưởng thức một đêm Florentine ấm áp, anh liếc quanh để chắc chắn không ai nhận ra mình. Nhưng những du khách và người dân địa phương quá bận tâm hưởng thụ cuộc sống đường phố sôi động nên không chú ý gì.

Điều cuối cùng anh muốn là chạm mặt những người hâm mộ, nên anh dành thời gian thay đổi ngoại hình trước khi rời khách sạn, dù anh chỉ ngủ chưa tới hai giờ. Anh đeo cặp kính nâu để giấu đôi mắt xanh - bạc nổi tiếng và thả mái tóc đen- vẫn dài và bóng mượt như trong bộ phim anh quay xong ở Úc hai ngày trước- buông xoã. Anh cũng lơ lửng việc cạo râu, hy vọng rằng bộ râu lởm chởm sẽ giấu đường quai hàm sắc nét, có lẽ được thừa hưởng từ tổ tiên Medici (Một trong những gia đình nổi danh nhất của Florence và nước Ý thời Phục Hưng. Nhà Medici đã sản sinh ra khá nhiều những nhà chính trị kiêm chủ ngân hàng giỏi vào những thế kỷ 14-15). Mặc dù thích đồ jean hơn, anh vẫn khoác lên mình bộ trang phục lịch lãm của người Ý giàu có sơ mi lụa đen, chiếc quần màu tối, một gã lêu lổng đẹp trai với một vết xước trên ngón chân, bởi anh bất cần với trang phục cũng như thờ ơ với con người.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Giữ một hình ảnh thấp kém là một trải nghiệm khá mới mẻ. Bình thường, nếu có một ánh đèn quanh đây, anh muốn chắc chắn là nó sẽ chiếu vào anh. Nhưng không phải lúc này.

Anh nên trở lại khách sạn và ngủ tới tận trưa, nhưng quá bồn chồn. Nếu những bạn thân của anh ở quanh đây, anh có thể tới câu lạc bộ, nhưng có lẽ không. Với anh, đời sống câu lạc bộ đã mất sức hấp dẫn của nó. Không may là, anh là một con cú đêm và vẫn chưa tìm được điều thay thế.

Anh băng ngang cửa sổ một cửa hàng thịt. Một cái đầu lợn nhồi nhìn anh trừng trừng qua cửa kính và anh nhìn lảng đi chỗ khác. Vài ngày qua thật chó chết. Karli Swenson, cựu bạn gái của anh và một trong những nữ diễn viên yêu thích của Hollywood đã tự sát vào tuần trước tại căn nhà ở bãi biển Malibu. Karli có lịch sử dài dặc với cocaine, nên anh ngờ là vụ tự sát của cô liên quan tới ma túy, điều đó làm anh tức điên nên anh vẫn không thể thương tiếc cô. Một điều anh biết chắc - cô không tự sát vì anh.

Ngay cả khi còn hẹn hò, Karli cũng quan tâm tới điều xảy đến với cái mũi của cô còn nhiều hơn quan tâm tới anh, nhưng khán giả say mê cô và báo chí thì muốn một câu chuyện gợi cảm hơn là ma túy. Không có gì ngạc nhiên, họ đã quyết định đó chính là anh. Cậu trai xấu xa hư hỏng của Hollywood và cung cách nhẩn tâm, tàn bạo với phụ nữ đã khiến Karli ngọt ngào đi thẳng xuống mồ.

Bởi câu chuyện về cậu trai xấu xa hư hỏng đã giúp xây dựng nên sự nghiệp, nên anh không thể đổ lỗi cho phương tin thông tin đại chúng, nhưng anh vẫn không thích nó làm cảm xúc của anh bị lộ trần. Đó là lý do anh quyết định ẩn mình trong khoảng sáu tuần tới, cho đến lúc bộ phim tiếp theo bắt đầu bấm máy.

Anh vốn lên kế hoạch gọi ột cô bạn cũ tới Caribe và tập trung nghiêm chỉnh vào việc khôi phục lại đời sống

tình dục đã bị gián đoạn vài tháng trước khi bộ phim cuối bắt đầu quay. Nhưng vụ om sòm về cái chết của Karli khiến anh muốn đặt nhiều khoảng cách giữa anh và nước Mỹ hơn nên anh quyết định tới Ý thay vào đó. Nơi ấy không chỉ là quê hương của tổ tiên anh, mà còn là nơi quay bộ phim kế tiếp. Anh có cơ hội để chèn chen lu bù ở một vài nơi, khoác một vài lớp mới. Và anh không còn mang theo bất kỳ cô bạn gái cũ khoái om sòm nào để ngáng đường.

Quý tha ma bắt. Anh có thể câu đặng bạn đồng hành trong vài tuần đến khi độ nóng từ vụ tự sát của Karli giảm xuống và anh cảm thấy sẵn sàng trở lại nhịp điệu của mọi thứ. Giờ đây, ý tưởng đi loanh quanh giấu tung tích cũng mới lạ đủ để anh thích thú.

Anh nhìn lên và nhận ra đã đi vào trung tâm của Florence, Quảng trường Piazza della Signoria đông nghịt. Anh không thể nhớ lần cuối được ở một mình là khi nào. Anh rẽ đám đông qua con đường đá cuội tới quán Rivoire và tìm một chiếc bàn dưới mái hiên. Người bồi bàn xuất hiện chờ gọi món. Cân nhắc dư vị khó của rượu, anh nên trung thành với sô đa, nhưng anh hiếm khi làm điều phải làm, nên thay vào đó anh gọi một chai Brunello ngon nhất. Lâu lắm người bồi bàn mới mang rượu ra và Ren cần nhẩn khi anh ta trở lại. Tâm trạng khó chịu vì thiếu ngủ, rượu và thực tế là anh mệt lử tới tận xương tuỷ suốt cả ngày. Đó là từ cái chết buồn bã ngọt ngào của Karli và cảm giác chung rằng tất cả tiền tài, danh vọng vẫn không đủ- không có ánh đèn sân khấu nào có thể chiếu đủ sáng. Anh chán ngán, rã rời, bồn chồn, thao thức và anh muốn nhiều hơn nữa. Nhiều danh tiếng hơn. Nhiều tiền hơn. Nhiều... thứ gì đó khác hơn.

Anh tự nhủ rằng bộ phim tới sẽ trao nó cho anh. Mọi diễn viên trong thành phố đều muốn đóng vai Kaspar Street hung bạo, nhưng chỉ Ren được đề nghị việc này. Đó là một vai diễn để đời, cơ hội để tiến lên hàng đầu.

Từ từ các bắp cơ của anh chùng xuống. Làm phim Night Kill sẽ mất hàng tháng trời cực nhọc. Cho tới khi việc quay phim bắt đầu, anh dự định sẽ hưởng thụ ở Ý. Anh sẽ thư giãn, ăn uống ngon lành và làm điều mà anh giỏi nhất. Ngả người trên ghế, anh nhấp một ngụm rượu và chờ đợi cuộc đời tiêu khiển cho anh.

*

Khi Isabel nhìn mái vòm hồng và xanh lá của Duomo(nhà thờ) in hình trên nền trời đêm, cô cả quyết là cột mốc nổi tiếng nhất ở Florence nhìn khá loè loẹt chứ không phải to lớn. Cô không thích thành phố này. Ngay cả trong đêm vẫn đông đúc ồn ào. Italy hẳn có truyền thống là nơi những phụ nữ mang vết thương lòng đến để hàn gắn lại, nhưng với cô, rời New York là một sai lầm khủng khiếp.

Cô tự nhủ phải kiên nhẫn. Cô chỉ vừa tới đây hôm qua, và Florence chưa phải đích đến cuối cùng. Điều đó được quyết định bởi số phận và sự thay đổi quyết định của bạn cô- Denise. Trong nhiều năm Denise đã mơ được đến Italy. Cuối cùng cô ấy đã làm đơn xin nghỉ việc ở Phố Wall và thuê một ngôi nhà ở vùng ngoại ô Tuscany trong tháng 9 và 10. Cô ấy lên kế hoạch dùng thời gian bắt tay vào một cuốn sách về chiến lược đầu tư cho những phụ nữ độc thân. “Italy là nơi tuyệt vời để khơi gợi nguồn cảm hứng”, Denise đã nói với Isabel qua đĩa sa lát rau diếp và lê bóng lạng tại nhà hàng Jo Jo, địa điểm ăn trưa yêu thích của họ. “Mình sẽ viết lách suốt ngày, rồi ăn những món ăn tuyệt diệu và uống thứ rượu tuyệt ngon vào buổi tối”.

Nhưng ngay sau khi Denise ký hợp đồng thuê căn nhà nông trại mơ ước ở Tuscany, cô gặp người đàn ông trong mộng và tuyên bố không thể rời New York lúc này được. Điều đó giải thích tại sao Isabel kết thúc với việc thuê căn nhà nông trại giá rẻ ở Tuscany trong hai tháng .

Đây đúng là thời điểm tốt nhất. Cuộc sống ở New York ngày càng không thể chịu nổi. Công ty Isabel Favor Enterprises không còn tồn tại nữa. Văn phòng đóng cửa. Nhân viên chuyển đi. Cô không còn hợp đồng sách nào, không có tour giảng dạy nào, và rất ít tiền. Căn hộ đắt giá cùng với hầu hết mọi thứ cô sở hữu đã được đem ra bán đấu giá để có thể trả nợ thuế. Ngay cả chiếc bình pha lê Lalique khắc lôgô của cô cũng ra đi. Những gì còn lại là quần áo, một cuộc đời vụn vỡ và hai tháng ở Italy để xem xét làm thế nào bắt đầu trở lại.

Ai đó đụng phải và cô giật mình. Đám đông thưa dần và người New York trong cô không cảm thấy an toàn nữa, nên cô xuôi Via dei Calzaiuoli tới Piazza della Signoria. Khi đi, cô tự nhủ mình đã quyết định đúng. Chỉ một sự bứt phá hoàn toàn khỏi môi trường quen thuộc mới có thể thanh lọc lại đầu óc, để cô thôi cảm thấy như tất cả mọi điều mình muốn làm là khóc. Rất cực cô sẽ có thể tiến lên.

Cô có một kế hoạch rõ ràng làm thế nào để bắt đầu quá trình tái tạo lại cuộc đời. Cô đọc. Nghỉ ngơi. Suy nghĩ. Hành động. Bốn phần, cũng như Bốn nền móng.

“Em chắc chưa từng bốc đồng bao giờ?” Michael từng nói. “Em luôn lên kế hoạch ọi thứ đúng không?”

Hơn ba tháng trôi qua từ lúc Michael rời bỏ cô vì người đàn bà khác, nhưng giọng anh vẫn xói vào ý thức cô thường xuyên tới mức cô khó nghĩ được gì. Tháng trước, cô thoáng thấy anh ở Công viên trung tâm choàng tay quanh một phụ nữ mang bầu ăn vận xấu xí, và dù cách xa tới 50 feet, Isabel vẫn nghe tiếng họ cười, hoàn toàn vô vẩn, ngu ngốc. Trong suốt thời gian còn bên nhau, anh ta và Isabel chưa bao giờ ngốc nghếch dù chỉ một lần. Isabel sợ là cô đã quên mất như thế nào rồi.

Quảng trường Piazza della Signoria đông nghẹt như phần còn lại của Florence. Du khách chật cứng quanh các bức tượng, trong lúc một cặp nhạc công gảy ghi ta gần đài phun nước Neptune. Tòa thị chính Palazzo Vecchio gồm ghiếc với tháp đồng hồ có lỗ châu mai và những ngọn cờ thời trung cổ sừng sững trên sự hối hả, nhộn nhịp buổi đêm như vẫn thế từ thế kỉ 14.

Đôi giày da gót thấp năm ngoái cô mua 200 đôla đang giết chết cô, nhưng trở lại khách sạn quá buồn. Cô rẽ vào mái hiên màu nâu và be của Rivoire, một quán cà phê có trong sách hướng dẫn du lịch và lách qua một nhóm du khách người Đức, tìm một bàn ngoài trời.

“Buona sera, signora..” người bồi bàn ít nhất 60 tuổi, nhưng điều đó không ngăn ông ta tán tỉnh khi nhận order rượu của cô. Cô đã rất thích risotto (bánh bột gạo với thịt và phomat), nhưng giá còn cao hơn lượng calo tính được. Bao lâu rồi từ lúc cô phải lo về giá trên thực đơn?

Khi người bồi bàn đi, cô tập trung vào lọ muối và tiêu trên khăn trải bàn, rồi chuyển chiếc gạt tàn sang bên cạnh. Michael nhìn thật hạnh phúc với cô vợ mới.

“Em thật quá mức”, anh ta nói. “Quá mức về mọi chuyện”. Sao cô thấy mình quá ư nhỏ bé?

Cô uống ly rượu đầu nhanh hơn thường lệ và gọi một ly khác. Tình yêu sự say xỉn trường kỳ của cha mẹ khiến sự say xỉn cảnh giác với rượu, nhưng cô đang ở một đất nước xa lạ, và nhiều tháng qua, sự trống rỗng ngày càng lớn dần bên trong cô đã trở thành không còn dừng nổi.

“Đó không phải vấn đề của anh, Isabel, đó là của em...”

Cô tự hứa tối nay sẽ không ủ ê nghiền ngẫm chuyện này nữa, nhưng dường như không vượt qua được.

“Em muốn kiểm soát mọi thứ. Có lẽ điều đó giải thích tại sao em không thích sex lắm”.

Điều đó thật không công bằng. Cô thích sex. Cô thậm chí bắt đầu đùa bỡn với ý tưởng kiếm một người tình để chứng minh điều đó, nhưng chùn lại trước ý nghĩ sex không gắn với mối quan hệ lâu dài. Đó là một di sản khác từ việc nhìn những sai lầm của bố mẹ cô.

Cô chùi sạch vết son môi dính trên ly rượu. Sex là sự hợp tác, nhưng Michael dường như quên bằng điều này. Nếu anh không hài lòng, anh nên trao đổi với cô.

Suy nghĩ khiến cô thậm chí còn khốn khổ hơn trước khi bước vào quảng trường, nên cô kết thúc ly rượu thứ hai và gọi một ly khác. Một đêm quá chén không biến cô thành kẻ nghiện.

Tại bàn bên hai phụ nữ hút thuốc, làm bộ và giương mắt khinh bỉ cuộc đời xuẩn ngốc. Một nhóm sinh viên Mỹ sau họ nhồi nhét pizza và gelato (một loại kem Ý), trong lúc một cặp trung tuổi nhìn nhau đắm đắm qua ly rượu khai vị to như cái ống.

“Anh muốn đam mê”, Michael nói.

Suy ngẫm ý nghĩa câu đó quá đau, nên cô nghiên cứu các bức tượng ở phía khác của quảng trường, bản sao của The Rape of the Sabines, Perseus của Cellini, David của Michelangelo. Rồi mắt cô đậu trên người đàn ông đáng kinh ngạc nhất mà cô từng thấy...

Anh ngồi cách ba bàn, bức chân dung của sự suy đồi kiểu Ý trong chiếc áo sơ mi lụa đen nhàu nhĩ với bộ râu xanh rì lởm chởm, mái tóc dài, đôi mắt La Dolce Vita (thú thực không biết là quảng cáo nước hoa hay bộ phim Cuộc sống ngọt ngào của Ý năm 1960 của đạo diễn Federico Fellini). Hai ngón tay thon thanh nhã cuốn quanh chân ly- đang đựng đưa uể oải trong tay anh. Nhìn anh giàu có, hư hỏng, chán nản- một

Marcello Mastroianni (diễn viên nổi tiếng người Ý 1926-1996) khoác khuôn mặt kẻ mắt dày và khắc sâu vẻ đẹp nam tính hoàn hảo ột thiên niên kỷ mới thực dụng.

Có điều gì quen quen ở anh, dù cô biết họ chưa gặp bao giờ. Khuôn mặt anh hẳn đã được khắc hoạ bởi một trong những hoạ sĩ bậc thầy - Michelangelo, Botticelli, Raphael. Điều đó lý giải vì sao cô cảm thấy như đã gặp anh trước đây rồi.

Cô nhìn anh kỹ hơn, chỉ nhận ra anh cũng đang xem xét cô đáp trả...

4. Chương 3

Chương 3

Ren đã ngắm cô từ lúc cô tới. Cô đã từ chối hai bàn trước khi tìm một chiếc vừa ý mình, rồi sắp xếp lại các lọ gia vị ngay khi ngồi xuống. Một phụ nữ sáng suốt. Cô mang dấu hiệu thông minh hiển hiện như đôi giày Ý của cô, và thậm chí từ đây cô cũng lộ ra một sự nghiêm túc có mục đích mà anh thấy thật gợi cảm như đôi môi hơi quá đầy của cô vậy.

Nhìn cô tầm ngoài ba mươi với lớp trang điểm nhẹ và trang phục đơn giản nhưng đắt tiền, trông giống những phụ nữ châu u tinh tế. Khuôn mặt cô khơi gợi tò mò hơn là xinh đẹp. Cô không gây nhặng kiểu Hollywood nhưng anh thích thân hình cô - bộ ngực cân xứng với vòng hông, vòng eo thon, hứa hẹn đôi chân tuyệt mỹ bên dưới chiếc quần đen. Mái tóc vàng có những lọn màu nổi bật không phải tóc tự nhiên, nhưng anh cá đó là điều duy nhất giả mạo ở cô. Không móng tay giả, không lông mày giả. Và nếu bộ ngực đó chứa đầy silicôn, cô sẽ phở nó ra thay vì giấu chúng bên dưới chiếc áo len đen bó khít.

Anh thấy cô kết thúc một ly rượu và bắt đầu ly khác. Cô gặm đầu móng tay. Cử chỉ đó dường như không phải là tính cách của một phụ nữ chín chu như vậy, khiến nó gợi tình kỳ lạ.

Anh ngắm những phụ nữ khác trong quán, nhưng rồi mắt anh trở lại cô. Anh uống một ngụm rượu và suy ngẫm. Phụ nữ tìm anh chứ anh chưa bao giờ theo đuổi họ. Nhưng đã một thời gian dài rồi, và có gì đó về người phụ nữ này.

Khỉ thật...

Anh ngã ra ghế và công khai chiếu cái nhìn âm ỉ vào cô.

Isabel cảm nhận ánh mắt anh trên mình. Người đàn ông lộ lộ sự gợi cảm. Ly thứ ba đẩy sự chông chênh của tâm trạng phiền muộn lên cao và mối quan tâm của người đàn ông này lại nâng nó cao hơn một chút. Đây là người biết về đam mê.

Anh tựa khế và nhướn một bên mày lười mác đen. Cô không thường thể hiện sự quyến rũ rõ rệt như vậy. Những người đàn ông đẹp trai muốn sự tư vấn từ tiến sĩ Isabel Favor, không phải sex. Cô quá đáng sợ.

Cô chuyển món đồ bạc sang phải khoảng nửa inch. Nhìn anh không giống người Mỹ và cô không bị theo đuổi trên tầm quốc tế nên anh sẽ không nhận ra cô. Không, người đàn ông này không quan tâm tới sự khôn ngoan của tiến sĩ Favor. Anh ta chỉ muốn sex.

“Đó không phải vấn đề của anh, Isabel. Đó là vấn đề của em”.

Cô ngược nhìn, và môi anh nhếch lên. Trái tim đau đớn của cô, tê điếng bởi rượu, say mê nụ cười nhẹ ẩy.

Người đàn ông này không nghĩ tôi bị tâm thần phân liệt, Michael. Người này nhận ra một phụ nữ cực kỳ gợi cảm khi anh ta thấy.

Anh khoá mắt vào cô và chủ tâm chạm đốt ngón tay vào khoé miệng. Có gì ảm áp cuộn lên trong cô, như một tảng bột nhào phồng lên trong lò nướng. Cô ngắm nhía, mê hoặc, khi đốt ngón tay anh trôi về vết lõm nhẹ ở môi dưới. Cử chỉ gợi tình rõ rệt đến nỗi lẽ ra cô phải cảm thấy khó chịu. Thay vào đó, cô nhấp một ngụm rượu khác và chờ xem anh làm gì tiếp theo.

Anh đứng dậy, nhấc ly lên và chậm rãi tiến về phía cô. Hai người phụ nữ Ý ngồi bàn bên ngừng nói chuyện để nhìn. Một người thôi bắt chéo chân. Người kia ngo ngoáy trong ghế. Họ đều trẻ đẹp nhưng thiên thần sa ngã thời Phục hưng này nhìn thẳng vào cô.

“Signora?”. Anh chỉ chiếc ghế đối diện. “Posso farti pagnia?”

Cô cảm thấy mình gật đầu, ngay cả khi trí óc ra lệnh đuổi anh đi. Anh trượt vào ghế, quỵn rũ như một tấm lụa đen.

Ở gần, anh cũng không ít ấn tượng hơn, nhưng mắt anh hơi đỏ, và bộ râu lởm chởm nơi quai hàm dường như do mệt mỏi hơn là một tuyên bố thời trang. Oái ăm thay, quai hàm bù xù lại tăng khả năng gợi dục ở anh.

Cô hơi run khi tự giới thiệu mình bằng tiếng Pháp. “Je ne parle pas l’italien, monsieur.”(tôi không biết tiếng ý)

Một phần trí óc ra lệnh cho cô đứng dậy và bỏ đi ngay lập tức. Phần khác tự nhủ chẳng việc gì phải vội thế cả. Cô làm một cuộc khảo sát nhanh xem có gì thể hiện rõ cô là người Mỹ không, nhưng châu u tràn ngập những cô gái tóc vàng, bao gồm cả những người như cô có những vệt tóc sáng màu làm tinh thần thêm vui vẻ. Cô mặc bộ đồ đen, còn anh mặc một chiếc quần mỏng và chiếc áo phông không tay cao cổ. Đôi giày khó chịu của cô là hàng Ý. Vật trang sức duy nhất cô mang là một cái vòng đeo tay mảnh với một chữ duy nhất Hít thở khắc bên trong, nhắc cô phải tập trung. Cô chưa ăn, nên anh không thấy được việc chuyển đĩa từ tay trái sang phải mà những người Mỹ thường làm khi cắt thịt.

Có chuyện gì vậy? Sao mà lại làm thế?

Bởi thế giới cô biết đã đổ sụp quanh mình. Bởi Michael không hề yêu cô, bởi cô đã uống quá nhiều rượu và cô chán ngấy việc sợ hãi, và cô muốn cảm thấy như một người đàn bà thay vì một kẻ thất bại.

“È un peccato.” Anh nhún vai theo kiểu tuyệt vời của Ý. “Non parlo francesca.”(không nói được tiếng pháp)

“Parlez-vous anglais?”(anh có nói được tiếng anh không?)

Anh lắc đầu và chạm nhẹ vào ngực mình “Mi chiamo Dante.”

Tên anh là Dante. Thật phù hợp ở thành phố này, nơi từng là quê hương của thi hào Dante Alighieri.

Cô vỗ nhẹ vào ngực mình. “Je suis . . . Annette.” (tôi là Annette)

“Annette. Molta bella.” Anh nhắc chiếc cốc trong một cử chỉ lặng lẽ gợi tình.

Dante... Cái tên sưởi ấm bụng cô như dòng siro nóng bỏng, và không khí đêm nay bỗng có mùi xạ.

Tay anh chạm vào cô. Cô nhìn nó trần trần nhưng không rút lại. Thay vào đó, cô uống một ngụm rượu khác.

Anh bắt đầu chơi đùa đầu ngón tay cô, để cô biết nó còn hơn một sự tán tỉnh thông thường. Đây là sự quỵn rũ, và sự thật là nó được tính toán làm phiền cô chỉ trong khoảnh khắc. Cô quá mất tinh thần bởi sự tinh tế, khéo léo này.

“Giữ gìn thân thể quý báu của bạn” Nền móng Tinh thần hiến dâng khuyến.

“Bạn là một kho báu, tạo vật tuyệt vời nhất của Chúa...” . Cô hoàn toàn tin điều này, nhưng Michael đã làm tâm hồn cô đau đớn và thiên thần sa ngã tên Dante này hứa hẹn một sự chuộc lỗi kín đáo, nên cô cười với anh và không rút tay ra.

Anh chìm sâu hơn vào ghế, thoải mái với thân thể mình theo cách chỉ một vài đàn ông như thế. Cô ghen tị với sự tự hào thể chất của anh.

Họ cùng nhau ngắm những sinh viên người Mỹ ngày càng âm ỉ hơn. Anh gọi ly thứ tư cho cô. Cô làm mình sững sốt bằng cách liếc mắt tán tỉnh một chút. Thấy chưa, Michael, tôi biết làm điều này thế nào mà. Và anh biết sao không? Bởi tôi gợi cảm hơn anh nghĩ nhiều.

Cô hài lòng với rào chắn ngôn ngữ khiến việc nói chuyện là không thể. Đời cô ngập đầy từ ngữ những bài giảng, sách vở, những cuộc phỏng vấn. PBS (Public Broadcasting Service, “Dịch vụ Truyền thông Công cộng”) chiếu các băng của cô bất cứ khi nào họ có cuộc vận động gây quỹ. Cô nói, nói và nói. Và nhìn xem nó đã khiến cô ra thế nào.

Ngón tay anh lướt xuống dưới tay cô và vuốt ve lòng bàn tay trong một cử chỉ nhục dục trần trụi. Savonarola, kẻ thù của mọi thú vui xác thịt từ thế kỷ 15, đã bị thiêu trên giàn thiêu chính tại quảng trường này. Cô có bị thiêu cháy không?

Giờ cô đang bị thiêu đốt và đầu cô xoay vòng vòng.

Ng. u. o. n . t. ừ . s . i . t . e . T. r. u. y. e. n. G. i. C. u. n. g. C. o. . c. o. m. Tuy vậy, cô vẫn chưa say đến mức không thấy được nụ cười chưa bao giờ lên tới mắt anh. Anh ta đã làm điều này hàng trăm lần trước đây. Đây là sex, không phải sự thành thật.

Đó là khi sự thật đánh vào cô. Gã là trai bao.

Cô sắp giật tay ra. Nhưng tại sao? Điều này chỉ phân định mọi thứ thành đen trắng rõ ràng thôi, thứ mà cô thường đánh giá cao. Tay kia cô nhắc ly rượu lên môi. Cô tới Ý để tái tạo lại cuộc sống, nhưng sao cô làm được khi không xóa bỏ bằng lời buộc tội đáng sợ của Michael cứ tua đi tua lại trong đầu. Cái băng làm cảm giác cô teo lại và ngu độn. Cô chống trả sự tuyệt vọng của mình.

Có lẽ Michael phải lãnh trách nhiệm cho vấn đề tình dục của họ. Chẳng phải Dante, gã trai bao trong vài phút nữa sẽ cho cô thấy nhiều nhục dục hơn Michael cho cô trong suốt bốn năm qua hay sao? Có lẽ một tay chuyên nghiệp có thể thực hiện hoàn hảo cái mà một tay mơ không thể. Ít nhất có thể tin một tay chuyên sẽ nhấn những cái nút đúng.

Thực tế đang suy nghĩ về chuyện này lẽ ra phải làm cô choáng váng, nhưng sáu tháng qua đã làm cô chai sạn với những cú sốc. Là nhà tâm lý học, cô biết chắc không ai tạo ra một cuộc đời mới bằng cách lờ đi những vấn đề cũ. Chúng chỉ trở lại gặm nhấm họ thôi.

Cô biết mình không nên quyết định điều quan trọng này khi không còn tỉnh táo. Mặt khác, nếu say, cô chưa bao giờ quan tâm tới nó, và điều đó bỗng dường như là lỗi lầm tệ nhất cô tạo ra. Cô có thể tìm được cách nào sử dụng chút tiền còn lại tốt hơn là để quá khứ nghỉ ngơi và cô có thể tiến lên phía trước. Điều này là phần bị quên lãng trong kế hoạch đổi mới bản thân.

Đơn độc, Nghỉ ngơi, Suy nghĩ, Hàn gắn tình dục- bốn bước dẫn tới bước thứ năm- Hành động. Và tất cả, dù nhiều dù ít, lên hệ với Bốn nguyên tắc nền tảng.

Gã dành thời gian uống nốt chỗ rượu, mơn trớn bàn tay cô, trượt ngón tay xuống dưới chiếc vòng vàng và qua mạch đập trên cổ tay. Bất thành linh gã chán trò chơi này và ném một nắm tiền lên bàn.

Giờ là lúc quyết định. Tất cả những gì cô phải làm là giữ nguyên tay trên bàn và lắc đầu. Cả tá phụ nữ khác ngồi kề bên và gã sẽ không làm âm ỉ.

“Sex sẽ không hàn gắn những gì đã tan vỡ trong lòng bạn”, tiến sĩ Isabel từng thuyết giảng. “Sex không có tình yêu sâu sắc và lâu bền chỉ khiến bạn cảm thấy phiền muộn và nhỏ bé. Nên đầu tiên hãy hàn gắn lại mình! Rồi bạn có thể nghĩ về sex. Bởi nếu không như vậy, nếu bạn cố sử dụng sex để che giấu những đam mê của mình, để làm tổn thương kẻ đã đối xử tồi tệ với bạn, để hàn gắn lại sự thiếu tự tin, để bạn có thể cảm nhận tất cả - bạn sẽ chỉ làm cho những gì đã tan vỡ trong lòng thương tổn nặng nề hơn...”

Nhưng Tiến sĩ Favor là một kẻ thất bại phá sản và cô gái tóc vàng ở tiệm cà phê Florentine không cần nghe cô ta. Isabel đứng dậy và nắm tay gã.

Đầu gối cô run rẩy vì rượu khi gã dẫn cô rời quảng trường vào những con phố hẹp. Cô tự hỏi phải trả một gã trai bao thế nào và hy vọng mình đủ tiền. Nếu không, cô sẽ dùng thẻ tín dụng thấu chi. Họ đi về hướng sông. Một lần nữa cô lại trải qua cảm giác bứt rứt quen thuộc. Bức tranh nào trong số những kiệt tác cũ (Old Masters) đã ghi lại nét mặt gã nhĩ. Nhưng đầu óc cô quá mụ mẫm không thể nhớ nổi.

Gã chỉ chiếc khiên Medici ở bên rìa một toà nhà, rồi trở về phía một cái sân nhỏ nơi những bông hoa trắng mọc quanh đài phun nước. Người hướng dẫn du lịch và gã trai bao ở trong cùng một cái vỏ gạc dục. Vạn

vật đã có sự chuẩn bị. Và đêm nay nó lo liệu một đường kết nối âm thầm trong kế hoạch của cô để tạo ra một cuộc đời mới.

Cô không thích những người đàn ông cao choán ngực mình và gã chỉ cao hơn cô một cái đầu, nhưng gã sẽ nhanh chóng nằm ngang thoi nên điều đó không thành vấn đề. Cô cố kìm cơn run hoảng sợ. Gã có thể đã kết hôn, nhưng dường như đang đi khai hoá văn minh, một mình đi khai hoá. Gã có thể là một tên giết người hàng loạt, nhưng nếu có Mafia, thì tội phạm ở Ý vẫn có khuynh hướng khoái trộm cắp hơn giết người.

Gã có mùi đất tiền- sạch sẽ, kỳ lạ và hấp dẫn- nhưng cái mùi ấy dường như đến từ các lỗ chân lông chứ không chỉ cái vỏ bên ngoài. Cô đã thấy trước cái cảnh gã ấn cô vào một toà nhà đá cổ, tóc vấy lên, và đẩy vào trong, ngoại trừ điều đó xảy ra quá nhanh, vượt qua nó không phải là vấn đề. Vấn đề là có thể làm im tiếng của Michael để đời cô có thể tiến về phía trước.

Rượu khiến cô vụng về và cô vấp chẳng vì gì cả. Ồ, cô là một kẻ khéo miệng, được thôi. Gã đỡ cô rồi chỉ về phía một khách sạn nhỏ đất tiền.

“Vuoi venire con me al'albergo.”

Cô không hiểu từ nào, nhưng sự mời mọc rõ ràng.

“Anh muốn đàm mê!” Michael đã nói.

Được thôi, đoán xem, Michael Sheridan? Tôi cũng thế.

Cô vượt qua Dante và bước vào một hành lang nhỏ. Những đồ đạc trang nhã trấn an cô- những tấm rèm nhung, ghế mạ vàng, sàn nhà lát đá mài. Ít nhất, cô cũng có tình dục bản thủ trên tấm ga sạch. Và chỗ này không phải là nơi một kẻ điên rồ chọn để giết một nữ du khách ngây thơ, yếu sinh lý.

Lễ tân đưa cho gã chìa khoá, chắc hẳn gã đã đăng ký phòng. Một gã trai bao hạng sang. Vai họ sụt qua nhau trong chiếc thang máy nhỏ, và cô biết sức nóng trong bụng mình không chỉ đến từ rượu và nỗi bất hạnh.

Họ bước vào hành lang được thắp sáng mờ mờ. Khi nhìn anh ta chăm chú, một hình ảnh khủng khiếp nháng qua óc cô một gã đàn ông mặc quần áo đen bắn vũ khí hạng nặng.

Hình ảnh đó từ đâu đến nhỉ? Mặc dù cô không hoàn toàn cảm thấy an toàn với gã, cũng không cảm thấy mình bị nguy hiểm về thể xác. Nếu gã có kế hoạch giết cô, gã đã làm nó trong một con ngõ mà họ đi qua, không phải với vũ khí hạng nặng trong một khách sạn năm sao.

Gã dẫn cô tới cuối hành lang. Tay gã trên cánh tay cô vững vàng, một tín hiệu lạnh lẽ, có lẽ vậy, rằng giờ gã đang làm việc.

Ồ Chúa ơi... Cô đang làm gì thế này.

“Tình dục tốt đẹp, tình dục tuyệt vời, cần thiết đối với trí óc bạn cũng nhiều như cơ thể bạn”.

Tiến sĩ Isabel đúng. Nhưng cái này không phải tình dục tuyệt vời. Đó là tình dục nguy hiểm, cảm đoán, đâm ô ở một thành phố lạ với một gã đàn ông cô không bao giờ gặp lại nữa. Tình dục để thanh lọc đầu óc cô và xoá sạch nỗi sợ của cô. Tình dục để trấn an rằng cô vẫn còn là đàn bà. Tình dục để hàn gắn những gì tan vỡ để cô có thể tiến lên phía trước.

Gã mở cửa và búng tay vào công tắc đèn. Người đàn bà của hắn đã trả hắn khá đây. Nơi đây không chỉ là một phòng khách sạn thường mà là một dãy phòng sang trọng, dù hơi lộn xộn, bởi quần áo gã vương vãi từ chiếc va ly để mở đến đôi giày nằm giữa sàn nhà.

“Vuoi un poco di vino?”

Cô nhận ra từ “vino” và muốn nói có, nhưng bị nhầm và lắc đầu. Cử động quá nhanh khiến cô suýt mất thăng bằng.

“Va bene.” Một cái gật đầu nhỏ, lịch thiệp và rồi gã đi qua cô vào phòng ngủ. Gã di chuyển như một sinh vật của bóng tối, bóng mượt và đáng tửm. Hoặc có lẽ cô mới chính là kẻ đáng tửm bởi không bỏ đi. Thay vào đó, cô đi theo đến tận ngưỡng cửa và nhìn gã đi tới cửa sổ.

Gã cúi xuống ra để đẩy màn gió ra và làn gió luồn vào những món tóc dài mượt mà trong lúc ánh trăng láng bạc trên tóc gã. Gã chỉ ra ngoài: “Vieni vedere. Il giardino è bellissimo di notte.”

Chân cô như miếng giẻ nhúng cồn khi cô đặt ví lên bàn trang điểm và tới đứng cạnh gã. Cô nhìn xuống và thấy khoảng nửa tá bàn nằm trong khoảnh sân ngập hoa, những chiếc ô cụp xuống trong đêm. Bên kia bức tường, cô nghe tiếng xe cộ đi lại, và cô nghĩ đã phát hiện ra mùi hôi của sông Arno.

Tay gã luồn vào tóc cô. Gã đã có cử động đầu tiên.

Cô vẫn có thể rút lui. Cô có thể khiến gã hiểu rằng đây là một sai lầm lớn, một sai lầm to tướng, mẹ của mọi sai lầm. Bạn phải trả gã trai bao chưa làm xong việc bao nhiêu nhỉ? Và bao nhiêu? Cô có nên đi...

Nhưng gã vẫn ôm cô. Và cái ôm không tệ. Đã một lúc lâu. Gã mang lại cảm giác rất khác Michael. Chiều cao khó chịu, tất nhiên, nhưng sự vạm vỡ lại rất dễ chịu.

Gã hạ đầu xuống và cô dợm lùi lại, bởi cô chưa sẵn sàng bắt đầu nụ hôn. Rồi cô tự nhủ đây là sự thanh lọc.

Môi gã chạm vào khoé miệng bên phải. Cú lướt hoàn hảo của lưỡi, không quá rụt rè, cũng không quá ngột thở. Đó là một nụ hôn tuyệt diệu, thực hiện một cách tao nhã, không có những âm thanh nhóp nhép. Khá hoàn thiện. Quá hoàn thiện. Thậm chí trong hoang mang, cô vẫn biết không có gì trong đó thực của gã cả, chỉ là một màn trình diễn thành thạo một cách chuyên nghiệp không tốn chút hơi sức nào. Điều này thật tốt. Chính xác cái cô trông đợi nếu cô có đủ thời gian trông đợi bất cứ chuyện gì.

Cô đang làm gì ở đây thế này?

Ngậm miệng lại và để gã đàn ông làm việc. Nghĩ về hắn như một biểu tượng tình dục. Những nhà trị liệu danh tiếng sử dụng họ, phải không?

Gã hẳn tin vào việc sử dụng thời gian của mình và máu cô bắt đầu chảy nhanh hơn. Cô trao cho hắn những dấu hiệu dụ dỗ.

Tay gã luồn xuống dưới áo len của cô trước khi cô sẵn sàng, nhưng cô không cố thay đổi gã. Michael đã lắm. Cô không cần phải kìm chế. Bên cạnh đó, cảm nhận sự vuốt ve của Dante rất tuyệt nên cô không thể là cái gọi là rối loạn chức năng đó, đúng không? Gã gẩy nhẹ móc áo ngực và cô bắt đầu căng thẳng. Thư giãn đi và để gã đàn ông làm việc. Điều này thật tự nhiên, dù cho gã hoàn toàn lạ lẫm đi chăng nữa.

Gã đẩy ngực áo sang bên và vuốt ve dọc xương sống cô. Cô sẽ để gã làm vậy. Cô sẽ để gã mân mê những ngón tay trên núm vú mình. Phải, như thế đó. Gã rất thạo... Mất nhiều thời gian. Có lẽ cô và Michel đã quá vội vàng lao tới kết cục, nhưng bạn có thể mong đợi gì từ những kẻ nghiện việc luôn có mục đích chứ?

Dante dường như thích vuốt ve ngực cô, điều này thật tuyệt. Michael thích chúng, nhưng Dante dường như còn hơn là am hiểu chúng.

Gã kéo cô rời cửa sổ về phía chiếc giường và đẩy áo len của cô lên. Trước đó, gã chỉ chạm được vào ngực cô. Giờ gã có thể thấy rõ chúng, và cảm giác điều đó thật xâm phạm, nhưng nếu kéo áo xuống, cô hẳn sẽ chứng minh luận điểm của Michael, nên cô vẫn giữ tay buông thõng hai bên.

Gã nựng nịu ngực cô. Nâng nó lên, nhào nặn nó rồi cúi đầu và mút núm vú sâu vào miệng. Thân thể cô bắt đầu trôi khỏi nơi neo đậu.

Cô cảm thấy sự yếu ớt dâng tràn trên hông mình. Đó là phản ứng hợp tác tự nhiên thôi, và cô tuột giày ra. Gã lùi lại chỉ đủ để cởi chiếc áo len, rồi áo ngực của cô. Gã đúng là một phù thủy với áo quần phụ nữ. Không hề dò dẫm lóng ngóng hay lãng phí cử động nào, tất cả đều hoàn hảo, ngay cả những lời âu yếm vô nghĩa bằng tiếng Ý gã thì thầm bên tai cô.

Cô đứng trước gã trong chiếc quần lót ren màu be với chiếc vòng vàng có từ Hít thở khắc bên trong. Gã cởi bỏ giày và tất- chả có gì kỳ cục ở đó cả- và cởi chiếc sơ mi lụa đen với sự thành thạo chậm rãi của một vũ công thoát y, để lộ dần từng cơ bắp sắc nét hoàn hảo. Cô có thể thấy gã giữ những món hàng mua bán được thực hiện theo trật tự tốt.

Ngón cái gã phủ trên núm vú cô, nơi vẫn còn ẩm ướt từ miệng gã. Gã xiết chúng giữa các ngón tay và cô bỗng bình trôi khỏi mình - từng là nơi trú ẩn tuyệt vời - càng xa càng tốt. “Bella”, gã thì thào, âm thanh

ren rỉ trầm trầm đầy nam tính.

Tay gã luồn vào lớp ren màu be giữa hai chân cô và bắt đầu chà xát, nhưng cô chưa sẵn sàng cho điều này. Dante cần trở lại trường của trai bao.

Cô không kịp nghĩ về chuyện đó khi đầu những ngón tay gã bắt đầu chậm rãi rà quanh lớp ren. Cô túm lấy tay gã để giúp cho sự yếu lả bất chợt ở đôi chân. Tại sao cô luôn nghĩ mình biết làm công việc của người khác tốt hơn chính họ nhỉ? Điều này không chỉ là một lời nhắc nhở rằng cô không phải là chuyên gia trong mọi chuyện, hoặc bất cứ chuyện gì – không, cái cô cần là sự nhắc nhở nhiều hơn nữa về điều đó.

Gã giở lớp ga phủ với một cái vẩy thanh nhả nơi cổ tay, kéo cô xuống rồi nằm sát bên, cử động này được thực hiện quá tinh tế, nó hẳn đã được dàn dựng từ trước. Gã nên viết cuốn sách Những bí mật tình dục của gã trai bao hàng đầu nước Ý. Cả hai người họ nên viết sách. Cuốn của cô sẽ có tên là Tôi đã chứng tỏ mình là phụ nữ và khôi phục lại cuộc sống như thế nào. Nhà xuất bản của cô có thể bán chúng thành một bộ. (hehe cô này bệnh nghề nghiệp quá nặng)

Cô đang trả tiền cho chuyện này, và gã đã chạm vào cô, giờ là lúc chạm vào gã, cho dù họ chưa biết gì về nhau và điều đó dường như quá táo bạo.

Thôi đi!

Cô bắt đầu ngáp ngừng khám phá ngực, rồi lưng gã. Michael đã làm, nhưng không như người này.

Tay cô trườn xuống bụng gã, nơi cuộn lên săn chắc như một vận động viên. Quần gã đã cởi ra- gã đã cởi chúng ra khi nào nhỉ?- và quần lót làm bằng lụa đen.

Làm đi!

Cô chạm vào gã qua lớp vải mỏng và nghe tiếng thổ gấp gáp. Thật hay giả đây, cô không biết. Dẫu sao, có một thứ không phải là ảo tưởng. Gã đã sinh ra với món quà trời phú dành cho việc mua bán.

Cô cảm thấy quần lót mình tuột ra. Bạn hy vọng giữ chúng mãi sao? Gã chuyển mình và bắt đầu hôn lên phía trong đùi cô. Một tiếng chuông báo động rung lên. Sự căng thẳng trong cô lớn dần khi miệng gã dâng lên cao hơn. Cô chộp lấy vai gã và đẩy ra. Có vài chuyện cô không thể phục tùng, thậm chí để thanh lọc quá khứ đi chăng nữa.

Gã nhìn cô chằm chặp. Trong ánh sáng lờ mờ cô thấy câu hỏi hiện trên mặt gã. Cô lắc đầu. Gã nhún vai và với tới chiếc bàn bên giường ngủ.

Cô không từng một lần nghĩ về bao cao su. Hiển nhiên cô đã có một mong muốn chết người với những bút rút khác. Gã trượt nó vào nhẹ nhàng như làm mọi chuyện khác, rồi kéo cô tới gần hơn, nhưng cô bám lấy chút tỉnh táo nhỏ nhoi còn sót lại và giữ hai ngón tay lên.

“Due?”

“Deux, s’il vous plaît.”

Với một cái nhìn hiện rõ “đồ ngoại quốc điên rồ” trên đó, gã với một chiếc bao khác. Lần này cử động của gã không còn dễ dàng nữa. Gã khó nhọc lồng một chiếc nữa trên chiếc kia và cô nhìn lảng ra bởi sự vụng về khiến gã con người hơn, và cô không muốn điều này.

Tay gã lướt qua hông, rồi đùi cô. Gã đẩy chúng mở ra lần nữa, sẵn sàng thực hiện nhiều chuyện hay ho hơn, nhưng sự gần gũi này quá sức cô. Nước mắt rỉ ra từ khoé mắt. Cô ngoảnh đầu đi và quệt nó vào gối trước khi gã để ý. Cô muốn cơn cực khoái, quỷ tha ma bắt nó đi, không phải những giọt nước mắt say xỉn, than thân trách phận. Một cơn cực khoái tuyệt diệu thanh lọc đầu óc, để cô có thể chú tâm hoàn toàn vào tái tạo cuộc sống .

Cô kéo gã nằm lên mình. Khi gã lưỡng lự, cô kéo mạnh hơn và cuối cùng gã làm như cô muốn. Tóc gã sượt qua má cô và cô nghe tiếng thổ nặng nhọc khi gã trượt một ngón tay vào bên trong. Cảm giác thật tuyệt, nhưng gã quá gần, và rượu óc ách khó chịu trong dạ dày cô, cô nên đẩy gã nằm ngửa ra để có thể lên trên.

Sự vuốt ve của gã ngày càng chậm rãi, càng trêu ngươi, nhưng cô muốn tới nơi họ đang tới, và cô kéo hông giục gã vào trong. Cuối cùng gã chuyển động chân mình và tới đích.

Cô nhận ra ngay rằng nó không dễ dàng vừa vặn, không như với Michael. Cô nghiêng chặt rằng và chuyển động đến khi sự kiểm soát của gã có kết quả và gã ngập sâu vào trong cô.

Thậm chí sau đó gã vẫn không tiến tới, nên cô nghiêng hông, giục gã nhanh lên, để đưa cô tới nơi cô cần, để kết thúc, để cô được làm chuyện này trước khi những tiếng thì thầm tỉnh táo xâm chiếm đầu óc chìm trong rượu của cô biến thành tiếng thét và cô buộc phải đối mặt với sự thật rằng cô đã xâm phạm mọi thứ cô hằng tin tưởng và chuyện này là sai lầm!

Gã nghiêng người, lùi lại và nhìn cô đắm đắm với đôi mắt đỏ đẫm nóng bỏng. Cô nhắm mắt lại để không phải thấy gã, gã thật tuyệt. Gã trượt tay vào giữa cơ thể họ và mơn trớn, nhưng sự kiên nhẫn của gã chỉ làm mọi thứ tệ hơn. Rượu vón cục lại trong dạ dày cô. Cô đẩy tay gã ra và chuyển động hông mình. Cuối cùng gã bắt lấy dấu hiệu ấy và bắt đầu thúc vào chậm rãi, xuyên suốt. Cô cắn môi và lùi lại, tiến lên, đẩy tay gã ra lần nữa và chống lại sự lạnh giá của cảm giác tự phản bội.

Khoảng thời gian vô tận trôi qua trước khi gã rung chuyển. Cô chịu đựng cơn run rẩy của gã và chờ một lát khi gã lăn sang bên. Khi cuối cùng nó cũng đến, cô nhảy bật khỏi giường.

“Annette?”

Cô lờ gã đi và xọc vội vào quần áo mình.

“Annette? Che problema c'è?”

Cô thò tay vào ví, rút ra một nắm giấy bạc quăng lên giường, và chuồn khỏi phòng.

5. Chương 4

Chương 4

18 tiếng sau, cơn đau đầu khủng khiếp vẫn không suy giảm. Cô đang ở nơi nào đó phía tây nam Florence, cố lái chiếc Fiat Panda xuyên qua đêm đen trên một con đường xa lạ đánh dấu bằng những biển báo trong một ngôn ngữ cô không hiểu nổi. Chiếc váy len bó chặt dưới đai an toàn, và cô quá vắng vất để chải đầu. Cô ghét mình thế này- nhếch nhác, lộn xộn, bạc nhược. Cô tự hỏi một phụ nữ thông minh có thể hành động sai lầm tai hại bao nhiêu mà vẫn giữ được đầu ngẩng cao. Xét đến tình trạng hiện tại của đầu mình, người phụ nữ này hẳn đã sai lầm khá nhiều.

Một biển báo nháng lên trước khi cô đọc được. Cô đi chậm lại, lái vào lề đường và buộc mình tỉnh ra. Cô không lo việc đâm vào sau xe ai đó, bởi cô không nhìn thấy chiếc xe nào khác nữa hàng dặm rồi.

Miền quê Tuscany nổi tiếng bởi vẻ đẹp diệu kỳ, nhưng cô lên đường sau khi trời tối nên không thấy được nhiều. Cô nên bắt đầu đi sớm hơn, nhưng cô không thể lôi mình ra khỏi giường tới tận lúc chiều muộn. Sau đó, cô chỉ ngồi trước cửa sổ và nhìn trần trần, cố cầu nguyện nhưng không làm được điều này.

Đèn trước của chiếc Panda rọi vào biển báo. CASALLEONE. Cô bật đèn trần để nhìn vào sơ đồ hướng dẫn và thấy rằng không biết làm sao cô đã vô tình trở lại đúng đường. Chúa phù hộ kẻ dần.

Vậy tối hôm qua ngài đã ở đâu vậy, hả Chúa.

Ở nơi khác rồi, điều đó là chắc chắn. Nhưng cô không thể đổ lỗi cho Chúa hay thậm chí cho số rượu đã uống vì những gì đã xảy ra. Khiếm khuyết trong tính cách khiến cô ngu ngốc kỳ lạ. Cô đã đoạn tuyệt mọi thứ cô từng tin tưởng chỉ để phát hiện ra rằng Tiến sĩ Favor đã đúng, như thường lệ. Tình dục không thể hàn gắn những gì đã tan vỡ.

Cô lái xe trở lại đường. Như nhiều người khác, sự vụn vỡ của cô bắt nguồn từ thời thơ ấu, nhưng bạn còn tiếp tục đổ lỗi cho cha mẹ bao lâu nữa về những thất bại của chính bạn? Cha mẹ cô từng là giáo sư cao đẳng, những người có thừa sự hỗn loạn và quá mức về cảm xúc. Mẹ cô say sưa túy lúy, giỏi giang và cực kỳ gợi tình. Cha cô say xỉn, tài giỏi và thù địch. Mặc dù có uy tín trong lĩnh vực học thuật của riêng họ,

không ai được bổ nhiệm làm giáo viên chính thức. Mẹ cô có khuynh hướng nuông chiều sinh viên và cha cô có thiên hướng khoái tham gia đấu khẩu với học sinh của ông. Cả tuổi thơ của Isabel bị lôi từ khu trường này tới khu trường khác và là một nhân chứng bất đắc dĩ của những mảnh đời mất kiểm soát.

Trong khi những đứa trẻ khác mong mỗi được thoát khỏi vảnh đai kỷ cương của cha mẹ, Isabel lại khao khát cái ách chưa bao giờ có được ấy. Thay vào đó, cha mẹ sử dụng cô như một con tốt thí trong trận chiến của họ. Trong một hành động tuyệt vọng nhằm bảo vệ bản thân, cô đã quay lưng lại với họ năm 18 tuổi. Kể từ đó, cô đã sống dựa vào chính mình. Sáu năm sau bố cô chết vì bệnh gan và mẹ cô tiếp bước không lâu sau đó. Cuối cùng cô đã làm phận sự của mình, nhưng cô không khóc thương họ nhiều như cô khóc thương cho sự hoài phí cuộc đời của họ.

Đèn pha trước rọi sáng một con phố hẹp quanh co với những toà nhà đá đẹp như tranh vẽ nằm gần đường. Khi lái xe xa hơn, cô nhìn thấy một loạt cửa hàng đóng cửa trong đêm. Tất cả mọi thứ trong thành phố này đều có vẻ cổ kính và lạ lẫm ngoại trừ poster quảng cáo phim khổng lồ có hình Mel Gibson dán trên tường một toà nhà. Ở những dòng chữ nhỏ hơn nằm dưới tiêu đề, cô đọc được tên Lorenzo Gage.

Đó là lúc đèn đỏ đánh vào cô.

Ng.uồn.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Dante không nhắc cô nhớ tới hình ảnh trong một bức tranh của thời kì Phục Hưng. Anh ta là một Lorenzo Gage xuất sắc, diễn viên điện ảnh đã khiến nữ nghệ sĩ ưa thích của cô gần đây phải tự vấn.

Dạ dày cô lại nhộn nhạo. Cô đã từng xem bao nhiêu phim của Gage nhỉ. Bốn hay năm bộ. Hơi quá nhiều, nhưng Michael thích phim hành động, những bộ phim càng bạo lực càng hay. Giờ cô không bao giờ phải xem thêm bất cứ phim nào nữa.

Cô thắc mắc liệu Gage có cảm thấy hối tiếc vì cái chết của Karli Swenson. Nó có lẽ sẽ tăng thêm vẻ quyền rũ của anh ở rạp chiếu phim. Tại sao người những phụ nữ dễ thương lại say đắm những gã trai xấu xa như vậy. Giấc mơ cứu giúp- cô nghĩ- khao khát tin rằng họ là người phụ nữ duy nhất có đủ sức mạnh để biến những kẻ mất mát thành người chồng và người cha. Quá tệ là điều đó không dễ như vậy.

Cô đến rìa thành phố, rồi bật lại đèn trần để nhìn phần còn lại của chỉ dẫn. “Đi theo đường từ Casalleone khoảng hai km, rồi rẽ phải ở rusty Ape”

Rusty Ape? Cô đã hình dung ra chú King Kong bị nhuộm màu xấu xí. Hai cây số sau đó, đèn trước soi tỏ một khu vực lộn nhộn nằm cạnh đường. Cô đi chậm lại, và nhìn thấy rusty Ape không phải là dạng đười ươi mà là những dấu tích còn lại của một chiếc Atpay, một trong những loại xe nhỏ điện chủ ở châu u rất ưa thích. Loại xe đặc biệt này đã từng là chiếc xe tải Ape ba bánh nổi tiếng, dù cho ba bánh của nó đã mất từ lâu.

Khi cô rẽ, đá lạo xạo dưới gầm xe. Bản hướng dẫn có nói tới lối vào của toà Villa dei Angeli - “Biệt thự Thiên thần” và cô đưa chiếc Panda lượn theo hàng loạt những khúc quanh lên đồi trước khi nhìn thấy chiếc cổng sắt để mở đánh dấu lối vào chính của toà nhà. Con đường rải sỏi cô đang tìm kiếm nằm bên kia. Nó chỉ hơn lối mòn một chút và chiếc Panda chao đảo khi lăn bánh xuống đồi rồi đi vào một khúc ngoặt gấp.

Toà nhà sừng sững ngay trước mặt cô. Cô đạp mạnh vào phanh xe. Trong khoảnh khắc cô chỉ nhìn chăm chăm. Cuối cùng, cô tắt máy, tắt đèn và ngã đầu ra lưng ghế. Sự thất vọng tràn ngập trong lòng. Đồng đá đổ nát, bị lãng quên này chính là ngôi nhà nông trại cô đã thuê. Người môi giới bất động sản đã nói rõ là ngôi nhà chưa tôn tạo lại được vẻ đẹp xưa, tuy nhiên phế tích này nhìn cứ như vẫn còn bỏ cái sống bên trong vậy.

Cô đọc. Nghỉ ngơi. Suy nghĩ. Hành động. Hàn gắn tình dục không còn là một phần trong kế hoạch của cô. Thậm chí cô sẽ không nghĩ về chuyện đó nữa.

Ngôi nhà chào mời sự cô đơn. Nhưng sao cô có thể nghỉ ngơi, để riêng mình tìm thấy một không gian phù hợp để suy nghĩ, khi cô bị giam trong đồng đá nát này? Và cô cần suy nghĩ nếu cô định theo đuổi một kế hoạch hành động để đưa cuộc đời mình trở lại. Sai lầm của cô chất chồng ngày càng cao. Cô không còn nhớ nổi người xuất sắc thì cảm thấy thế nào nữa.

Cô dụi mắt. Ít nhất cô đã giải quyết được bí mật vì sao giá cho thuê căn nhà lại quá bèo bọt như vậy.

Cô dồn hết sức lực để ra khỏi xe, và lúi và li tới trước cửa. Tất cả im lìm tới mức cô có thể nghe rõ hơi thở của mình. Cô sẽ cho đi bất cứ điều gì để được nghe tiếng âm ỉ thân thuộc của còi xe cảnh sát hay tiếng gầm êm ái khi chiếc máy bay cất cánh khỏi phi trường La Guardia, nhưng cô chỉ nghe thấy tiếng đế rúc.

Cánh cửa gỗ thô nhám đã mở khoá, như người môi giới đã nói, và nó kêu cạch một cái, như hiệu ứng âm thanh trong những bộ phim rừng rợn. Cô chuẩn bị tinh thần một bầy dơi sẽ bay tủa vào mình, nhưng chẳng có gì đáng ngại chào đón cô ngoài mùi ẩm mốc của những tảng đá cổ.

“Than thân trách phận sẽ làm bạn tê liệt, bạn mến, nên bạn sẽ là một nạn nhân về tinh thần. Bạn không phải là nạn nhân. Bạn tràn đầy sức mạnh tuyệt vời. Bạn là...”

Ồ, cảm đi! Cô tự nhủ.

Cô rờ rẫm dọc theo bức tường đến lúc tìm ra công tắc bật chiếc đèn sàn với lượng điện năng chỉ bằng chiếc bóng đèn trên cây giáng sinh. Cô liếc quanh chỉ đủ để thấy một cái sàn lát gạch trơn lạnh toát và vài đồ gỗ cổ, một cầu thang đá lạnh lẽo. Ít nhất, chẳng có con bò cái nào.

Cô không thể đương đầu với bất kỳ điều gì khác tối nay nữa, nên cô chộp lấy cái va li nhỏ nhất và đi lên gác, nơi cô tìm thấy một phòng tắm- tạ ơn Đức Mẹ- và một giường ngủ nhỏ ấm đạm như chiếc giường của các xơ. Sau những gì cô đã làm tối qua, không gì có thể mỉa mai hơn.

Ren đứng trên Ponte (cầu) alla Carraia và chăm chú nhìn xuống con sông Arno tại cây cầu đã được xây dựng để thay thế cho những chiếc mà Không quân Đức đã thổi bay trong Chiến tranh thế giới thứ hai. Hitler chỉ để lại duy nhất cầu Ponte Vecchio, xây dựng vào thế kỷ thứ 14. Ren đã từng cố thổi bay Cầu tháp London nhưng George Clooney đã chuồn trước tiên.

Gió thổi tung món tóc ngắn xòa trên trán anh. Anh đã cắt tóc ngay chiều đó. Anh cũng cạo râu và bỏ chiếc kính nâu - bởi anh định tránh xa những nơi công cộng sáng sủa tối nay. Giờ, dù sao chẳng nữa, anh cũng cảm thấy bị lộ trần. Đôi lúc anh muốn bước ra khỏi lớp vỏ của chính mình.

Người phụ nữ Pháp tối qua đã sợ anh. Anh không thích đánh giá lầm người. Dù cho anh đã quan hệ tình dục ẩn danh như anh muốn, đôi khi đó là sai lầm trầm trọng. Anh cứ hay dính phải rắc rối ngay cả khi không tìm kiếm nó.

Hai gã du côn thơ thẩn đi về phía anh từ đầu cầu bên kia, dò xét anh khi tới gần để quyết định anh đủ sức đánh lộn đến cỡ nào nếu chúng cố sức thố cái ví của anh. Về nghênh ngáo của chúng nhắc anh nhớ lại tuổi trẻ của mình, mặc dù những tội lỗi của anh chỉ hạn chế ở mức tự huỷ hoại bản thân. Anh đã là một gã du côn hợm hĩnh, một cậu bé sớm biết rằng cư xử tệ là cách tốt nhất để thu hút sự chú ý. Mọi thứ càng thay đổi bao nhiêu thì điều đó lại càng đúng bấy nhiêu. Không ai thu hút mối quan tâm nhiều hơn những gã trai hư hỏng.

Anh lấy hộp thuốc lá ra, dù anh đã bỏ thuốc sáu tháng trước. Cái gói nhàu nhĩ anh rút trong ví ra chỉ còn đúng một điếu, đó là tất cả số thuốc anh cho phép mình mang theo những ngày này. Đó là nơi cất giấu dự phòng của anh.

Anh đốt thuốc, búng nhẹ que diêm qua thành cầu, và nhìn hai gã trai tiến gần hơn. Chúng làm anh thất vọng vì trao đổi những cái liếc mắt khó chịu và tiếp tục đi ngang.

Anh hít khói sâu vào trong phổi và tự nhủ sẽ quên tối qua. Nhưng anh không làm được. Đôi mắt nâu nhạt của người đàn bà sáng lên sự thông minh và những phức tạp còn ẩn giấu kích thích anh, điều hẳn giải thích tại sao anh đã quên bằng thực tế cô ta là một kẻ lập dị. Thực tế, anh đã cảm giác đau quặn trong ruột rằng không biết làm sao anh lại đang tấn công cô ta. Anh có thể cưỡng hiếp phụ nữ trên màn bạc, nhưng trong đời thực, điều đó là một sự sỉ nhục ngay cả anh cũng không thể tưởng tượng nổi.

Anh rời cầu và lang thang dọc theo con phố vắng trong tâm trạng chán ghét, mặc dù anh nên ở trên đỉnh thế giới. Tất cả mọi điều anh làm hướng về chuyện sắp tới. Một bộ phim của Howard Jenks sẽ trao cho anh sự tin cậy hiện đang né tránh anh. Dù cho anh có ổi tiền để sống nốt quãng đời còn lại mà không phải làm việc, anh yêu việc làm phim, và đó là vai trò mà anh trông đợi, một tội phạm đến từng chân tơ kẽ tóc sẽ được khán giả ghi nhớ như Hannibal Lecter (mọi người chắc đã xem Sự im lặng của bầy cừu trong đó

Anthony Hopkins đóng vai này- một bác sĩ tâm lý bệnh hoạn và kẻ giết người hàng loạt). Tuy vậy, anh có sáu tuần phải vượt qua trước khi phim Night Kill khởi quay và thành phố này quá bức bối xung quanh.

Karli... Người phụ nữ tồi qua... Cảm giác không gì anh đạt được có chút ý nghĩa nào cả... Chúa ơi, anh phát ốm lên vì chán. Anh kéo điều thuốc ra khoé miệng, xọc tay vào túi, so vai và tiếp tục bước. Thằng cha James-Dean -chó- chết trên Đại lộ Những giấc mơ tan vỡ.(chàng diễn viên điện ảnh Mỹ cực kỳ điển trai này nổi tiếng với vai chính trong phim East of Eden- Phía đông vườn địa đàng, được đề cử Oscar cho vai diễn này, tiếc là bị tai nạn xe hơi chết quá trẻ vào lúc 24 tuổi)

Quý tha ma bắt. Ngày mai, anh sẽ rời Florence và tới nơi đã khiến anh tới tận đây.

6. Chương 5

Chương 5

Isabel trở người trên giường. Đồng hồ du lịch của cô chỉ 9h 30, nên giờ là buổi sáng, nhưng căn phòng vẫn tối mịt. Mắt phượng hướng, cô nhìn về phía cửa sổ và thấy rèm vẫn khép.

Cô lật mình nằm ngửa và nghiên cứu sự kết hợp của những viên ngói dẹt đỏ tươi và những chiếc rầm gỗ xù xì trên đầu. Bên ngoài, cô nghe thấy tiếng gì đó, hẳn là tiếng gầm của một chiếc máy kéo phía xa. Đó là tất cả. Không có tiếng lanh canh làm yên lòng của xe tải chở rác hay tiếng la hét lên bổng xuống trầm mà những tài xế tắc xi rửa nhau bằng ngôn ngữ của thế giới thứ ba. Cô đang ở Ý, ngủ trong một căn phòng trông cứ như người sử dụng cuối cùng là một kẻ tử vì đạo.

Cô ngửa đầu nhìn cây thánh giá treo trên bức tường trát vữa stucco sau lưng. Những giọt nước mắt cô cảm ghét bắt đầu rỉ ra. Những giọt nước mắt mất mát cuộc đời mà cô đã sống, người đàn ông cô nghĩ đã yêu. Sao cô vẫn chưa đủ khôn ngoan, làm việc chưa đủ chăm chỉ, chưa đủ may mắn để giữ được những gì đã có? Tệ hơn, sao cô lại lấp đầy mình với một gã trai bao người Ý nhìn như một ngôi sao điện ảnh tâm thần? Cô cố kìm nước mắt bằng lời cầu kinh sáng, nhưng Đức Mẹ đã xoay cái tai nghênh ngang về phía đứa con gái tội lỗi của bà rồi.

Sức cảm dỗ kéo tấm phủ trùm lên đầu và không bao giờ tỉnh dậy nữa quá mạnh đến nỗi cô sợ khi thả chân qua thành giường. Sàn đá lạnh ngắt chạm vào gan bàn chân. Cô đi ngang qua căn phòng tối tàn vào một hành lang hẹp với phòng tắm thiết thực ở cuối. Dù nhỏ nhưng nó được trang bị hiện đại, nên có lẽ nơi này không hẳn là phế tích như cô đã hình dung.

Cô tắm, rồi quấn khăn quanh mình và trở lại căn phòng của vị thánh tử vì đạo nơi cô mặc chiếc quần xám đi kèm chiếc áo không tay. Rồi cô đi về phía cửa sổ, mở rèm và đẩy ra.

Một thác ánh sáng xanh mát nhấn chìm cô. Nó chảy xuyên qua cửa sổ cứ như được rót từ một cái thùng, những tia sáng mạnh tới mức cô phải nhắm mắt lại một lúc. Khi mở mắt, cô nhìn thấy những quả đồi tròn vùng Tuscany ngay trước mặt.

“Ôi, chúa...” Cô đặt cánh tay lên gờ đá và thu nhận một bức tranh chạm nổi những cánh đồng màu bạc, màu mật ong, màu vàng da bò, điểm xuyết bởi những hàng bách như những ngón tay vươn lên trời. Chẳng có hàng rào nào hết. Ranh giới giữa những cánh đồng lúa mì được thu hoạch, những rừng cây và những vườn nho được hình thành bởi chỗ là một con đường, chỗ là một thung lũng, chỗ lại là một bờ đất uốn lượn.

Cô nhìn đắm đắm vào Bethlehem. Nơi đây là Thánh địa của những họa sĩ Phục Hưng. Họ vẽ phong cảnh trước mắt họ làm nền cho những bức tranh Đức Mẹ đồng trinh, các thiên thần, máng ăn và những đàn cừu. Mảnh đất Thánh... ngay ngoài cửa sổ của cô.

Cô phóng tầm mắt ra xa, rồi ngắm kỹ mảnh đất tiếp giáp nhà. Một vườn nho trải dài tới tận phía bên phải, còn rừng ô liu xương xẩu mọc bên kia vườn. Cô muốn thấy nhiều hơn nữa, và cô rời khỏi cửa sổ, rồi đứng lại khi thấy ánh sáng đã thay đổi hẳn sắc diện căn phòng. Giờ những bức tường trắng xóa và những xà gỗ

thừa thốt tối màu thật đẹp, và những đồ gỗ giản dị kể về quá khứ hùng hồn hơn cả một pho sách lịch sử. Đây không hề là một phê tích chút nào.

Cô vào hành lang và đi xuống bậc đá tới tầng một. Phòng khách đêm trước cô mới chỉ xem qua, có những bức tường thô nhám và mái vòm gạch của một chuồng ngựa châu u kiểu cũ, có thể nó đã từng là gì đó như thế, cô nhớ lại đã đọc rằng chủ các điền trang Tuscany đã sống bên trên bầy gia súc. Chỗ này đã được chuyển đổi một cách đẹp để thành nơi ở nhỏ và tiện nghi mà không mất đi sự cổ kính.

Đá được vạt cong đủ rộng cho gia súc đi qua giờ trở thành cửa sổ và cửa ra vào. Màu nâu đỏ cổ kính quét trên tường là phiên bản thật của loại màu giả mà những hoạ sĩ tài năng nhất của New York bắt trả hàng nghìn để tái tạo lại trong những siêu thị ở khu phố trên. Sàn nhà cũ màu đất nung đã được bôi sáp, đánh bóng và làm nhẵn thín bởi một thế kỷ hoặc hơn, mài mòn. Những chiếc bàn gỗ tối màu giản dị và một cái tủ nằm dọc theo tường. Một chiếc ghế in hoa chìm nằm đối diện với chiếc trường kỷ phủ vải tông nâu đất.

Rèm cửa đã đóng kín khi cô tới tối qua giờ mở rộng. Tò mò xem ai làm điều này, cô đi qua cửa vòm bằng đá vào một căn bếp rộng chan hoà ánh nắng.

Căn phòng có một chiếc bàn chữ nhật dài bị vạch ngang dọc, sứt sẹo bởi hàng thế kỷ sử dụng. Những viên gạch vàng, xanh và đỏ tạo nên một tủ bếp hẹp bên trên chậu rửa bằng đá cổ. Bên dưới, một tấm chắn màu xanh và trắng che khuất hệ thống ống nước. Những cái giá để mở phô bày những dây đồ gốm sắc sỡ, những chiếc giỏ và đồ bếp bằng đồng. Có một bếp lò propane kiểu cũ và một dây tủ bếp bằng gỗ. Cánh cửa mộc kiểu Pháp mở thẳng ra vườn được sơn màu xanh thuỷ tinh. Đây là tất cả những gì cô đã hình dung về một căn bếp nông thôn Ý.

Cửa mở ra và một phụ nữ tầm tuổi 60 bước vào. Bà ta dáng béo lùn, hai má sệ, mái tóc đen nhuộm và đôi mắt đen nhỏ tí. Isabel nhanh chóng thể hiện khả năng sử dụng thành thạo tiếng Ý.

“Buon giorno.”

Mặc dù người Tuscany nổi tiếng về sự thân thiện, người đàn bà này nhìn không thân thiện tẹo nào. Một đôi găng làm vườn lủng lẳng trên miệng túi chiếc váy đen bạc thếp cùng với đôi tất ni lông dày cộp và đôi dép nhựa đen. Không nói một lời, bà lấy cuộn len khỏi tủ và lại đi ra ngoài.

Isabel theo bà vào vườn, rồi dừng lại để ngắm ngôi nhà từ phía sau. Thật tuyệt. Hoàn toàn tuyệt. Nghỉ ngơi. Cô đọc.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Suy nghĩ. Hành động. Có lẽ chẳng nơi nào tốt hơn cho việc đó.

Những tảng đá cũ kĩ của ngôi nhà ánh lên màu vàng kem trong ánh rực rỡ buổi sáng. Những dây nho bám vào tường và uốn cong gần những rèm cửa xanh dài ở cửa sổ. Dây thường xuân bò lên ống máng. Một chú bồ câu non đậu trên mái và lớp địa y bằng bạc làm mềm những viên ngói nâu đỏ bao quanh.

Phần chính của toà nhà được xây hình chữ nhật đơn giản không trang trí, phong cách điển hình của fattoria, một ngôi nhà điền trang kiểu Ý mà cô từng đọc. Một gian được nối tùy tiện vào sau nhà, có lẽ được làm thêm sau này.

Ngay cả sự hiện diện khắc khổ của người phụ nữ đang cầm xẻng đào bới cũng không làm giảm sức quyến rũ mờ ảo của khu vườn, và cái nút thắt bên trong Isabel bắt đầu nới lỏng. Một bức tường thấp xây bằng những tảng đá màu vàng giống như ngôi nhà đánh dấu vành đai xa, với rừng ôliu thoải thoải bên ngoài và khung cảnh Isabel đã thấy từ cửa sổ giường ngủ nằm phía sau. Một chiếc bàn gỗ với mặt đá hoa cương cũ kĩ nằm trong bóng rợp cây mộc lan, nơi hoàn hảo ột bữa ăn lười nhác hay chỉ để ngồi ngắm cảnh. Nhưng đó không phải là chỗ nghỉ duy nhất trong vườn. Gần nhà hơn, một giàn đậu tía che phủ cặp ghế dài nơi Isabel có thể tưởng tượng mình cuộn tròn trên đó với bút và giấy.

Những lối đi rải sỏi lượn qua những vạt hoa, rau và rau gia vị trong vườn. Những cây húng bóng loáng, cây bóng nước trắng như tuyết (giống cây dừa cạn bên mình nhỉ) những dây cà chua, cây hoa hồng tươi tốt mọc gần kề những bình gốm trồng phong lữ trắng và đỏ tràn cả ra ngoài. Cây sen cạn màu cam nhạt tạo thành cặp hoàn hảo với những bông hoa xanh lơ mỏng mảnh của bụi hương thảo, và những chiếc lá xô thơm màu bạc tạo thành phong cho cụm tiêu đỏ. Theo tập tục những nhà giàu ở Tuscany, chanh được trồng trong hai

chậu gốm lớn hai bên cửa bếp, trong khi một cặp chậu khác trồng bụi tú cầu nặng trĩu những quả cầu hồng bụi bậm.

Isabel nhìn từ vật hoa tới cái ghế dài dưới dàn dây leo, tới chiếc bàn nằm dưới cây hoa mộc lan nơi một cặp mèo đang nằm ườn. Khi cô hít thở mùi hương nồng ấm của cây và đất, âm thanh giọng Michael trong đầu cô dần im bật, và lời cầu nguyện giản dị bắt đầu hình thành trong tim.

Tiếng cầu nhàu khó chịu của người phụ nữ phá vỡ trạng thái yên bình và lời cầu nguyện trôi tuột mất. Tuy vậy, Isabel vẫn cảm thấy một tia hy vọng mong manh. Chúa đã gợi ý cho cô Thánh địa này. Chỉ một kẻ ngốc mới quay lưng lại một món quà như vậy.

Cô lái xe vào thành phố với trái tim nhẹ nhõm hơn. Cuối cùng điều gì đó đã xảy ra và giải thoát cô khỏi nỗi thất vọng. Cô mua lương thực ở một negozio di alimentari (chắc là siêu thị, hay cửa hàng) nhỏ. Khi quay về nhà, cô thấy người phụ nữ trong chiếc váy đen lúi húi trong bếp, rửa vài cái đĩa mà Isabel không bỏ ở đó. Người phụ nữ bán cho cô cái nhìn khó chịu và đi ra cửa hậu- một con rắn trong Vườn địa đàng. Isabel thở dài và dỡ các đồ tạp phẩm, sắp xếp mọi thứ gọn ghẽ trong tủ bếp và chiếc tủ lạnh nhỏ xíu.

“Signora? Permesso?”

Cô quay lại thấy một phụ nữ xinh xắn gần 30 tuổi với chiếc kính gài trên đầu đứng trong vòm cong giữa bếp và phòng ăn. Cô gái nhỏ nhắn có làn da ô liu sáng màu tạo sự tương phản lạ thường với mái tóc hoe vàng. Cô gái mặc chiếc áo màu đào, chiếc váy mỏng màu nâu nhạt và đôi giày gót cực cao được phụ nữ Ý rất chuộng. Những gót giày uốn cong duyên dáng gõ trên nền gạch cũ khi cô gái tiến đến. “Buon giorno, Signora Favor, tôi là Giulia Chiara”.

Isabel gật đầu đáp lại, cô thắc mắc liệu người Tuscany có hay vào nhà người lạ mà không báo trước hay không.

“Tôi là agente immobiliare”. Cô gái ngập ngừng, tìm từ trong tiếng Anh. “Người môi giới bất động sản của nhà này”.

“Rất vui được gặp cô. Tôi thích ngôi nhà lắm”.

“Ồ, nhưng không... đây không phải là ngôi nhà tốt”. Tay cô xua xua. “Tôi đã cố gọi cho cô nhiều lần trong tuần qua, nhưng không tìm được cô”.

Điều đó bởi Isabel đã ngắt điện thoại. “Có chuyện gì à?”

“Si. Có chuyện”. Người phụ nữ trẻ liếm môi và vén một món tóc ra đằng sau tai, để lộ hạt trai nhỏ trên daï tai. “Tôi rất tiếc phải nói rằng cô không ở đây được”. Tay cô ta di chuyển trong một cử chỉ duyên dáng người Ý thường dùng ngay cả trong những cuộc nói chuyện bình thường nhất. “Không thể được. Đó là lý do tôi cố gọi cô, để giải thích chuyện này và nói với cô tôi có một chỗ khác cho cô nghỉ. Nếu cô đi cùng, tôi sẽ chỉ cho cô”.

Hôm qua Isabel không quan tâm gì đến việc bỏ đi, giờ cô quan tâm rất nhiều. Ngôi nhà đã đơn sơ với khu vườn thanh bình nắm giữ khả năng suy ngẫm và hồi phục của cô. Cô sẽ không từ bỏ điều này. “Hãy nói xem có chuyện gì”.

“Đó là...” Tay cô phác một vòng cung nhỏ. “Có việc cần làm. Nên không ai ở đây được”.

“Việc gì vậy?”

“Nhiều việc. Chúng tôi phải đào bới. Đường thoát nước có vấn đề”.

“Tôi chắc chúng ta có thể bàn bạc ”

“Không, không thể được”.

“Signora Chiara, tôi đã trả hai tháng tiền thuê nhà, và tôi sẽ ở lại”.

“Nhưng cô sẽ không thích chuyện này đâu. Và Signora Vesto sẽ thất vọng khi cô không vui”.

“Signora Vesto?”

“Anna Vesto. Bà ấy sẽ rất không hài lòng nếu cô không thoải mái. Tôi sẽ tìm cho cô một ngôi nhà xinh xắn trong thành phố, được không? Cô sẽ thích nó lắm đấy”.

“Tôi không muốn nhà trong thành phố. Tôi muốn ngôi nhà này”.

“Tôi rất tiếc. Không thể được”.

“Đó là Signora Vesto à?” Isabel chỉ về phía vườn.

“Không, đó là Marta. Signora Vesto đang trong biệt thự đó”. Cô phác một cử chỉ nhỏ về phía đỉnh đồi.

“Marta là quản gia ở đây à?”

“Không, không. Ở đây không có quản gia, nhưng trong thành phố có những quản gia rất giỏi”.

Isabel lờ đi. “Bà ấy là người làm vườn à?”

“Không, Marta giữ vườn, nhưng không phải người làm vườn. Không có người làm vườn. Trong thành phố cô có thể tìm một người làm vườn”.

“Thế bà ấy làm gì ở đây?”

“Marta sống ở đây”.

“Tôi hiểu ngôi nhà này là của tôi”.

“Không, cô không ở đây một mình”. Cô gái đi về phía cửa bếp và chỉ vào phần nhà một tầng xây thêm đằng sau. “Marta sống ở đây. Rất gần”.

“Nhưng tôi sẽ đơn độc giữa những người dân trong thành phố?” Isabel điên cuồng đoán.

“Si!” Giulia cười rạng rỡ, nụ cười của cô gái quá quyến rũ đến nỗi Isabel ghét phải dội một gáo nước lạnh vào đó.

”Tôi nghĩ tốt nhất là nên nói chuyện với Signora Vesto. Bà ấy có ở biệt thự lúc này không?”

Giulia nhìn nhẹ nhõm hẳn khi chuyển quả bóng đi. “Si, si, thế là tốt nhất. Bà ấy sẽ giải thích tại sao cô không thể ở lại, và tôi sẽ trở lại để đưa cô tới căn nhà tôi tìm cho cô trong thành phố”.

Isabel thấy tội nghiệp cô ta và không tranh cãi nữa. Cô để dành điều đó cho Signora Anna Vesto.

Cô theo lối mòn từ ngôi nhà nhỏ tới đường xe chạy dài có hàng bách. Villa dei Angeli nằm cuối đường, và khi Isabel nhìn thấy nó, cô cảm thấy như mình đã được đưa thẳng vào cảnh phim *A Room with a View*. (Bộ phim lãng mạn bi kịch của đạo diễn James Ivory (1985) chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Anh E.M .Forster)

Mặt tường ngoài màu hồng cam, cũng như vại chái nhà nằm đây đó, có đặc trưng của những ngôi nhà lớn ở Tuscany. Những lưới sắt trang trí màu đen bao phủ cửa sổ tầng một, trong khi những màn cửa dài ở tầng trên đã đóng lại ngăn cái nóng ban ngày. Gần ngôi nhà, những cây bách nhường chỗ cho cung cách cứng nhắc của những hàng rào cắt tỉa vuông vức, những bức tượng cổ điển và một đài phun nước hình bát giác. Hai cầu thang đá với hàng chấn song đồ sộ dẫn tới một cặp cửa gỗ lên nước bóng loáng.

Isabel leo lên rồi nhấc cái gõ cửa bằng đồng thau hình đầu sư tử. Trong lúc đợi, cô nhìn chăm chăm xuống chiếc ô tô Maserati mui trần màu đen đầy bụi đỗ gần đài phun nước. Signora Vesto có gu đắt tiền thật.

Không ai trả lời, và cô gõ lần nữa.

Một phụ nữ trung tuổi khêu gợi với mái tóc màu đỏ đậm và đôi mắt nghiêng nước nghiêng thành của Sophia Loren dành cho Isabel một nụ cười thân thiện. “Si?”

“Buon giorno, signora. Tôi là Isabel Favor. Tôi đang tìm Signora Vesto.”

Nụ cười của người phụ nữ nhạt đi. “Tôi là Signora Vesto”. Chiếc váy lính thủy giản dị và đôi giày phù hợp khiến bà giống người quản gia hơn là chủ của chiếc Marerati.

“Tôi thuê căn nhà nông trại”, Isabel nói, “nhưng dường như có trục trặc”.

“Không có gì đâu”, Signora Vesto trả lời ngắn gọn. “Giulia đã tìm cho cô một ngôi nhà trong thành phố. Cô ấy sẽ trông coi mọi việc”.

Bà ta giữ tay trên cửa, rõ ràng muốn tống cổ Isabel đi. Đằng sau bà là một dãy va li lớn đặt tiền nằm ở lối vào hành lang. Isabel sẵn lòng cá là chủ biệt thự vừa tới hoặc sắp đi.

“Tôi đã ký hợp đồng thuê nhà” cô nói, nhẹ nhàng nhưng cương quyết. “Tôi ở lại”.

“Không, signora, cô phải đi. Chiều nay có người sẽ tới giúp cô”.

“Tôi không đi đâu”.

“Tôi rất tiếc, signora, nhưng tôi không làm gì được”.

Isabel nhận ra đó là thời điểm để tóm lấy người đứng đầu của dây chuyền mệnh lệnh này. “Tôi muốn nói chuyện với chủ nhà”.

“Chủ nhà không ở đây”.

“Những chiếc va li kia là thế nào?”

Nhìn bà ta khó chịu. “Cô phải đi ngay bây giờ, signora”.

Bốn nguyên tắc nền tảng được xây dựng cho những khoảnh khắc thế này. “Cư xử lịch thiệp, nhưng cương quyết”. “Tôi e là không đi được cho tới lúc nói chuyện với chủ nhà”. Isabel lao vào tiền sảnh và có một ấn tượng ngắn ngủi về trần nhà cao ngất, một đèn chùm bằng đồng mạ vàng và cầu thang đá khổng lồ trước khi người phụ nữ đó nhảy ra trước mặt cô.

“Ferma! Cô không được vào đây!”

“Mọi người cố giấu nỗi sợ hãi đằng sau vẻ uy quyền, và họ cần sự thương cảm của ta. Lúc đó, ta không được để nỗi sợ của họ biến thành nỗi sợ của chính mình”.

“Rất tiếc khi làm bà khó chịu, signora,” cô nói thông cảm, “nhưng tôi phải nói chuyện với chủ nhà”.

“Ai nói với cô ông ấy ở đây? Không ai biết được chuyện này.”

Chủ nhà là một người đàn ông. “Tôi sẽ không nói ra đâu”.

“Cô phải đi ngay lập tức”.

Isabel nghe tiếng nhạc rock and roll Ý vọng đến từ phía sau nhà. Cô hướng về phía lối đi uốn lượn lát đá hoa cương xanh đỏ trang trí.

“Signora!”

Isabel phát ngán với những kẻ gây chuyện với mình- gã giúp việc lừa đảo, vị hôn phu không chung thủy, nhà xuất bản thiếu trung thành, những người hâm mộ a dua. Cô đã sống ở các sân bay vì những người hâm mộ, ôm lấy bụi giăng và chiến đấu với bệnh viêm phổi vì họ. Cô nắm tay họ khi con cái họ dùng ma túy, vòng tay cô quanh họ khi họ vật lộn với đau buồn, và cầu nguyện cho họ vượt qua căn bệnh trọng. Nhưng giờ phút những đám mây đen kéo tới che phủ cuộc đời cô, họ chạy nhanh như thỏ.

Cô đi xuyên qua ngôi nhà, xuống phòng triển lãm nhỏ nơi những bức chân dung tổ tiên trong những chiếc khung nặng nề nằm chen chúc với những bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp, xuyên qua phòng tiếp tân sang trọng có giấy dán tường kẻ sọc nâu vàng. Cô lao qua những bức tranh tường dữ dội vẽ cảnh săn bắn và những bức chân dung những vị thánh tử vì đạo còn dữ dội hơn. Đôi xăng đan để lại những vết sém trên sàn đá hoa cương và làm cháy sém các tua của những tấm thảm kilim. Một bức tượng La Mã bán thân run rẩy trên bệ khi cô lướt ngang qua. Quá đủ!

Cô tới chỗ nghỉ bên trong một phòng khách ít trang trọng hơn ở phía sau toà nhà. Sàn gỗ dễ bóng loáng lát theo hình xương cá và bức tranh tường vẽ cảnh thu hoạch thay vì săn lợn lòi. Tiếng nhạc rock Ý kèm với ánh sáng mặt trời tràn vào xuyên qua những cửa sổ to mở rộng.

Cuối căn phòng, một lối đi có mái vòm lớn hơn lối đi trong căn nhà trang trại mở ra hành lang ngoài, nguồn của tiếng nhạc om sòm. Một người đàn ông đứng trong khung cửa tò vò, vai anh dựa vào khung cửa, nhìn

ra ngoài nắng. Cô hé mắt nhìn vàng sáng chói loà ấy và thấy anh ta mặc quần gin với chiếc áo đen nhàu nhĩ.

Chiếc áo phong có một lỗ trên cánh tay. Chân dung anh được đeo gọt một cách cổ điển tới mức có lẽ thuộc về một trong những bức tượng trong phòng. Nhưng có chút gì ở vẻ lôi thôi nổi loạn, chai rượu nghiêng trên miệng anh hay khẩu súng lủng lẳng trên tay kia nói với cô rằng đây hẳn là một vị chúa La Mã suy đồi.

Nhìn một cách cảnh giác vào khẩu súng, cô háng giọng. “Uh, ..scusi? Xin lỗi”.

Anh ta quay lại.

Cô chớp chớp mắt vì loá nắng. Lại chớp mắt. Tự nhủ rằng đó chỉ là trò bịp của ánh sáng. Chỉ là trò bịp. Không thể thế được. Không thể...

7. Chương 6

Chương 6

Nhưng đúng vậy. Người đàn ông tự gọi là Dante lừ đừ đứng trên ngưỡng cửa. Dante với con mắt đăm đăm, nóng bỏng và những vuốt ve sa đoạ. Ngoại trừ mái tóc của người này ngắn hơn và mắt anh màu xanh bạc chứ không phải nâu.

“Chó thật”

Cô nghe thấy giọng Anh Mỹ- tiếng Anh của ngôi sao màn bạc- được nói bằng giọng trầm quen thuộc của gã trai bao người Ý mà cô gặp đêm trước nữa ở quán Piazza della Signoria. Thế mà mất một lát cô mới hiểu ra sự thật. Lorenzo Gage và Dante gã trai bao chỉ là một.

“Anh...” cô nuốt ực. “Anh không phải...”

Anh trừng trừng nhìn cô với đôi mắt của kẻ ám sát. “Khỉ gió. Tự đứng đi rước một kẻ theo đuôi”.

“Anh là ai?” Nhưng cô đã xem phim của anh và cô đã biết câu trả lời.

“Signore Gage!” Anna Vesto xông vào phòng. “Người phụ nữ này! Tôi đã bảo rồi mà cô ta vẫn không đi. Cô ta là ...cô ta là...”. Tiếng Anh không hàm chứa hết sự phẫn nộ, và bà ta tuôn ra một tràng tiếng Ý.

Lorenzo Gage, ngôi sao màn bạc lang chạ, kẻ đã khiến Karli Swenson tự vẫn, cũng là Dante, gã trai bao Florentin, kẻ cô đã cho phép làm ô uế một góc tâm hồn mình. Cô sụp xuống một trong những cái ghế cạnh tường và cố hít thở.

Anh ta gầm gừ với bà quản gia bằng tiếng Ý.

Bà ta trả lời bằng những cử chỉ điên cuồng.

Một tiếng gầm gừ khác từ phía anh ta.

Người phụ nữ giận dữ và rời khỏi phòng.

Anh nặng nề đi ra hành lang ngoài đập mạnh nút tắt nhạc. Khi anh quay lại, một món tóc đen như mực xoà trên trán. Anh bỏ cái chai lại, nhưng khẩu súng lục vẫn lủng lẳng trên tay.

“Cô đang lậm dụng đấy, cưng ạ”. Môi anh nhúc nhích và giọng nói lè nhè chết chóc trong đời thực nghe thậm chí còn hăm dọa hơn âm thanh vòng kỹ thuật số (SurroundSound). “Cô nên gọi điện trước đã”.

Cô đã ngủ với Lorenzo Gage, gã đàn ông khoe khoang khoác lác trên một bài báo rằng anh ta đã “quan hệ với năm trăm phụ nữ”. Và cô đã để mình trở thành người thứ năm trăm linh một.

Dạ dày cô nhộn nhạo. Cô úp mặt vào tay và thì thầm những lời cô chưa từng nói với ai khác, chưa bao giờ nghĩ sẽ nói. “Tôi ghét anh”.

“Đó là cách tôi kiếm sống”.

Cô nhận biết anh ta tiến tới gần hơn và thả tay xuống tay, thấy mình trần trối vào khẩu súng lục.

Nó không hằn chĩa vào cô, nhưng cũng không hằn không chĩa vào cô. Anh ta cầm nó lỏng lẻo sát bên hông. Cô thấy nó là đồ cổ có lẽ đã hàng trăm năm tuổi, nhưng điều đó không khiến nó đỡ chết chóc hơn chút nào. Nhìn những gì anh ta gần như đã làm với Julia Roberts bằng một thanh gươm samurai xem. (Nữ diễn viên người Mỹ đã dành giải Oscar. Cô này có nụ cười tuyệt đẹp, cực kỳ rạng rỡ. Những phim mình thích nhất là Pretty woman, Notting Hill, Erin Brockovich...)

“Tôi vừa mới nghĩ báo chí không thể nhúng mũi vào sâu hơn nữa. Có chuyện gì với non parler anglais của cô thế, người Pháp?”

“Cùng một thứ xảy ra với tiếng Ý của anh đấy”. Cô ngồi thẳng lên, cuối cùng cũng tập trung vào điều anh ta nói. “Báo chí? Anh nghĩ tôi là phóng viên hả?”

“Nếu cô muốn một cuộc phỏng vấn, chỉ cần hỏi thôi”.

Cô nhảy dựng khỏi ghế. “Anh nghĩ tôi vượt qua tất cả những thứ này để kiếm một câu chuyện?”

“Có thể”. Hơi rượu nhẹ thoảng tới chỗ cô. Anh ta đứng chôn chân bên chiếc ghế bỏ trống. Cô nhìn trần trần vào khẩu súng để trên đùi anh và cố quyết định xem anh ta đang dọa cô hay chỉ quên mất nó ở đó.

“Làm thế nào cô tìm được tôi, và cô muốn gì?”

“Tôi muốn nhà của mình”. Cô lùi lại một bước rồi tức điên với mình vì làm vậy. “Đây là cách anh tìm thú tiêu khiển à? Cài trang để kiếm phụ nữ à?”

“Tin hay không thì tùy, Fifi, tôi có thể làm vậy không cần cài trang. Và tôi xứng đáng nhiều hơn 50 euro chết giẫm mà cô bỏ lại”.

“Tùy từng quan điểm. Súng có đạn không?”

“Chịu”.

“Được, để nó xuống”. Cô xiết chặt tay lại.

“Tôi không nghĩ thế”.

“Tôi cho là anh sắp bắn tôi?”

“Cứ tin điều cô muốn”, anh ngáp.

Cô tự hỏi anh đã uống chừng nào và ước không cảm thấy chân mình như không xương vậy. “Tôi không chịu nổi ở gần súng ống”.

“Thế thì đi đi”. Anh ườn ra ghế, chân duỗi ra, vai chùng xuống, khẩu súng đặt trên gối. Một bức chân dung hoàn hảo của sự suy đồi trong Biệt thự Thiên thần.

Không có sức mạnh nào trên trái đất bắt cô đi được đến lúc cô hiểu chuyện gì đã diễn ra. Cô nghiêng chặt tay hơn để giữ chúng khỏi run lên và quyết định ngồi vào chiếc ghế đối diện anh ta mà không lộn ngược nó lên. Cuối cùng cô cũng biết cảm thù là thế nào.

Anh ta nghiêng cứu cô một lát rồi chỉ khẩu súng về phía chiếc thảm to như bức tường tả một người đàn ông đang cười ngửa. “Ông tổ của tôi, Lorenzo de Medici”.

“Oách gớm”.

“Ông là người bảo trợ của Michelangelo. Cả Botticelli nữa, nếu các nhà sử học đúng. Khi nói tới đàn ông thời Phục Hưng, Lorenzo là một trong những người tuyệt nhất. Ngoại trừ...” Anh ấn vào cò bằng ngón cái và quan sát cô với đôi mắt nheo nheo đe dọa. “Ông để người của mình cướp thành phố Volterra năm 1472. Nhà Medicis không phải những kẻ tử tế chịu phá bình đầu”.

Anh ta chẳng là gì hơn một ngôi sao điện ảnh luôn xem mình là trung tâm thế giới, còn cô không phải kẻ dễ dọa dẫm. Dấu sao cũng không nhiều.

“Dành lời đe dọa của anh cho những người mua vé xem phim ấy”.

Về hăm dọa biến mất, thay thế bằng điệu chán nản. “Ok, Fifi, nếu cô không phải giới báo chí, vậy có chuyện gì?”

Giờ đã xông vào rồi, cô nhận ra mình không thể nói về đêm trước nữa, sẽ không, không bao giờ. Ngôi nhà. Đó là lý do cô tới đây đầu tiên.

“Tôi đến đây để giải quyết sự bất đồng về ngôi nhà tôi thuê”. Cô cố đặt nhiều uy quyền đằng sau lời nói, điều quá bình thường với cô nhưng không dễ như vậy vào lúc này. “Tôi đã trả tiền thuê hai tháng, và tôi sẽ không đi đâu”.

“Chính xác thì, sao tôi lại phải quan tâm tới chuyện này chứ?”

“Nhà anh mà”.

“Cô thuê toà nhà này? Tôi không nghĩ vậy”.

“Không phải toà nhà này. Ngôi nhà nông trại. Nhưng người làm thuê của anh cố đá tôi ra”.

“Nhà nào nhĩ?”

“Ngôi nhà dưới chân đồi”.

Môi anh cong lên. “Tôi có nên tin là người phụ nữ tôi vô tình gặp ở Florence hai đêm trước lại thuê nhà của tôi. Tốt hơn cô nên có chuyện gì hay ho hơn đi”.

Ngay cả cô cũng thấy khó mà nuốt trôi sự thật đó, ngoại trừ trung tâm du lịch của Florence quá nhỏ và cô đã đâm vào cặp thanh niên mà cô đã gặp ở Uffizi tại hai chỗ khác nữa cùng trong một ngày. “Chẳng chóng thì chày mọi du khách ở Florence đều kết thúc tại Piazza della Signoria. Chúng ta chỉ đến đó cùng lúc thôi”.

“Chúng ta may thật. Nhìn cô quen quen. Tôi đã nghĩ vậy tới qua”.

“Tôi á?” Cô không muốn tiếp tục chủ đề này. “Tôi thực lòng muốn thuê căn nhà nông trại, nhưng tôi vừa mới đến, người ta đã bảo tôi phải đi”.

“Cô nói về nơi Paolo già cả từng sống, dưới chỗ rừng ôliu phải không?”

“Tôi chẳng biết Paolo già cả nào hết. Một phụ nữ tên là Marta dường như đang sống ở đó, tôi không ưa chút nào nhưng sẵn lòng chịu đựng”.

“Marta... cô của Paolo”. Anh nói cứ như vừa mới moi được chút hồi ức xa xăm. “Phải, tôi đoán đó là một phần trong số bất động sản này”.

“Tôi không quan tâm bà ta là ai. Tôi đã trả tiền, và tôi không đi đâu”.

”Sao cô lại bị tống ra nhĩ?”

“Có trục trặc gì đó ở đường nước thải”.

“Tôi ngạc nhiên khi cô muốn ở lại đây, nếu cân nhắc những gì đã xảy ra giữa chúng ta. Hoặc có thể cô chỉ vờ vịt bị phá bình thôi”.

Những lời của anh đẩy cô về hiện thực. Tất nhiên cô không thể ở lại. Cô đã làm phương hại cảm xúc của chính bản thân mình bằng gã đàn ông này và không thể chịu nổi nếu lỡ va phải hấn ta lần nữa.

Cảm giác thất vọng tràn trề ngập lên cùng với những xúc cảm đau đớn khác. Trong khu vườn ấy, cô đã trải nghiệm sự yên bình đầu tiên trong hàng tháng trời và giờ nó lại rũ bỏ cô. Cô chỉ còn niềm kiêu hãnh nhỏ nhoi. Nếu phải đi, ít nhất cô cũng làm sao để hấn ta không nghĩ hấn ta đã thắng. “Anh mới là diễn viên, Mr. Gage ạ, không phải tôi”.

“Tôi nghĩ cái phế tích đó cần được trông nom”. Một con quạ kêu thảng thốt trong vườn. “Nếu cô ở lại, tốt hơn hãy tránh xa biệt thự này”.

Anh chà bóng súng vào đùi. “Và đừng để tôi phát hiện cô nói dối. Cô sẽ không thích hậu quả đâu”.

“Nghe như trích từ một bộ phim rừng rợn của anh vậy”.

“Thật vui vì biết tôi có người hâm mộ”.

“Tôi chỉ xem mấy bộ phim ấy là bởi cựu hôn phu của tôi thôi. Không may, tôi đã không thấy mối liên hệ giữa khẩu vị phim tồi tệ của anh ta và chuyện quan hệ nhăng nhít đến lúc đã quá muộn”. Sao lúc này cô lại nói vậy nhỉ?

Anh chống khuỷu tay lên tay vịn ghế. “Nên cuộc phiêu lưu tình dục của chúng ta là cách cô có lại anh ta”.

Cô sắp sửa phũ nhận, nhưng hấn ta tới quá gần sự thật.

“Xem nào...” Anh ta đặt khẩu súng lên bàn. “Chính xác ai là đối tác sai lầm hai đêm trước đây? Là cô, người phụ nữ thù hận hay tôi, con tốt thí ngây thơ trong ham muốn trả thù của cô?”

Anh ta thực sự thích thú. Cô đứng dậy để có thể nhìn xuống anh ta rồi ước cô đã không làm vậy bởi chân cô vẫn còn chưa vững. “Anh say à, Mr Gage?”

“Tôi đã qua cỡ say rồi”.

“Mới chỉ khoảng 1 giờ thôi”.

“Bình thường cô đứng đấy, nhưng tôi vẫn chưa đi ngủ, nên giờ vẫn là giờ uống đêm ”.

“Bất cứ điều gì hợp với anh” Cô phải ngồi xuống hoặc ra khỏi đây, nên cô hướng về cửa.

“Này, Fifi”.

Cô quay lại rồi ước mình đừng làm vậy.

“Chuyện là...” Anh nhắc quả cầu bằng đá hoa cương bóng loáng nằm ở chân cột đá gần mình và rê ngón tay cái lên nó. “Trừ phi cô muốn người hâm mộ tôi lúc nhúc quanh cái ngôi nhà nông trại bé tẹo này, tôi khuyên cô nên giữ mồm giữ miệng chuyện tôi ở đây”.

“Tin hay không tùy anh, tôi có khối thứ hay ho hơn nhiều mấy chuyện ngồi lê đôi mách ấy”.

“Chắc chắn thế nhé”. Anh xiết quả cầu đá trong tay phòng cô vẫn chưa lĩnh hội được thông điệp này.

“Diễn hơi quá đấy, Mr Gage?”

Sự đe dọa bốc hơi, và anh cười phá lên. “Gặp cô thật vui, Fifi”.

Cô chậm rãi đi ra cửa phòng khách không va vào vật gì nhưng không thể cưỡng nổi một cái liếc trở lại.

Anh đang tung quả cầu từ tay này sang tay kia, một Nero tuyệt đẹp chơi đàn khi thành Rome bốc cháy. (Nero 37-68, vị hoàng đế cuối cùng của triều đại Julius-Claudius, sử sách ghi lại vị vua này nổi tiếng vì tàn bạo và xa xỉ. Tương truyền đã sai đốt thành Rome tìm cảm hứng làm thơ, và trong lúc thành Rome cháy rực thì ông ta đang chơi đàn lyre hoặc đàn fiddle)

Cơn đau xóc bên hông buộc cô phải chậm lại trước khi tới căn nhà nông trại. Sỏi lọt vào những ngón chân trong đôi xăng đan Kate Spade của cô, có lẽ là đôi cuối cùng cô mua được. Cô hài lòng vì đã không co rúm lại trước anh ta, nhưng sự thực cô phải đi. Nếu đóng đồ ngay bây giờ, cô có thể trở lại Florence vào 4 giờ.

Và sau đó thì sao?

Ngôi nhà lọt vào tầm mắt. Tắm trong ánh sáng vàng rực, nó trông vững chắc và dễ chịu, nhưng cũng có sức lôi cuốn nào đó. Nó trông như nơi có thể bắt đầu mừng rỡ về một cuộc đời mới.

Cô quay đi và theo con đường nhánh rẽ vào vườn nho. Những chùm nho tím đỏ, mọng nước, trĩu trĩu trên cành. Cô bứt một quả và bỏ vào miệng. Nó tan ra trên lưỡi cô, run rẩy trong vị ngọt ngào. Hạt quá nhỏ nên cô không cần nhả ra.

Cô hái một chùm nhỏ và đi sâu vào vườn. Cô cần giày đế mềm. Những viên sỏi cứng như đá dưới đôi xăng đan mỏng mảnh. Nhưng cô không nghĩ về điều cô cần, chỉ nghĩ về những gì cô đang có, mặt trời vùng

Tuscany ở trên đầu cô, chùm nho ẩm áp chín mọng trong tay cô, Lorenzo Gage trong ngôi biệt thự trên đỉnh đồi...

Cô đã trao mình đi quá rẻ rúng. Sao cô có thể vượt qua chuyện này?

Không thể bằng cách bỏ chạy.

Tính bướng bỉnh trời dậy. Cô đã chán buồn bã. Cô chưa bao giờ là kẻ nhất gan cả. Cô có để mình bị xua đuổi khỏi những điều đáng quý bởi một ngôi sao điện ảnh suy đồi? Việc chạm trán chẳng có ý nghĩa gì với anh ta hết. Anh ta rõ là không ưa cô, nên anh ta khó mà đi tìm cô. Còn cô lại cần ở đây. Mọi bản năng nói rằng đây là nơi cô phải ở lại, nơi duy nhất cô có thể tìm thấy cả sự cô độc và cảm hứng để tìm cách đưa cuộc sống của mình vào một chặng đời mới.

Ngay lúc đó, cô quyết định. Cô không sợ Lorenzo Gage, và cô sẽ không để bất cứ ai buộc mình rời khỏi đây, cho đến khi cô đã sẵn sàng.

*

Ren bỏ khẩu súng từ thế kỷ 17 anh vừa lấy ra để kiểm tra ngay trước khi Fifi xông vào. Anh vẫn nghe vọng lại tiếng gót giày gỗ nhẹ khi cô chuồn khỏi phòng. Anh hẳn bị coi là ác quỷ, nhưng ngoại trừ anh lắm, Ms Fifi đã để lại mùi lưu huỳnh đằng sau.

Anh cười nhẹ, rồi đóng cửa tủ. Khẩu súng là sản phẩm đẹp đẽ của sự khéo léo, một trong nhiều đồ vô giá trong biệt thự. Anh thừa kế nơi này hai năm trước, nhưng đây là cơ hội đầu tiên ghé thăm từ khi đi Philomena qua đời. Anh vốn có kế hoạch bán sạch tài sản này, nhưng anh có những hồi ức đẹp từ ba chuyến thăm nơi đây khi còn nhỏ. Đường như không phải khi bán nơi này mà chưa nhìn lại nó. Anh bị ấn tượng với quần gia và chồng bà khi nói chuyện với họ qua điện thoại và anh quyết định chờ.

Anh lấy lại chai rượu Scotch từ chiếc bàn trong cửa tò vò để tiếp tục uống, việc lúc này Ms Fifi đã cắt ngang. Anh thích cho cô ta một khoảng thời gian khó khăn. Cô ta đã quá bồn chồn, căng thẳng, cô run rẩy, nhưng chuyển viếng thăm của cô lại khiến anh cảm thấy hoàn toàn thoải mái. Kỳ cục thật.

Anh đi qua một khung cửa tò vò của hành lang vào vườn và tản bộ dọc theo những hàng rào được xén tỉa gọn ghẽ về phía bể bơi, nơi anh thả người vào chiếc ghế dài. Khi hưởng thụ sự yên bình, anh nghĩ về tất cả những người vẫn vây quanh mình, đội giúp việc trung thành, người quản lý công việc và các vệ sĩ, những trưởng quay thỉnh thoảng muốn anh ở đó. Rất nhiều nhân vật nổi tiếng cần người trợ giúp vây quanh bởi phải khẳng định họ là ngôi sao. Những người khác, như anh, làm điều đó để cuộc sống thoải mái hơn. Các trợ lý giữ những người hâm mộ quá đáng ở một khoảng cách an toàn, hữu ích nhưng cũng có giá của nó. Ít người nói thật với những người chịu trách nhiệm trả lương cho họ và tất cả những sự khúm núm quy lụy đã thành củ rích.

Ms Fifi, mặt khác, dường như không biết gì về chuyện quy lụy và đó là cảm giác dễ chịu kỳ cục.

Anh đẩy chai rượu mạnh không đóng nắp sang bên và chìm sâu hơn vào ghế. Từ từ mắt anh khép lại. Thật yên bình...

*

Isabel cắt một mẫu pecorino lâu năm cô vừa mua trong thành phố. Đây là loại phô mát cừu mà người Tuscany rất thích. Trong lúc cô đếm tiền trả, người phụ nữ bán hàng ấn một bình mặt nhỏ vào cô. “Đây là kiểu Tuscany”, cô gái nói. “Mặt và phô mát”.

Isabel không tưởng tượng được chuyện này, nhưng cô đang cố ít câu nệ hơn phải không? Cô sắp phô mát và bình mặt lên một chiếc đĩa gốm cùng với một trái táo. Tất cả những gì cô ăn hôm nay chỉ là mấy trái nho hái trên đường từ biệt thự trở về ba giờ trước. Cuộc chạm trán với Gage đã lấy mất cảm giác ngon miệng ở cô. Có lẽ một chút thức ăn sẽ làm cô thấy khá hơn.

Cô tìm được nửa tá khăn ăn bằng vải linen cứng quèo trong một cái ngăn kéo, lấy một chiếc rồi xếp những chiếc kia thành chồng gọn ghẽ. Cô cũng dỡ đồ trong vali và sắp xếp phòng tắm. Dù mới 4 giờ, cô mở chai Chianti Classico kiếm được trong thành phố. Chianti chỉ có thể là classico (hạng nhất), cô đã biết vậy, nếu nó được ép từ những trái nho trong vùng Chianti nằm cách đây vài dặm về hướng đông.

Cô tìm được vài chiếc ly không chân trong tủ. Lau sạch vết nước, cô rót đầy một ly và mang mọi thứ ra vườn.

Một mùi hương dịu dịu của hương thảo và húng quế thoang thoảng trong lối đi rải sỏi khi cô thông thả bước về phía chiếc bàn cũ nằm dưới bóng mộc lan. Hai trong ba con mèo trong vườn đi tới đón cô. Cô ngồi xuống và nhìn bao quát những quả đồi cổ kính. Những cánh đồng đã cày xới màu nâu xám trong buổi sớm đã chuyển thành màu oải hương trong ánh chiều tà. Thật đẹp.

Sáng mai cô sẽ bắt đầu tuân theo lịch trình đã sắp xếp cho hai tháng tới. Cô không cần kiểm tra lại ghi chép để nhớ mình đã lên kế hoạch sắp xếp từng ngày thế nào.

Tỉnh dậy lúc 6 giờ

Cầu nguyện, Thiền, Biết ơn và lặp lại những lời khẳng định hàng ngày.

Tập yoga hoặc đi bộ nhanh

Ăn sáng nhẹ

Việc vặt buổi sáng

Viết cuốn sách mới

Ăn trưa

Văn cảnh, xem hàng, hay các hoạt động ưa thích khác (cần thúc đẩy)

Xem lại phần viết ban sáng

Ăn tối

Đọc sách theo cảm hứng và việc vặt buổi tối

Ngủ lúc 10h

NHỚ HÍT THỞ

Cô không lo ngại về sự thật là cô chưa có ý tưởng gì về loại sách cô sắp viết. Điều đó giải thích tại sao cô cần ở đây, để cô có thể giải toả những nguồn cảm xúc và trí tuệ mình.

Rượu tràn trẻ và ngọt mùi nho chín, nó tan chảy trên lưỡi cô. Nhưng khi ngả người để thưởng thức, cô thấy một cuộn phim đầy bụi nằm trên bàn đá. Cô nhồm đậy, đi vào trong lấy giẻ lau. Khi lau sạch, cô lại ngồi xuống.

Cô hít vào mùi rượu và mùi hoa hương thảo. Xa xa, con đường uốn lượn theo những quả đồi thành một chiếc đuôi xanh mờ ảo. Nơi đẹp đẽ này... Nghĩ rằng chỉ mới hôm qua thôi cô đã không còn muốn ở đây nữa.

Trên đỉnh quả đồi phía bên phải, cô thấy có lẽ là một phần của ngôi làng, nhưng giờ nhìn như một phế tích với những bức tường tróc lở và những tàn tích của một tháp quan sát. Cô dợm đứng dậy để tìm cái kính xem opera, rồi nhắc mình nên thư giãn.

Cô hít một hơi trong lành, lại ngã ra ghế và tìm kiếm sự mãn nguyện trong mình.

Nó không ở đó.

“Signora!”

Giọng nói vui tươi thuộc về một chàng trai trẻ đi con đường lúc này xuyên qua vườn. Cậu mới chỉ tầm cuối 20 đầu 30, và thanh mảnh. Một chàng Ý đẹp trai khác. Khi chàng trai tới gần, cô thấy một đôi mắt nâu trong sáng, mái tóc đen mượt mà buộc túm đuôi ngựa và một cái mũi dài thẳng đẹp đẽ.

“Signora Favor, tôi là Vittorio”. Anh chàng xới lời giới thiệu, cứ như tên anh không thôi cũng làm cô vui thích.

Cô cười đáp lại lời chào.

“Tôi có thể tham gia được không?” Giọng anh thể hiện rõ anh đã học tiếng Anh với trọng âm nhẹ lịch lãm từ những giáo viên Anh chứ không phải người Mỹ.

“Tất nhiên rồi. Anh uống rượu chứ?”

“À, tôi rất thích”.

Anh ngăn cô khi cô định đứng dậy. “Tôi đã ở đây nhiều lần rồi”, anh ta nói. “Tôi sẽ lấy cho. Ngồi và thưởng ngoạn cảnh đẹp đi”

Anh ta quay lại chưa đầy một phút sau với cái chai và một chiếc ly. “Thật là một ngày đẹp trời”. Con mèo cọ cọ vào anh khi anh ngồi xuống rìa chiếc bàn. “Nhưng mọi ngày ở Tuscany đều đẹp cả, phải không”.

“Có lẽ vậy”

“Và cô đang tận hưởng chuyến thăm quan?”

“Rất nhiều. Nhưng nó còn hơn một chuyến thăm. Tôi sẽ ở đây vài tháng cơ”.

Không như Giulia Chiara, Anna Vesto, và Marta khắc khổ, trông anh vui mừng với tin này. “Rất nhiều người Mỹ tới bằng xe du lịch rồi lại đi trong ngày. Sao người ta trải nghiệm Tuscany như thế này được?”

Khó mà lờ đi nhiệt tình lớn đến vậy và cô mỉm cười. “Đúng là không thể”.

“Cô chưa thử pecorino của chúng tôi”. Anh ta dùng cái thìa trên đĩa vào bình mật và rưới nhẹ lên miếng pho mát. “Giờ cô sẽ là một người Tuscany chính hiệu”.

Nhìn anh ta quá háo hức nên cô không nỡ lòng làm anh thất vọng, dù cô ngờ anh ta được phái đến để tổng cổ cô đi. Cô cắn một miếng và phát hiện cái giòn của pho mát với cái ngọt ngào của mật khiến chúng là cặp đồng hành hoàn hảo. “Ngon quá” .

“Cách nấu nướng ở Tuscany là tuyệt nhất trên thế giới. Ribollita (xúp), panzanella (xa lát bánh mì), xúc xích lợn lòi, fagioli (mì ống) với xô thơm, lòng bò Florentine...”

“Tôi nghĩ sẽ bỏ qua món lòng bò”.

“Bỏ qua á?”

“Tránh xa”.

“À, vâng. Có lẽ chúng tôi ăn nhiều thịt hơn cô ăn ở Mỹ”.

Cô cười. Họ bắt đầu chuyện gẫu về cách nấu nướng cũng như sức hấp dẫn của vùng đất này. Cô đã tới tháp Pisa chưa? Volterra thế nào? Cô phải đi thăm vài nhà máy rượu ở vùng Chianti. Và Siena... Piazza del Campo ở đó đẹp nhất ở Ý. Cô có biết về Palio, cuộc đua ngựa diễn ra vào các mùa hè ở Campo không? Và thành phố tháp San Gimignano không thể bỏ lỡ. Cô đã thấy nó chưa?

Cô chưa từng thấy.

“Tôi sẽ chỉ cho cô thấy mọi thứ”.

“Ồi, không”

“Nhưng tôi là một hướng dẫn viên chuyên nghiệp. Tôi đã dẫn nhiều tua khắp các vùng Tuscany và Umbria. Cả tập thể và cá nhân. Các tua đi dạo, tua nấu ăn, tua thưởng rượu. Không ai kể cho cô về dịch vụ của tôi à?”

“Họ còn bận đuổi tôi đi”.

“À, vâng. Đường thoát nước. Đúng là cô không tới vào lúc tốt nhất, nhưng gần đây có rất nhiều thứ để xem, và tôi sẽ đưa cô đi văn cảnh suốt cả ngày để cô có thể thoát khỏi bụi bẩn và tiếng ồn”.

“Tôi đánh giá cao lời đề nghị này, nhưng tôi sợ không thể trả ột hướng dẫn viên riêng”.

“Không, không”. Một cử chỉ từ chối tao nhã. “Chúng ta chỉ đi khi tôi không có khách thôi, một cử chỉ bè bạn. Tôi sẽ chỉ cho cô mọi chỗ mà cô không tự mình tìm được. Cô sẽ không phải lo về việc lái xe trên những con đường xa lạ và tôi sẽ phiên dịch cho cô. Một món hời đấy, cô sẽ thấy”.

Một món cực kỳ hời. Trùng hợp ngẫu nhiên là điều đó sẽ đưa cô khỏi căn nhà trang trại. “Tôi không thể lợi dụng anh như thế được”.

“Nhưng đây không phải lợi dụng. Cô có thể trả tiền xăng mà, nhá?”

Ngay lúc ấy Marta thò lên từ căn phòng phía sau. Bà ta bẻ vài cành húng quế và mang vào bếp.

Anh ta lại uống Chianti. “Sáng mai tôi rồi. Cô có thích tới Siena trước không? Hay có lẽ là Monteriggioni. Một thành phố nhỏ tinh tế. Dante đã viết về nó trong tác phẩm *Inferno* đấy” (phần Địa ngục, trong trường ca Thần khúc của đại thi hào Ý Dante Alighieri gồm ba phần Địa ngục, Luyện ngục, Thiên đường).

Làn da cô râm ran khi nghe tên ấy. Nhưng Dante gã trai bao không tồn tại, chỉ có Lorenzo Gage, một ngôi sao điện ảnh tay chơi, kẻ đã là bạn tình của cô trong nỗi hổ thẹn. Giờ cô đã gặp anh ta, cô không khó tin rằng anh ta đã khiến Karli Swenson tự vẫn. Isabel sắp làm điều tốt nhất để chắc chắn cô không bao giờ còn gặp lại anh ta nữa.

“Thực sự là tôi tới đây để làm việc, và tôi cần bắt tay vào ngay ngày mai”.

“Làm việc? Quá tệ. Chúng ta phải làm những điều mình cần”. Anh ta cười đôn hậu, uống nốt chỗ rượu rồi ghi số điện thoại trên một mảnh giấy rút trong ví ra. “Nếu cô cần gì, cứ gọi tôi”.

“Cảm ơn anh”.

Anh ta tặng cho cô nụ cười loá mắt rồi vẫy tay chào khi ra về. Ít nhất anh ta cũng chuẩn bị tổng cô đi bằng sự quyến rũ, hoặc có thể cô đã quá đa nghi. Cô tìm cuốn Tự truyện của một Yogi (ai thích thể giới tâm linh đọc cuốn này cũng thú vị lắm nhé) của Yogananda nhưng cuối cùng lại quay sang đọc sách hướng dẫn du lịch. Ngày mai bắt tay vào đổi mới công việc cũng kíp chán.

Lúc cô trở vào nhà trời bắt đầu tối, một mùi thơm toả đầy gian bếp. Cô bước vào khi Marta đặt một bát đầy súp thịnh soạn lên cái khay phủ khăn trắng toát. Cái khay cũng có chiếc ly Chianti của Isabel, cô đoán nhờ chiếc chai bên cạnh cũng như món cà chua hồng thái lát tô điểm bằng những trái ô liu đen sẫm nhẵn nhéo và một ổ bánh mì giòn. Bất cứ hy vọng nào Isabel từng có rằng chỗ thức ăn này có lẽ là dành cho cô đã phai tàn, khi Marta bê nó ra khỏi cửa. Một ngày nào đó, Isabel thực sự phải học cách nấu ăn thôi.

Đêm đó cô ngủ ngon, sáng hôm sau cô tỉnh dậy lúc tám giờ chứ không phải sáu giờ như dự định. Cô chồm ra khỏi giường và vội vã tới nhà tắm. Giờ cô phải lược bỏ phần cầu nguyện và ngồi thiền nếu không cô không bao giờ bắt kịp thời gian biểu nữa. Cô bật nước để rửa mặt, nhưng nước không ấm lên. Cô tắt tả đi xuống tầng và kiểm tra chậu rửa. Tình hình cũng vậy. Cô tìm Marta để có thể nói với bà họ không có nước nóng nhưng khu vườn vắng tanh. Cuối cùng cô tìm cái card Giulia Chiara để lại.

“Vâng, vâng”. Giulia nói khi Isabel tóm được cô ta. “Rất khó cho cô khi có quá nhiều việc cần làm ở đó. Ở ngôi nhà trong thành phố, cô sẽ không phải lo những chuyện như vậy”.

“Tôi không chuyển vào thành phố”, Isabel nói quả quyết. “Tôi đã nói chuyện với... ông chủ hôm qua. Cô vui lòng cố cho sửa chữa đường nước ổn định càng sớm càng tốt nhé?”

“Tôi sẽ xem có thể làm gì”, Giulia nói, vẻ miễn cưỡng rõ rệt.

*

Casalleone có một bức tường La Mã cổ, chuông nhà thờ điểm 15 phút một lần, và lũ trẻ ở khắp mọi nơi. Chúng gọi những đứa khác vào sân chơi và nô đùa gần mẹ dọc theo những con phố hẹp rải sỏi chạy ngang dọc như mê cung. Isabel rút card của Giulia ra và kiểm tra địa chỉ so với tấm biển. Dù tên phố hơi giống nhau, vẫn không giống hết.

Một ngày đã trôi qua từ khi cô nói chuyện với nhân viên môi giới bất động sản và cô vẫn chưa có nước nóng. Cô đã gọi cho Anna Vestio, nhưng bà quản gia giả vờ không hiểu tiếng Anh và gác máy. Marta dường như mệt chuyện này. Theo thời gian biểu của Isabel, lúc này cô phải viết, nhưng vấn đề nước nóng làm cô rối

bời. Bên cạnh đó, cô chưa có gì để viết cả. Mặc dù cô thường tuân theo kỷ luật riêng, cô lại dậy muộn sáng nay và chưa thiền, và những gì cô viết suốt hai ngày qua chỉ là những lá thư gửi bạn.

Cô đến gần một phụ nữ trẻ đang đi ngang một tiệm bánh nhỏ trong làng tay dắt đứa bé chập chững. “Scusi, signora.” Cô giơ cái card của Giulia ra. “Cô có thể cho tôi biết đường Via San Lino ở đâu không?”

Người phụ nữ bế đứa trẻ lên và vội vã lảng đi.

“Well, xin...xin lỗi”. Cô cau mày và đi về phía một người đàn ông trung niên trong chiếc áo khoác thể thao dúi dúi với khuỷu tay vãi. “Scusi, signore. Tôi tìm đường Via San Lino”.

Ông ta cầm card của Giulia, nghiên cứu một lát rồi sầm soi Isabel. Với một tiếng nghe như tiếng chữ, ông ta cho cái card vào ví và nặng nề đi mất.

“Này!”

Người tiếp theo bảo cô “non parlo inglese” khi cô hỏi vị trí của đường Via San Lino, nhưng một người đàn ông trẻ trông như con ông trong chiếc áo phông vàng đã chỉ đường. Không may, chúng quá phức tạp tới mức cô kết thúc tại một kho hàng bỏ hoang trên con phố cụt.

Cô quyết định đi tìm cửa hàng rau với người bán hàng thân thiện mà cô gặp hôm qua. Trên đường tới quảng trường, cô vượt qua một cửa hàng bán giày và profumeria bán mỹ phẩm. Những bức màn ren che cửa sổ các ngôi nhà sắp hàng trên phố và đồ giặt khô treo thành hàng trên đầu. “Máy sấy Ý” hướng dẫn viên du lịch gọi dây phơi quần áo như thế. Bởi điện quá đắt đỏ, các gia đình không có máy sấy điện.

Mùi thơm dẫn cô tới một cửa hàng bánh ngọt nhỏ, nơi cô mua một chiếc bánh tạc nhân vắ từ một cô gái khiếm nhã với mái tóc màu tím đỏ. Khi bước ra, cô nhìn lên trời. Những đám mây bông xốp trên cao nhìn như được in trên bộ đồ ngủ flannel màu xanh lơ. Đó là một ngày đẹp trời và cô không để một trăm người Ý kém thân thiện làm hỏng nó.

Trên đường lên quả đồi rải đá cuội tới cửa hàng rau, cô dừng ở một quầy bán báo có những tấm bưu thiếp in cảnh vườn nho, những cánh đồng hoa hướng dương lộng lẫy và những thành phố Tuscany quyến rũ. Khi cô dừng lại chọn vài chiếc, cô thấy vài bưu ảnh in hình David của Michelangelo, hay ít nhất một bộ phận đầy ý nghĩa của bức tượng. Dương vật đá hoa cương của bức tượng chìa thẳng vào cô, dù nhìn từ phía trước hay bên cạnh. Cô kéo một bức trên giá xuống để xem kỹ hơn. Bức tượng dường như có chút thay đổi nhỏ ở bộ phận sinh dục

“Có phải em đã quên bég mất cái đó nhìn thế nào rồi không, cô bé?”

Cô quay nghiêng quay ngửa thấy mình nhìn chằm chằm vào một cặp mắt kính khung thép cổ. Chúng thuộc về một thầy tu mặc áo đen, cao ráo với bộ râu đen rậm rịt. Anh ta trông xấu xí khác thường, không phải vì bộ râu, dù nó cũng khó coi, mà chính là vết sẹo đỏ rực quanh rìa lõm chồm khiến làn da căng ra trên gò má, kéo khoé mắt xanh bạc trở xuống.

Một đôi mắt xanh bạc quen thuộc.

8. Chương 7

Chương 7

Isabel cưỡng lại thôi thúc quăng vội tấm bưu thiếp trở lại giá. “Tôi chỉ so sánh nó với cái tương tự tôi đã thấy mới đây thôi. Cái ấy trên bức tượng ấn tượng hơn quá nhiều”. Ôi, giờ thì đúng là nói dối.(hehe)

Ánh nắng mặt trời lấp loá trên đôi mắt kính khi anh ta cười. “Có vài tờ lịch khoả thân ở giá đằng sau kia, nếu cô quan tâm”.

“Tôi chả quan tâm”. Cô đặt tấm bưu thiếp vào chỗ cũ và đi lên đồi.

Anh ta nhảy vào ngay cạnh cô, di chuyển duyên dáng trong chiếc áo choàng lông thong cứ như anh vẫn mặc chúng hàng ngày, nhưng Lorenzo Gage đã quen mặc đồ này. “Nếu cô muốn xưng tội, tôi sẵn lòng nghe đây”, anh ta nói.

“Tìm vài cậu học trò mà gạ gẫm đi”.

“Sáng nay cô nhón mỏ đấy, Fifi. Cô sẽ phải cầu Đức Mẹ hàng trăm lần vì sỉ nhục người của Chúa đấy”.

“Tôi báo cho anh biết, Mr Gage. Anh vi phạm luật Ý khi đóng giả thầy tu”. Cô phát hiện người mẹ trẻ bận rộn nhô ra từ một cửa hàng với cặp sinh đôi trong tay và gọi cô ta.

“Signora! Gã này không phải là thầy tu! Gã là Lorenzo Gage, ngôi sao điện ảnh Mỹ”.

Người phụ nữ nhìn Isabel cứ như cô bị điên, túm lấy bọn trẻ và vội vã lánh đi.

“Được đấy. Cô hẳn đã làm bọn trẻ chấn thương cả đời rồi”

“Nếu điều đó không phạm luật, thì nên thế. Bộ râu ấy trông như một con nhện to lông lá chết cứng trên môi anh vậy. Và anh có nghĩ vết sẹo đó hơi quá không?”

“Chừng nào nó khiến tôi được đi lại thoải mái, thực lòng tôi chẳng để tâm”.

“Nếu muốn ẩn danh, sao anh không ở nhà cho rồi?”

“Bởi tôi bẩm sinh đã là một kẻ lang thang”.

Cô quan sát anh kỹ hơn. “Lần cuối tôi gặp anh, anh có vũ khí. Vậy có vũ khí nào dưới cái áo choàng đó không?”

“Không, nếu không tính chất nổ gắn trên ngực tôi”.

“Tôi đã xem phim đó rồi. Thật kinh khủng. Cả phim đó là lời biện hộ cho bạo lực được ca ngợi và phô diễn cơ bắp của anh”.

“Nhưng nó kiếm được một trăm năm mươi triệu đấy”.

“Chứng minh giả thuyết của tôi về khẩu vị của công chúng Mỹ”.

“Những người sống trong nhà kính, Tiến sĩ Favor...”

Giờ anh ta đã phát hiện ra cô là ai.

Anh ta đẩy cái kính gọng thép lên chiếc mũi hoàn hảo. “Tôi không quan tâm nhiều tới trào lưu tự lực, nhưng tôi đã nghe về cô. Học vị tiến sĩ là thật hay rởm thế?”

“Tôi có bằng Ph.D chính hiệu về tâm lý học, cho phép tôi có một chẩn đoán khá chính xác Anh là một gã ngốc. Giờ, để tôi yên”.

“OK, giờ tôi phải đi tiểu đã”. Anh ta sải bước. “Tôi đã không tấn công cô tối đó, và tôi sẽ không xin lỗi đâu”.

“Anh giả vờ là một gã trai bao!”

“Chỉ trong trí tưởng tượng sống động của cô thôi”.

“Anh nói tiếng Ý”

“Cô nói tiếng Pháp”.

“Cút đi. Không, chờ đã”. Cô đi quanh anh ta. “Anh là chủ nhà của tôi, và tôi muốn có nước nóng”.

Anh ta cúi chào hai phụ nữ già đang tản bộ tay trong tay, rồi làm dấu chữ thập cầu phúc cho họ, điều cô khá chắc sẽ khiến anh ta phải ăn năn hối lỗi cả thiên niên kỷ hay hơn nữa. Cô nhận ra mình đang đứng xem, điều khiến cô trở thành đồng lõa, và cô bắt đầu đi tiếp. Không may, anh ta cũng vậy.

“Tại sao cô không có nước nóng?” anh ta hỏi.

“Tôi không biết. Còn người làm thuê của anh chẳng làm gì cả”.

“Đây là Ý mà. Cái gì cũng phải có thời gian”.

“Vậy làm đi”.

“Tôi sẽ xem làm gì được”. Anh xoa cái sẹo giả trên má. “Tiến sĩ Isabel Favor... Thật khó tin tôi đã chung giường với kẻ canh gác đức hạnh của Thời đại Mới ở Mỹ”.

“Tôi không thuộc trào lưu Thời đại Mới. Tôi là nhà đạo đức học lỗi thời, điều đó lý giải việc tôi nhận thấy điều đã làm với anh quá ghê tởm. Nhưng thay vì khoét sâu nó, tôi sẽ hàn gắn vết thương và cố tha thứ ỉnh”

“Hôn phu bỏ cô và nghề nghiệp của cô xuống dốc không phanh. Điều đó cho phép cô tha thứ. Nhưng thực sự cô không nên trốn thuế”.

“Gã kế toán của tôi là đồ lừa đảo”.

“Cô có nghĩ người có bằng Ph.D về tâm lý học phải khôn ngoan hơn về những người cô ta thuê chứ”.

“Anh nên nghĩ thì có. Nhưng như anh thấy đấy, tôi đã tạo ra một lỗ đen khi tới gần những kẻ khôn ngoan”.

Điệu cười của anh ta có vẻ ma quỷ. “Cô có để nhiều đàn ông kiểm được cô không?”

“Cút đi”.

“Tôi không phán xử, cô biết đấy, chỉ tò mò thôi”. Anh chớp chớp đôi mắt đẹp khi họ ra khỏi con phố râm mát tiến vào quảng trường.

“Tôi chưa bao giờ để đàn ông kiểm được tôi cả. Không bao giờ! Tôi chỉ là.. tôi đã phát điên tới đó. Nếu tôi mà lây vài căn bệnh khủng khiếp từ anh...”

“Tôi bị cảm lạnh vài tuần trước đó, nhưng gì khác nữa thì...”

“Đừng khéo mồm. Tôi đã thấy lời trích dẫn quyến rũ của anh rồi. Chính anh đã thú nhận, anh đã... Xem nào, nói thế nào nhỉ? ”Quan hệ với hơn năm trăm phụ nữ”? Thậm chí thừa nhận là anh đã phóng đại lên vài mức, anh vẫn là một bạn tình nguy cơ cao”.

“Trích dẫn đó còn xa mới đến sự thật”.

“Anh không nói thế chắc?”

“Xem nào, cô đã tóm được tôi rồi”.

Cô bắn cho anh ta cái nhìn mà cô hy vọng là giận dữ đầy khinh miệt, nhưng từ lúc không thực hành nhiều, có lẽ nó đã kém đi.

Anh ta ban phúc ột con mèo đi ngang. “Tôi là một diễn viên trẻ cố khuấy động một ít công chúng khi tôi cho phóng viên trích dẫn đó. Đây, người thì phải kiếm sống chứ”.

Cô nóng lòng hỏi thật ra đã có bao nhiêu phụ nữ và cách duy nhất cô xoay sở để kìm mình lại là bước nhanh hơn.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

“Tối đa là một trăm người”.

“Tôi có hỏi đâu”, cô bắt bẻ. “Và điều đó thật ghê tởm”.

“Tôi đùa thôi. Tôi cũng không phải kẻ bừa bãi. Mấy người thuyết giảng các cô chả có tính hài hước gì cả”

“Tôi không phải là mấy người thuyết giảng nào cả, và tôi cực kỳ có tính hài hước. Sao tôi vẫn nói chuyện với anh nhỉ?”

“Nếu cô không muốn bị phán xử bởi những gì xảy ra tới đó, cô không nên phán xử tôi theo cách ấy”. Anh chớp lấy túi của cô và thọc tay vào trong. “Gì thế?”

“Bánh tạc. Và nó là của tôi. Đây!” cô nhìn anh cắn một miếng tương.

“Ngon” Anh nói với một miệng đầy. “Như Fig Newton hoa quả (bánh cuộn nhân vả). Muốn một ít không?”

“Không, cảm ơn. Tự lo ình đi”.

“Thiệt cho cô rồi”. Anh phá huỷ cái bánh. “Ồ Mỹ thức ăn chưa bao giờ ngon như ở đây cả. Cô có thấy thế không?” Cô có, nhưng cô đã tới cửa hàng rau và cô lờ anh ta đi.

Anh ta không theo cô vào trong. Thay vào đó cô nhìn qua cửa sổ khi anh ta quỳ xuống vuốt ve một con chó già thông thả đi xuống bậc cấp để mừng anh ta. Người bán hàng thân thiện tặng cô bình mật không thấy đâu. Ở chỗ đó là một người đàn ông già hơn khoác chiếc tạp dề. Ông ta nhìn cô chăm chăm khi cô chỉ tay vào danh sách cô đã làm với sự trợ giúp của từ điển Ý. Cô nhận ra rằng người thân thiện duy nhất cô gặp suốt cả ngày hôm nay là Lorenzo Gage. Một suy nghĩ đáng sợ.

Anh dựa vào hông nhà đọc một tờ báo Ý khi cô bước ra. Anh kẹp nó vào nách và đỡ lấy những túi rau .

“Không được. Anh sẽ ăn mọi thứ mất”. Cô hướng về phía phố bên, nơi cô để xe.

“Tôi nên đuổi cô đi”.

“Vì lý do gì nhỉ?”

“Vì - nói thế nào nhỉ?- ồ, phải... ác ý”.

“Chỉ với anh thôi”. Cô lên giọng hướng về người đàn ông đang sưởi nắng trên chiếc ghế dài. “Signore! Người đàn ông này không phải thầy tu. Anh ta...”

Gage chộp lấy những túi rau và nói gì đó bằng tiếng Ý với người đàn ông, ông ta tặc lưỡi với cô.

“Anh nói gì với ông ấy?”

“Rằng cô vừa mắc chứng cuồng phóng hoả vừa là kẻ móc túi. Tôi luôn để những từ đó cùng nhau”.

“Anh không hài hước đâu”. Thực tế, anh có và nếu anh là ai khác cô đã phá lên cười. “Sao anh cứ lén lút theo tôi thế? Tôi chắc có hàng tá phụ nữ thèm khát trong thành phố thích sự bầu bạn của anh”. Một người đàn ông bảnh bao trên ngưỡng cửa một cửa hàng ảnh nhìn cô chăm chăm.

“Tôi không lén lút theo. Tôi chán. Và cô là sự giải trí thú vị nhất trong thành phố. Phòng khi cô không để ý, mọi người ở đây dường như không thích cô”.

“Tôi biết chứ”.

“Đó là bởi trông cô khinh khỉnh kiêu kỳ ”.

“Tôi không kiêu kỳ tí nào. Họ chỉ khép lại những thứ bậc xã hội của họ để bảo vệ chính họ thôi”.

“Cô trông hơi kiêu kỳ”.

“Nếu tôi là anh, tôi sẽ đề nghị xem báo cáo thuê căn nhà nông trại”.

“Chính là điều tôi muốn làm trong kỳ nghỉ này”.

“Có gì lén lút đang diễn ra và tôi nghĩ tôi biết chính xác đó là gì”.

“Tôi cảm thấy khá hơn rồi”.

“Anh có muốn nghe không?”

“Không”.

“Ngôi nhà nông trại sẵn sàng cho thuê, phải không?”

“Chắc vậy”.

“Nếu anh kiểm tra, tôi nghĩ anh sẽ phát hiện chuyện đó không xảy ra”.

“Và cô ngứa ngáy muốn nói với tôi tại sao”.

“Bởi Marta xem ngôi nhà đó là của mình, và bà ấy không muốn chia sẻ với ai khác”.

“Em của lão Paolo đã qua đời?”

Isabel gật đầu. “Mọi người trong những thành phố nhỏ gắn bó với nhau chống lại người ngoài. Họ biết bà ấy cảm thấy thế nào và họ đang bảo vệ bà ấy. Tôi sẽ ngạc nhiên nếu bà ấy từng trả anh một cái tiền thuê chỗ ấy, dù không phải anh cần nó”.

“Đó là một lỗ hổng lớn trong giả thiết đầy âm mưu của cô. Nếu bà ta giữ ngôi nhà không cho thuê, làm sao cô tới...”

“Một dạng lộn xộn”.

“Ok, tôi sẽ xuống đó và ném bà ta ra. Tôi có phải giết bà ấy trước không?”

“Anh không dám ném bà ấy ra ngoài đâu, dù tôi không thích bà ấy. Và tốt hơn anh đừng bắt đầu tính tiền thuê nhà. Anh nên trả tiền cho bà ấy. Khu vườn đẹp đến khó tin”. Cô cau mày khi túm lấy một trong những túi rau và bắt đầu mò mẫm. “Vấn đề tôi đang cố làm...”

“Ở đây còn tí bánh ngọt nào nữa không?”

Cô vút túi lại. “Chuyện là tôi là bên vô tội. Tôi thuê căn nhà nông trại một cách đáng hoàng và tôi hy vọng sẽ có lại nước nóng”.

“Tôi đã nói sẽ quan tâm đến chuyện này”.

“Và tôi không kiêu kỳ. Họ thù địch bất cứ ai thuê căn nhà đó”.

“Ta có thể trở lại chuyện đó sau chứ?”

Cô không thích sự tự mãn của anh. Cô đã nổi danh điếm đạm, nhưng nếu so với anh, cô cảm thấy thật...xốc nổi. Cô quát lại trả đũa. “Thật là một vết sẹo thú vị trên má”.

“Cô lại dùng cái giọng rụt rè của mình đấy hả?”

“Tôi tự hỏi cái sẹo này chắc có tính biểu tượng”

“Nghĩa là?”

“Sự phô bày những vết sẹo anh mang đâu đó trong mình. Những vết sẹo gây ra bởi- ồ, tôi không biết- phóng đàng, truy lục, trác táng? Hay có thể là một lương tâm tội lỗi?”

Cô đang nghĩ về cách anh ta đối xử với cô, nhưng khi sự thích thú nhạt đi, cô nhận ra mình đã khía vào nỗi đau, và cô ngờ nỗi đau ấy đã viết tên Karli Swenson trên đó. Cô thực tâm đã cố quên vụ tự vẫn của nữ nghệ sĩ. Gage rõ ràng không quên, và khoé miệng anh căng ra.

“Chỉ là một mảnh lối nghệ sĩ thôi”.

Cô cảm thấy anh ta đã tự tạo khoảng cách, điều chính xác cô muốn, nhưng nỗi đau không kìm chế được cô thoáng thấy trên mặt anh trước khi anh giấu nó đi làm cô bần lòng. Cô có nhiều lỗi lầm nhưng ác ý không phải là một trong số đó. “Tôi không có ý...”

Anh nhìn đồng hồ. “Giờ là lúc tôi phải nghe xưng tội rồi. Ciao, Fifi”.

Khi anh quay người đi xa, cô tự nhắc mình rằng anh đã chọc cô cả chục lần, nên cô không có lý do nào để làm khác cả. Ngoại trừ cú chọc đó của cô làm rỉ máu, và cô bẩm sinh là kẻ hàn gắn vết thương, không phải tên đao phủ. Cô vẫn còn mất tinh thần khi nghe mình gọi với theo anh ta.

“Tôi sẽ đến thăm quan Volterra sáng mai”.

Anh nhìn lại, nhướn mày. “Đó là một lời mời à?”

Không! Nhưng lương tâm cô đã thắng ham muốn cá nhân. “Đó là món hối lộ để tôi lại có nước nóng”.

“Được thôi, tôi chấp nhận”

“Hay đấy”. Cô tự rửa mình. Chắc phải có cách tốt hơn để sửa chữa chứ.

“Tôi sẽ lái xe”, cô hậm hực nói. “Tôi sẽ đón anh lúc 10 h”.

“Buổi sáng chứ?”

“Có vấn đề à?”. Vấn đề đối với cô. Theo thời khoá biểu cô phải viết lúc 10h.

“Cô đùa phải không? Lúc đó mới sớm tinh mơ”.

“Tiếc là anh không quyết định được. Có lẽ lúc khác vậy”.

“Ok, tôi sẽ sẵn sàng”. Anh ta đi tiếp rồi nhìn lại. “Cô sẽ không trả tiền tôi để ngủ cùng cô nữa đấy chứ?”

“Tôi sẽ cố hết sức cưỡng lại cảm dỗ ấy”.

“Cô gái ngoan, Fifi. Gặp lại cô lúc bình minh”.

Cô leo vào xe và đóng cửa. Khi cô rầu rĩ nhìn qua cần gạt nước, cô tự nhủ cô đã có bằng Ph.D. về tâm lý học, cho phép cô chẩn bệnh khá chính xác

Cô đúng là con ngốc.

*

Ren gọi một tách cà phê hơi tại quầy ba trên quảng trường. Anh mang theo cái cốc nhỏ tới chiếc bàn đá tròn và ngồi xuống thưởng thức sự sung sướng của việc không bị quấy rầy nơi công cộng. Sau khi chờ vài phút cho đồ uống nguội, anh uống một ngụm như nonna (bà) anh vẫn làm. Nó đậm và đắng, đúng kiểu anh thích.

Anh ước đã không để tiến sĩ Favor nóng tính túm được anh lúc cuối. Anh đã cặp kè với những kẻ bỏ dỡ quá lâu đến mức quên mất quan tâm là thế nào, nhưng nếu anh có ý định chẳng nó quanh cô, tốt hơn anh nên trở lại thói quen cũ. Cô ta chắc chắn không ấn tượng bởi danh tiếng của anh. Khi thật, cô còn không thích phim của anh. Và cái khung đạo đức trói buộc cô quá nặng nề tới mức cô không đứng thẳng dậy được. Nên anh có thực lòng muốn dành cả ngày mai với cô không?

Có, anh thực sự muốn. Làm sao để anh lại có cô trần truồng như trước?

Anh cười và nghịch cái cốc. Ý tưởng đó nảy ra đúng vào lúc anh nhìn thấy cô với tấm bư thiếp. Trán cô nhả lại tập trung và cô bặm vào đôi môi đầy đặn mà cô cố giảm bớt bằng thời son chán ngắt. Mái tóc vàng óng với những lọn màu gọn gàng như một quả ky ngoại trừ một lọn bướng bỉnh xoắn xoăn ngang má. Không phải chiếc áo len nhỏ đắt tiền cô khoác quanh vai hay cái váy màu vàng sậm cài kín mít đã che giấu thân thể, mà đó là cách quá lơ đãng để uống phí một nhà cải cách lý tưởng.

Anh đá vào ghế và để ý tưởng đó ngấm vào. Có gì đó trục trặc trong lần đầu anh và nàng tiến sĩ tử tế này ngủ với nhau, nhưng anh chắc chắn sẽ không sai lầm lần nữa, có nghĩa anh phải làm điều đó chậm hơn anh muốn một chút.

Trái ngược với ý kiến chung, anh có lương tâm và anh làm một lượt kiểm tra nhanh. Không. Không có chút cắn rứt nào. Tiến sĩ Fifi là một người trưởng thành, và nếu cô không bị anh cuốn hút, cô cũng không đi với anh tới đó. Cô vẫn đang kháng cự lại anh lúc này, và anh có muốn làm nhiều điều để vượt qua chuyện đó không?.

Phải, tại sao không? Cô ta đã làm anh ngạc nhiên, thích thú. Bất chấp miệng lưỡi sắc bén, cô có một sự đoan trang tao nhã hấp dẫn một cách kỳ cục, và anh đánh cược cả nông trại ấy rằng cô tin vào điều cô thuyết giảng. Điều đó có nghĩa rằng - không như lần trước - cô sẽ mong đợi vài dạng quan hệ trước đã.

Chúa ơi, anh ghét từ này. Anh không thích tạo dựng quan hệ, ít nhất là không với bất cứ mức độ chân thực nào. Nhưng nếu anh đủ thẳng thắn mà vẫn không lơ lửng sự phòng vệ của mình dù chỉ một giây- tất nhiên không cần nói ra- và ranh ma mọi lúc, hẳn anh có thể lướt qua thứ quan hệ này.

Đã lâu rồi từ khi anh ở gần một phụ nữ hấp dẫn anh, không nói đến những kẻ chào mời sự tiêu khiển đích thực. Tối qua, lần đầu tiên anh đã ngủ ngon trong nhiều tháng và hôm nay anh không còn muốn rút thuốc dự phòng ra nữa. Bên cạnh đó bất cứ ai cũng có thể thấy rằng tiến sĩ Fifi sẽ có lợi từ sự hư hỏng nhỏ nhoi. Và anh chính là người đàn ông dành cho việc này. (tự tin khiếp)

*

Dòng nước nóng bỗng chào đón Isabel sáng hôm sau. Cô say sưa trong làn nước ấm, chậm rãi gội đầu và cạo sạch chân. Nhưng lòng biết hơn của cô dành cho chủ nhà nhặt dần khi máy sấy tóc không làm việc, và cô phát hiện căn nhà này không có điện.

Cô nhìn chằm chằm vào mái tóc lau khô dựng đứng trong gương. Những lọn vàng óng loăn xoăn đã bắt đầu hình thành ở tai cô. Không có máy sấy tóc và lược, cô sẽ kết thúc với một mái đầu xoăn tít mà mọi thứ gel và nước xả trên thế giới không thể chế ngự nổi. Trong 20 phút cô sẽ trông giống một mớ lộn xộn như mẹ cô thường thấy khi bà trở về nhà sau một giờ dạy ngoại khoá với một sinh viên chưa tốt nghiệp cần mẫn.

Không cần đào xới sâu để thấy nguồn gốc tâm lý đằng sau nhu cầu trật tự của Isabel. Là người đam mê ngăn nắp là kết quả khá dễ đoán đối với những người lớn lên trong sự hỗn loạn. Cô cân nhắc việc gọi điện tới biệt thự và huỷ bỏ chuyến đi, nhưng Gage sẽ nghĩ cô sợ anh ta. Bên cạnh đó, cô không bị loạn thần kinh về tóc. Cô chỉ không thích sự lộn xộn của nó tác động đến cảm giác của mình thôi.

Bù lại cô mặc một chiếc váy cổ giả màu đen giản dị lộ vai trần. Với đôi dép đế mỏng, chiếc vòng tay vàng có chữ HÍT THỎ và chiếc mũ cói tự nhiên chụp sâu xuống những lọn tóc xoăn, cô sẵn sàng lên đường. Cô ước có thể thiên vào sáng nay để làm mình bình tâm lại trước những tâm trí cô khước từ yên tĩnh.

Mặc dù lên kế hoạch tới biệt thự chậm 15 phút, chỉ vì thích thú để Ngài Ngôi Sao Màn Bạc chờ, cô vẫn đúng giờ theo thói quen và đúng 10h05 cô bắt đầu thở gấp và phải đi tới xe. Cô liếc vào gương chiếu hậu khi đi tới lối vào của biệt thự. Những lọn tóc xoăn chồi ra dưới chiếc mũ làm cô muốn đâm bổ về căn nhà trang viên và vén gọn lại.

Cô thấy một người đàn ông lẩn trong bụi cây, một du khách ăn mặc rất tẻ - bởi vẻ ngoài của anh ta. Cô cảm thấy một tia cảm thông bất ngờ với Gage. Bất chấp việc cải trang hôm qua, anh không thể giữ bí mật nơi ẩn náu của mình khỏi những người hâm mộ.

Người này mặc một chiếc sơ mi thể thao xấu xí, chiếc quần sóc Bermuda lưng thùng gần trùm tới gối và một đôi xăng đan đế kép dày với tất trắng. Chiếc mũ Lakers che khuất mặt anh ta và chiếc máy ảnh lủng lẳng trên dây treo quanh cổ. Cái túi màu tím đỏ xệ xuống như một quả thận thâm xị đeo ngang eo. Anh ta thấy xe của cô và bắt đầu tiến về phía nó, đảo từ bên nọ sang bên kia theo dáng đi vụng về của người thừa cân phục phịch.

Cô chuẩn bị cho cuộc đối đầu, rồi quan sát kỹ hơn. Với tiếng rên rỉ cô giộng trán vào mặt bánh lái.

9. Chương 8

Chương 8

“Tôi không muốn bị thấy ở nơi công cộng cùng anh đâu!”

Đầu gối anh giộng đánh rầm xuống khi anh gập người chui vào chiếc Panda của cô. “Tin tôi đi, cô sẽ thích ngày hôm nay theo cách này hơn. Tôi biết điều này đối với cô thật khó tin, nhưng người Ý yêu phim của tôi”.

Cô trừng trừng nhìn bộ quần áo quái dị. “Anh phải vứt cái túi bụng đi”.

“Tôi không tin mình ra khỏi giường sớm thế khi không phải làm việc”. Anh thả người xuống ghế và nhắm mắt lại.

“Tôi có ý đó đấy. Cái túi bụng phải biến đi. Tôi có thể xử lý đôi tất trắng và đôi xăng đan nhưng không phải cái túi bụng này”. Cô nhìn lần nữa.

“Không, tôi cũng không thể xử lý đôi tất trắng. Cả hai thứ phải đi thôi”.

Anh ngáp. “OK, xem nào... câu chuyện này sẽ được trình diễn thế nào trong chương trình Giải trí tối nay nhỉ?”. Anh xuống giọng theo kiểu phát thanh viên truyền hình. “Gần đây Tiến sĩ Isabel Favor thất thế,

người hiền nhiên không khôn ngoan như cô muốn đám đông hâm mộ tin là vậy, đã bị bắt gặp ở Volterra, Italy, cùng với Lorenzo Gage, hoàng tử bóng tối của cuộc sống phóng đảng Hollywood. Cả hai bị thấy cùng nhau...”

“Tôi yêu cái túi bụng”. Cô vào sổ chiếc Panda.

“Đôi xăng đan và tất trắng thì sao?”

“Một tuyên bố thời trang retro (hoài cổ)”.

“Tuyệt”. Anh liếc nhìn, rồi dò dẫm cái khoá kéo trên túi bụng. Cô tự hỏi làm sao một người cao lớn như vậy lại chui vừa cái Maserati.

“Anh làm gì trong bụi cây thế?”

Anh đeo đôi kính đen nặng nề vào. “Có một chiếc ghế dài đằng sau. Tôi đã làm một giấc ngắn”. Bất chấp lời phàn nàn, nhìn anh khoẻ khoắn và thư thái. “Sáng nay tóc đẹp nhỉ. Những lọn xoăn từ đâu xuất hiện vậy?”

“Từ sự cố điện bí hiểm bất ngờ làm áy sáy tóc của tôi trở nên vô dụng. Cảm ơn vì nước nóng. Giờ tôi có thể có điện không?”

“Cô không có điện à?”.

“Điều kỳ lạ nhất đấy”.

“Có lẽ chỉ tình cờ thôi. Anna nói căn nhà nông trại có vấn đề về nước suốt mùa hè, vì thế họ mới phải đào lên”.

“Và vì thế bà ta mới bảo tôi phải chuyển tới thành phố”.

“Tôi tin bà ấy đã nói chuyện đó. Cô bỏ mũ đi chứ?”

“Đừng hòng”.

“Nó thu hút quá nhiều sự chú ý tới chúng ta. Hơn nữa, tôi thích tóc xoăn”.

“Cứ việc, anh yêu”.

“Cô không thích tóc xoăn à?”

“Tôi không thích lộn xộn”. Cô liếc đầy ý nghĩa lên quần áo anh.

“À”.

“Cái gì?”

“Không gì cả. Chỉ ”à” thôi”.

“Giữ cái ”à” cho anh ấy để tôi có thể thưởng ngoạn phong cảnh”.

“Rất vui lòng”.

Thật là một ngày đẹp trời. Những quả đồi chạy dài đến tận chân trời dọc hai bên đường. Những kiện lúa mì vuông vức nằm trên một cánh đồng. Một cái máy kéo đang chạy trên một cánh đồng khác. Họ đi qua nhiều acre hoa hướng dương khô trong nắng mặt trời nhưng đất bên dưới vẫn chưa được cày xới. Cô hẳn sẽ thích nhìn chúng khi đang nở hoa, nhưng rồi cô sẽ để lỡ cảnh vườn nho chờ thu hái.

“Bạn bè gọi tôi là Ren”, anh nói, “nhưng hôm nay tôi đánh giá cao nếu cô gọi tôi là Buddy”.

“Chắc chắn rồi”.

“Hoặc Ralph. Ralph Smitts từ Ashtabula Ohio. Có một cái khung nhất định cho việc này. Nếu cô phải đội mũ, tôi sẽ mua cho cô cái nào ít bắt mắt hơn khi chúng ta đến đó”.

“Không, cảm ơn”.

“Cô đúng là một cô bé cứng nhắc, tiến sĩ Favor. Có phải điều đó là những viên gạch xây nên triết học của cô không? Cô là cô bé cứng nhắc nhất trên hành tinh này đúng không?”

“Tôi nguyên tắc, không cứng nhắc”. Chỉ nói điều đó cũng khiến cô cảm thấy ngột ngạt khó thở, và cô không khó thở, không thực sự, không trong trái tim cô. “Anh biết gì về triết học của tôi?”

”Không biết gì cho đến khi tôi vào Web tối qua. Thật thú vị. Từ những gì tôi đọc được trong tiểu sử, cô đã nhọc nhằn xây nên một đế chế. Tôi phải nói vậy. Dường như không ai cho cô miễn phí bất cứ thứ gì.

“Ôi đời, tôi có khối thứ miễn phí”. Cô nghĩ về những người đã tạo cảm hứng cho cô suốt những năm qua. Bất cứ khi nào cô chạm tới đáy của cuộc đời, tạo hoá luôn gửi tới cô một thiên thần trong dạng này hay dạng khác.

Chân cô trượt khỏi chân ga.

“Này”.

“Xin lỗi”.

“Hoặc chú ý vào đường hoặc để tôi lái”, anh lầu bầu. “Điều đáng lẽ cô phải làm trước nhất, bởi tôi là đàn ông”.

“Tôi thấy rồi”. Cô xiết bánh lái chặt hơn. “Tôi chắc câu chuyện đời tôi quá tẻ nhạt so với anh. Chẳng phải tôi đọc thấy mẹ anh là người hoàng tộc hay sao?”

“Nữ bá tước. Một trong những danh xưng vô nghĩa của Ý. Cái chính bà là một tay chơi tầm cỡ quốc tế vô trách nhiệm với quá nhiều tiền. Bà đã mất rồi”.

“Tôi luôn say mê với những ảnh hưởng của thời thơ ấu. Anh có phiền với một câu hỏi sâu không”.

“Cô muốn biết lớn lên với một người mẹ có độ trưởng thành của kẻ nghiện cần sa 21 tuổi là như thế nào chứ gì? Mỗi quan tâm của cô làm tôi cảm động đấy”.

Cô đã hình dung hôm nay mình vẫn giữ vẻ xa cách thay vì đang tán gẫu đủ thứ. Anh làm gì được cô chứ? “Chỉ tò mò nghề nghiệp thôi, đừng có đa sầu đa cảm vì tôi”.

“Xem nào, ảnh hưởng của mẹ... tôi không nhớ được lần đầu tiên say sưa, nhưng đó là lúc tôi đủ cao để thối ly rượu khách dự tiệc của bà để lại đầu đó”. Cô không nghe được chút cay đắng nào, nhưng nó phải ở quanh quất đầu đó. “Tôi hút mẩu thuốc đầu tiên khi 10 tuổi, và nhiều hơn rất nhiều sau đó. Tôi đã xem vài tá phim porn trước 12 tuổi, và không hề nghĩ rằng không đáp ứng được những kì vọng tình dục tuổi mới lớn của cô. Ra vào các trường nội trú dọc theo Bờ biển phía đông. Có nhiều xe hơi hơn tôi có thể đếm được. Bị bắt vì trộm đồ của hàng hai lần, điều mĩa mai là tôi có một quỹ ủy thác lớn và thu nhập quá nhiều đối với một kẻ rác rưởi ngạo mạn. Nhưng, tôi đã làm bất kỳ điều gì để dành được sự quan tâm. Oh... hít hàng trắng khi tôi 15. Ah, những ngày cũ hay sao”.

Nhiều nỗi đau ẩn sau tiếng cười của anh, nhưng anh sẽ không để cô thấy chút nào. “Bố anh thì sao?” cô hỏi.

“Wall Street. Rất đáng trọng. Ông vẫn đi làm mỗi ngày. Lần thứ hai gì đó ông bảo đảm cưới người có trách nhiệm hơn- một người có dòng máu xanh khôn ngoan giữ tôi xa ba đứa trẻ của họ hết mức có thể. Một trong số chúng là gã tử tế. Chúng tôi thỉnh thoảng vẫn gặp nhau”.

“Có thiên thần nào trong thời thơ ấu của anh không?”

“Thiên thần?”

“Một sự hiện diện nhân ái”

“My nonna, bà ngoại của tôi. Bà sống với chúng tôi lúc này lúc khác. Nếu không vì bà, giờ có khi tôi đã vào tù rồi”.

Đúng vậy, anh dường như đã tạo nên một dạng nhà tù sáng tạo của riêng mình, chỉ đóng những vai độc ác, tàn bạo, có lẽ để phản ánh hình ảnh của bản thân. Hoặc có thể không. Các nhà tâm lý học có thói quen xấu đơn giản hoá động cơ của con người.

“Thế còn cô?” anh hỏi “Tiểu sử của cô cho biết cô đã tự thân vận động từ lúc 18 tuổi. Nghe cứng cỏi đấy”.

“Nó tạo nên tính cách”.

“Cô đã đi một chặng đường dài”.

“Chưa đủ đâu. Vừa rồi tôi đã khánh kiệt”. Cô với cái kính râm, hy vọng làm chệch hướng cuộc nói chuyện.

“Những thứ tồi tệ nhất có thể xảy ra chứ không chỉ khánh kiệt đâu”, anh nói.

“Tôi đoán anh không nói từ kinh nghiệm cá nhân”.

“Này, khi tôi 18 tuổi, tờ séc lãi từ quỹ uỷ thác của tôi bị thất lạc trên đường chuyển thư. Nó khá tệ đấy”.

Cô luôn khoái chế giấu bản thân và cô cười, dù không muốn.

Nửa tiếng sau họ tới vùng ngoại ô của Volterra, nơi một lâu đài đá xám bị cấm xuất hiện ở quả đồi phía trên họ. Cuối cùng đã có một chủ đề an toàn để nói chuyện. “Đó hẳn là *fortezza*,” (pháo đài) cô nói. “Người Florentine xây nó vào cuối những năm 1400 trên nền móng Etruscan cũ, có niên đại khoảng từ thế kỷ thứ tám trước công nguyên”.

“Ta đã đọc sách hướng dẫn du lịch rồi đúng không?”

“Một ít”. Họ đi qua sân ga Ezzo và một ngôi nhà nhỏ ngăn nắp với chảo vệ tinh đặt trên mái ngói đỏ tươi. “Dù sao tôi đã hình dung người Etruscan như những người ăn lông ở lỗ tay cầm gậy, nhưng đây là nền văn minh khá tiến bộ. Họ có nhiều điểm chung với người Hy Lạp. Họ là những thương nhân, thủy thủ, nông dân, thợ thủ công. Họ khai mỏ đồng và nung chảy quặng sắt. Và phụ nữ tự do một cách ngạc nhiên vào thời đó.”

“Tạ ơn Chúa vì điều ấy”.

Không gì bằng một bài học lịch sử để làm ọi sự không ngụ ý riêng tư. Cô đáng lẽ phải nghĩ về chuyện này sớm hơn. “Khi người La Mã tiến vào, nền văn hoá Etruscan dần dần bị đồng hoá, mặc dù vài người nghĩ phong cách sống của người Tuscanny hiện đại phản ánh gốc gác Etruscan của họ còn hơn gốc La Mã nhiều”.

“Bất cứ lời biện hộ nào cho những người tham gia”.

“Có vẻ thế thật”. Cô đi theo những tấm biển chỉ chỗ đỗ xe vượt qua một lối đi bộ xinh xắn với những chiếc ghế sắp thành hàng và tìm thấy một chỗ cuối mảnh đất.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. “Họ không đỗ xe trong thành phố, nên chúng ta phải đỗ xe ở đây”.

Anh vừa nói vừa ngáp. “Có một bảo tàng rất tuyệt trong thành phố có đầy những đồ tạo tác tầm cỡ thế giới của người Etruscan, cô sẽ thích đấy”

“Anh đã tới đây rồi à?”

“Nhiều năm trước, nhưng tôi vẫn nhớ. Người Etruscan là một trong những lý do tôi chuyên về lịch sử trước khi tôi trượt đại học”.

Cô nhìn anh nghi ngờ. “Anh đã biết mọi điều tôi nói, phải không?”

“Khá nhiều, nhưng nó cho tôi cơ hội chợp mắt một lúc. Tiện đây, thành phố Etruscan nguyên thủy được xây vào thế kỷ thứ chín trước công nguyên, không phải thứ tám. Nhưng này, hàng trăm năm ở đây đó là cái gì nhỉ?”

Quá nhiều cho việc phô diễn kiến thức của cô. Họ bước ra khỏi chiếc Panda và cô thấy một góc kính râm của anh dán bằng dính. “Anh không đeo đồ cải trang thế này trong bộ phim anh cố cưỡng hiếp Cameron Diaz đấy chứ?”

“Tôi tin là tôi đang cố giết cô ta, không phải cưỡng hiếp”

“Không có ý chỉ trích, nhưng chẳng phải sau một hồi anh sẽ hành động tàn bạo như thế hay sao?”

“Cảm ơn vì không chỉ trích. Và sự tàn bạo đó làm tôi nổi tiếng?”

Cô đi theo anh xuyên qua khu đỗ xe về phía vỉa hè. Anh chuyển động với dáng đi lắc lư của người đàn ông nặng hơn nhiều, một mảnh khoe khác từ gói đạo cụ của diễn viên. Nó dường như có hiệu quả, bởi không ai chú ý tới anh. Cô tự nhủ phải im lặng và để yên chuyện đó, nhưng thói quen cũ khó bỏ. “Điều đó quan trọng với anh phải không?” cô nói. ” Nổi tiếng, bất chấp mọi bất tiện”.

“Nếu có ánh đèn chiếu quanh đây, nói chung tôi muốn nó chĩa về hướng tôi. Và đừng giả vờ không biết tôi đang nói về cái gì”.

“Anh nghĩ mối quan tâm đã thúc đẩy tôi?”

“Không phải à?”

“Chỉ là cách moi thông tin của tôi thôi”

“Tôi tin cô”.

Anh rõ ràng không tin. Cô nhìn anh, biết rằng cô nên bỏ qua. “Có phải tất cả những gì anh muốn trong cuộc đời này là thế không? Ở dưới ánh đèn chiếu?”

“Miễn cho tôi những bài giảng tự cải tạo của cô nhá. Tôi không quan tâm”.

“Tôi không thuyết giảng”.

“Fifi, cô sống để thuyết giảng. Thuyết giảng là oxy của cô”.

“Và điều đó đe dọa anh?” Cô theo anh xuống con đường rải đá cuội.

“Mọi thứ về cô đều đe dọa tôi”.

“Cảm ơn”.

“Đó không phải lời khen”.

“Anh nghĩ tôi là người khó gần phải không?”

“Tôi xem xét chiều hướng thôi”.

“Chỉ khi ở gần anh và đó là cố ý”. Cô cố không khoái chí.

Họ rẽ vào một con đường hẹp hơn, cổ kính hơn và đẹp hơn những con đường họ đã qua. “Vậy cô lấy được Bốn nguyên tắc nền tảng trong sấm sét từ Chúa trời à”, anh hỏi, “hay cô đọc chúng trên thiệp chúc mừng ở đâu đó?”

“Từ Chúa trời, cảm ơn vì đã hỏi”. Cô từ bỏ nỗ lực xa cách. “Dù không phải trong sấm sét. Gia đình tôi di chuyển khá nhiều khi tôi còn nhỏ. Điều đó khiến tôi khá cô đơn, nhưng nó cho tôi thời gian quan sát mọi người. Khi tôi lớn hơn, tôi bắt đầu làm những việc khác nhau để học xong. Tôi đọc và luôn quan sát. Tôi thấy mọi người thành công và thất bại- trong công việc, trong những mối quan hệ cá nhân. Bốn Nguyên tắc nền tảng hình thành từ tất cả những quan sát đó”.

“Tôi không nghĩ danh tiếng có thể đến ngay lập tức”.

“Tôi bắt đầu viết những điều tôi quan sát thời gian bước vào tốt nghiệp”.

“Luận văn đại học à?”

“Ban đầu là vậy. Nhưng điều đó làm tôi cảm thấy bị giới hạn quá nhiều, nên tôi cô đọng những ý tưởng của mình cho vài tạp chí phụ nữ, và đó là cách Bốn nguyên tắc nền tảng sinh ra”. Cô tiếp tục nói, cảm thấy dễ chịu khi nói về công việc của mình. “Tôi bắt đầu ứng dụng những bài học vào cuộc sống của mình và tôi thích những gì đang diễn ra, cách tôi cảm thấy tập trung hơn. Tôi tổ chức vài nhóm thảo luận trong trường. Họ dường như giúp đỡ mọi người, và họ tiếp tục phát triển lớn hơn. Một biên tập sách tham gia nhóm và tất cả bắt đầu từ đó”.

“Cô thích việc cô làm, phải không?”

“Tôi yêu nó”.

“Thế thì rốt cục chúng ta cũng có điểm chung ”.

“Anh thực sự thích những vai diễn của mình à?”

“Đấy, cô lại tiếp tục cái thứ kiêu kỳ khinh khỉnh ấy”.

“Chỉ là khó hình dung yêu một công việc tôn vinh bạo lực”.

“Cô quên rằng tôi luôn chết vào cuối phim à, điều khiến các phim của tôi trở thành những bài học đạo đức. Điều đó hợp với quan điểm của cô quá còn gì”.

Đám đông tách họ ra khi họ tiến vào quảng trường. Cô nhìn quanh các quầy bán hàng đang mở cửa trưng bày đủ mọi thứ từ những rễ chất đầy hoa quả và rau tới những đồ chơi màu sắc rực rỡ. Những chảo gia vị toả hương trong không gian cùng với những dây tỏi, dây tiêu. Những người bán quần áo dạo bán những chiếc khăn lụa và ví da. Những túi mì ống đầy màu sắc nằm bên cạnh các chai chứa dầu oliu trông như đồ trang trí. Cô đi qua người đẩy xe đang giữ một dây bánh xà phòng màu đất được sắp xếp ngay ngắn điểm hạt anh túc, oải hương và vỏ chanh. Khi dừng lại để hít một bánh xà phòng oải hương, cô thấy Ren đứng gần một lồng chim sắt. Cô nghĩ về những diễn viên khác mình biết. Cô đã nghe họ nói chuyện về việc họ phải soi vào trong mình để tìm ra những hạt mầm cho các nhân vật họ đóng, và cô tự hỏi Ren nhìn vào điều gì trong mình để đóng vai ác quỷ quá thuyết phục như vậy. Cảm giác bị bỏ rơi từ thời thơ ấu làm đường lạc lối của anh chẳng?

Khi cô tới gần, anh chỉ con chim hoàng yến. “Phòng khi cô lo lắng, tôi không có kế hoạch thuê chúng ”.

“Tôi cho là hai con chim nhỏ không đủ thách thức đối với anh”. Cô chạm vào cái chốt trên cửa lồng. “Đừng tự phụ về chuyện này, nhưng khách quan mà nói, anh có vẻ là một diễn viên xuất sắc. Tôi cực kỳ là anh có thể đóng vai anh hùng vĩ đại nếu anh để tâm”.

“Chúng ta trở lại chuyện đó à?”

“Cứu một cô gái không thú vị như đối xử tàn bạo với cô ta đúng không?”.

“Này, không chỉ phụ nữ đâu. Tôi là kẻ hung đồ không phân biệt đối xử. Và tôi cố gắng cứu cô gái đó một lần, nhưng không ăn thua. Cô đã bao giờ xem phim November Time chưa?”

“Chưa”.

“Chưa ai từng xem phim đó cả. Tôi đóng vai một bác sĩ cao quý nhưng ngờ nghệch sa vào vụ kiện tụng về thuốc trong lúc anh ta chiến đấu để cứu cuộc sống của một nhân vật nữ. Phim lỗ to”

“Có thể do kịch bản tồi”

“Có thể không”. Anh liếc cô. “Đây là bài học để đời mà tôi đã học, Fifi Vài người sinh ra để đóng vai anh hùng, người khác sinh ra để đóng những gã tồi tệ. Chiến đấu với số phận chỉ làm cuộc sống khó khăn hơn thôi. Bên cạnh đó, mọi người nhớ gã hung đồ khá lâu sau khi họ quên phứt anh hùng”.

Nếu cô không túm được nét đau đớn thoáng qua trên mặt anh hôm trước, hẳn cô đã bỏ qua chuyện này, nhưng nghiên cứu tâm lý con người là bản năng thứ hai của cô. “Có sự khác biệt lớn giữa đóng vai kẻ xấu trên màn ảnh và trong đời thực, hay ít nhất cảm thấy chính anh là vậy”.

“Không tinh tế lắm nhỉ. Nếu muốn biết về Karli, cứ hỏi”.

Cô không chỉ nghĩ về Karli nhưng cô không chùn bước. “Có lẽ anh cần nói về điều đã xảy ra. Bóng tối sẽ mất đi sức mạnh khi ánh sáng chiếu rọi”.

“Đợi tôi ở đây nhé? Tôi phải nôn đã”.

Cô không xúc phạm. Cô chỉ hạ giọng và nói nhẹ nhàng hơn. “Anh có liên quan gì tới cái chết của cô ấy không, Ren?”

“Không phải là cô sẽ ngậm miệng lại à?”

“Anh vừa bảo tôi tất cả những gì cần làm là hỏi. Tôi đang hỏi đây”.

Anh bắn vào cô cái nhìn đầy khinh miệt nhưng không lảng tránh.

“Chúng tôi thậm chí còn không nói chuyện hơn một năm rồi. Và khi hẹn hò, đó không phải là sự mê đắm lớn đối với cả hai. Cô ấy tự tử không do tôi. Cô ấy chết bởi nghiện ma túy. Không may, những thành viên ít đáng kính của phương tiện truyền thông lại muốn một câu chuyện gợi cảm hơn, nên họ sáng tác luôn, và bởi tôi nổi tiếng đùa dai và thiếu trung thực khi dính tới báo chí, tôi khó kêu họ chơi bẩn được nhỉ?”

“Tất nhiên là anh có thể”. Cô lẩm nhẩm lời cầu nguyện nhanh cho linh hồn của Karli Swenson, chỉ vài từ thôi, nhưng trong ánh sáng của hồ đen tinh thần hiện thời của cô, cô biết ơn rằng mình vẫn có thể cầu nguyện được.

“Rất tiếc vì điều anh đã trải qua”.

Vết nứt trong tấm giáp tự bảo vệ nhỏ xíu và sự châm chọc của một gã côn đồ trở lại. “Miễn cho tôi sự thông cảm đi. Báo chí tồi tệ chỉ làm tăng sức hấp dẫn của tôi ở rạp chiếu phim thôi”.

“Tóm được anh rồi nhé. Mọi cảm thông rút lại”.

“Đừng làm thế lần nữa”. Anh nắm tay dẫn cô qua đám đông.

“Nếu có một điều tôi học được, đó là không nên biến ai thành thù địch bằng một cái túi bụng hết”.

“Vui thật”.

Cô tự cười mình. “Xem những người đó đang chăm chăm nhìn chúng ta kìa. Họ không thể hiểu tại sao một cô bé ngây thơ như tôi lại đi loanh quanh với một gã lập dị như anh”.

“Họ nghĩ tôi giàu và cô là niềm vui nho nhỏ tôi mua ỉn”

“Một niềm vui nhỏ? Thật à?” Cô thích điều này.

“Đừng có quá khoái chí về chuyện đó. Tôi đang đói đây”. Anh nắm tay cô kéo vào một quán gelateria nhỏ, nơi cái hòm thủy tinh chứa một ống tròn đồ đầy thứ kem béo ngậy của Ý. Ren nói chuyện với một thanh niên đứng sau quầy bằng tiếng Ý bồi pha thêm âm Deep South rẻ tiền làm Isabel cười thầm.

Anh bắt cho cô một cái nhìn đàn áp và một lát sau họ ra khỏi cửa hàng với một suất kem đúp. Cô liếm nhẹ miếng xoài, rồi hâm xôi bằng đầu lưỡi. “Anh có thể hỏi mùi vị tôi muốn”.

“Sao cơ? Cô đã gọi kem vani mà”.

Cô đã gọi kem chocolate. “Anh không biết điều đó”.

“Cô là một phụ nữ thích cầu toàn”.

“Sao anh có thể nói vậy sau những gì đã xảy ra?”

“Chúng ta quay trở lại đêm tội lỗi ấy à?”

“Tôi không muốn nói về chuyện này”

“Chứng minh cho quan điểm của tôi. Nếu cô không chỉ muốn cầu toàn, cô sẽ không bị ám ảnh bởi điều còn chưa phải là một trải nghiệm đáng nhớ”.

Cô ước anh không nói theo cách đó.

“Nếu tình dục đã là tuyệt vời- giờ, thì nó cũng đáng bị ám ảnh”. Bước chân anh chậm dần và anh gỡ cái kính ra để nhìn cô. “Cô biết tôi có ý tuyệt vời là thế nào phải không Fifi? Thứ tình dục khiến cô điên cuồng tới mức mọi điều cô muốn là nằm trên giường suốt quãng đời còn lại. Thứ tình dục mà cô không sao có đủ thể xác của người ấy, nơi mà mỗi đụng chạm mang lại cảm giác như được lựa là món trớn, nơi cô trở nên nóng bỏng tới mức...”

“Anh chỉ nói quan điểm của anh thôi”. Cô tự nhủ điều này đơn giản chỉ là Ren Gage đang phô diễn sự bịp bợm của anh ta và cố làm cô phát bực với ánh mắt nung nấu âm ỉ và giọng nói khàn khàn quỵến rũ. Cô hít chậm một hơi để dịu lại.

Một thanh niên trên chiếc scooter lao tới, và ánh mặt trời tan chảy từ những viên đá vàng óng đổ bóng ấm áp trên đôi vai trần. Cô ngửi thấy mùi gia vị và bánh mì mới trong không khí. Tay anh lướt qua cô. Cô liếm cái chóp kem, cuốn xoài và mâm xôi vào đầu lưỡi. Mọi giác quan bùng dậy.

“Cố quên rũ tôi hả?” Anh đẩy cái kính lên mũi.

“Anh nói gì?”

“Thứ cô đang làm với lưỡi ấy ”.

“Tôi đang ăn kem mà”.

“Cô đang lừa gạt đấy”

“Tôi không lừa...”. Cô dừng lại và nhìn anh chằm chằm. “Cái này làm anh nổi hứng à?”

“Có thể”.

“Đúng vậy!” Tia lấp lánh sung sướng tràn qua cô. “Nhìn tôi ăn kem làm anh nổi hứng”

Nom anh bực bội. “Gần đây tôi hơi thiếu tình dục một chút, vì thế nó không đòi hỏi nhiều đâu”.

“Chắc rồi. Đúng thế, cái gì? Năm ngày à?”

“Đừng nghĩ về việc tính cả cuộc chạm trán tội nghiệp đó”

“Tôi chẳng hiểu sao lại không. Anh thoả mãn mà”.

“Tôi á?”

Cô không còn cảm thấy sung sướng như vậy nữa. “Anh không à?”

“Tôi đã làm tổn thương cảm xúc của cô phải không?”

Cô thấy anh nghe như không quá lo lắng điều đó. Cô cố quyết định xem nên trung thực hay không. Không. “Anh huỷ hoại tôi”, cô nói.

“Giờ hãy đến bảo tàng trước khi tôi tách hẳn ra”.

“Khinh khỉnh và châm biếm”

So sánh những công trình lộng lẫy của New York với quá khứ, Bảo tàng Guarnacci Etruscan chẳng là gì. Tiễn sảnh nhỏ xíu tiêu tụy và hơi ẩm đạm, nhưng khi họ bắt đầu khám phá bên trong những hộp thủy tinh nằm trên sàn nhà, cô nhìn thấy một khối lượng lớn những đồ tạo tác hấp dẫn vũ khí, trang sức, những cái chảo, bùa hộ mệnh và những vật hiến tế. Tuy vậy, ấn tượng hơn là bộ sưu tập hộp đựng tro cốt bằng thạch cao lạ thường của bảo tàng.

Cô nhớ đã thấy vài hộp đựng tro cốt được trưng bày nổi bật tại các bảo tàng khác, nhưng ở đây, hàng trăm hộp chen chúc nhau trong những cái hòm thủy tinh kiểu cũ. Được thiết kế để đựng tro của người quá cố, những chiếc hộp hình chữ nhật rất đa dạng về kích cỡ từ một hộp thư ở vùng quê tới cái giống một hộp dụng cụ. Rất nhiều hộp đắp hình nổi bên trên - một số phụ nữ, một số nam giới. Những cảnh huyền bí, cũng như sự miêu tả đủ mọi thứ từ cuộc chiến tới bữa tiệc cưới được đắp nổi bên cạnh.

“Người Etruscan không để lại tài liệu in nào”, Ren nói khi cuối cùng họ cũng leo cầu thang lên tầng hai, nơi họ tìm thấy còn nhiều hộp tro hơn chật cứng trong những chiếc hòm lỗi thời. “Rất nhiều điều chúng ta biết về cuộc sống thường ngày của họ là từ những hình chạm nổi này”.

“Chúng chắc chắn hấp dẫn hơn những tấm bia trong nghĩa trang hiện đại”. Isabel dừng trước một chiếc hộp lớn đắp nổi một cặp cao tuổi bên trên.

“The Urna degli Sposi,” Ren nói. “Một trong những hộp tro cốt nổi tiếng nhất thế giới”.

Isabel chăm chú nhìn vào những gương mặt đầy nếp nhăn của họ. “Nhìn họ quá thật. Nếu trang phục khác đi, họ có thể là một cặp mà chúng ta vừa đi qua trên phố hôm nay”. Thời gian chỉ rõ là 90 năm trước công nguyên. “Trông cụ bà như say mê cụ ông. Chắc phải là một cuộc hôn nhân hạnh phúc”.

“Tôi đã nghe những thứ như vậy có tồn tại”.

“Nhưng không dành cho anh?” cô cố nhớ xem đã đọc ở đâu là anh đã kết hôn”

“Rõ ràng không dành cho tôi”.

“Từ bao giờ thử chưa?”

“Khi tôi 12 tuổi. Một cô bé lớn lên cùng tôi. Nó kéo dài một năm và đã là thảm hoạ từ ngay lúc bắt đầu. Cô thì sao?”

Cô lắc đầu. “Tôi tin vào hôn nhân nhưng không dành cho tôi”. Sự tan vỡ với Michael buộc cô phải đối mặt với sự thật này. Không phải sự hạn hẹp thời gian khiến cô không lên kế hoạch cho đám cưới của họ. Chính tiềm thức cảnh báo rằng cuộc hôn nhân đó không phù hợp với cô, ngay cả với người đàn ông tốt hơn mà Michael đã chứng tỏ. Cô không tin mọi cuộc hôn nhân đều lộn xộn như hôn nhân của bố mẹ cô, nhưng hôn nhân tự nhiên đã là sự tan vỡ và cuộc đời của cô tốt hơn là không có nó.

Họ thông thả đi vào phòng tiếp, cô bắt ngờ dừng lại nên anh va vào cô.

“Cái gì thế?”

Anh dõi theo ánh mắt cô. “Chiến lợi phẩm của bảo tàng”.

Ở trung tâm phòng là một cái hộp kính chứa một bức tượng đồng khắc thường về một cậu bé. Bức tượng trần trụi cao khoảng hai feet (60cm) và rộng chừng vài inch.

“Đây là một trong những đồ tạo tác Etruscan nổi tiếng nhất thế giới” anh nói khi họ đến gần. “Tôi thấy nó lần cuối khi tôi 18 tuổi, nhưng tôi vẫn nhớ nó”.

“Đẹp quá”.

“Nó được gọi là Bóng chiều. Ombra della Sera. Cô có thể hiểu tại sao”.

“Ồ, phải”. Dáng thuôn dài của cậu bé gợi lại bóng dáng loài người vào thời khắc cuối ngày. “Nhìn nó quá hiện đại, như một tác phẩm nghệ thuật đương đại”.

“Nó từ thế kỷ thứ ba”.

Có vài chi tiết ở tác phẩm tăng thêm vẻ hiện đại của nó. Cái đầu bằng đồng với mái tóc ngắn và vẻ mặt ngọt ngào hẳn phải là của phụ nữ nếu không có dương vật bé xíu. Cánh tay dài thon buông thõng bên cạnh và chân của cậu hơi khuynh ở gối. Bàn chân, cô để ý, hơi lớn hơn so với đầu.

“Thực tế đó là một bức tượng khoả thân khiến nó khác thường”, anh nói. “Không có ngay cả một mảnh trang sức biểu lộ thân phận, điều quan trọng đối với người Etruscan. Có thể là một hình tượng tạ ơn”.

“Thật lạ thường”

“Một nông dân cày đất tìm được nó vào thế kỷ 19 và dùng nó làm que cời lửa trước khi rót cục cũng có người nhận ra nó dùng để làm gì”.

“Thử tưởng tượng một đất nước nơi có thể cày lên được những thứ như vậy ”.

“Những ngôi nhà khắp Tuscany đều có bí mật về những đồ tạo tác Etruscan và La Mã giấu kín trong tủ. Sau một vài ly grappa, chủ nhà sẽ lôi chúng ra nếu cô hỏi”.

“Anh cũng có bí mật giấu ở biệt thự chứ?”

“Đến lúc tôi biết, tất cả những đồ vật mà di tôi sưu tập đã được trưng bày. Hãy tới vào bữa tối mai và tôi sẽ cho cô xem”.

“Bữa tối à? Bữa trưa thì sao?”

“Sợ tôi sẽ hoá ma cà rồng sau khi trời tối à?”

“Anh nổi danh như thế mà”.

Anh cười. “Tôi đã có đủ hộp tro cốt hôm nay rồi. Chúng ta đi ăn thôi”.

Cô nhìn lần cuối cùng vào Bóng chiều. Kiến thức lịch sử của Ren làm cô bứt rứt. Cô thích ấn tượng cũ về anh như một kẻ tình dục quá độ, tự mãn và trí thông minh vừa phải. Nhưng hai trong ba thứ ấy ở anh không tệ.

Nửa giờ sau họ uống Chianti ở tiệm cà phê bên hè. Uống rượu vào bữa trưa thật sung sướng, nhưng uống rượu với Lorenzo Gage còn sướng hơn. Ngay cả bộ quần áo kì dị và cái kính râm cũng không thể thay đổi hoàn toàn vẻ hào hoa suy đồi ấy.

Cô nhúng một miếng gnocchi (khoai tây) vào sốt dầu ôliu, tỏi và xô thơm tươi. “Tôi sắp lên 10 pound thời gian ở đây rồi”.

“Cô có thân hình đẹp đấy. Đừng lo”. Anh ngấu nghiến một con trai móng tay khác vừa gọi.

“Thân hình đẹp á? Không đâu”.

“Tôi đã nhìn rồi, Fifi. Tôi được quyền có ý kiến”.

“Anh có thôi lời chuyện đó ra không hả?”

“Thư giãn đi, nhé? Không phải cô đã giết người đâu”.

“Có lẽ tôi đã giết một phần tâm hồn tôi rồi”.

“Tha cho tôi đi”.

Về ngán ngẩm uể oải ở anh làm cô điên tiết. Cô ngồi xuống ghế và ngả tới sát hơn. “Tôi đã xâm phạm mọi điều tôi tin tưởng. Tình dục là thiêng liêng, và tôi không thích là kẻ đạo đức giả”.

“Chúa ơi, là người như cô hẳn mệt lắm”.

“Anh sắp nịnh nọt gì đó hả?”

“Chỉ quan sát xem khó khăn thế nào khi cứ phải ở trong lối hẹp vượn tới sự hoàn hảo đó”.

“Tôi đã bị những kẻ ức hiếp mạnh hơn anh nhiều chế giễu, và tôi trơ ra. Cuộc sống là quý giá, tôi không tin vào việc để mặc nó trôi đi”.

“À, lúc này gánh vác nó có vẻ không ăn thua phải không. Từ lúc biết cô, tôi thấy cô thất thế, khánh kiệt và thất nghiệp”.

“Và anh có cái triết lý sống-chỉ-cho-khoảng-khắc-này từ đâu? Anh đóng góp gì cho thế giới mà anh vẫn tự hào?”

“Tôi dâng ọi người vài giờ giải trí. Thế là đủ”.

“Nhưng anh quan tâm đến điều gì?”

“Lúc này á? Thức ăn, rượu, tình dục. Cũng những thứ như cô thôi. Và đừng cố phủ nhận tình dục. Nếu nó không quan trọng, cô sẽ không để tôi tóm được cô”.

“Tôi say xỉn và tối đó chả có gì liên quan tới tình dục cả. Đó là sự hỗn loạn”.

“Vớ vẩn. Cô không say đến vậy. Đó là tình dục”. Anh ngừng lại, nhướn mày vào cô. “Chúng ta là tình dục”.

Cô nuốt khan. “Chúng ta không”.

“Thế chúng ta đang làm gì ở đây lúc này thế?”

“Chúng ta chỉ xây dựng một kiểu bạn bè, đó là tất cả. Hai người Mỹ ở nước ngoài”.

“Đây không phải tình bạn. Chúng ta còn không thích nhau nhiều. Cái ở giữa chúng ta kêu xèo xèo”.

“Kêu xèo xèo?”

“Phải, xèo xèo”. Anh kéo dài từ này đến lúc nghe như mơn trớn.

Cơn run rẩy xuyên suốt cô, khiến tổ ra bị xúc phạm cũng trở thành thử thách. “Tôi không kêu xèo xèo”.

“Tôi có thấy”.

A, mắt cô trợn cả lên vì điều đó.

“Nhưng cô muốn vậy”. Anh bất ngờ tỏ ra rất Ý. “Và tôi chuẩn bị giúp”.

“Mắt tôi mờ đi vì xúc động”.

“Tôi chỉ nói rằng tôi muốn cố lần nữa”

“Cá đây”.

“Tôi không muốn làm hoen ố hồ sơ nghề nghiệp của mình và tôi không làm việc cô thuê tôi ”.

“Tôi sẽ trả tiền”.

“Đi ngược lại cách xử sự giữa bạn bè. Chúng ta chỉ trao đổi thôi”. Anh cười. “Thế cô không quan tâm à?”

“Không chút nào”.

“Tôi nghĩ trung thực là nguyên tắc cơ bản cho Bốn nguyên tắc nền tảng ”.

“Anh muốn trung thực? Được thôi. Thú thực là anh là người đàn ông cực kỳ điển trai. Thực lòng là lóa mắt. Nhưng chỉ theo kiểu hão huyền, ngôi sao điện ảnh, không thể với tới. Và tôi ra khỏi những giấc mơ thần tượng khi 13 tuổi”.

“Cô đã bứt rứt với tình dục bao lâu rồi?”

“Tôi hy vọng anh đã ăn xong bữa trưa, bởi tôi xong rồi”. Cô ném khăn ăn lên bàn.

“Và tôi nghĩ cô quá lý trí để phát khùng như vậy”.

“Anh nghĩ lầm rồi”.

10. Chương 9

Chương 9

Ngay cả trực trặc trong buổi sáng không may của Ren cũng không đốt hết nguồn năng lượng bất tận ở anh. Anh uống một ngụm nước và nhìn vào đồng hồ cây Anna muốn chuyển khỏi vườn khu biệt thự. Bà định yêu cầu chồng là Massimo, người săn sóc vườn nho, hoặc con trai là Giancarlo làm việc này, nhưng Ren cần động chân động tay, và anh sẵn lòng.

Ngày khá nóng, bầu trời xanh không một gợn mây- kiểu Madonna, nhưng ngay cả khi anh thích ứng với nhịp độ công việc, anh cũng không thể giữ sạch những suy nghĩ về Karli. Nếu anh cố gắng tới với cô hơn, có thể cô vẫn còn sống. Nhưng anh luôn chọn đường dễ. Anh vô tâm với phụ nữ, vô tâm với bạn bè, vô tâm với mọi chuyện ngoại trừ công việc.

“Tao không muốn mày quanh quẩn bên con tao”, bố anh đã nói khi Ren 12 tuổi. Ren trả đũa bằng cách đánh cắp ví của một ông lão.

Công nhận là anh đã hành động trong sạch trong suốt 10 năm qua, nhưng thói quen cũ khó bỏ, và anh luôn có một trái tim của kẻ tội đồ. Có lẽ điều đó giải thích tại sao anh cảm thấy thoải mái bên Isabel. Sự nhân hậu như tấm khiên của cô. Giờ cô có thể đang cảm thấy tổn thương, nhưng cô rắn như thép vậy, quá cứng rắn nên ngay cả anh cũng không thay đổi cô được.

Anh chất đầy lên chiếc xe cút kít và đẩy tới rìa vườn nho, anh đổ nó vào một trong những cái thùng sắt rỗng dùng để đốt cành cây. Khi nhóm lửa, anh nhìn chăm chăm về hướng ngôi nhà nông trại. Cô đang ở đâu? Một ngày đã trôi qua từ lúc họ tới Volterra và cô vẫn chưa có điện, nguyên do chính là anh không buồn bảo Anna sửa nó. Nay, anh sẽ không làm việc tốt hôm nay, và đó là cách dễ nhất để tóm được Quý cô Hoàn hảo trên chính đất của anh.

Anh tự hỏi cô có đội mũ lúc đi lên đồi đương đầu với anh về chuyện điện đóm không, hay cô sẽ để những lọn xoắn cô ghét bay tung. Câu hỏi ngốc nghếch. Không có gì ở Isabel Favor mà lại bay lung tung cả. Cô

cài khuy kín mít gọn ghẽ như một cây kim, nhìn đầy năng lực và sành sỏi, và cô có thể vẫy vẫy một xấp giấy tờ pháp lý đe dọa khóa chặt anh cả đời là ông chủ cho thuê mấy căn nhà ổ chuột. Vậy cô ở đâu?

Anh cân nhắc giây lát việc đi xuống ngôi nhà nông trại để ngăn cô, nhưng điều đó sẽ làm mục đích của anh thất bại. Không, anh muốn Quý cô Hoàn hảo tới với anh. Kẻ xấu luôn thích dụ nữ nhân vật chính vào hang ổ của hắn.

Isabel tìm được một cây đèn chùm nhỏ trang hoàng những bông hoa sắt cắt trong tủ. Lớp sơn trắng rụng lả tả vì năm tháng và những màu sắc rực rỡ nguyên bản đã phai mờ thành màu lam xỉn. Cô tháo các bóng đèn cũ ra và gắn những ngọn nến vào đui đèn rồi tìm thấy mấy sợi dây chằng và treo nó lên cây mộc lan.

Khi làm xong, cô nhìn quanh kiểm thêm việc khác khiến mình bận bịu. Rửa tay xong xuôi, cô sắp xếp lại sách vở trên các giá trong phòng khách, và tắm ấy con mèo. Đến giờ thời gian biểu của cô chỉ là trò cười. Cô không thể tập trung vào việc viết lách được, và thiển là vô ích. Tất cả những gì cô nghe được là cái giọng tông trầm quỵên rũ dụ cô hư hỏng.

“Tình dục đến lúc cả hai ta hết lên... Tình dục đến lúc mọi bút rứt của em tan biến...”

Cô lấy cái khăn lau bát đánh bóng đồ thủy tinh và cân nhắc việc gọi lại cho Anna Vesto, nhưng cô ngờ Ren chịu trách nhiệm gọi bà ta lúc này. Đi lên biệt thự tự đối đầu với anh chính xác là điều anh ta muốn - bắt cô nhảy theo điệu của anh ta. Nhưng ngay cả điện cũng không đáng vậy. Anh ta chắc có đủ ranh mãnh phía mình, nhưng cô lại có Bốn viên gạch nền móng ở phía cô.

Giả sử cô mất trí và nhượng bộ thôi thúc tham gia chuyện đó cùng anh ta. Không thể chịu được việc nghĩ về nó. Cô đã bán linh hồn một lần. Cô không thể làm thế lần nữa.

Một chuyển động bên ngoài thu hút sự chú ý của cô. Cô đi tới mở cửa bếp và thấy hai người làm công đi vào rừng ôliu. Cô chưa bao giờ chào đón một sự xao lãng nào hơn thế, và cô đi xuống kiểm tra.

“Các anh đến đây xem xét điện dóm hả?”

Người đàn ông già hơn có khuôn mặt đầy nếp nhăn và mái tóc xám xoăn. Người trẻ hơn có làn da màu ôliu, đôi mắt tối và dáng người chắc nịch. Anh ta đặt cái cuốc chim và xẻng xuống khi cô tới gần. “Điện á?” anh nhìn qua cô theo cái cách của đàn ông Ý. “Không, signora. Chúng tôi đến kiểm tra vấn đề của cái giếng này”.

“Tôi nghĩ vấn đề là cái cống thoát cơ”.

“Si,” ông già nói. “Đó là tại thứ tiếng Anh tệ hại của con trai tôi. Tôi là Massimo Vesto. Tôi trông nom khu đất này. Và đây là Giancarlo. Chúng tôi khảo sát để xem có đào được không?”

Cô liếc cuốc xẻng. Những thiết bị khảo sát kỳ cục. Hoặc có lẽ tiếng Anh của Massimo cũng lẫn như thế thì phải.

“Sẽ có nhiều tiếng ồn”, Giancarlo nói, hàm răng trắng loá. “Và bắn nữa”.

“Tôi sẽ chung sống với chúng”.

Cô quay lại biệt thự. Vài phút sau Vittorio xuất hiện, mái tóc đen dài dập dờn trong gió.

“Signora Favor! Hôm nay là ngày may mắn của chị đấy”.

Vào lúc đó, cái nóng buổi chiều buộc Ren trở vào nhà, tâm trạng đen tối. Theo Anna, Isabel đã lái chiếc Fiat đỏ với người đàn ông tên là Vittorio. Gã quái nào là Vittorio, và sao Isabel lại đi đâu đó khi Ren có kế hoạch riêng cho cô rồi nhỉ?

Anh đi tắm, rồi gọi lại cho đại diện của mình. Hãng Jaguar muốn anh làm thuyết minh quảng cáo, và Beau Monde đang được cân nhắc là câu chuyện hay nhất.

Ng.uồ.n .tù.r. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Quan trọng hơn, kịch bản cho bộ phim của Howard Jenks cuối cùng cũng đã khởi động.

Ren đã nói chuyện lâu với Jenks về vai Kaspar Street. Street là một tên giết người hàng loạt, một gã đàn ông phức tạp u ám, kẻ đã săn chính những phụ nữ hắn yêu. Ren đã ký dự án này mà chưa đọc kịch bản cuối

cùng, bởi Jenks- người khét tiếng kín miệng về công việc của mình- vẫn chưa sửa chữa xong. Ren không thể nhớ được đã bao giờ phấn khích về một bộ phim hơn Night Kill. Lần này anh không quá phấn khích như thế, dù vậy, anh có thể tạm quên Isabel và người đàn ông trong chiếc Fiat đỏ.

Cô đang ở đâu?

“Cảm ơn, Vittorio, tôi đã có một buổi chiều thật tuyệt”.

“Vinh hạnh của tôi”. Anh ta nở nụ cười quyến rũ rạng rỡ. “Tôi sẽ cho chị thấy Siena nhanh thôi, và rồi chị sẽ biết chị đã được thấy thiên đường”.

Cô cười khi nhìn anh ta lái xe đi. Cô vẫn chưa rõ anh đã dính sâu tới cỡ nào trong cổ gắng đẩy cô đi. Cách cư xử của anh ta hoàn hảo, quyến rũ và tán tỉnh chỉ vui vui chứ không xúc phạm. Anh ta bảo cô khách đã huỷ bỏ lịch hôm nay, và nài nỉ đưa cô đi thăm thành phố nhỏ Monteriggioni. Khi họ lang thang qua quảng trường nhỏ quyến rũ, anh không cố bảo cô chuyển vào thành phố Casalleone. Anh vẫn xoay sở để đưa cô ra ngoài ngôi nhà nông trại vào buổi chiều. Câu hỏi là, điều gì diễn ra khi cô đi vắng?

Thay vì vào nhà, cô tản bộ xuống ngắm rừng ôliu. Không thấy dấu hiệu đào bới nào, nhưng mảnh đất gần căn nhà kho mặt trước bằng đá được dựng ở sườn đồi bị giày xéo. Những dấu xước xát bắn thủ ngoài cánh cửa gỗ cho thấy họ đã ở đây, nhưng cô không thể nói họ có vào trong hay không, và khi cố mở chốt, cô phát hiện ra nó đã khoá.

Cô nghe tiếng sỏi lạo xạo và ngược lên thấy Marta đang đứng cạnh vườn nhìn mình. Cô cảm thấy tội lỗi cứ như bị tóm khi đang rình mò. Marta trừng trừng nhìn cô đến lúc Isabel đi xa.

Đêm đó cô chờ đến khi người bà già ấy khuất trong phòng rồi bắt đầu tìm chìa khoá nhà kho. Nhưng không có điện nên cô không thể tìm trong những ngăn kéo hoặc đằng sau tủ, nên cô quyết định thử lại vào buổi sáng.

Khi lên gác đi ngủ, cô tự hỏi Ren đang làm gì. Có lẽ làm tình với một signora xinh đẹp trong làng. Ý tưởng này làm cô buồn hơn cô muốn.

Cô thò ra ngoài để mở tấm màn chớp mà Marta khăng khăng đóng lại mỗi đêm và thấy ánh sáng rực löt qua những tấm gỗ che cửa sổ của bà già. Rõ ràng không phải mọi người trong căn nhà nông trại đều mất điện.

Cô trần trổ suốt đêm, ám ảnh về điện và Ren với những phụ nữ Ý xinh đẹp. Kết quả là, tới gần 9 giờ cô mới tỉnh dậy, một lần nữa vút hết thời gian biểu đi. Cô tắm nhanh và rồi, cơn giận sôi lên sùng sục, cô gọi tới biệt thự và hỏi gặp anh.

“Signora Gage không ở đây”, Anna nói.

“Bà có biết điện đã được giải quyết thế nào không?”

“Chuyện đó sẽ được chú ý”. Bà ta gác máy.

Isabel muốn nhảy xổ vào biệt thự và đối mặt với anh ta, nhưng anh ta quá xảo quyệt, và cô không thể lay chuyển cảm giác anh đang cố thao túng cô. Hãy nhìn cách anh ta dụ dỗ Jennifer Lopez vào nanh vuốt ác quỷ của anh ta mà xem.

Cô vội ra vườn, đổ đầy nước xà phòng vào chậu, và đi bắt mèo. Nếu cô không liên tục bận rộn, cô sẽ uất phát ngất lập tức.

Ren thò vào trong túi lấy điều thuốc dự phòng rồi nhận ra anh đã hút nó, không phải dấu hiệu tốt, bởi giờ mới chỉ 11h sáng. Anh phải thú nhận rằng cô tỏ ra khó đối phó hơn anh tưởng. Có lẽ anh nên tính đến thực tế cô nhà là tâm lý học. Nhưng, quỷ tha ma bắt, anh muốn cô tới với anh, không gì khác.

Anh có thể chờ cô ra khỏi nhà, điều anh không đủ kiên nhẫn nữa, hoặc thừa nhận đã thua hiệp này. Ý tưởng đó làm anh khó chịu, nhưng trong cuộc đua dài này, điều đó làm nên khác biệt gì chứ? Cách này hay cách khác họ sẽ lấp đầy duyên phận tình dục của họ.

Anh quyết định đi vào vườn ôliu. Chỉ là một cuộc đi dạo thông thường. Không có gì ghê gớm. Nếu cô xuất hiện trong vườn, anh sẽ nói gì đó, như Này Fifi, chuyện điện đóm của cô được giải quyết rồi chứ? Chưa à? Ô, chết tiệt... bảo bà ấy cái gì, sao cô không tới biệt thự cùng tôi và chúng ta sẽ cùng nói với Anna?

Nhưng may mắn không tới với anh. Tất cả những gì anh thấy trong vườn là ba con mèo đang tức điên.

Có lẽ một tách cà phê hơi và một tờ báo sẽ làm anh dịu lại, mặc dù điều anh thực sự muốn là một liều thuốc nữa. Khi anh vào chiếc Maserati, hình ảnh cái Fiat đỏ nhảy múa trong đầu. Quắc mắt giận dữ, anh chọc chìa khoá vào bộ phận đánh lửa và lái xuống đường.

Anh chỉ vừa tới cuối đường thì nhìn thấy cô. Anh đạp mạnh phanh và nhảy bổ ra. “Cô đang làm cái quái gì thế?”

Cô ngược nhìn anh từ dưới vành mũ cối. Bất chấp đôi găng tay lao động, cô nhìn cao quý hơn nữ hoàng. “Tôi đang nhặt rác vệ đường”. Cô vút đánh tòm cái chai limonata rỗng vào cái túi nhựa mang theo.

“Sáng danh Chúa, sao cô làm thế?”

“Đừng có cầu tên Chúa trong giận dữ. Ngài không thích đâu. Và rác ảnh hưởng xấu tới môi trường, dù là ở nước nào đi nữa”.

Cái vòng vàng trên cổ tay cô lấp lánh dưới ánh mặt trời khi cô thò vào trong bụi thì là đại moi ra một bao thuốc nhấm nhúm. Cái áo trắng toát không một vết nhơ giắt gọn gàng trong quần, chiếc quần soóc màu vàng sẫm pho đôi chân cân đối. Xét về mọi mặt, cô trông như một kẻ chưng diện bé nhỏ đối với nhóm thu dọn rác.

Anh khoanh tay nhìn xuống cô, rốt cục bắt đầu thấy thích thú. “Cô không biết cách nào thư giãn cả à?”

“Tất nhiên là tôi biết cách thư giãn. Điều này cực kỳ thư giãn. Đó là sự suy tưởng”.

“Suy tưởng cái mông tôi ấy. Cô kéo dây đàn quá căng rồi”.

“Phải, à, không phải những tiện nghi hiện đại căn bản nhất có thể làm ai đó căng thẳng à”.

Anh nhập hoàn toàn vào Actors Studio (đây là hội nghề nghiệp của các diễn viên chuyên nghiệp, đạo diễn và biên kịch- nổi tiếng với các khoá học diễn xuất)- một cái nhìn chăm chú trống rỗng bằng đôi mắt mở to khó tin với một cái cau mày tinh tế. “Cô vừa cố bảo là điện vẫn chưa được sửa hả? Tôi không tin. Khỉ thật, tôi đã bảo Anna để ý vụ này mà. Sao cô không cho tôi biết mọi chuyện vẫn thế?”

Họ không trả cho anh một đồng tiền vô nghĩa. Cô nghiên cứu anh một lúc rồi kìm lại. “Tôi nghĩ anh biết rồi”.

“Cảm ơn nhiều. Tôi đoán điều đó thể hiện những gì cô nghĩ về tôi”.

Anh đáng lẽ phải bỏ đi khi đang có ưu thế, bởi mắt cô nheo lại nghi ngờ. Anh chụp vội chiếc điện thoại và gọi một cú tới bà quản gia, cố ý nói tiếng Anh.

“Anna, tôi đang nói chuyện với Isabel Favor, và vẫn chưa có điện ở ngôi nhà nông trại. Cho tới cuối ngày, bà hãy giải quyết chuyện này nhé. Tôi không quan tâm phí tổn”.

Anh ngắt máy và dựa vào sườn xe. “Chuyện đó đáng lẽ phải được quan tâm. Giờ chúng ta hãy lái xe lòng vòng một lát trong lúc cô đợi. Tôi sẽ kiểm tra mọi thứ khi chúng ta trở lại và bảo đảm chuyện đó đã xong xuôi”.

Cô lưỡng lự, rồi hướng sự chú ý tới chiếc Maserati. “Ok, nhưng tôi lái”.

“Quên đi. Lần trước cô đã lái rồi”.

“Tôi thích lái xe”.

“Tôi cũng vậy, và đây là xe tôi”.

“Anh sẽ phóng nhanh cho xem”.

“Ngăn tôi lại. Cô sẽ vào xe chứ, Chúa tôi?”

“Lời báng bổ không chỉ là tội phạm thượng đê” cô vạch rõ với cử chỉ mà anh xem như mức độ thích thú không cần thiết. “Đó là dấu hiệu của người có mệnh lệnh hạn chế bằng tiếng Anh”.

“Gi cũng được. Và lý do cô muốn lái xe là cô thích điều khiển mọi thứ”.

“Thế giới này hoạt động tốt hơn theo cách đó đây”.

Một nụ cười tự mãn cố ý ở cô khiến anh phì cười. Và cô có thể đúng. Nếu tiến sĩ Favor chịu trách nhiệm về thế giới, ít nhất nó cũng ngăn nắp hơn.

“Đầu tiên anh phải giúp tôi hoàn thành việc dọn lũ rác này”, cô nói.

Anh suýt bảo cô quên đi, bởi không phụ nữ nào trên trái đất xứng đáng với nhiều sự bức mình cỡ này, nhưng khi cô cúi xuống và chiếc quần soóc nhỏ tí ôm sát đôi hông, điều tiếp theo anh biết là mình cầm mảnh lớp trong một tay và chai bia vỡ trong tay kia.

Anh chọn đường về nhà là con đường uốn khúc về phía đông, đi qua những ngôi nhà nông trại xinh đẹp, rồi chìm vào những thung lũng ôm ấp các vườn nho của vùng Chianti. Gần tới Radda, anh đội cái mũ lưỡi trai và chiếc kính kỳ cục để cải trang và buộc Isabel trò chuyện khi họ dừng tại một nhà máy rượu vang. Người chủ mang những chiếc ly ra bàn nằm dưới bóng cây lựu.

Lúc đầu, không ai trong nhóm khách du lịch nhỏ tại chiếc bàn đông nghịt đó chú ý tới họ, nhưng rồi một phụ nữ trẻ đeo đôi khuyên tai bạc và chiếc áo phông trường Massachusetts bắt đầu nhìn họ. Anh tự trấn an khi cô gái đứng dậy, nhưng hoá ra chiếc mũ và kính có hiệu quả- anh không phải là người cô gái muốn.

“Xin lỗi. Chị có phải Tiến sĩ Isabel Favor?”

Anh cảm thấy trào lên sự bảo vệ lạ lẫm, nhưng Isabel chỉ mỉm cười và gật đầu.

“Em không tin được đó là chị”, người phụ nữ nói. “Em xin lỗi vì đã xen ngang, nhưng em nghe chị nói chuyện khi chị đến Umass và em có mọi cuốn sách của chị. Em chỉ muốn chị biết rằng chị thực sự giúp em khi em đang phải xạ trị”.

Lần đầu tiên Ren để ý người phụ nữ này gầy và xanh đến thế nào. Có gì đó trong anh xiết chặt khi thấy vẻ mặt Isaben dịu lại. Anh nghĩ về những lời nhận xét anh nhận được từ những người hâm mộ của mình. “Dude, tôi và lũ bạn khoái chuyện anh moi ruột cái gã ấy ra”.

“Tôi rất vui”, Isabel nói.

“Em thực lòng tiếc về những chuyện xảy ra với chị”. Người khách du lịch cắn môi dưới. “Chị có phiền... Em tên là Jessica. Chị cầu nguyện cho em chứ?”

Isabel đứng dậy và ôm cô gái. “Tất nhiên rồi”.

Cổ họng anh thắt lại. Isabel Favor là loại hàng thứ thiệt. Và anh đã định làm hư cô.

Người phụ nữ trở về bàn mình và Isabel ngồi lại vào ghế. Cô cúi đầu nhìn đắm đắm vào ly rượu của mình. Với cảm giác choáng váng, anh nhận ra cô đang cầu nguyện. Ngay tại đây, trước mặt mọi người, trời ạ.

Anh rút điều thuốc, rồi nhớ anh đã hút điều của ngày hôm nay rồi. Nên anh nốc cạn ly rượu.

Cô nhìn lên và trao anh một nụ cười mềm mại tin cậy. “Cô ấy sẽ ổn thôi”.

Cô chắc hẳn đã giộng một vành sắt vào đầu anh, bởi ngay lúc ấy anh biết mình không thể làm điều đó. Anh không thể dụ dỗ người phụ nữ đã cầu nguyện cho những người xa lạ, nhặt rác trên đường đi, và chỉ muốn điều lành cho tất cả mọi người. Anh đang nghĩ gì vậy? Cứ như đang dụ dỗ một bà xơ vậy.

Một bà xơ nóng bỏng.

Anh đã có đủ rồi. Anh nên đưa cô về, thả cô ở ngôi nhà nông trại và quên cô đi. Thời gian còn lại trong kỳ nghỉ anh nên hành động như cô chưa từng tồn tại.

Ý tưởng này làm anh phiền muộn một cách quái quỷ. Anh thích ở cùng cô, không chỉ vì cô làm anh kích động và làm anh cười, mà còn vì sự đoan trang của cô hấp dẫn kỳ lạ, như một bức tường mới sơn chỉ chờ một bức tranh nhỏ.

Cô trao anh một nụ cười không thành công lắm. “Những phụ nữ như cô ấy giúp tôi vượt qua sáu tháng vừa rồi, bởi biết rằng những cuốn sách và bài giảng của tôi có ý nghĩa nào đó với họ. Không may họ chẳng còn đủ để lấp đầy khán phòng”

Anh kéo mình khỏi dòng suy nghĩ hỗn độn. “Cô có thể trở thành một khoái lạc tội lỗi đấy. Họ vẫn thích điều cô nói, nhưng cô không còn là khẩu vị của thán và họ không muốn lỗi thời thôi”.

“Tôi đánh giá cao số phiếu của niềm tin, nhưng tôi nghĩ tất cả mọi người thích nhận lời khuyên từ người mà cuộc đời không phải sự hỗn độn”.

“Được rồi”.

Cô im lặng trên đường về, anh ngờ là cô lại đang cầu nguyện, chẳng phải điều đó chỉ là cảm hứng nhất thời hay sao? Có lẽ anh nên đóng đồ và bay trở về LA. Nhưng anh không muốn rời Ý.

Khi họ quay lại ngôi nhà nông trại, anh kéo mình khỏi mớ suy tư ảm đạm và máy móc kiểm tra điện. Đèn đã sáng như họ nghĩ. Anh đi ra, về bề ngoài là để chắc chắn là những ngọn đèn bên ngoài cũng sáng. “Thật đẹp” anh nói, nhìn ra khu vườn.

“Anh chưa bao giờ ở đây à?”

“Khá lâu rồi. Tôi ở biệt thự vài lần khi còn nhỏ. Di đưa tôi xuống đây một lần để gặp ông Paolo. Lão khôn lắm, như tôi nhớ”.

Hàng loạt tiếng rú rít chói lói phá vỡ không gian. Anh nhìn lên và thấy ba đứa trẻ phóng từ ngôi biệt thự xuống đồi. Hai bé gái náo động và một cậu bé - tất cả chúng lao thẳng về phía anh và gào đến rách cả họng.

“Bố!”

11. Chương 10

Chương 10

Ren thụt lùi một bước khi hai cô bé tông thẳng vào chân anh, tiếng cười khanh khách của chúng ré lên có thể cắt kính được. Chỉ cậu bé là lùi lại.

Isabel thấy mục mẫn cả người. Bố? Ren chưa bao giờ nói gì về việc có con cả. Anh đã thú nhận một cuộc hôn nhân ngắn ngủi khi còn trẻ, nhưng ba đứa trẻ này trông không giống khoảng thời gian ngắn ngủi với cô.

Cô ngược nhìn thấy một thiếu phụ xuất hiện trên đỉnh đồi. Thiếu phụ đứng in bóng trên nền trời xanh, tay bế một đứa trẻ, làn gió nhẹ thổi vạt váy cotton dính sát vào cái bụng bầu khá to.

“Bố! Bố! Bố có nhớ chúng con không?” Cô bé lớn hơn gào lên bằng giọng Anh Mỹ, trong lúc đứa bé hơn rũ ra vì cười.

Ren lĩnh ra xa như thể lũ trẻ là chất phóng xạ vậy và trân trối nhìn Isabel vẻ hoảng hốt. “Thề trước Chúa, trong đời mình trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy chúng”.

Isabel hát đầu về phía đỉnh đồi. “Có lẽ tốt hơn anh nên nói với cô ta điều ấy”.

Ren ngược lên.

Thiếu phụ vẫy vẫy tay, mái tóc đen dài bay dập dờn trong gió. “Chào, anh yêu!”

Anh lấy tay che mắt. “Tracy à? Khỉ thật, Tracy, là em à?”

“Bố vừa nói ”khỉ thật”. Bé gái nhỏ nhất nhìn chùng bốn năm tuổi phi vào chân anh.

“Bố được phép thế, đồ ngốc”, cậu bé nói.

“Các con quay về được rồi”, người phụ nữ nói vọng xuống. “Chúng ta dọa ông ấy sợ đủ rồi”.

“Trông ông ấy phát điên lên được, Mẹ ạ”, bé gái nhỏ hơn nói. “Ông có phát điên lên không, thưa ông?”

“Em nên cảnh giác thì hơn”, cậu bé tuyên bố. “Ông ấy giết người. Cả những bé gái nữa. Ông ấy móc mắt người ta ra, đúng không?”

“Jeremy Briggs!” thiếu phụ hét lên mà không di chuyển khỏi chỗ đứng trên đỉnh đồi. “Con biết con chưa được phép xem phim R (restricted -17) chứ”

“Đây là phim PG 13 mà (cấm trẻ em dưới 13 tuổi)

“Con mới 11!”.

Isabel quay qua Ren. “Anh móc mắt người ta trong phim cấm trẻ em dưới 13 tuổi à? Hay đây”.

Anh nhìn cô như thể đôi mắt anh sắp móc tới đây thuộc về cô.

“Hú (chú) làm gì với chúng thế?”. Bé gái nhỏ nhất hỏi. “Hú ăn chúng à? Cháu làm đau cả bím trên máy bay đấy”.

Hai đứa lớn cười khanh khách trong lúc Ren tái nhợt.

“Cháu làm nó đau vì tay ghê”, cô bé tiếp, không lúng túng. “Có muốn xem quần lót cá heo của cháu không?”

“Không!”.

Nhưng cô bé vẫn kéo vạt váy lên “Cháu có cả cá voi nữa”, cô bé chỉ rõ.

“Xinh lắm”. Isabel bắt đầu khoái chí. Nhìn Quý ông Lãnh đạm co rúm lại là cảnh hài hước nhất cô thấy suốt cả ngày nay. “Chắc hẳn anh đã thấy cá voi trên đồ lót phụ nữ trước đây rồi chứ, Ren”.

Đôi lông mày đen nhũ sát nhau trong cái quắc mắt giận dữ đã trở thành thương hiệu.

Mẹ lũ trẻ chuyển đứa bé sang hông kia. “Cách duy nhất em đi xuống đồi là trượt bằng mông vì thế tốt hơn anh lên đây đi. Brittany, kéo quần chíp lại. Cơ thể của con là riêng tư, nhớ chứ?”

Đủ chắc chắn, tiểu thiên sứ tóc đen thả váy xuống với tất cả sự điềm tĩnh của một vũ công bàn. Ren liếc một cái rồi phi lên đồi cứ như cả Denzel và Mel đang rượt theo anh vậy. Cậu bé dậm bước theo rồi đổi ý và hướng về chiếc Maserati đỗ gần ngôi nhà nông trại.

“Cô có con cá heo nào không?”, tiểu thiên sứ hỏi Isabel.

“Brittany, thế là không lịch sự đâu”, chị cô bé nói.

Isabel cười với cả hai bé gái và giúp cô bé chỉnh lại quần. “Không có cá heo. Chỉ có ren nâu thôi”.

“Cháu xem được không?”

“Cô e là không. Mẹ cháu đúng về việc thân thể là riêng tư đấy”. Điều đó là một lý do hay ho khác để không chia sẻ thân thể cô với Ren Gage, dù anh không đề cập tới sex suốt buổi chiều. Có lẽ anh quyết định là cô quá nhiều việc. Hay có lẽ, giống như Michael, anh chỉ quyết định rằng cô quá trong mọi chuyện.

Với quần áo của Brittany trở về đúng chỗ, Isabel nắm tay các bé gái và đưa chúng lên đồi trước khi cô bỏ lỡ thêm cuộc trò chuyện vừa diễn ra ở đó. Cô thấy vẻ giận dữ như trong ngày tận thế của Ren không làm giảm chút nào vẻ đẹp rờ rờ ở anh.

“Chắc anh đã lỡ cuộc gọi báo anh biết em đang đến, Tracy ạ”.

Thiếu phụ kiễng chân đặt một nụ hôn lên má anh “À, chào anh”.

Mái tóc đen mượt mà xoa xuống vai cô lộn xộn. Làn da cô trắng như Bạch Tuyết, đôi mắt xanh lơ sáng rực hơi khép và tối lại cứ như đã lâu rồi cô không ngủ ngon. Cô mặc một chiếc váy bầu đồ thời trang tuy

nhăn nhúm và đôi xăng đan bột đất tiền. Móng chân cô không được đánh bóng và đôi xăng đan hơi vệt ở gót. Có gì đó về cách cô mặc trang phục đất tiền một cách cầu thả nói lên việc cô được thừa kế tài sản từ gia đình thượng lưu.

“Bố ơi!” Đứa bé trong tay cô ré lên và giơ tay về phía Ren, kẻ thụt lùi nhanh tới mức va phải Isabel.

“Thoải mái đi”, Tracy nói. “Nó gọi mọi đàn ông như vậy mà”.

“À, bảo nó thôi ngay đi. Và loại mẹ nào xui con làm mấy chuyện lếu lảo như chạy bổ về phía người lạ và gọi anh ta... cái từ mà chúng gọi anh?”

“Em rất khoái khi thấy chúng ở đó. Em phải mất năm đô la một đứa đấy”.

“Chả buồn cười gì cả”.

“Em thích nó”. Cô nhìn Isabel vẻ quan tâm. Chiếc bụng bầu và đôi mắt đẹp kỳ lạ khiến cô trông như nữ thần của tình dục và sinh sản. Isabel cảm thấy hơi bối rối. Cùng lúc cô cảm thấy nỗi buồn lẫn quất đằng sau giọng nói vui vẻ của thiếu phụ.

“Tôi là Tracy Briggs”. Cô chìa tay ra. “Trông chị quen lắm”.

“Isabel Favor”.

“Tất nhiên rồi. Giờ tôi mới nhận ra chị”. Cô nhìn cả hai bọn họ với sự tò mò ra mặt. “Chị làm gì với anh ấy vậy?”

“Tôi thuê ngôi nhà nông trại. Ren là chủ nhà của tôi”.

“Không đùa chứ”. Biểu hiện của cô chỉ rõ cô không tin một từ nào. “Tôi chỉ đọc một cuốn sách của chị. Mọi quan hệ lành mạnh trong những thời điểm không lành mạnh-nhưng tôi rất thích nó. Tôi...” Cô cắn môi dưới. “Tôi đã cố trấn tĩnh từ việc bỏ Harry”.

“Nói với anh em không chạy trốn ông chồng khác đấy chứ”, Ren nói.

“Em chỉ có hai thôi”. Cô quay sang Isabel. “Ren vẫn tức điên bởi tôi đã bỏ anh ấy. Chỉ giữa chúng ta thôi nhé, anh ta thật là một ông chồng khủng khiếp”.

Thế ra đây là vợ cũ của Ren. Một điều dường như sáng tỏ. Bất cứ tia lửa nào từng bùng lên giữa họ đã tắt ngấm. Isabel cảm thấy như đang nhìn anh trai và em gái cãi nhau, không phải người tình cũ.

“Chúng tôi cưới nhau khi mới 20 và khờ dại”, Ren nói. “Có ai trẻ như thế mà biết về chuyện cưới xin không?”

“Em biết hơn anh”. Tracy hất đầu xuống đồi về phía cậu con trai đang leo lên ghế trước chiếc Maserati của Ren. “Đó là Jeremy, đứa lớn nhất. Steffie tiếp theo. Nó tám tuổi”. Steffie có mái tóc ngắn nghịch ngợm và vẻ háo hức. Cô bé và em gái bắt đầu vẽ những vòng tròn trên lớp sỏi bằng gót xăng đan. “Brittany năm tuổi và đây là Connor. Nó mới ba tuổi, nhưng vẫn không chịu dùng xô, phải không con, cậu bé to xác?” Cô vỗ mạnh vào cái tã giấy nặng trĩu của đứa bé rồi vỗ nhẹ vào chiếc bụng căng tròn. “Connor đúng là thùng nước gạo của chúng tôi (to be our caboose). Choáng thật, choáng thật”.

“Năm đứa cơ à, Trace?” Ren nói.

“Nó cứ thế xảy ra” Một lần nữa cô cắn môi dưới.

“Không phải em chỉ có ba đứa khi chúng ta nói chuyện tháng trước à?”

“Hai tháng trước, và em có bốn đứa. Anh chưa bao giờ để ý khi em nói về chúng”.

Steffie, đứa bé tám tuổi, bật tiếng kêu đình tai nhức óc. “Nhện! Có nhện!”

“Không phải nhện”. Brittany cúi xuống vườn nho.

“Jeremy! Ra khỏi chỗ đó...”.

Nhưng lệnh của Tracy tới quá muộn. Chiếc Maserati, có con trai cô bên trong, bắt đầu lăn bánh.

Ren chạy. Anh chạy tới chân đồi vừa kịp lúc thấy chiếc xe thể thao đất tiền nghiêng rầm rắc vào sườn ngôi nhà nông trại, nơi mui trước bẻ gấp như một con chim giấy.

Isabel phải tin anh thôi. Anh lôi Jeremy ra khỏi chiếc xe và kiểm tra để chắc chắn cậu bé 11 tuổi không bị thương trước khi xem xét thiệt hại. Tracy, trong lúc đó, lạch bạch đi xuống đồi- tha chiếc bụng bầu, đứa bé và tất cả. Isabel vội túm lấy tay cô gái trước khi cô ngã kênh và họ tới chỗ Ren và Jeremy không gặp rủi ro nào.

“Jeremy Briggs! Bao nhiêu lần mẹ nói với con để xe người ta yên! Con hãy chờ đến lúc bố nghe được chuyện này”. Tracy hít vài hơi, rồi dường như hết hơi. Vai cô thông xuống và mắt cô ngập nước.

“Nhện!” Steffie rống lên từ quả đồi sau lưng họ.

Đứa bé con thấy sự đau khổ của mẹ và bắt đầu oà khóc.

“Nhện, nhện!” Steffie vẫn thét lên.

Ren nhìn qua Isabel, vẻ mặt anh tuyệt vọng thật buồn cười.

“Này, chú Ren!”, Brittany gọi từ đỉnh đồi vọng xuống. “Nhìn cháu này!”. Cô bé vẫy chiếc quần lót như một lá cờ. “Cháu cũng có cả ngựa biển đấy”.

Tracy buột ra tiếng nước nở ầm ầm rồi giơ tay dấm vào ngực Ren. “Giờ anh đã thấy tại sao bọn em lại đến đây rồi chứ?”

“Cô ấy không thể làm chuyện này!”. Ren dừng phắt những sải bước dài hướng về Isabela cứ như tất cả là lỗi do cô vậy. Họ ở trong phòng khách sau cửa biệt thự với những cánh cửa mở ra vườn và bọn trẻ chạy khắp nơi. Chỉ Anna có vẻ sung sướng. Bà cười ngất với các bé gái, xoa đầu Jeremy, bế đứa bé con lên và tiến vào bếp chuẩn bị bữa trưa ọi người.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

“Lên gác bảo Tracy đi đi!”

“Dù sao tôi cũng không nghĩ cô ấy sẽ nghe đâu”. Isabel tự hỏi khi nào anh mới hiểu anh đang cố đánh một trận đã thua bết rồi. Những tính cách anh thể hiện trên màn ảnh có thể xua đuổi thiếu phụ mang bầu và bốn đứa con cô, nhưng trong đời thực Ren có vẻ thích sự đụng chạm nhẹ nhàng hơn. Dù vậy, điều đó không có nghĩa là anh có ý định bỏ qua việc này.

“Chúng tôi đã ly hôn 14 năm rồi. Cô ấy không thể chuyển tới đây với tất cả lũ trẻ”.

“Dường như cô ấy đã làm rồi”.

“Cô đã nghe tôi cố đặt một khách sạn cho cô ấy đấy, nhưng cô ấy giật ống nghe khỏi tay tôi và gác máy”.

Isabel vỗ về vai Steffie. “Đó là thuốc diệt rệp đấy, cháu yêu. Để cô cầm cái hộp trước khi cháu làm tất cả chúng ta ung thư nào”.

Steffie miễn cưỡng trao lại, rồi lo lắng nhìn quanh chân cô để tìm nhiều nhện hơn.

Ren gầm gừ với cô bé tám tuổi. “Giờ là tháng 9. Không phải tất cả các cháu phải đi học sao?”

“Mẹ dạy chúng cháu ở nhà cho đến khi chúng cháu trở về nhà ở Connecticut”.

“Mẹ cháu không thể làm được”.

“Mẹ làm tốt, nhưng mẹ gặp rắc rối với phép chia dài, nên Jeremy và cháu phải giúp mẹ”. Steffie đi về phía ghế dài và rón rén nhấc chiếc gối lên nhìn xuống dưới trước khi ngồi xuống. “Cháu có thể lấy lại bình xịt rệp không ạ?”

Tim Isabel đảo lộn vì cô gái nhỏ này. Cô lén lút đưa cái bình cho Ren, rồi ngồi bên cạnh cô bé và kéo cô bé vào lòng. “Cháu biết đấy, Steffie, những thứ chúng ta nghĩ là sợ không thực sự quấy rầy chúng ta đâu. Như nhện chẳng hạn. Chúng hầu hết đều là những côn trùng thân thiện dễ thương, nhưng gần đây có nhiều

điều đã xảy ra trong gia đình cháu, chắc đó là lý do làm cháu lo lắng. Thỉnh thoảng tất cả chúng ta đều cảm thấy sợ hãi. Sẽ ổn thôi”.

Ren cầu nhàu gì đó hoàn toàn không ổn. Khi Isabel tiếp tục nhẹ nhàng nói với Steffie, qua cánh cửa kiểu Pháp cô theo dõi Jeremy đang kiên quyết đánh quả bóng tennis vào cạnh nhà. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi nó đập vỡ cửa sổ.

“Mọi người, xem cháu này!” Brittany xông vào phòng và liên tục lộn nhào, đầu hướng về cái tủ chất đầy đồ sứ Meissen.

“Cẩn thận!” Ren lao tới túm lấy cô bé ngay trước khi cô bé đâm sầm vào tủ.

“Hãy nhìn mặt tích cực”, Isabel nói. “Cô bé mặc quần lót mà”.

“Nhưng nó cởi mọi thứ khác!”

“Cháu vô địch!”, cô bé năm tuổi nhảy tới chân cô và giang rộng vòng tay thành hình chữ V chiến thắng. Isabel mỉm cười và giơ ngón cái lên. Ngay sau đó thỉnh thoảng tràn đầy những tiếng thủy tinh vỡ không thể lầm lẫn, kéo theo tiếng thét của Tracy từ trên gác. “Jeremy Briggs!”

Ren hướng lọ xịt côn trùng vào đầu thằng bé và ấn nút.

Đó là một buổi tối dài dằng dặc. Ren dọa cắt điện của Isabel vĩnh viễn nếu cô bỏ rơi anh, nên cô ở lại biệt thự trong lúc Tracy vẫn giam mình trong phòng. Jeremy tự tiêu khiển bằng cách hành hạ Steffie bằng mấy con nhện tưởng tượng, Brittany giấu quần áo của mình và Ren thì cần nhả suốt cả tối. Tất cả mọi nơi anh tới, anh đều để lại sự lộn xộn đằng sau- kính râm, giấy, áo len mỏng quăng lung tung- những đồ lặt vặt của người đàn ông quen có người dọn dẹp sau mình.

Với sự hiện diện của lũ trẻ, Anna đã thay đổi hẳn tính tình, cười và liên tục tiếp thức ăn ọi người, cả Isabel nữa. Bà và ông Massimo sống trong căn nhà cách đó khoảng một dặm với hai cậu con trai trưởng thành và một cô con dâu. Từ lúc bà quay trở về nhà sau bữa tối, bà đề nghị Marta đi khỏi căn nhà nông trại lên biệt thự ngủ đêm. Marta dường như cũng thích một phụ nữ khác ở cùng lũ trẻ.

Anna nhanh chóng xem Connor như con cưng của bà, và cậu bé luôn ở cạnh bà ngoại trừ lúc trốn vào một góc đóng bím. Isabel biết cậu bé ba tuổi có một vốn từ tuyệt diệu. Câu cửa miệng ưa thích của cậu là “Bô thật tệ, thật là tệ”.

Dù Ren không khuyến khích các cô bé chút nào, chúng vẫn quấy rầy đòi sự chú ý của anh. Anh lờ chúng đi nhiều nhất có thể nhưng cuối cùng phải đáp ứng lời nài nỉ của Jeremy dạy nó vài miếng võ. Mọi chuyện cũng ổn thỏa sau khi trời tối, lúc tất cả chúng bị lôi vào giường.

Isabel quyết định chuẩn về ngôi nhà nông trại trong lúc Ren đang gọi điện. Cô nhào vào giường và ngủ lịm đi lập tức, chỉ thức dậy khi trời đã sáng bởi tiếng sập cửa kéo theo một câu rửa. Cô bật dậy trên giường.

Ánh sáng rọi vào tiền sảnh và Ren lộ đầu vào. “Xin lỗi tôi tông túi đồ vào ngực và làm cái đèn lộn nhào”.

Cô chớp chớp mắt và kéo chăn tới tận vai. “Anh làm gì ở đây vậy?”

“Cô không nghĩ là tôi sẽ ở lại đó chứ?”, anh xù lông nhím lên.

“À, anh không chuyển vào đây được”.

“Nhìn đây”, anh biến mất.

Cô nhảy phắt khỏi giường, chiếc váy ngủ đập đờn đằng sau khi cô theo sát anh.

Anh ném túi đồ trên giường phòng bên, nhỏ hơn phòng cô nhưng cũng giản dị như thế. Người Ý thích quây quần không tin vào việc hoang phí tiền trang trí những nơi riêng tư như phòng ngủ khi họ có thể chi tiền cho khu bếp và vườn là chỗ tụ tập đông người. Khi cô xông vào, anh ngừng đỡ đồ đủ lâu để soi chiếc áo lót ren màu ngà dán vào ngực cô và chiếc váy mỏng dài đến tận mắt cá chân. “Cô có con cá heo nào dưới đó không thể?”

“Không phải việc của anh. Ren, toà biệt thự thì lớn mà ngôi nhà này lại nhỏ. Anh không thể...”.

“Không đủ lớn. Nếu cô nghĩ tôi ở chung một mái nhà với bà bầu mất trí và bốn đứa con tâm thần của cô ta thì cô còn điên hơn chúng”.

“Thế thì đi chỗ khác đi”.

“Chính là cái tôi đang làm đây”. Một lần nữa mắt anh đánh một vòng thám hiểm. Cô đợi anh nói một câu khiêu khích, nhưng anh làm cô ngạc nhiên. “Tôi đánh giá cao cách cô đã ở đó tối qua, dù tôi có thể làm mà không cần bản danh sách cô cứ nhét vào tôi”.

“Anh dọa cắt điện nếu tôi bỏ đi”.

“Đừng biến tôi thành thằng ngốc, tiến sĩ. Dẫu sao cô đã ở lại, bởi cô là một kẻ khờ thích đi dọn dẹp đồng lộn xộn của người khác”. Anh lôi ra một đồng sơ mi hổ lốn. “Chắc điều đó giải thích được việc tại sao cô thích quanh quẩn bên tôi, ngoại trừ trong trường hợp của tôi thì cô thật công dã tràng rồi” (nguyên văn you’re fighting a losing battle)

“Tôi không thích quanh quẩn bên anh. Tôi buộc phải quanh quẩn bên anh. Được thôi có lẽ tôi cũng hơi thích nó đấy”. Ngón tay cô ngứa ngáy muốn nhặt cái áo phông anh ta vừa vứt lên sàn, nhưng cô cưỡng lại. “Anh có thể ngủ ở đây tối nay, nhưng ngày mai anh sẽ chuyển lại vào biệt thự. Tôi còn phải làm việc và anh sẽ chỉ ngáng đường thôi”.

Anh tựa vai vào cửa và bắt chéo chân, tia nhìn chăm chú dạo từ mắt cá chân tới ngực cô. “Một sự xao lãng quá lớn đối với cô, đúng không?”

Da cô ăm dần lên. Anh ta là hiện thân của quỷ dữ. Đó là cách anh dụ dỗ phụ nữ tới cái chết. “Lúc này tôi cần tập trung tinh thần”.

“Cô làm rồi còn gì”. Anh tặng cô một nụ cười hiểm ác. “Và đừng nghĩ về chuyện xảy ra với Jennifer Lopez khi cô ấy ngủ trong căn phòng cạnh tôi nhé”.

Cô ném cho anh một cái nhìn thể hiện chính xác cô nghĩ anh trẻ con thế nào và lướt qua anh. Chỉ khi đến hành lang, cô mới để ý cái đèn bàn nhỏ nằm ngang ngực ngay trước mặt cô. Ngay trước khi nghe thấy tiếng cười lục khục quỷ sứ, cô biết anh có thể nhìn xuyên qua chiếc váy ngủ.

“Rõ ràng không có cá heo. Cô đang giết tôi, Fifi”.

“Khả năng lớn đấy”.

Sáng hôm sau Isabel làm một cốc cam vắt ỉnh và mang ra một chiếc ghế sắt xanh ở chỗ có nắng gần nhà. Sương vẫn còn đọng trên lá ôliu và vài dải sương mỏng trôi lững lờ trong thung lũng phía dưới. Cô thốt ra một lời tạ ơn- điều tối thiểu cô có thể làm- và nhấp một ngụm nước quả ngay khi Ren từ ngôi nhà bước ra trong vẻ lộng lẫy nhàu nhĩ của anh.

“Hôm nay phải dậy thật sớm để chạy trước khi trời quá nóng”, anh ngáp.

“Gần chín giờ rồi”.

“Chính là điều tôi định nói”.

Cô đặt cốc nước quả xuống và ngắm gấu chiếc áo phông không tay màu xám héch lên khi anh bắt đầu kéo nó thẳng ra. Bụng anh cuộn lên với bắp cơ rắn chắc và dải lông ăm màu mất hút trong chiếc quần sọc đen. Cô uống từng ly thân thể anh- xương gò má, hàm râu cụp biến lổm chổm, bộ ngực vận động viên và tất cả.

Anh bắt được ánh nhìn của cô. Khi anh vắt chéo tay ngang ngực, cô có thể thấy anh đang rất thích thú. “Cô muốn tôi quay lại để có thể ngắm đằng sau không?”

Cô trả đũa bằng giọng ngập ngừng. “Anh có nghĩ tôi muốn anh quay lại không?”

“Ồ, có chứ”.

“Là kẻ chói loá như vậy hẳn khó lắm. Anh chẳng bao giờ biết liệu mọi người muốn ở cùng anh bởi tính cách hay chỉ vì diện mạo của anh thôi”.

“Dứt khoát là vẻ ngoài rồi. Tôi không có tính cách”.

Cô không bỏ qua chuyện này. “”Anh có tính cách rất mạnh. Hầu hết đã bị méo mó, thực vậy, nhưng không phải tất cả”.

“Cảm ơn lắm vì gì”.

Và đó chẳng phải là điều kỳ diệu khi chỉ một giấc ngủ ngon có thể phát triển năng lực quấy nhiễu của đàn bà sao? Cô bắt chước nụ cười trơn tuột của anh. “Anh có phiền quay sang bên để tôi chiêm ngưỡng chân dung của anh không”

“Thôi ngay việc ra về khôn ngoan đi”. Anh ngồi phịch xuống ghế cạnh cô, tu cạn cốc nước quả cô mất mười phút để làm.

Cô cau mày. “Tôi nghĩ anh đang chuẩn bị chạy mà”.

“Đừng thúc tôi. Nói với tôi không con quỷ nhỏ nào của Tracy xuất hiện ở đây”.

“Không đâu”.

“Chúng là lũ ranh mãnh đáng ghét. Chúng sẽ tìm được ta. Và cô sẽ lên đó với tôi sau khi tôi tắm rửa xong xuôi, để cô có thể ở đó trong khi tôi bàn bạc với cô ta. Tôi quyết định nói với cô ta rằng cô đang hồi phục từ cú suy sụp tinh thần và cô cần yên bình và tĩnh lặng, Rồi tôi chất mọi người vào cái Volvo mà cô ta lái và tổng họ tới một khách sạn sịn, mọi phí tổn đã được thanh toán”.

Dẫu sao Isabel cũng không nghĩ chuyện đó dễ như vậy. “Làm thế nào cô ấy tìm được anh?”

“Cô ta biết nhân viên của tôi”.

“Cô ấy là một phụ nữ thú vị. Anh nói đã cưới cô ấy bao lâu nhỉ?”

“Một năm khốn khổ. Mẹ chúng tôi là bạn bè nên chúng tôi lớn lên cùng nhau, cùng nhau dính vào rắc rối và cố bỏ học cùng lúc. Từ khi chúng tôi không còn muốn tiếp tục nhận tài trợ của bố mẹ, mà thực sự làm việc để kiếm sống, chúng tôi quyết định kết hôn và chuyển hướng mối quan tâm của họ”. Anh đặt cái ly rỗng xuống. “Cô có biết điều gì xảy ra khi hai kẻ hư hỏng lấy nhau không?”

“Tôi chắc là không có gì hay”

“Sập cửa, cái kính, giựt tóc. Và cô ấy thậm chí còn tệ hơn”.

Isabel cười vang.

“Cô ấy tái hôn hai năm sau cuộc ly hôn của chúng tôi. Tôi đã thấy cô ấy vài lần khi cô ấy đến LA và chúng tôi nói chuyện vài tháng một lần”.

“Một mối quan hệ bất thường đối với một cặp ly hôn”.

“Vài năm sau đó chúng tôi không nói chuyện tý nào, nhưng không ai có anh chị em gì cả. Bố cô ấy mất và mẹ cô ấy là kẻ gàn dở. Tôi đoán nỗi tiếc nhớ thời thơ ấu khác thường giữ gìn mối liên kết giữa chúng tôi hơn bất cứ thứ gì khác”.

“Anh chưa bao giờ gặp chồng con cô ấy à?”

“Tôi gặp hai đứa lớn khi chúng còn bé. Chưa bao giờ gặp chồng cô ấy. Một dạng dân kinh doanh. Anh ta có vẻ cứng nhắc lắm”. Anh nghiêng người, kéo một mảnh giấy gấp từ túi quần soóc, và mở ra. “Tôi tìm thấy cái này trong bếp. Cô muốn giải thích không?”

Cô chắc phải có khao khát bị hành hạ từ tiềm thức, hoặc cô sẽ không bao giờ dứt được chuyện này cứ lần lần quanh mình. “Đưa nó cho tôi”.

Rất tự nhiên anh giữ nó ngoài tầm tay cô. “Cô cần tôi nhiều hơn tôi nghĩ đấy”. Anh bắt đầu đọc thời khoá biểu mà cô làm vào ngày đầu tiên ở đây. “Dậy lúc 6 giờ”. Vì cái quái gì mà cô muốn làm vậy hả?”

“Tôi không muốn, rõ là vậy, bởi tôi chỉ dậy lúc 8 giờ”.

“Cầu nguyện, thiền, biết ơn và khẳng định hàng ngày”, anh tiếp tục. “Cái gì là khẳng định hàng ngày? Không, đừng nói với tôi”.

“Khẳng định là những tuyên bố tích cực. Một dạng điều chỉnh suy nghĩ nhẹ nhàng. Ví dụ, như thế này ”Dù Lorenzo Gage quấy rầy mình thế nào, mình sẽ nhớ rằng anh ta cũng là một tạo vật của Chúa. Có lẽ không phải là sản phẩm tốt nhất của Ngài, nhưng...”

“Và cái ba lẳng nhăng gì là ”Nhớ hít thở”?

“Không phải chuyện ba lẳng nhăng. Đó là lời nhắc nhở giữ tập trung”.

“Nó có nghĩa bất cứ điều gì”.

“Nó có nghĩa là giữ bình tĩnh. Khước từ bị những cơn gios mạnh thổi trên đường vùi dập ”.

“Nghe ngắn quá”.

“Đôi khi ngắn lại tốt”.

“Uh, uh”. Anh gõ gõ tờ giấy. “Đọc một cách hứng thú”. Như People ?”

Cô để anh ta khoái chí.

“Có sự thúc đẩy”. Anh nhướn một bên mày thanh tú. “Điều đó sắp xảy ra. Và theo lịch lúc này cô phải viết”.

“Tôi định thế đây”. Cô nghịch cái khuy áo.

Anh gấp danh sách lại và chiếu vào cô đôi mắt quá thấu suốt. “Cô không có manh mối nào về điều cô sắp viết tới đây hả?”

“Tôi đang ghi chú vài điều cho cuốn sách mới”.

“Về gì vậy?”

“Vượt qua khủng hoảng cá nhân”. Đó là điều đầu tiên nảy ra trong đầu cô và dường như là một lựa chọn lô gích.

“Cô đùa ”

“Về hoài nghi của anh khiến cô phát bực. ”Tôi hiểu vài thứ về chuyện này. Phòng khi anh chưa rõ, tôi đã vượt qua khủng hoảng cá nhân mình”.

“Tôi hẳn đã lỡ phần đó”.

“Đó là chuyện của anh. Anh bỏ lỡ quá nhiều”.

Sự thông cảm đáng bực của anh trở lại. “Thôi thúc ép mình quá đáng đi, Isabel. Hãy nghỉ một thời gian, và đừng cố ép buộc mọi thứ. Thư giãn và vui vẻ một chút để thay đổi đi”.

“Và tôi làm điều đó thế nào đây? Ô chờ đã, tôi biết rồi. Bằng cách lên giường với anh chứ gì?”

“Đó là lựa chọn của tôi, nhưng tôi đoán mọi người có ý tưởng giải trí khác nhau, nên cô có thể tự chọn ình. Không, suy nghĩ thứ hai là sẽ tốt hơn cho cả hai ta nếu cô để tôi lựa chọn”.

“Nếu anh sắp chạy thì thật lãng phí thời gian đây”

Anh ngồi sâu vào ghế. “Cô đã trải qua nhiều điều trong sáu tháng qua. Cô không nghĩ mình xứng đáng một không gian nho nhỏ để hít thở à ?”

“IRS đã lấy sạch của tôi rồi. Tôi không thể trả tiền cho phòng tập nữa. Tôi phải khôi phục lại nghề nghiệp trở về lối cũ để kiếm sống và cách duy nhất tôi có thể làm là làm việc”. Thậm chí khi nói điều này cô có thể cảm thấy những móng tay nhỏ sợ hãi cố khoan vào mình.

“Có nhiều hơn một kiểu làm việc”.

“Gợi ý của anh là làm điều đó trên lưng tôi phải không?”

“Cô có thể lên đỉnh nếu muốn”.

Cô thở dài.

Anh đứng dậy khỏi ghế và quay về phía vườn ôliu. “Massimo và Giancarlo làm gì dưới này thế nhỉ”.

“Có chuyện với đường cống hay giếng mới tùy thuộc vào cách dịch”.

Anh lại ngáp. “Tôi phải chạy đây và sau đó chúng ta sẽ nói chuyện với Tracy. Và đừng tranh cãi trừ phi cô muốn cái chết yếu của một phụ nữ mang thai và bốn đứa trẻ khó chịu đè nặng lên lương tâm”.

“Ồ, tôi sẽ không tranh cãi. Tôi sẽ không quên xem anh xông vào lửa vì thế giới này đâu”.

Anh quắc mắt giận dữ với cô và bỏ đi.

Một giờ sau đó cô đang thay ga trải giường thì nghe thấy anh trở lại và khuất trong phòng tắm. Cô cười và rón rén đi tới cửa. Không lâu sau cô nghe thấy tiếng anh hú lên.

“Tôi quên nói với anh”, cô ngọt ngào nói vọng vào. “Chúng ta không có nước nóng”.

Tracy đứng ở giữa phòng ngủ cô đã chiếm. Vali, quần áo và đồ chơi đủ loại rải rác khắp sàn. Trong lúc Ren dựa vào tường cau mày với cả hai bọn họ, Isabel bắt đầu phân loại đồ bẩn và đồ sạch.

“Chị đã hiểu vì sao tôi ly dị anh ta chưa?” nhìn Tracy mắt đỏ hoe và mệt mỏi, nhưng vẫn khêu gợi trong bộ đồ tắm màu dâu chín hợp với lớp trang điểm. Isabel tự hỏi sẽ cảm thấy thế nào khi có một vẻ đẹp tự nhiên đến vậy. Tracy và Ren đúng là một cặp xứng đôi.

“Anh ta là một gã khốn vô cảm, lạnh lùng. Đó là lý do tôi ly dị anh ta”

“Anh không vô cảm”. Giọng Ren nghe rõ vô cảm. “Nhưng anh đã bảo em, trong tình trạng thần kinh nhạy cảm của Isabel...”

“Chị có tình trạng thần kinh nhạy cảm à, Isabel?”

“Không, trừ phi cô tính đến những khủng hoảng lớn trong đời”. Cô thả cái áo phông vào đống đồ bẩn, rồi bắt đầu gấp một đống đồ lót sạch. Lũ trẻ ở trong bếp với Anna và Marta, nhưng cũng giống như Ren, chúng để lại những dấu hiệu về sự hiện diện của chúng khắp nơi.

“Lũ trẻ làm phiền anh à?” Tracy hỏi.

“Chúng thật tuyệt. Tôi thích chúng lắm”. Isabel thắc mắc liệu Tracy có hiểu những vấn đề muôn về về cách cư xử của lũ trẻ chủ yếu bắt nguồn từ những căng thẳng ảnh hưởng từ cha mẹ .

“Không phải chuyện đó”, Ren nói. “Vấn đề là em công vào đây không báo trước và ...”

“Liệu anh có nghĩ về ai khác ngoài bản thân một lần được không?” Tracy ném GameBoy xuống, làm lộn xộn cả đống quần áo Isabel vừa gấp cẩn thận. “Em không giữ nổi bốn đứa trẻ hiếu động trong phòng khách sạn”.

“Phòng suite! Anh sẽ lấy cho em một phòng suite”.

“Và anh là bạn lâu năm nhất của em. Nếu bạn lâu nhất của ai đó không giúp cô ấy khi cô ấy gặp rắc rối thì ai sẽ giúp đây?”

“Bạn mới hơn. Cha mẹ. Và còn cháu họ Petrina của em nữa?”.

“Em ghét cay ghét đắng Petrina ngay từ khi tụi em là những cô gái mới bước vào đời. Anh không nhớ cô ta đã cố xông vào anh thế nào à? Ngoài ra không ai trong số những người ấy hiện đang ở châu u cả”.

“Đó là lý do khác em nên bay về nhà. Anh không phải chuyên gia về phụ nữ mang bầu nhưng anh hiểu họ cần những thứ quen thuộc xung quanh”.

“Có lẽ là vào thế kỷ 18”. Tracy phác một cử chỉ tuyệt vọng về phía Isabel.

“Chị có thể đề nghị một bác sĩ chuyên khoa giỏi không? Tôi đã cưới những gã tìm đá hai lần, nên rõ ràng tôi cần giúp. Mặc dù ít nhất Ren cũng không nài nỉ với tôi”.

Isabel chuyển đống quần áo cô vừa gấp khỏi tầm nguy hiểm. “Chồng cô không chung thủy à?”

Giọng Tracy trở nên do dự. “Anh ta không thú nhận chuyện đó”.

“Nhưng cô nghĩ anh ta có bồ”.

“Tôi bắt được họ ở cùng nhau. Một cô nàng Thụy Sĩ nhỏ nhắn nóng bỏng ở văn phòng anh ta. Anh ta... ghét tôi lại có bồ”. Cô khó nhọc chớp mắt. “Đó là sự trả thù của anh ta”.

Isabel thấy mỗi ác cảm vững chắc đối với Harry Briggs tăng lên.

Tracy nghiêng đầu để tóc xoà xuống một bên vai. “Hãy có lý chút đi, Ren. Em không ở đây vĩnh viễn. Em chỉ cần vài tuần để trấn tĩnh lại trước khi phải đối mặt với mọi người khi về nhà thôi”.

“Vài tuần á?”

“Lũ trẻ và em sẽ dành toàn bộ thời gian tại bể bơi. Anh sẽ không biết chúng em đang ở đây đâu”.

“Mẹ ơi.....!” Brittany nhong nhong chạy vào, người trần truồng lụi ngoai trừ cái quần soóc tím. “Conor nôn!” Cô bé lại chạy bỏ ra.

“Brittany Briggs, con quay lại đây!” Tracy đuổi theo sau cô bé, hông nặng nề đưa đi đưa lại. “Brittany!”.

Ren lắc đầu. “Khó tin được rằng đó vẫn là cô gái thường nổi cơn tam bành nếu cô hầu đánh thức dậy trước bữa trưa”.

“Cô ấy mong manh hơn cô ấy tỏ ra nhiều. Đó là lý do cô ấy đến với anh. Anh nhận ra rằng anh phải để cô ấy ở lại chứ?”

“Tôi phải ra khỏi đây”. Anh chớp lấy tay cô, và cô không có thời gian để lấy mũ của mình trên giường trước khi anh đẩy cô ra cửa. “Tôi sẽ mua cho cô một ly cà phê hơi trong thành phố và một trong những cuốn lịch khiêu dâm cô thích”.

“Hấp dẫn đấy, nhưng tôi cần bắt tay vào phác thảo cho cuốn sách mới. Cuốn sách về vượt qua khủng hoảng cá nhân”, cô thêm.

“Tin tôi đi. Người giải trí bằng việc nhặt rác không có ý tưởng nào dù mơ hồ về vượt qua khủng hoảng cá nhân đâu”. Anh hướng xuống cầu thang. “Một ngày nào đó cô sẽ thú nhận rằng cuộc sống quá hỗn độn để lấp vừa những Nguyên tắc nền tảng nhỏ tí nhắn nấp của cô đâu”.

“Tôi đã thấy rõ cuộc sống có thể lộn xộn thế nào”. Nghe có vẻ phòng thủ, nhưng cô dường như không dừng được. “Tôi cũng thấy áp dụng những Nguyên tắc nền tảng có thể khiến mọi thứ tốt hơn thế nào. Đó không chỉ mình tôi, Ren. Tôi có giấy xác nhận”. Và điều đó khiến cô nghe thăm hại làm sao?

“Tôi cá là cô làm thế. Và tôi chắc là Những nguyên tắc nền tảng hiệu quả trong nhiều tình huống, nhưng chúng không hiệu quả đối với tất cả mọi người trong mọi lúc, tôi không nghĩ chúng hiệu quả với cô lúc này”.

“Chúng không hiệu quả bởi tôi không áp dụng đúng cách”. Cô bậm môi dưới. “Tôi cũng có thể thêm vài biện pháp mới”.

“Cô sẽ nghĩ ngợi chứ?”

“Như anh á?”

“Đừng phán xét điều chưa trải nghiệm (Don't knock it till you've tried it). Ít nhất tôi có một cuộc sống”

“Anh làm những bộ phim khủng khiếp- nơi anh làm những điều đáng ghét. Anh phải nguy trang để đi ra nơi công cộng. Anh không vợ, không gia đình. Đó là cái anh gọi là có một cuộc sống ư?”

“Được thôi nếu cô kén cá chọn canh về chuyện này”. Anh băng qua sàn đá hoa cương tới cửa trước.

“Anh có thể làm chệch hướng người khác với những lời hóm hỉnh nhưng với tôi không ăn thua đâu”.

“Đó là bởi cô đã quên cách cười thế nào”. Anh vịn nầm cửa.

“Không đúng. Lúc này anh đang làm tôi cười phì ra đấy. Ha!”

Cửa bật mở để lộ một người đàn ông lạ hoắc đứng ngoài.

“Thằng chó cướp vợ”, vị khách không mời mà đến gầm gừ. Rồi anh ta co tay lại và tổng ra.

12. Chương 11

Chương 11

Isabel lướt như bay qua sàn đá hoa cương, nhưng gã đàn ông đó chỉ tống vào một bên vai Ren và anh đã đứng dậy, từng bắp cơ trên thân thể tập trung vào việc huỷ diệt. Cô bắn một cái nhìn hoài nghi vào kẻ tấn công. “Anh điên à?”

Ren nhảy bổ tới anh ta đúng lúc những lời người đàn ông vừa nói thâm nhập vào óc Isabel. “Ren, dừng lại! Đừng đánh anh ta”.

Anh đã thộp cổ họng gã đàn ông. “Cho tôi lý do chính đáng đi”.

“Đó là Harry Briggs. Anh không thể giết anh ta, trừ phi Tracy nói vậy”.

Nắm tay anh lỏng ra, nhưng không thả hẳn và cơn giận bùng lên trong mắt. “Mày có muốn giải thích cú đâm đó trước hoặc sau khi tao xé xác mày ra không?”

Cô phải tin Briggs vì đã đứng tại chỗ đối mặt với điều có thể là cái chết đau đớn. “Cô ấy ở đâu, thằng chó?”

“Không phải ở chỗ mày chạm tới được”.

“Mày đã một lần làm cô ấy khốn khổ. Mày không thể làm thế lần nữa”.

“Bố ơi!”

Ren nhanh chóng thả tay khi Jeremy lao vào. Cậu bé thả viên ngói vỡ đang cầm và lao vào vòng tay cha, về mặt sưng sứa của anh ta từ này tới giờ tan biến.

“Jeremy”. Briggs kéo con sát lại, vọc tay vào tóc con và nhắm mắt.

Ren xoa xoa vai nhìn.

Bất chấp cú đâm bạt mạng của anh ta, Harry Briggs nhìn không nguy hiểm lắm. Anh ta thấp hơn Ren vài inch với khung người xương xương và vẻ mặt bình thường, vui vẻ. Khi Isabel nhìn kỹ anh ta, cô nhận thấy một người kỳ dị ưa gọn ghẽ giống hệt mình, ngoại trừ lúc này anh ta như bị một lời nguyền xấu. Mái tóc nâu thẳng cắt vừa phải gần đây không có lược chạm vào, và anh ta cần cạo râu. Đằng sau đôi kính gọng kim loại, đôi mắt anh ta mệt mỏi, anh ta mặc một chiếc quần kaki nhàu nhĩ với chiếc sơ mi thể thao màu vỏ dẻ. Nhìn anh ta không giống một gã tán gái, nhưng đó không phải là điều bạn có thể thấy trên khuôn mặt một người. Anh ta cũng có vẻ là người ít có khả năng nhất trên trái đất cưới một phụ nữ chói lóa như Tracy.

Khi anh ta xoa vai con trai, cô nhìn thấy một chiếc đồng hồ còn tốt và một cái nhẫn cưới trơn bằng vàng trên tay. “Con chăm sóc cả nhà à?” anh ta hỏi Jeremy.

“Con chắc vậy”.

“Chúng ta cần nói chuyện, anh bạn, nhưng bố phải gặp mẹ con trước”.

“Mẹ đã xuống hồ với lũ quỷ sứ rồi”.

Harry hất đầu về phía cửa trước. “Hãy nhìn xem bố có bấm còi ô tô khi lái xuống đây không nhé? Có mấy đường trải sỏi cơ”.

Trông Jeremy lo lắng. “Bố không bỏ đi mà không có con đây chứ?”

Một lần nữa Harry vuốt tóc con trai. “Đừng lo, anh bạn. Mọi thứ sẽ ổn thôi”.

Khi cậu bé đứng dậy, Isabel để ý Harry không trả lời câu hỏi của cậu. Khi Jeremy ra khỏi tầm nghe, anh ta hướng sự chú ý trở lại Ren và tất cả sự dịu dàng anh ta thể hiện với cậu bé biến mất. “Bể bơi ở đâu?”

Sức nóng cơn giận của Ren dường như đã tắt lịm, mặc dù cô ngỡ là nó có thể khơi lại bất cứ lúc nào. “Có lẽ tốt hơn anh nên bình tĩnh lại đã”.

“Không sao đâu. Tôi sẽ tự mình tìm cô ta”. Harry hiên ngang đi qua họ.

Ren nhặt mảnh ngói vỡ Jeremy đánh rơi, nhìn nó giây lát rồi thở hắt ra. “Chúng ta không thể để một mình hấn với cô ấy được”.

Isabel vỗ nhẹ cánh tay anh. “Đời đâu đơn giản”.

Tracy nhìn Harry đi tới. Tim cô nhảy tán loạn theo bản năng trước khi rơi tuột xuống bụng. Cô biết chẳng chóng thì chày anh ta sẽ xuất hiện. Cô chỉ không ngờ anh ta tìm ra cô nhanh thế.

“Bố ơi!” Lũ trẻ lao lên khỏi nước. Connor rú lên khi nhận ra bố và cái tã giấy to tướng lúc lắc từ bên này sang bên kia khi nó lao tới đón người nó yêu nhất trên thế giới, không biết rằng chính người đó không muốn nó được sinh ra.

Harry bằng cách nào đó xoay sở để ôm cả ba đứa. Anh rất cẩn thận với trang phục, nhưng không hề để ý khi dính tới bọn trẻ và anh dường như không bận lòng khi nó ướt sũng. Các con gái làm anh ngập trong những nụ hôn ướt át. Conner gõ vào cái kính vẹo. Tim Tracy đau đớn khi cô nhìn anh đáp trả cái hôn của lũ trẻ và trao cho chúng sự chú tâm duy nhất mà anh đã trao cô những ngày họ yêu nhau.

Ren xuất hiện. Nhìn anh không đau như nhìn Harry. Một gã Ren già dặn hơn, khôn ngoan và cứng cỏi hơn cậu trai đã dạy cô cách nhả khói thuốc hình tròn, nhưng cũng bất cần hơn. Cô không tưởng tượng được là chuyện với Karli Swenson đã tác động tới anh thế nào.

Isabel đến cạnh anh nhìn bình thản và đầy năng lực trong chiếc áo không tay, chiếc quần màu bánh qui và cái mũ rơm. Sinh lực vô hạn của chị có chiều hướng hăm dọa nếu chị không quá tử tế như vậy. Lũ trẻ nhìn chị ngưỡng mộ, nói chung là dấu hiệu tốt ở tính cách một con người. Như những phụ nữ khác bước vào quỹ đạo của Ren, chị bị anh ta mê hoặc, nhưng không như những người khác, chị đã chống lại điều đó. Tracy cho chị điểm cao vì cố gắng, ngay cả nếu chị không có lấy một cơ hội kháng cự lại khi ham muốn của Ren quá rõ rệt. Cuối cùng chị không thể kháng cự lại anh, điều là một nỗi hổ thẹn, bởi một lần liều mình không đủ đối với chị. Chị là loại phụ nữ muốn mọi điều mà Ren không thể trao. Và anh ta sẽ làm chị tổn thương trước khi chị nhận ra. Cũng không phải cách tốt đẹp gì.

Cảm thấy thương Isabel hơn chính mình cũng đỡ đau đớn hơn, nhưng Harry giờ ở đây và cô chỉ có thể kìm giữ nỗi đau của cô lâu đến thế. Anh là ai vậy? cô muốn hỏi. Người đàn ông dịu dàng ngọt ngào mình đã yêu giờ ở đâu?

Cô nhắc lên khỏi ghế, con cá voi biển 158 pounds (gần 63 kg). Chỉ thêm 15 pounds (gần 4 kg) nữa cô sẽ nặng hơn chồng. “Các con, đưa Connor đi tìm Signora Anna. Bà nói bà đang làm bánh đây”.

Lũ trẻ dính lấy bố chặt hơn và trừng trừng nhìn cô bực bội. Từ quan điểm của chúng, cô là một mụ phù thủy xấu xa đã bắt chúng xa rời bố. Một nút thắt nghẹn cứng trong cổ cô.

“Đi nào”, anh nói với các con, vẫn không nhìn cô. “Bố sẽ vào và gặp các con nhanh thôi”.

Chúng không gây rắc rối cho anh như với cô, và cô không ngạc nhiên khi chúng bé Connor đi về phía ngôi nhà. “Anh không nên tới đây” cô nói khi chúng đi khỏi.

Cuối cùng anh cũng nhìn cô, nhưng đôi mắt anh lạnh lùng như người dưng. “Cô không cho tôi lựa chọn nào khác”

Đây chính là người đàn ông đã cùng cô chia sẻ cuộc sống, người đàn ông cô từng tin sẽ luôn yêu thương cô ư. Họ đã từng ở trên giường suốt cả kì nghỉ cuối tuần, nói chuyện và ân ái. Cô nhớ niềm vui họ từng chia sẻ khi Jeremy và các con gái ra đời. Cô nhớ những cuộc đi chơi, những kì nghỉ, những tiếng cười, những thời khắc im lặng. Rồi cô có bầu Connor và mọi thứ bắt đầu thay đổi. Nhưng mặc dù Harry không muốn có thêm con, anh cũng vẫn yêu đứa con trai út ít của họ vào lúc nó chào đời. Lúc đầu cô dám chắc anh cũng yêu đứa trẻ này. Giờ cô biết là không phải.

“Chúng ta đã nói chuyện này và chúng ta đã đồng ý. Không thêm con nữa”.

“Em không tự có bầu được, Harry”.

“Em còn dám đổ lỗi cho anh hả?. Anh muốn đi thất ổng dẫn tinh, nhớ không? Nhưng em ngất xỉu, nên anh từ bỏ ý định. Lỗi của anh”.

Cô vòng tay ôm lấy lỗi lầm của anh và vuốt ve làn da căng.

“Cô có thích tôi giúp đóng gói đồ không”, anh nói đều đều, “hay cô muốn tự làm?”

Anh xa cách như một hành tinh xa tít tắp. Ngay cả sau những tháng đó, cô vẫn không thể quen với sự lạnh lẽo ở anh. Cô nhớ ngày anh bảo công ty muốn anh tới Thụy Sĩ giám sát việc tiếp nhận một công ty mới mua. Nó không chỉ có nghĩa là sự thăng tiến mà anh mong chờ, mà còn trao cho anh cơ hội làm công việc mà anh giỏi nhất.

Không may, việc cô có bầu cản trở anh. Anh đi từ tháng 8 tới tận tháng 11 và đứa bé sinh hạ vào cuối tháng 10. Bởi Harry Briggs luôn làm điều đúng đắn, anh bảo sẽ từ chối công việc. Nhưng cô khước từ sự hy sinh của anh và bảo anh cô cùng lũ trẻ sẽ tới chỗ anh. Ở Thụy Sĩ, phụ nữ cũng có con chứ. Cô cũng sẽ sinh con ở đó.

Đó là một sai lầm ngay từ đầu. Cô hy vọng thời gian xa nhà sẽ mang họ lại gần nhau và hàn gắn những vết thương, nhưng nó chỉ chia cách họ hơn. Căn hộ công ty tìm được quá nhỏ đối với một gia đình lớn. Bọn trẻ không có ai chơi cùng và khi nhiều tuần trôi qua, những cách cư xử xấu ngày càng tăng. Cô đặt kế hoạch đi chơi cuối tuần- Euro Disney, chuyến du lịch tàu thủy xuôi sông Rhine, đi xe cáp treo- nhưng kết thúc bằng việc tự mình đưa lũ trẻ đi, bởi Harry làm việc liên tục. Anh đi làm mọi đêm, cả thứ bảy, đôi khi cả chủ nhật. Cô vẫn không tách ra cho đến hai ngày sau đó, khi cô bắt được anh ở nhà hàng với một phụ nữ khác.

“Cô có muốn tôi giúp đóng gói đồ đặc không?” anh nhắc lại bằng giọng quá mức kiên nhẫn anh thường dùng khi quả măng con cái.

“Tôi không đi đâu, Harry, nên tôi không cần đóng gói đồ đặc”.

“Có đấy. Cô sẽ không ở lại đây.” Không cảm xúc nào biểu hiện trên mặt anh. Cô không nghe thấy nỗi đau nào trong giọng anh, không sự quan tâm, không gì cả ngoài lời tuyên bố lạnh lẽo, thẳng tưng của người đàn ông bị ép phải làm việc của mình.

“Nhìn tôi đi”.

Ren đang đứng ngay sau Harry và anh cau mày. Cô biết Ren không muốn cô ở đây nhưng nếu anh chỉ nói một lời về chuyện đó trước mặt Harry, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Đôi mắt Harry lưu lại trên cô ngay cả khi anh ta nói với Ren. “Tôi ngạc nhiên là anh muốn cô ta. Gạt sang một bên thực tế cô ta đang mang bầu bảy tháng rưỡi, cô ta giờ vừa mất trí vừa phế phẩm rồi như vãn vãn lúc cưới anh”.

“Để đối lại một gã khốn lừa đảo và độc đoán”, cô bắn trả.

Một bắp cơ thít lại bên cạnh hàm. “Tốt thôi. Tôi sẽ tự đóng gói mọi thứ của bọn trẻ. Thoải mái ở lại lâu chừng nào cô muốn. Lũ trẻ và tôi sẽ làm tốt mọi việc mà không có cô”.

Tai cô ù lên, và hơi thở cô trở thành tiếng rít. “Nếu anh nghĩ một giây phút nào là anh sẽ đưa các con tôi đi...”.

“Chính là điều tôi nghĩ đấy”.

“Phải bước qua xác tôi”.

“Tôi không tưởng tượng được sao cô lại phản đối. Cô chẳng làm gì ngoài việc phàn nàn về chúng từ lúc chúng ta tới Zurich”.

Sự bất công suýt làm cô mắc nghẹn. “Tôi chưa bao giờ được nghỉ ngơi! Tôi ở với chúng suốt cả ngày đêm và tất cả các kì nghỉ cuối tuần trong lúc anh ôm ấp cô bồ biếng ăn ấy!”

Cơn giận dữ của cô không làm anh ta nao núng. “Đến với tôi là lựa chọn của cô, không phải của tôi”.

“Cút đi ”

“Nếu đó là cách cô muốn, tôi sẽ đi. Tôi sẽ mang bốn con đi cùng tôi. Cô có thể giữ đứa này”.

Tracy cảm giác như anh ta tát cô. Chính là nó, cô nghĩ. Đó là khoảnh khắc tồi nhất trong cuộc đời mình.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Cô nghe Isabel phát ra một âm thanh nhỏ đau đớn. Ren, người bạn cũ thuở ấu thơ, bước lên. “Anh sẽ không mang ai đi đâu hết, ông bạn”.

Quai hàm Harry cứng lại thành một đường bướng bỉnh. Tracy đã thấy quá nhiều lần. Anh ta biết rằng Ren có thể đập anh ta bẹp dí mà không mất một hơi thở nặng nhọc, nhưng anh ta là Harry, và dù sao đi nữa, anh ta quay về hướng ngôi nhà.

Ren định đi. Tracy bắt đầu gào tướng lên, nhưng Isabel tới đầu tiên. “Cả hai người, thôi ngay!”

Isabel trông như mọi biểu tượng chuyên quyền mà Tracy đã dành cả thời thơ ấu nổi loạn phản kháng lại, nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy biết ơn vì có sự can thiệp của người khác hơn lúc này.

“Ren, làm ơn đứng sang bên. Harry, trở lại đây được không? Tracy, cô cần ngồi xuống”.

“Cô là ai?” Harry nói, lạnh nhạt và thù địch.

“Tôi là Isabel Favor”.

Tracy không rõ chính xác làm thế nào Isabel lại làm được chuyện đó, nhưng Ren đứng qua một bên và Harry quay trở lại bề bơi và Tracy ngồi phịch xuống một chiếc bàn.

Isabel bước lên phía trước một bước nói, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết. “Hai người cần chấm dứt sỉ nhục lẫn nhau và bắt đầu nói về những khúc mắc”.

“Tôi không tin ai trong số bọn tôi hỏi ý kiến các người”, Harry nói, tức điên.

“Tôi”, Tracy nghe mình nói. “Tôi hỏi”.

“Tôi thì không”, Harry vặn lại.

“Tôi sẽ nói thay mặt lũ trẻ”. Isabel nói với vẻ tự tin mà Tracy ghen tị.

“Mặc dù tôi không phải chuyên gia về hành vi trẻ em, tôi nghĩ có thể đoán chắc rằng hai người sắp sửa làm tổn hại năm đứa trẻ theo những cách mà hai người không thể tưởng tượng được”.

“Lúc nào mà cha mẹ chẳng ly dị”, Harry trả miếng, “và con họ té ra vẫn ổn”.

Nỗi đau bắn thẳng vào trong sâu thẳm tim cô. Ly hôn. Thật tồi tệ, không ai trong số họ từng nói một lời cho đến lúc này. Nhưng cô mong đợi gì kia. Cô đã bỏ đi mà? Tuy nhiên, cô chưa bao giờ hình dung ra điều này. Cô chỉ muốn có sự chú ý của Harry. Cô chỉ muốn cắt qua lớp băng dày thạch đóng thành khối quanh anh mà cô không biết làm sao để đục qua nó nữa.

Nom Harry không còn quá cách biệt, nhưng khó nói được anh đang cảm thấy thế nào. Anh giấu mọi cảm xúc kín đáo ở thật xa để đến thời điểm thuận tiện anh có thể đối mặt với chúng. Mặt khác, cô phô bày cảm xúc của mình cho cả thế giới thấy.

“Người ta vẫn ly dị thật”, Isabel nói. “và đôi khi điều đó không tránh khỏi. Nhưng khi có năm đứa trẻ liên quan, anh không nghĩ cha mẹ cần giả bộ và cố hết sức tìm cách để có thể ở lại với nhau ư? Tôi biết điều đó có vẻ quyền rũ lúc này, nhưng cả hai người để mất cơ hội bỏ qua cho nhau và theo đuổi niềm hạnh phúc đã từng có một thời gian dài trước.

“Đó không phải chuyện này”, Tracy vặn.

Về mặt Isabel trở nên thông cảm hơn. “Anh đánh người à? Có sự lạm dụng thể chất nào không?”

“Tất nhiên là không”, Harry ngắt lời.

“Không. Harry thậm chí còn không đặt một cái bẫy chuột”.

“Có ai trong hai người lãng mạ bọn trẻ không?”

“Không!” họ đồng thanh nói.

“Vậy thì mọi thứ vẫn giải quyết được”.

Nỗi cay đắng của Tracy dâng trào. “Vấn đề của chúng tôi quá lớn không giải quyết được. Phản bội. Ngoại tình”.

“Non nớt. Đa nghi”, Harry kể lể. “Và vấn đề ... giải quyết đòi hỏi logic. Điều đó gạt Tracy ra”.

“Nó cũng đòi hỏi vài hiểu biết về cảm xúc con người, và Harry chẳng cảm thấy gì hàng năm trời rồi”.

“Hai người lắng nghe nhau chứ?”

Cái lắc đầu nhẹ của Isabel khiến Tracy thấy hơi xấu hổ. “Cả hai là người trưởng thành và rõ ràng là yêu thương con cái. Nếu cuộc hôn nhân không tiến triển theo cách hai người muốn thì phải tổ chức lại chứ không bỏ chạy.”

“Quá muộn rồi” Tracy nói.

Về mặt Isabel vẫn tràn đầy thông cảm. “Giờ hai người không sẵn lòng ột mối quan hệ qua đường. Hai người phải có trách nhiệm và không có lòng tự trọng bị tổn thương nào biện hộ được việc lẩn trốn tránh nhiệm hết. Chỉ có những bậc cha mẹ ích kỷ và chưa trưởng thành mới sử dụng những đứa con xinh đẹp như một thứ vũ khí trong cuộc tranh chấp kịch liệt mà thôi”.

Harry chưa bao giờ bị gọi là chưa trưởng thành trong đời, và nhìn anh ta cứ như ngậm đầy mồm cá sống. Tracy có kinh nghiệm hơn nên điều đó không quá xúc phạm.

Isabel chen vào. “Đây là lúc chuyển năng lượng của hai người từ việc tranh cãi sang tìm ra cách làm thế nào sống cùng nhau”.

“Lờ đi thực tế là cô hoàn toàn đứng ngoài chuyện này”, Harry nói “loại cuộc sống nào chúng sẽ có khi lớn lên với cha mẹ không thể sống cùng nhau?”

Lời lẽ của anh làm Tracy muốn khóc. Anh ta đang chạy trốn cô. Harry Briggs, người đàn ông chăm chỉ, cương nghị, tử tế nhất cô từng biết đang chuồn.

“Hai người có thể chung sống”, Isabel quả quyết nói. “Chỉ cần tìm ra cách sẽ làm điều đó thế nào”. Cô chiếu thẳng vào Harry. “Tôi nghĩ, anh có thể chọn ra vài ưu tiên. Gọi cho người cùng làm việc với anh và bảo họ anh không thể có mặt trong vài ngày tới”

“Chị phí lời rồi”, Tracy nói. “Harry không bao giờ nghỉ việc”.

Isabel lờ cô ta đi. “Có rất nhiều phòng ngủ trong biệt thự, Anh Briggs. Chọn một phòng và dỡ đồ ra”.

Lông mày Ren nhướng lên “Này!”

Isabel phớt lờ sự phản đối của Ren. “Tracy, cô cần chút thời gian cho bản thân. Sao cô không lái xe một lúc nhỉ? Harry, các con anh nhớ anh. Anh có thể ở cả chiều với chúng”.

Harry đầy cảm phẫn. “Chờ chút. Tôi sẽ không...”.

“Ồ, có chứ, anh có”. Về thể chất mà nói, Isabel hẳn là người nhỏ bé nhất bên cạnh bể bơi, nhưng lúc này cô đang tức giận và điều đó khiến cô ghê gớm. “Anh sẽ làm điều này bởi anh là người tử tế và bọn trẻ cần anh. Và nếu điều đó không đủ tốt...”- cô hạ giọng anh ta - “anh sẽ làm điều đó bởi tôi bảo anh làm”. Cô cầm giữ ánh mắt anh ta dường như vĩnh viễn rồi quay người bỏ đi. Ren, người ghét sự thay đổi cảm xúc đột ngột gần bằng Harry, không kịp theo cô.

Harry lảo lảo chửi thề. Ở một mình với anh ta là quá sức chịu đựng của Tracy lúc này, và cô lao về phía ngôi nhà. Isabel đứng. Cô cần là chính mình một lúc.

Chuông nhà thờ ngân lên xa xa và tim Tracy đau tới mức khó thở. Điều gì xảy ra với chúng mình vậy, Harry? Tình yêu của chúng ta ngỡ sẽ kéo dài vĩnh viễn mà.

Nhưng vĩnh viễn dường như đã đi qua họ.

Ren đi theo Isabel khi cô đi qua khu vườn biệt thự và xuống dốc hướng tới vườn nho. Những lọn tóc mềm mại bên dưới chiếc mũ cói rối tung với sỏi chân dài quả quyết. Ren không thường bị hấp dẫn bởi nữ thần chiến tranh, nhưng anh nhận thấy ngay từ đầu chẳng có gì về sự quyến rũ ở cô lại bình thường cả.

Phụ nữ bình thường lẽ ra không thuê căn nhà nông trại đó? Một phụ nữ thú vị hiểu tình dục chỉ là tình dục thôi, lại chẳng biết mọi người trên thế giới này nên sống cuộc sống của họ ra sao. Trên hết, phụ nữ không cầu nguyện khi ở cùng anh. Hôm nay anh có ấn tượng khác biệt, cô thực sự cầu nguyện cho anh, và việc quái gì mà phải chấm dứt một phụ nữ bạn muốn tình dục?

Anh tiến đến sát cô. “Tôi vừa nhìn thấy Bốn nguyên tắc cơ bản áp dụng vào hành động phải không?”

“Giờ cả hai người ấy tổn thương, nhưng họ phải vượt qua điều đó. Trách nhiệm cá nhân nằm ở trung tâm bất cứ cuộc đời tốt đẹp nào”.

“Hãy nhắc tôi đừng bao giờ làm cô giận. Ồ chờ tí, tôi đã làm rồi”. Anh cưỡng lại thôi thúc muốn phá tan cái mũ ngu ngốc ấy. Phụ nữ như Isabel không nên đội mũ. Họ nên đi ra thế giới với đầu trần, với một thanh gươm trong tay và cây khiên trong tay kia, và các thiên thần hát điệp khúc “Hallelujah” sau lưng. “Đó là trí tưởng tượng của tôi hay cô thực sự gọi lũ quỷ nhỏ ấy là “những đứa trẻ xinh đẹp”?”

Thay vì mỉm cười, trông cô quá bối rối nên anh muốn gắn một quả bóng cao su đỏ vào mũi mình và chộp lấy một chai nước khoáng.

“Anh nghĩ tôi nên đứng ngoài chuyện đó à? Rằng tôi là một kẻ lảm chuyện và độc tài. Có thể là cả điều khiển, đòi hỏi và khó tính nữa?”

“Tôi cũng định nói thế”. Anh không thực có ý đó. Cô rất tuyệt. Tuy vậy nếu anh nhượng bộ một ly, cô sẽ chiếm cả thế giới. “Có lớp tâm lý nào dạy cô can thiệp vào cuộc sống của người khác chỉ khi họ hỏi xin lời khuyên không?”

Khi bước chân chậm dần, dường như cô phát cáu trở lại. “Khi chúng ta nghĩ rằng những cuộc hôn nhân cách biệt là ổn à? Chẳng phải lúc này mọi người không nên bảo nó không dễ dàng sao? Hôn nhân là việc khó. Nó đòi hỏi sự hy sinh và tận tụy. Các đôi cần...”

“Anh ta cần xoắn chặt cô ta”

“Anh ta à? Tôi là người duy nhất để ý Tracy dường như không phải là nguồn tin cậy nhất phải không? Và từ điều tôi thấy hôm nay, họ không trò chuyện thấu đáo chỉ một trong những vấn đề của họ. Anh có nghe ai trong hai người nói một lời về việc tư vấn không? Bởi tôi không nghe thấy. Điều tôi thấy là lòng tự trọng bị tổn thương đã bao trùm bằng sự thù địch”.

“Chỉnh lại nếu tôi sai nhé, cái gì là cách tốt nhất để duy trì một cuộc hôn nhân?”

“Không nếu sự thù địch là thật. Tôi đã lớn lên theo cách đó và tin tôi đi, cuộc chiến ấy hủy hoại mọi thứ nó chạm tới, đặc biệt là con cái. Nhưng Tracy và Harry không cùng dạng với cha mẹ tôi”.

Anh không thích nghĩ cô lớn lên trong sự thù địch. Chính anh đã được nuôi dưỡng bởi những cú sốc, anh đã học cách điều chỉnh nó. Nhưng cô quan tâm sâu sắc tới mọi người xung quanh, và điều đó khiến cô dễ tổn thương hơn.

Về mặt cô giận dữ hơn. “Tôi ghét khi mọi người cố chuồn mà không chiến đấu. Đó là sự hèn nhát về mặt cảm xúc và nó vi phạm mọi điều cần có trong cuộc sống của chúng ta. Họ yêu nhau đủ để sinh năm đứa con nhưng giờ họ không muốn cố gắng nữa và chọn cách dễ dàng là bỏ chạy. Có ai còn chút xương sống nào không?”

“Này đừng tức tôi. Tôi chỉ là bạn tình của cô thôi, nhớ chứ?”

“Anh không phải bạn tình của tôi”

“Không phải lúc này, nhưng tương lai sáng sủa đấy. Ngoại trừ cô phải thôi ngay vụ cầu nguyện nhằm nhí đi. Nó làm tôi mất cả hứng. Dù vậy, cô lại khiến tôi có hứng”

Cô ngửa mặt lên trời. “Cầu xin Chúa đừng giáng sấm sét vào người đàn ông này, dù anh ta xứng đáng điều đó”.

Anh mỉm cười, hài lòng rằng cuối cùng đã khiến cô vui lên. “Thôi đi. Cô muốn tôi. Nhận đi. Lúc này cô muốn tôi ghê gớm tới mức không chịu nổi”.

“Những phụ nữ muốn anh cuối cùng cũng chết và bị chôn thôi”

“Sống mạnh mẽ đấy. Cởi áo ra”.

Môi cô há ra và mắt mở to. Ít nhất trong khoảnh khắc ấy, anh đã làm cô quên bằng những rắc rối của nhà Briggs.

“Anh bảo gì cơ?”

“Cải vớ với tôi là không khôn ngoan đâu. Chỉ cần cởi áo thôi”.

Trong chưa tới một nhịp tim về mặt cô chuyển từ bối rối sang tính toán.

Cô biết tẩy của anh và nếu không cẩn thận, cô sẽ khắc nó vào ngực anh với một đầu móng tay nhỏ bóng bẩy.

Anh nhếch mép cười, rồi bặm môi đe dọa khiến máu cô dồn lên.

Quai hàm cô thành một đường bướng bỉnh không báo trước điều gì tốt đẹp cả.

Anh dịch người đến khi choán lấy cô, điều anh đoán chắc cô không thích. Rồi anh nhấc tay lên và, với sự chậm rãi nham hiểm, ngón cái rê theo tĩnh mạch cổ cô.

Giờ lỗ mũi cô tóe lửa.

Khốn kiếp, anh đang có khoảng thời gian thú vị, ngoại trừ... anh đang làm quái gì vậy? Anh vượt khỏi cung cách tránh xa những phụ nữ đáng sợ ngoài đời thực, tuy vậy anh đang cố tình dụ dỗ một người như thế theo cách khiêu khích nhất có thể. Ngạc nhiên hơn, tia lửa điện tiết lóe lên trong đôi mắt nâu mật ong chỉ rõ hẳn cô đánh giá cao nỗ lực của anh.

Anh chuyển sang giọng ào ào như từ hầm mộ vọng lên. “Tôi tin đã lệnh cho cô”.

“Anh làm rồi đấy thôi”.

Cô khinh khỉnh như quỷ vậy. Được thôi, giờ cô đang đòi điều đó. “Chẳng có ai quanh đây cả. Làm điều tôi bảo đi”.

“Cởi áo tôi á?”

“Đừng bắt tôi nhắc lại”.

“Để tôi nghĩ cái đã”. Cô không nghĩ. “Không”.

“Tôi hy vọng tôi không phải làm điều này”. Anh rê ngón tay qua nút mở nơi cổ áo sơ mi của cô. Cô không tức giận tới mức bỏ đi, anh biết.

“Dường như tôi phải nhắc cô về sự hiển nhiên”. Anh tạo sự căng thẳng với khoảng lặng dài. Chúa ơi, anh hy vọng đã làm cô phần khích, bởi anh chắc như quỷ là đã làm mình như vậy. “Dường như tôi phải nhắc là cô muốn đến mức nào. Và chuyện đó sẽ cảm thấy thế nào”.

Mí mắt cô chớp chớp và phần môi dưới đầy đặn hé ra. Ồ, vâng...

Cô nhích lại gần hơn chỉ một ly. “Tôi, à, vẫn được nhắc nhở”.

Anh kìm một nụ cười. Không còn bạo tợn lắm nữa phải không, em yêu?

“Chúng ta phải chắc về chuyện này”.

Anh nhìn chăm chăm vào đôi môi căng mọng và nghĩ sẽ cảm nhận chúng tuyệt đến thế nào khi ép vào môi anh. “Hãy hình dung mặt trời đổ xuống ngực em trần trụi. Cảm nhận anh nhìn ngắm em, chạm vào em”. Anh đang vờ sờ môi dưới áo và háng anh dày và nặng trĩu. “Anh sắp bắt những quả nho mọng nhất có thể tìm được và vắt nước lên núm ngực em. Rồi anh sẽ liếm hết từng giọt một”.

Màu mật ong trong mắt cô sẫm lại thành si rô. Anh đỡ lấy cằm cô, cúi đầu xuống dưới vành chiếc mũ cói và áp miệng vào cô. Tuyệt hơn rất nhiều so với anh nhớ. Anh nếm thấy vị nắng, thấy nước trái nho anh đã mừng tượng và vị say lòng người của của người phụ nữ ngay thẳng, phấn khích. Anh cảm nhận thôi thúc nguyên sơ muốn chiếm lấy cô ngay trong vườn nho này. Muốn đặt cô xuống lớp sỏi cổ xưa của tổ tiên anh, rợp bóng bởi những dàn nho xưa cũ. Muốn lao sâu vào cô như cách một trong những tổ tiên Medici của anh ngày trước chiếm lấy một phụ nữ nông dân sẵn lòng. Hoặc một người nào sẵn lòng cho chuyện này, nhưng giờ anh chắc không phải lo về điều đó, bởi người phụ nữ này đã uốn mình hướng về anh.

Anh hất mũ cô ra, để rơi xuống đất và vọc tay vào những lọn quần lộn xộn. Cô đang giết anh, và anh thả cô ra chỉ để thì thào vào môi cô. “Mình vào nhà đi”.

“Mình... không”. Ngay cả đối với tai của chính Isabel, những lời cô nói nghe như một tiếng thở dài. Nhưng cô không muốn tới bất cứ chỗ nào khác. Cô muốn hôn. Và rồi cô muốn mở chiếc áo mình như anh nói, để anh làm chính xác điều anh muốn với bầu ngực cô.

Mùi hương và cảm giác tràn ngập khắp người. Sức nóng của mặt trời vùng Tuscany, mùi của nho chín, của đất, và hầu hết là của đàn ông. Cô ngầy ngất cùng anh, nụ hôn của anh, màn dạo đầu những lời nói đầy nhục cảm ở anh, sự che giấu mối đe dọa lẽ ra không làm cô phấn khích nhưng đã làm được- và cô không có ý định phân tích điều này. Lưỡi anh trượt qua răng cô vào sâu trong miệng. Một nụ hôn đầy cảm xúc. Chính xác là thuật ngữ đúng đắn dành ột nụ hôn quá mật thiết để đề nghị bất cứ ai. Tay anh giờ đặt trên hông cô, kéo cô áp vào cái cương cứng của anh. “Cởi ra”, anh lầm bầm. Và cô không cưỡng lại được.

Cô chậm chạp cởi áo, từ dưới lên trên. Anh lùi lại một chút để vạt áo tách ra, phô bày chiếc áo lót ren màu da. Không có sự đặc trưng nào trong mắt anh, chỉ có sự ước đoán trung thực của đàn ông. Cô gẩy cái móc ở giữa ngực, đẩy cup áo ren sang bên và để mặt trời trần lên bầu ngực trần.

Anh phát ra âm thanh khe khẽ của ham muốn bị kìm nén, đưa tay lên áp lấy bầu ngực cô, chúng nằm như tảng phẩm trắng muốt trong lòng tay anh. Ngón cái anh vuốt qua núm, và chúng cứng lên. Anh với lên dàn nho và bắt một trái.

Cô không hiểu anh đang làm gì đến lúc anh ép trái nho giữa những ngón tay. Nước quả tứa ra, rồi nhỏ từng giọt thành dòng chảy xuống bờ dốc của ngực và tràn qua đỉnh. Cô rùng mình. Cổ hít thở. Nhưng anh chưa xong.

Chậm rãi, anh xoa lớp nước quả nóng bóng ánh mặt trời trần qua núm vú cô, tạo thành từng vòng, mỗi vòng tới gần hơn cái đỉnh dựng đứng. Cô thở ra một tiếng đầy khoái cảm khi anh chạm tới đích.

Anh vuốt nước nho tím sẫm- nước và da- qua điểm kết thúc và xiết lấy nó. Nho. Nước quả. Những hạt nhỏ. Anh lăn nó giữa những ngón tay, chà sát da thịt cô trong nỗi đau ngọt ngào nhất cô từng cảm nhận. Hơi thở cô nhanh dần và làn sóng ham muốn dữ dội xuyên qua máu cô. Lưỡi anh liếm trong miệng cô, rồi trượt tới ngực cô. Anh chơi đùa ở đó, mút và trêu chọc, nếm món nước hoa quả sót lại ở đó, tra tấn da thịt cô đến lúc cô không chịu được thêm nữa.

“Chúa...” anh thở ra từ này như một lời cầu nguyện, lùi lại để ngắm cô. Nước quả đọng thành vết trên cằm anh. Mí mắt anh nặng trĩu mơ màng, môi anh hơi phồng lên. “Anh muốn đẩy trái nho vào bên trong em và ăn nó từ cơ thể em”.

Mạch đập cô tăng vọt. Cô nặng trĩu ham muốn và niềm vui dữ dội. Cảm nhận nỗi say đắm thực sự chính là thế này đây, sự vui sướng ngây ngất đến mất trí của những giác quan. Anh ôm lấy cô qua lớp quần và vuốt ve. Cô cong người áp vào tay anh trong một vũ điệu chậm rãi, linh thiêng. Da thịt cô dính dớp nước quả và thân thể cô căng mọng lên như trái nho.

Bất ngờ, anh giật ra. Cử động đột ngột khiến cô sững sờ và mất phương hướng. Với một tiếng gầm gừ thô

ráp, anh nhặt chiếc mũ ở dưới đất chụp lên đầu cô và quay cô về hướng ngôi nhà nông trại. “Tôi đã quá già cho chuyện này”.

“Anh ta từ chối cô?”

“Signore Gage!”

Cô liếc ra sau và thấy Massimo đang tới. Thực tế đó không phải từ chối, mà là sự ngắt quãng gồm ghiếc không đúng lúc. Cô túm hai vạt áo lại và vội vàng đi về ngôi nhà nông trại, suýt ngã trên đường. Cô chưa bao giờ trải qua bất cứ điều gì như thế, và cô muốn nhiều hơn.

Cô tới căn nhà nông trại, lao vào phòng tắm và bật nước lạnh. Cô vẩy nước lên mặt, rồi chống tay xuống chậu rửa để hít thở. Ký ức về tiếng nói của mình chế giễu cô.

“Nếu ta chưa từng đẩy cuộc đời đến giới hạn, sao ta có thể trở thành con người thực thụ, bạn mến? Chúa mỉm cười với chúng ta khi chúng ta vượt tới những vì sao, dù chúng ta không thực sự chạm tới chúng. Chính thành ý cố gắng ấy chứng tỏ chúng ta không cần cuộc đời ban ơn. Chúng ta kiễ chân lên, hú lên trắng và vinh danh món quà thần thánh mà chúng ta được ban tặng...”

Cô cởi cái áo nhàu nhĩ lốm đốm vệt nước quả. Nỗi khao khát của cô với Lorenzo Gage không thiêng liêng. Mặt khác, ước muốn hú lên trắng của cô đã trở thành không cưỡng lại được.

Sau khi sửa sang lại, cô nhảy vào chiếc Panda và lái vào thành phố. Khi cô lang thang qua khu chợ họp ở quảng trường, cô cố chuyển những cảm giác lộn xộn của mình thành lời cầu nguyện, nhưng từ ngữ không thể thành hình. Cô có thể cầu nguyện cho những người khác, nhưng cô không tìm ra cách cầu nguyện cho chính mình.

Hít thở... Cô tập trung vào vào đồng sản phẩm tươi sống, nơi những trái cà tím nằm no tròn và bóng mượt trong lớp vỏ màu tím đậm, những ngọn rau húng đỏ nằm giữa những bó rau diếp xoăn. Những bình quả ô liu đen nhẵn nhúm nằm kề đồng táo và lê cao có ngọn. Những giỏ rơm đựng nấm porcini lẫn đất vẫn dính với thân. Dần dần, cô cảm thấy bình tĩnh lại.

Cho đến lúc tới Tuscany, cô vẫn không nghĩ nhiều về việc cô không thích hợp để trở thành đầu bếp, nhưng trong nền văn hóa nơi thức ăn là tất cả, cô đã bỏ lỡ điều gì đó quan trọng và cũng là khía cạnh tích cực của cuộc sống. Có lẽ cô nên chuyển hướng một số năng lượng bằng cách tham gia vài lớp nấu ăn khi không viết lách. Và bất chấp sự chế giễu của Ren, cô sẽ viết.

Cô tới quầy bán hoa trong chợ và chọn một bó hoa dại. Khi trả tiền, cô thấy Vittorio nhô ra từ một cửa hàng trên quảng trường với Giulia Chiara, nhân viên bất động sản vô tích sự của cô. Anh ta kéo Giulia sát vào và hôn cô gái, một nụ hôn say đắm, không phải bạn bè.

Cả hai người đều còn trẻ và hấp dẫn, nên chẳng có gì ngạc nhiên về việc họ ở cùng nhau, đặc biệt bởi Casallenone là một thành phố nhỏ. Nhưng khi Isabel đề cập tới Giulia trong mối quan hệ với vô số những vấn đề thiết thực, Vittorio chẳng nói một lời.

“Cảm ơn vì đã bỏ mặc tôi”.

Một nhịp đập nảy lên trong cổ họng cô. Cô quay ra và nhìn thấy một công nhân cao ăn mặc xoàng xĩnh với một miếng che mắt đã sờn và chiếc mũ xấu xí đội lên mái tóc đen. Cô ước anh để cô một mình đến khi cô có cơ hội định hướng lại bản thân. “Tôi có nhiều việc phải làm. Làm sao anh đến đây được? Tôi nghĩ xe anh đang ở trong garage mà”.

“Tôi mượn xe của Anna”. Anh hành động cứ như cuộc gặp gỡ đầy nhục cảm không gì hơn một cái bắt tay, một nhắc nhở khác về sự cách biệt cảm xúc quá lớn tồn tại giữa họ. Và cô có ý định làm tình với người đàn ông này.

Ý nghĩ ấy làm cô khó chịu quá, và cô thúc mạnh khuỷu tay vào cái cột kim loại.

“Cẩn thận chứ”.

“Tôi đang cố đây!” Cô nói quá to, và vài người quay lại nhìn cô chằm chằm. Cô ước chết ngay tại chỗ. Đó là lời giải thích duy nhất. Nhưng dùng cái gì để giả vờ đây. Vụ rắc rối bất ngờ xảy ra hôm nay chứng minh

rằng đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi cô nhượng bộ điều chắc chắn sẽ thêm nhiều bất an hơn cho đời cô. Ngoại trừ...

Ngoại trừ cô quá rõ về mục đích của mình. Đây sẽ là thời gian để tôn vinh thân thể cô. Chỉ thân thể mà thôi. Cô sẽ giữ kín tinh thần, trái tim và đặc biệt là tâm hồn mình tách biệt an toàn. Không phải điều đó quá khó, mà bởi Ren không quan tâm đến bất cứ thứ gì trong số đó. Thật là một gã nguy hiểm. Hắn cuốn phụ nữ vào guồng quay, rồi tách họ ra. Và cô thì sẵn lòng dành cho hắn một chỗ trong đời mình.

Bởi cô vẫn còn cảm thấy tổn thương, cô làm anh khó chịu với cái cau mày. “Anh vẫn giữ các thứ như miếng che mắt đầu đó hay anh đánh cắp nó từ người thực sự cần nó thế?”

“Này, giây phút gã đó ngã xuống, tôi sẽ trao cho gã cây gậy trắng”.

“Anh điên thật”. Nhưng sự cáu kỉnh của cô nhạt dần.

“Hãy nhìn những thức ăn tuyệt diệu này”. Anh lướt qua các quầy hàng trong chợ. “Tôi không ăn với người nào tên Briggs tối nay hết, nên tôi sẽ để cô nấu cho tôi ăn”.

“Tôi ước vậy. Không may tôi quá bận xây dựng đế chế của mình nên chẳng học nấu ăn gì cả”. Cô nhìn quanh thấy Vittorio và Giulia đã khuất dạng.

“Tôi chắc đã mất khả năng nghe. Có phải có việc gì đó mà cô không biết làm không nhỉ?”

“Rất nhiều thứ. Chẳng hạn, tôi không có chút ý tưởng nào về việc làm sao để móc mắt ai đó ra”.

“Ok, cô thắng hiệp này”. Anh cầm bó hoa từ tay cô và hít một hơi. “Rất tiếc về sự cắt ngang lúc trước. Thực sự tiếc đấy. Massimo muốn đưa cho tôi báo cáo liên tục về vườn nho và hỏi ý kiến tôi về việc khi nào nên thu hái, thừa biết tôi chẳng hiểu gì. Anh ta gợi ý cô có thể muốn giúp với vendemmia”.

“Đó là gì vậy?”

“Mùa thu hoạch. Nó sẽ bắt đầu trong khoảng hai tuần nữa, phụ thuộc vào thời tiết, vị trí của mặt trăng, tiếng chim hót và vài thứ khác tôi không hiểu. Mọi người đều tham gia trợ giúp”.

“Nghe vui đấy”.

“Nghe có vẻ công việc, điều mà tôi thích tránh xa hơn. Mặt khác, cô, không nghi ngờ là sẽ tự nguyện tổ chức toàn bộ sự kiện này, mặc dù cô hoàn toàn chẳng biết gì về thu hái nho cả”.

“Tôi có tài đấy”.

Anh khịt mũi và bắt đầu mặc cả với bà già bán cà tím. Một khi cuộc mua bán đã xong, anh bắt đầu mua các loại rau khác, lê chín, và những thân nấm pecorino xương xẩu, và một ổ bánh mì vuông toscano giòn tan. Việc mua bán thật kéo theo rất nhiều cuộc thảo luận với chủ hàng và vợ của ông và vô số những cách thức chuẩn bị khác.

“Anh có biết nấu ăn thật không hay đang giả vờ thế”, cuối cùng cô hỏi.

“Tôi là người Ý. Tất nhiên tôi biết nấu rồi”. Anh lôi cô khỏi hàng thịt. “Và tối nay tôi sẽ làm cho cô một bữa tối tuyệt vời”.

“Anh chỉ có nửa Ý thôi. Phần còn lại là một ngôi sao điện ảnh giàu sụ lớn lên ở Bờ biển Đông bao quanh bởi người giúp việc”.

“Và một người bà ở Lucca không có cháu gái, bà thừa sức ăn đứt cách nấu nướng kiểu cũ”

“Bà dạy anh nấu à?”.

“Bà muốn tôi bận rộn để không thể làm mấy cô hầu gái mang bầu”.

“Anh không sa đọa như muốn tôi tin là vậy”.

Anh trao cho cô một nụ cười làm xương cốt cô tan chảy. “Cưng ơi, tất cả những gì cô thấy là mặt tốt của tôi”.

“Thôi đi”

“Nụ hôn đó đã ném cô vào đường xoáy tròn ốc phải không?”

“Ồ phải”. Anh cười, làm cô còn tức hơn, nên cô ném những lời của Michael vào anh. “Tôi bị tâm thần phân liệt khi liên quan tới tình dục. Đôi lúc tôi tham gia vào đó, và đôi khi tôi không đủ nhanh”.

“Hay đây”.

“Không buồn cười đâu”.

“Cô sẽ thư giãn chứ? Không có gì xảy ra mà cô không muốn cả”.

Chính xác điều mà cô sợ.

13. Chương 12

Chương 12

Ren lên gác để tháo miếng đắp mắt ra và thay bộ quần áo lao động. Isabel đã bỏ rau quả ra xong xuôi và tiến thẳng tới đồng lợn xộn mà anh để lại đằng sau. Cô thơ thẩn đi tới nhìn ra ngoài cửa vườn. Những người làm khuất trong rừng ô liu và Marta dường như đã vào biệt thự một lát. Đây là thời điểm thích hợp để tìm chìa khoá nhà kho.

Cô lục ngăn kéo trong bếp và tủ bếp, rồi tới phòng ngủ, cuối cùng cô cũng tìm thấy một giỏ đan đựng nửa tá chìa khoá cũ tùm lại với nhau bằng một mẩu dây.

“Gi thế?”

Cô giật nảy người khi Ren xuất hiện sau lưng. Anh đã thay quần bò và chiếc áo len mỏng màu yếm mạch. Cô thấy nước nóng đã trở lại một cách thần kỳ. “Tôi hy vọng một trong những chìa khoá này là của nhà kho”.

Anh theo cô trở lại bếp và ra vườn. “Có nguyên cơ nào cho chuyện này không?”

Một đôi quạ kêu quàng quạc như phản đối khi họ nhắm hướng rừng ô liu đi tới. “Tôi nghĩ mọi người đang cố tổt cổ tôi đi để Marta không phải chia sẻ ngôi nhà, nhưng giờ có vẻ còn phức tạp hơn”.

“Ít nhất là trong trí tưởng tượng của cô”.

Họ tới khu rừng và cô tìm kiếm dấu tích của việc đào bới. Không mất nhiều thời gian để thấy rằng hôm nay vùng đất nằm gần nhà kho bị giẫm nát nhiều hơn hôm qua.

Ren nhìn những vết chân. “Tôi nhớ đã từng lảng vảng quanh đây khi còn bé. Tôi thích ngôi nhà kho dựng bên sườn đồi. Tôi nghĩ nó từng dùng để trữ rượu và dầu ô liu”.

Cô thử mở khoá. Cuối cùng cô tìm thấy một chìa vừa và xoay nó trong ổ khoá sắt cũ kỹ. Cánh cửa gỗ gắn chặt vào bản lề khi cô đẩy nó ra và Ren tới bên cạnh cô giúp sức. Họ bước vào, bên trong mờ tối và có mùi mốc, họ thấy những sọt và giỏ cũ chất đống với những chai rượu rỗng bên trong, một vài thứ linh tinh và đồ gỗ lỏng chổng xung quanh. Khi mắt cô quen với bóng tối, cô thấy có một vết kéo lê trên nền đất bản.

Ren cũng thấy chúng và bước quanh chiếc bàn hồng để nhìn kỹ hơn. “Có người đã đẩy cái giỏ này khỏi bức tường. Cô hãy đi lên nhà và xem xem có tìm được cái đèn pin nào không? Tôi muốn nhìn rõ hơn”.

“Đây”. Cô lôi một chiếc đèn pin nhỏ giấu trong túi ra.

“Cô có biết chuyện này khó chịu thế nào không?”

“Tôi sẽ cố không làm thế nữa”.

Anh bật đèn rọi lên tường, ngừng lại để xem kỹ nơi bức tường đá được gia cố bằng đá và vữa. “Nhìn này”.

Cô tới gần hơn và nhìn những vết rạch trên đá như có người đã cố cạy chúng ra. “À... anh nghĩ thế nào về trí tưởng tượng của tôi?”

Anh rà ngón tay trên vết rạch. “Có lẽ tốt hơn cô nên nói với tôi chuyện này là gì”.

Cô nhìn quanh khoảng tối. “Anh chưa từng cố giết ai ở một nơi như thế này chứ?”

“Brad Pitt. Đến hết chỗ nói, thay vào đó hẳn ta lại giết tôi. Nhưng trong cuộc tranh luận giữa tôi và cô, Fifi, tôi sẽ thắng thôi, nên bắt đầu đi”.

Cô quét sạch đám tơ nhện và đi tới xem xét bức tường đối diện. “Massimo và Giancarlo hình như định đào một cái giếng trong rừng ôliu, nhưng chỗ này với tôi không giống rừng ô liu”.

“Đây đúng là một nơi kỳ cục để đào giếng”.

Họ xạo một hồi nữa nhưng chẳng tìm thấy gì khả nghi. Cô theo anh ra ngoài nắng, anh tắt chiếc đèn pin. “Tôi sẽ nói chuyện với Anna”, anh nói.

“Bà ấy sẽ im như thóc thôi”.

“Đây là tài sản của tôi, và nếu có chuyện gì xảy ra, tôi muốn biết rõ”.

“Tôi không nghĩ đương đầu với bà ấy là cách tốt nhất để moi tin đâu”.

“Cô có cách tốt hơn à? Hỏi ngu quá. Tất nhiên là cô có”.

Cô đã nghĩ kỹ chuyện này. “Có lẽ hữu ích hơn khi hành động như chúng ta chưa biết gì hết, rồi hãy lánh mặt và xem chuyện gì xảy ra ở nơi chúng ta không thấy khi Massimo và Giancarlo xuất hiện lần tới”.

“Cô muốn nói là theo dõi. Chuyện này chắc vi phạm mọi Nguyên tắc nền tảng cô đã xây dựng và cả một vài cái cô chưa từng nghĩ tới”.

“Không chính xác vậy. Nguyên tắc Quan hệ cá nhân kêu gọi hăng hái theo đuổi mục đích, còn Nguyên tắc Trách nhiệm công việc khuyến khích rộng mở suy nghĩ. Cũng vậy, có điều gì mờ ám sắp sửa diễn ra ở đây và Nguyên tắc Tinh thần kỷ luật biện hộ cho sự trung thực hoàn toàn”.

“Theo dõi, tất nhiên là cách rất tuyệt để thực hành điều này”.

“Điều luôn là vấn đề với Bốn nguyên tắc nền tảng. Chúng không cho anh nhiều chỗ để ngo ngoáy đâu”.

Anh cười phá lên. “Cô đang phức tạp mọi chuyện đấy. Tôi sẽ nói chuyện với Anna”.

“Sẽ đi, nhưng bây giờ tôi bảo anh, anh không đi đâu hết”.

“Thế cơ à? Này, cô đã quên mất một chuyện, Cô-nàng-Biết-Tuốt ạ”.

“Gì thế?”

“Tôi có cách khiến mọi người nói chuyện”

“Vậy cứ tự nhiên thoải mái nhé”

Không may, cách của anh chẳng có tác dụng gì với Anna Vesto, và Ren trở lại ngôi nhà nông trại tối đó mà không có thông tin gì hơn lúc anh đi.

“Tôi bảo anh rồi”, cô nói để trừng phạt anh bởi cô đã dành cả buổi chiều ngồi trên cây nghĩ về nụ hôn trong vườn nho thay vì làm đề cương cho cuốn sách vượt qua khủng hoảng cá nhân.

Anh không túm lấy miếng mồi. “Cô nói đã có vài vụ lở đất nhỏ và mọi người không thể đào đến lúc họ chắc chắn về sự ổn định của quả đồi”.

“Lạ lùng là họ phải vào nhà kho- không nghi ngờ gì là phần ổn định nhất của bờ dốc này- để tiến hành gia cố”.

“Tôi cũng nghĩ vậy”.

Họ đang đứng trong bếp, nơi Ren bắt tay vào chuẩn bị bữa tối. Anh đã chuyển vào nhà cô, thật lộn xộn, và cô chẳng làm gì để ngăn lại.

Cô uống một ngụm rượu anh rót và dựa vào quầy ngắm nghía khi anh lôi con gà vừa mua từ cái tủ lạnh nhỏ ra. Anh mài con dao trông đến khiếp bằng một miếng thép tìm trong ngăn kéo. “Khi tôi nói với Anna rằng nhà kho dường như không phải là chỗ hợp lý để gia cố, tôi chỉ nhận được một cái nhún vai, cùng với gợi ý là người lao động Ý biết nhiều về đất lở và đào giếng hơn ngôi sao điện ảnh Mỹ vô dụng”.

“Ngoại trừ việc nói năng lễ phép hơn”.

“Không nhiều. Rồi kẻ phò phang 5 tuổi đó phi vào và đâm vào tôi. Tôi thề là sẽ không đến đó nữa mà không có vệ sĩ, nghĩa là cô đấy”.

“Brittany chỉ cố thu hút sự chú ý thôi. Nếu mọi người cứ lơ cách cư xử xấu và khuyến khích những mặt tốt, nó sẽ thôi làm thế”.

“Nói thì dễ. Cô không phải là kẻ bị bám theo”.

“Anh có cách với phụ nữ mà”. Cô mỉm cười và uống hớp rượu khác. “Tracy và Harry ra sao rồi?”

“Cô ấy không ở đó, và Harry lơ tịt tôi đi”. Anh đẩy cái đĩa vàng đựng lê mua ở siêu thị sang bên. “OK, đây là cách chúng ta sẽ giải quyết điều bí hiểm sắp diễn ra ở đây. Chúng ta sẽ thông báo với mọi người rằng chúng ta sẽ tới Siena cả ngày. Rồi chúng ta sẽ lên xe, đi thẳng và khi đã đủ xa, quay trở lại và tìm một điểm thuận lợi để có thể quan sát rừng ô liu”.

“Kế hoạch thú vị đấy. Thực ra là kế hoạch của tôi”

“Đó cũng chính là cái tôi sẽ làm”. Anh đập mạnh vào ức gà. “Cô sẽ ở trong xe và lái tới Siena”.

“Được thôi”.

Anh nhướn một bên mày biểu tượng màn bạc lên. “Trong phim đây là lúc một phụ nữ tự do nói với nhân vật nam chính rằng anh ta có điên mới nghĩ rằng nên tham gia nhiệm vụ nguy hiểm đó mà không có cô ta”.

“Vậy sao anh lại không, gã trai hư hỏng luôn bắt cóc những phụ nữ liều lĩnh đại đột”

“Tôi không nghĩ cô phải lo nhiều về chuyện Massimo hay Giancarlo bắt cóc cô. Nói với Bồ Lorenzo sự thật đi. Cô không muốn kết hợp những nguyên tắc của cô với việc theo dõi, nên cô bắt tôi làm việc bẩn thỉu này”.

“Giả thuyết hay đấy, nhưng sai bét. Khi đến lúc phải quyết định giữa việc bị đun sôi trong ánh mặt trời suốt ngày và dạo chơi qua những con phố Siena râm mát, đoán xem tôi thích làm gì hơn?” Bên cạnh đó, dạo chơi trên phố của Siena không cảm dỗ thường trực như trải qua nhiều giờ một mình với Ren. Mặc dù cô đã quyết định một cách tích cực sẽ có quan hệ với anh, cô muốn dành ình một cơ hội khác để dành lại sự sáng suốt.

“Cô là người phụ nữ khó đoán nhất tôi từng gặp”.

Cô lấy một trái ô liu trong bát trên bàn. “Sao anh háo hức đẩy tôi tới Siena thế?”

Anh tách một đùi gà ra bằng lưỡi dao. “Cô là nữ tu à? Chỉ 5 phút đi giám sát, cô sẽ nhặt rác trên bãi cỏ và sắp xếp đồng lá. Khi cô làm xong tất cả những việc đó, cô bắt đầu cố chinh đốn tôi và tôi sẽ phải bắn cô”.

“Tôi biết cách thư giãn. Tôi có thể làm được nếu tôi tập trung”.

Anh bật cười. “Nên cô lên kế hoạch đứng loanh quanh tiêu khiển tôi hay cô muốn học nấu ăn?”

Cô cười dù không muốn. “Tôi thực sự nghĩ về việc tham gia vài lớp nấu ăn đây”.

“Sao lại phải đi học khi tôi ở đây nhỉ?” Anh rửa con gà, tay anh ngập trong chậu. “Bắt tay vào rửa rau, rồi thái hạt tiêu đi”.

“Cô nhìn con gà anh vừa chặt. Tôi không chắc muốn làm gì cùng với anh có dính dáng tới dao”.

Anh cười lần, nhưng khi nhìn cô chăm chú, vẻ cười chợt mờ dần. Trong một lúc anh dường như hoàn toàn bối rối, nhưng rồi anh cúi đầu xuống và chậm rãi, cẩn thận, hôn cô. Cô nếm rượu trên môi anh và một chút gì đó của riêng Lorenzo Gage- mạnh mẽ, láu cá và tính khí dữ dội được che phủ một lớp màng mỏng. Hoặc có lẽ cô dừng nên điều sau cùng này để cố dọa mình không làm điều cô muốn làm với anh.

Anh bình tĩnh lùi ra. “Cô sẵn sàng để nói về nấu ăn chưa hay cô vẫn có ý định làm tôi xao lãng thế?”

Cô chớp lấy cuốn sổ ghi chép gáy xoắn để trên bàn. “Bắt đầu”.

“Gi thế?”

“Sổ ghi chép”.

“À, cắt nó đi, Chúa ơi, Thánh Pete ơi”

“Có những bài học phải không? Tôi cần hiểu các nguyên tắc trước đã”.

“Ồ, tôi cá là cô làm vậy mà. Ok, đây là nguyên tắc cho cô Có làm thì mới có ăn. Cô - người viết cái thứ vớ vẩn đó vào sổ, đang đối chết đi được. Giờ, quên nó đi và bắt tay vào thái rau thôi”.

“Đừng dùng chữ ”thái” khi chỉ có chúng ta thôi nhé“. Cô mở cái ngăn kéo gần nhất. ”Tôi cần có tạp dề”.

Anh thở dài, chớp một chiếc khăn lau đĩa và quàng quanh eo cô. Khi anh buộc xong, tay anh vẫn đặt trên hông cô, và giọng anh bỗng có nốt khàn. “Tháo giày ra”.

“Tại sao?”

“Cô có muốn học nấu ăn hay không nào?”

”Có, nhưng tôi không thấy...”

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. ồ thôi được”. Nếu cô phản đối, anh sẽ nói rằng cô cứng nhắc, nên cô tụt xuống đan ra. Anh mỉm cười khi cô giúi chúng xuống dưới gầm bàn, nhưng cô chẳng thấy gì buồn cười về việc để đôi giày ở nơi mọi người có thể giẫm lên chúng cả.

“Giờ thì mở khuy trên cùng ra”.

“Ồ, không. Chúng ta không làm...”

“Trật tự”. Thay vì tranh cãi, anh giơ tay ra tự làm điều ấy. Lớp vải tách ra đủ để lộ phần phồng lên của ngực cô, và anh cười. “Giờ trông cô giống một phụ nữ mà đàn ông muốn nấu cho ăn rồi”.

Cô nghĩ về việc cài lại khuy áo, nhưng có gì thật say mê trong việc đứng đây, trong căn bếp Tuscany thơm nức, ly rượu trong tay, tóc rối tung, áo mở cổ, chân trần, bao quanh bởi những loại rau đẹp đẽ và một người đàn ông còn đẹp đẽ hơn.

Cô bắt tay vào việc, khi cô vẩy rau và thái mỏng, cô cảm nhận những viên gạch mòn mát lạnh dưới chân mình và cảm giác nhột nhột của làn không khí buổi chiều vuốt ve phần ngực trên. Có lẽ cô có gì đó trông như một phụ nữ lười thôi, bởi cô yêu cách anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Thật là sự thoải mái kỳ cục vì được đánh giá cao bởi cơ thể hơn đầu óc.

Họ trộn hai ly rượu vào nhau, và khi anh không nhìn, cô kín đáo quay ly của anh để có thể uống đúng chỗ môi anh vừa chạm vào. Sự ngốc nghếch đó làm cô hài lòng.

Ngoài cửa vườn, bóng tối biến những ngọn đồi thành màu oải hương. “Anh đã ký hợp đồng cho bộ phim tới chưa?”

Anh gật. “Tôi sẽ làm việc với Howard Jenks. Chúng tôi bắt đầu quay ở Rome, rồi chuyển tới New Orleans và L.A”

Cô tự hỏi lúc nào họ bắt đầu, nhưng cô không thích ý tưởng có chiếc đồng hồ vô hình tích tắc trên đầu, nên cô lại hỏi. “Tôi cũng nghe về Howard Jenks rồi. Tôi cho rằng phim này không phải dạng phim máy cắt gỗ chuẩn của anh”.

“Cô nghĩ đúng đấy. Đó là phần tôi đã chờ đợi suốt sự nghiệp của mình để được xử lý”.

“Kể cho tôi đi”.

“Cô sẽ không khoái đâu”.

“Có thể không, dù sao tôi cũng muốn nghe”.

“Lần này tôi không đóng vai kẻ tâm thần nữa”. Anh bắt đầu mô tả vai Kaspar Street, và vào lúc anh kết thúc, cô rùng mình. Tuy nhiên cô có thể hiểu sự phấn khích của anh. Đây là một trong những loại vai phức tạp mà các diễn viên xếp hàng chờ đợi. “Nhưng anh vẫn chưa thấy kịch bản cuối cùng?”

“Nó sẽ ở đây bất cứ ngày nào. Nói tôi khao khát được xem Jenks làm gì với nó cũng là giảm nhẹ rồi”.

Anh đẩy con gà vào lò vi sóng rồi bắt đầu bỏ rau vào trong những chảo quay khác nhau. “Dù Street kinh khủng thật, có gì đó chua xót thấm thía về hắn. Hắn thực sự yêu những phụ nữ hắn giết”.

Đó không phải là ý kiến của cô về chua xót thấm thía. Nhưng lần này cô sẽ cố giữ mồm giữ miệng hay hoàn toàn ngậm miệng. “Tôi không nghĩ là điều hay cho anh khi luôn đóng vai những gã đàn ông kinh khủng đó đâu”.

“Tôi tin cô đã nói chuyện này trước đây rồi. Giờ, thái độ cà chua này để làm bruschetta”. Anh phát âm từ này với âm K nặng của người Ý thay vì âm sh nhẹ mà hầu hết người Mỹ dùng.

“Được thôi, nhưng nếu khi nào anh muốn nói về...”

“Thái!”

Trong lúc cô làm, anh thái những lát mỏng từ ổ bánh mì hôm qua rồi nhúng chúng vào dầu ô liu, xát tỏi vào, và hướng dẫn cô làm cách nào để nướng chúng trên ngọn lửa lò. Khi chúng chuyển thành màu nâu vàng, anh thêm vào một chút ô liu chín và những miếng húng tươi lên chỗ cà chua cô vừa thái, rồi rưới một thìa hỗn hợp đó lên những lát bánh mì cô xếp trên một chiếc đĩa sành Ý.

Trong lúc phần còn lại của bữa tối được nấu trong lò, họ mang mọi thứ vào vườn, cùng với lọ đất cắm những bông hoa cô mua ở siêu thị. Sói chọc vào bàn chân trần nhưng cô không buồn trở lại để lấy giày. Họ ngồi ở chiếc bàn đá, nơi những con mèo tới dò xét.

Cô ngả người ra và thở dài. Những tia sáng cuối cùng rớt trên những quả đồi và những vệt tối mênh mông màu tím sẫm đổ trên vườn nho và rừng ô liu. Cô nghĩ về bức tượng Etruscan trong bảo tàng, Bóng chiều, và cố tưởng tượng rằng cậu trai ấy đi lang thang khóa thân và chắc nịch trên các cánh đồng.

Ren tùy tiện cắn một miếng bruschetta rồi duỗi chân ra và nói với một miệng đầy thức ăn. “Chúa ơi, tôi yêu nước Ý”.

Cô nhắm mắt và thở ra một lời amen êm ái.

Một luồng gió nhẹ mang theo mùi thức ăn từ lò vi sóng vào vườn. Gà và thi là, hành và tỏi, nhánh hương thảo Ren vút lên trên đồng rau nướng.

“Tôi không đánh giá cao thức ăn khi còn ở nhà”, anh nói. “Ở Ý thì không còn gì quan trọng hơn”.

Isabel hiểu điều anh muốn nói. Ở nhà cuộc đời cô tất cả được sắp xếp theo lịch nên không có thời gian để thưởng thức bữa ăn như thế này. Cô tỉnh dậy lúc năm giờ để tập yoga rồi đến văn phòng trước sáu rưỡi để có thể viết vài trang trước khi nhân viên đến. Họp hành, phỏng vấn, gọi điện, thuyết trình, sân bay, những phòng khách sạn xa lạ, ngủ gục trên máy tính vào một trong những sáng cố viết thêm vài trang trước khi tắt đèn. Thậm chí chủ nhật cũng không khác gì ngày thường. Thần Lười chắc hẳn có thời gian nghỉ ngày thứ bảy, nhưng Ngài không có khối lượng công việc như Isabel Favor.

Cô để rượu chảy tràn trên lưỡi. Cô nỗ lực quá nhiều để tiếp cận cuộc sống từ vị thế sức mạnh, nhưng tất cả những nỗ lực đó đều đi kèm với một cái giá. “Thật dễ quên những niềm vui giản dị”.

“Nhưng cô đã làm mọi thứ tốt nhất rồi”. Cô nghe có gì như sự thông cảm trong giọng anh.

“Này, tôi có một thế giới phải vận hành”. Cô nói từng lời nhẹ nhàng, nhưng chúng vẫn tắc trong cổ họng.

“Permesso?”

Cô quay lại thấy Vittorio đi xuyên qua vườn. Với mái tóc đen buộc gọn thành túm và cái mũi Etruscan thanh tú, anh nhìn như một nhà thơ Phục Hưng thanh nhã. Và đi ngay sau anh ta là Giulia Chiara.

“Buona sera, Isabel.” Anh ta giang rộng cánh tay chào đón.

Cô tự động cười, kín đáo cài cúc áo trên lại và đứng dậy đón một nụ hôn trên má. Dù không tin Vittorio, có gì đó ở anh ta khiến cô vui thích mong đợi bạn của anh. Tuy nhiên cô ngờ việc anh ta có mặt với Giulia ở đây tối nay là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Anh ta biết Isabel đã thấy họ cùng nhau và anh ở đây để kiểm soát thiệt hại.

Nhìn Ren không thể coi là thân thiện, nhưng Vittorio dường như không để ý. “Signore Gage, Tôi là Vittorio Chiara. Và đây là cô vợ xinh đẹp của tôi Giulia”.

Anh ta chưa bao giờ nói một lời về chuyện đã kết hôn, nhất là cưới Giulia. Anh ta thậm chí chưa bao giờ nói họ của mình. Mọi đàn ông giấu sự tồn tại của vợ để có thể tán tỉnh phụ nữ khác, nhưng sự tán tỉnh của Vittoria vô hại, nên anh ta có lý do khác.

Giulia mặc một chiếc váy ngắn màu mặn và áo kẻ sọc. Cô gái vén mái tóc nâu nhạt đằng sau tai và những chiếc khuyên vàng lủng lẳng trên tai cô. Về cau có của Ren nhường chỗ cho nụ cười, khiến Isabel bức bối với Giulia còn hơn chính mình bởi những cú điện không trả lời.

“Rất hân hạnh”, Ren nói. Rồi, với Vittorio, “Tôi thấy ai đó đã lộ ra rằng tôi ở đây”.

“Không nhiều đâu. Anna rất bí mật, nhưng bà ấy cần giúp để chuẩn bị đón anh. Chúng ta là gia đình- bà ấy là chị gái mẹ tôi- nên bà ấy biết tôi rất đáng tin. Giulia cũng vậy”. Anh cười toe với vợ. “Cô ấy là agente immobiliare tốt nhất ở vùng này. Các chủ nhà từ đây tới Siena tin tưởng cô ấy để giao phó những bất động sản cho thuê của họ”.

Giulia trao Isabel một nụ cười căng thẳng. “Tôi hiểu chị đang cố tìm tôi. Tôi đã ra khỏi thị trấn và không nhận được tin nhắn của chị tới tận chiều nay”.

Isabel không tin chuyện này chút nào.

Giulia nghiêng nghiêng đầu một cách quyến rũ. “Tôi tin bác Anna chăm sóc mọi thứ khi tôi ở xa”.

Isabel lẩm bẩm vô thưởng vô phạt, nhưng Ren bất ngờ tỏ ra thân thiện. “Các bạn vui lòng tham gia với chúng tôi chứ?”

“Anh chắc chúng tôi không làm phiền chứ?” Vittorio đã đẩy vợ tới ghế.

“Không đâu. Để tôi lấy chút rượu”. Ren đi vào bếp và nhanh chóng trở lại với mấy chiếc ly và pho mát cừu pecorino, và vài lát bruschetta mới. Trước đó, họ đã ngồi quanh bàn cười với những câu chuyện của Vittorio về những trải nghiệm khi là hướng dẫn viên. Giulia chêm vào những chuyện của riêng cô tập trung vào những khách nước ngoài giàu có thuê các biệt thự trong vùng. Cô dè dặt hơn chồng nhưng vui vẻ, và Isabel gạt sự oán giận trước đây của mình sang bên và thưởng thức sự bầu bạn của người phụ nữ trẻ.

Cô yêu thực tế là không ai trong số họ hỏi Ren về Hollywood, và khi Isabel giữ kín công việc, họ cũng không hỏi thục. Sau vài lần trở về bếp kiểm tra lò vi sóng, Ren mời họ ở lại ăn tối, và họ đồng ý.

Khi anh rán qua nấm porcini, Giulia bày bánh mì ra và Vittorio mở một chai nước khoáng sủi bọt uống kèm rượu. Trời tối dần, nên Isabel tìm vài cây nến to đặt lên giữa bàn, rồi bảo Vittorio leo lên ghế để thắp những cây nến trong giá chùm cô treo trên cây. Ánh sáng lung linh từ những ngọn lửa nhảy múa xuyên qua tán lá hoa mộc lan.

Ren không bịa về khả năng đầu bếp của mình. Con gà thật tuyệt, căng mọng và thơm nức và món rau nướng có màu dịu của lá hương thảo và kinh giới. Khi họ ăn, cây nến chùm đựng đưa nhẹ trên cành cây phía trên đầu và những lưỡi lửa nhảy nhót vui vẻ. Để kêu, rượu chảy và những câu chuyện ngày càng trở nên sôi nổi. Tất cả hết sức thư giãn, vui tươi, rất Ý. “Hạnh phúc thuần khiết”, Isabel thở dài, khi cô cắn miếng nấm porcini đầy thịt cuối cùng”.

“Nấm của chúng ta ngon nhất thế giới”, Giulia nói. “Chị phải đi tìm porcini với tôi, Isabel. Tôi có những chỗ bí mật”.

Isabel tự hỏi lời mời của Giulia thực lòng hay chỉ là một trò bịp khác để đưa cô xa khỏi nhà, nhưng cô quá thoải mái để để tâm chuyện đó.

Vittorio nâng cầm Giulia. “Mọi người ở Tuscany đều có những chỗ bí mật tìm porcini. Nhưng đó là thực đấy. Nona của Giulia là một trong những fungarola nổi tiếng nhất vùng- chị gọi là người hái nấm ấy- và bà ấy đã truyền tất cả những gì bà biết cho cháu gái”.

“Tất cả chúng ta sẽ đi chứ?” Giulia nói “Sáng sớm tinh mơ, tốt nhất là sau một trận mưa nhỏ. Chúng ta sẽ xỏ đôi ủng cũ, xách giỏ và tìm những porcini ngon nhất trong toàn vùng Tuscany”.

Ren mang một chai vinsanto (rượu nho trắng) vàng óng, cao và mảnh, loại rượu khai vị của vùng này cùng với đĩa lê và một khối pho mát. Một cây nến trên giá bị thổi tắt và một con cú khê rúc lên gần đó. Bữa ăn đã qua mốc hai tiếng, nhưng đây là Tuscany và không ai có vẻ vội vã kết thúc cả. Isabel uống thêm một ngụm vinsanto và lại thở dài. “Đồ ăn ngon tới mức không thể diễn tả thành lời được”.

“Ren nấu ăn ngon hơn hẳn Vittorio”, Giulia trêu.

“Ngon hơn cả em nữa đấy”, chồng cô trả miếng, cười ranh mãnh.

“Nhưng không ngon bằng mamma của Vittorio”.

“À, mamma tôi”. Vittorio hôn ngón tay anh.

“Thật kỳ diệu, Isabel, rằng Vittorio lại không phải là một trong những mammoni”. Trước vẻ mặt thắc mắc của Isabel, Giulia giải thích, “Đó là... chúng ta nói thế nào trong tiếng Anh nhỉ?”

Ren cười. “Những cậu bé bám váy mẹ”.

Vittorio cười phá lên. “Mọi đàn ông Ý đều là những kẻ bám váy mẹ”.

“Quá đúng”, Giulia đáp. “Theo truyền thống, đàn ông Ý sống với bố mẹ đến lúc kết hôn. Mẹ nấu nướng cho họ, giặt giũ, làm việc vặt cho họ, đối xử với họ như ông vua nhỏ vậy. Rồi đàn ông không muốn cưới vợ bởi họ biết phụ nữ trẻ như tôi không phục vụ được họ như mamma của họ”.

“À, nhưng em lại làm được những thứ khác”. Vittorio lướt ngón tay lên bờ vai trần của cô.

Vai Isabel râm ran, và Ren trao cô một nụ cười chậm rãi khiến máu cô rào rạt chảy. Cô đã thấy nụ cười đó trên màn ảnh, thường ngay trước khi anh đưa một phụ nữ không chút ngờ vực tới cái chết. Tuy nhiên... chưa phải là điều tệ nhất.

Giulia dựa vào Vittorio. “Đàn ông Ý ít kết hôn hơn bao giờ hết. Điều đó giải thích tại sao Ý có tỷ lệ sinh thấp, một trong những nơi thấp nhất thế giới”.

“Thật à?” Isabel hỏi.

Ren gật. “Dân số Ý có thể giảm một nửa mỗi 40 năm nếu xu hướng đó không thay đổi”.

“Nhưng đây là đất nước công giáo. Điều đó chẳng phải tự nhiên mang nghĩa đông con sao?”

“Dân Ý thậm chí không đi thành đám đông cơ”, Vittorio trả lời. “Khách Mỹ của tôi luôn ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng chỉ một phần nhỏ dân chúng thực sự hành lễ Công giáo”.

Ánh đèn pha xe hơi rọi xuống con đường nhỏ cắt ngang cuộc nói chuyện. Isabel liếc vào đồng hồ. Đã sau 11 giờ, hơi muộn đối với khách thăm. Ren đứng dậy. “Tôi sẽ xem ai đến”.

Vài phút sau anh vào vườn cùng Tracy Briggs, người vẫy tay mệt mỏi với Isabel. “Chào”

“Ngồi xuống trước khi em đổ sụp”, Ren lầu bầu. “Anh sẽ lấy cho em chút gì để ăn”

Khi Ren đi vào trong, Isabel bắt đầu màn giới thiệu. Tracy mặc một chiếc váy bầu đất tiền khác nhưng nhàu nhĩ và vẫn đi đôi xăng đan tòi tệ cô mang hôm qua. Bất chấp điều đó, trông cô thật đẹp.

“Chuyến thăm quan thế nào?” Isabel hỏi.

“Đễ chịu. Không có trẻ con.”

Ren hiện ra bê một đĩa chất đầy những thứ còn lại. Anh đặt nó trước mặt cô, rồi rót đầy nước vào cốc. “Ăn rồi về nhà đi”

Trông Vittorio choáng váng.

“Chúng tôi đã từng kết hôn”, Tracy giải thích khi cây nến cuối cùng tắt phụt trên đầu. “Ren đã bỏ qua sự thù địch”.

“Cứ bình tĩnh”, Isabel nói. “Ren vẫn vô cảm như thường lệ”. Dẫu sao cũng không vô cảm tới mức không chắc chắn Tracy có nhiều đồ ăn.

Tracy nhìn một cách khao khát về phía căn nhà nông trại. “Nơi đây thật thanh bình. Quá người lớn”.

“Quên đi”, anh nói. “Anh đã chuyển vào đó rồi, và không còn phòng nào cho em đâu”

“Anh chưa chuyển vào”, Isabel nói, dù cô nghĩ anh đã làm điều đó.

“Thoải mái đi”, Tracy nói. “Tôi dễ chịu vì xa chúng chừng nào, tôi lại nhớ chúng phát điên hàng giờ liền chừng đó”.

“Đừng để chúng tôi giữ cô thêm phút nào nữa”.

“Lúc này chúng đã ngủ rồi. Chẳng có lý do nào phải vội về cả”.

Ngoại trừ bắt tay làm lành với chồng em, Isabel nghĩ.

“Kể xem chị đi đâu hôm nay nào”, Vittorio nói.

Cuộc nói chuyện đi vào những khu vực địa phương, chỉ có Giulia vẫn im lặng. Isabel nhận ra cô ta lặng tiếng từ lúc Tracy xuất hiện, gần như bực bội. Bởi Tracy thân thiện nên Isabel không hiểu chuyện này.

“Em mệt quá, Vittorio”, cô ta bất ngờ nói. “Chúng ta phải về nhà thôi”.

Isabel và Ren tiễn họ tới tận xe, và vào lúc họ đến đó, Giulia đã phục hồi sự vui tươi đủ để mời họ tới nhà cô ăn tối tuần tới. “Và chúng ta sẽ đi tìm nấm sớm thôi, nhé?”

Isabel thích thú tới mức cô suýt quên việc Giulia và Vittorio là một trong những kẻ cố gắng cô ra khỏi nhà. Tuy vậy, cô vẫn đồng ý.

Khi cặp vợ chồng lái xe đi, Tracy nhai trệu trạo mẩu bánh mì trên đường tới xe mình. “Đến lúc phải về rồi”.

“Ngày mai tôi sẽ trông lũ trẻ một lúc nếu cô muốn”, Isabel nói. “Điều đó dành cho cô và Harry một cơ hội nói chuyện”.

“Không được”, Ren nói. “Chúng ta đã có kế hoạch rồi. Và Isabel không tin vào việc chõ mũi vào chuyện người khác, phải không Isabel?”

“Trái lại, tôi sống để can thiệp”.

Tracy cười một mối. “Tối trưa mai Harry đã đi được nửa đường tới biên giới Thụy Sĩ. Anh ta không để một điều nhỏ nhặt như nói chuyện với vợ can thiệp vào công việc đâu”.

“Có lẽ cô đánh giá sai anh ấy rồi”.

“Có lẽ không”. Tracy ôm Isabel, rồi Ren, người xiết vai cô thân ái và giúp cô vào xe. “Tôi sẽ tặng Anna và Marta một món tiền khá vì đã trông lũ trẻ hôm nay”, cô nói. “Cảm ơn vì bữa tối”.

“Có gì đâu. Đừng làm điều gì ngốc nghếch đấy”.

“Không phải tôi đâu”.

Khi Tracy lái xe đi, dạ dày Isabel lộn nhào. Cô chưa sẵn sàng ở một mình với Ren, chưa, cho đến lúc cô có thêm chút thời gian để tiếp nhận sự thật là cô gần như đã quyết định trở thành người tình nữa của anh.

“Cô lại hoảng lên đấy à?” anh nói khi cô hướng vào bếp.

“Tôi đang chuẩn bị rửa bát, thế thôi”.

“Tôi đã trả tiền Marta để mai rửa bát rồi. Vì Chúa, đừng căng thẳng thế. Tôi sẽ không nhảy bổ vào cô đâu”.

“Anh nghĩ tôi sợ anh à?” Cô chớp lấy khăn lau đĩa. “À nghĩ lại đi, ngài Bất khả kháng, bởi quan hệ của chúng ta có đi xa hơn hay không là quyết định của tôi, không phải của anh”.

“Tôi thậm chí còn không được biểu quyết à”

“Tôi biết anh sẽ biểu quyết thế nào mà”.

Nụ cười của anh tỏa ra dấu hiệu nhục cảm lộ lộ. “Và tôi có ý tưởng khá hay cô sẽ biểu quyết thế nào. Dù vậy...” Nụ cười nhạt đi. “Cả hai chúng ta cần chúng ta biết rõ sẽ đi tới đâu”.

Anh muốn cảnh báo cô tránh xa, bởi cô quá ngây thơ để đoán anh không đề nghị mối quan hệ lâu dài. “Đừng phí lời. Điều duy nhất tôi có thể- và tôi nhấn mạnh ‘có thể’ bởi tôi vẫn đang nghĩ về nó- điều duy nhất tôi có thể muốn ở anh là cái cơ thể tuyệt vời đó, nên tốt hơn hết anh cho tôi biết ngay bây giờ liệu tôi có làm vỡ tim sau khi tôi bỏ rơi anh không”.

“Chúa ơi, cô đúng là một cô nhóc hồn xược”.

Cô nhìn lên. “Anh thì không đấy, Chúa ạ. Hãy tha thứ cho Ren vì đã thiếu tôn trọng”

“Đó không phải lời cầu nguyện”.

“Nói với Ngài đi”.

Anh biết rằng về phần anh không tốn nhiều cố gắng để cô quên rằng cô chưa sẵn sàng thực hiện bước cuối cùng. Thêm một nụ hôn được thực hiện tốt sẽ làm điều đó. Cô nhìn anh cố quyết định xem nên hỏi thúc cô hay không và cô không biết mình hài lòng hay hối tiếc khi anh tiến về phía cầu thang.

Tracy bám vào tay vịn cầu thang đi lên gác. Cô thấy mình như con bò cái vậy, nhưng bởi cô luôn cảm thấy mình như bò cái lúc mang bầu bảy tháng, một con bò cái Elsie khỏe mạnh, to tướng với đôi mắt tròn, cái mũi bóng loáng và chiếc dây chuyền tinh xảo quanh cổ. Cô yêu việc mang bầu, ngay cả khi đầu cô luôn lơ lửng trên bồn cầu toa lét, mắt cá sưng phồng và việc phô bày đôi chân chẳng còn gì ngoài ký ức. Đến giờ cô chưa bao giờ lo lắng về những vết rạn lan rộng như những tia sét ngang qua bụng hay bộ ngực lớn chảy xuống bởi Harry bảo chúng thật đẹp. Anh nói việc có bầu khiến cô mang mùi hương nhục dục. Rõ ràng anh chẳng thấy cô có gì gọi cảm lúc này hết.

Cô đi xuôi hành lang về phía phòng mình. Trần nhà vẽ tranh với những đường gờ nặng nề và những đồ thủy tinh Murano không phải phong cách của cô, nhưng chúng hợp với vẻ lịch lãm u ám của anh chồng cũ. Cân nhắc cái cách cô nhảy bổ vào anh, anh không phải là kẻ tệ bạc như cô nghĩ, điều đó chứng tỏ bạn chưa bao giờ đoán được chính xác người ta sẽ hành xử thế nào, ngay cả đó là người bạn biết rõ nhất.

Cô mở cửa phòng ngủ rồi dừng ngay bên trong khi đèn từ hành lang hắt xuống giường. Harry nằm ngửa giữa ga giường cô, những âm thanh phát bực phát ra từ miệng anh không hẳn là tiếng ngáy, nhưng cũng chẳng phải không.

Anh vẫn ở đây. Cô không hoàn toàn chắc về việc anh sẽ còn ở đây đến hết ngày. Cô cho phép mình có chút hy vọng, nhưng nó không kéo dài. Chỉ cảm giác trách nhiệm khiến anh không bỏ đi ngay lập tức. Việc đầu tiên anh làm sáng mai là lái xe đi .

Xét về bề ngoài, Harry hết sức bình thường nếu so sánh với Ren. Khuôn mặt anh quá dài, hàm quá cứng cỏi và mái tóc nâu nhạt bắt đầu thưa đi trên đỉnh đầu. Những nếp nhăn nơi góc mắt chưa ở đó vào đêm tiệc cốc tai đáng sợ 12 năm trước khi cô bất thành linh cổ tình đổ ly rượu vào lòng anh.

Khoảnh khắc thấy anh, cô đã quyết định lột quần áo anh ra, nhưng anh không để chuyện đó dễ dàng. Như anh giải thích sau này, đàn ông như anh không thường có phụ nữ đẹp xông vào. Nhưng cô biết điều cô muốn, và cô muốn Harry Briggs. Diện mạo chắc chắn và vẻ thông minh thâm lặng của anh là thuốc giải tuyệt vời cho cuộc sống hoang dã, không mục đích của cô.

Giờ Connor nằm vắt ngang ngực anh, những ngón tay bụ bẫm tóm lấy cổ áo trong của bố. Brittany áp vào bên kia, mảnh cuối cùng còn lại của chiếc chăn lông vũ rơi tả phũ lên một cách tay. Steffie cuộn tròn như một quả bóng ném còn trũng chặt cứng gần chân anh. Chỉ có Jeremy là mất tích và cô ngỡ rằng đó là hành động quyết chí cuối cùng để giữ bố trong phòng thay vì cuộn quanh bố cùng với “lũ quỷ”.

Trong suốt 12 năm qua Harry luôn điềm tĩnh trước cơn bốc hỏa của cô, kiên nhẫn chịu đựng mọi cảm xúc quá độ và những bi kịch làm nên con người cô. Bất chấp tình yêu họ dành cho nhau, đó không phải là sự kết hợp dễ dàng. Sự lộn xộn của cô khiến anh phát điên, và cô ghét kiêu anh thu mình lại khi cô cố bắt anh bộc lộ cảm xúc của mình. Cô luôn ngấm ngấm sợ hãi rằng cuối cùng anh sẽ rời bỏ cô để tới với người giống anh hơn.

Connor cựa quậy và lăn lên trên ngực bố. Harry kéo con sát lại theo bản năng. Bao nhiêu đêm rồi họ cùng lũ trẻ ở trên giường. Cô chưa bao giờ đuổi chúng đi cả. Dường như không hợp lý khi tất cả những người tin cậy nhất trong gia đình, những người bố người mẹ, lại cho phép mình tìm sự thoải mái trong đêm cùng nhau khi đứa bé nhất và tổn thương nhiều nhất được mong chờ ngủ riêng. Sau khi Brittany chào đời, họ chuyển tám trải cỡ đại xuống mặt sàn để không phải lo việc lũ trẻ ngã khỏi giường trong đêm và bị đau. (sao giống nhà mình quá).

Bạn bè cô hoài nghi.”Hai người làm thế nào mà quan hệ được nhỉ?” Nhưng cửa nhà họ có khóa chắc chắn và cô và Harry luôn tìm được cách. Luôn luôn là thế đến lần mang thai cuối cùng này, khi anh rốt cục đã chán ngấy cô.

Anh ngọ nguậy rồi mở mắt. Chúng lang thang vô định đến lúc chiếu vào cô. Trong khoảnh khắc cô nghĩ đã trông thấy tia sáng quen thuộc ấy, tình yêu thủy chung trước sau như một, nhưng rồi về mặt anh trông rỗng, và cô chẳng nhìn thấy gì nữa.

Cô ngoảnh đi và tìm một chiếc giường trống.

Trong ngôi nhà đá ở vùng ngoại ô Casalleone, Vittorio Chiara kéo vợ sát vào mình. Giulia thích ngủ với ngón tay để trong tóc chồng và đó là nơi cô đặt tay lúc này, những ngón tay đan qua những món tóc dài. Nhưng cô không ngủ. Ngực anh ướt đầm dưới má cô nên anh biết cô đang khóc, và những giọt nước mắt thấm lạnh làm tan nát trái tim anh.

“Isabel sẽ đi vào tháng 11”, anh nói. “Cho đến lúc đó chúng ta sẽ làm điều tốt nhất có thể”.

“Điều gì xảy ra nếu chị ấy không đi? Tất cả những gì chúng ta biết là ông ta sẽ bán ngôi nhà đó cho chị ấy”.

“Đừng mua phiên chuốc bực vào mình, cara”

“Em biết anh đúng, nhưng...”

Anh xoa vai cô để làm cô yên lặng. Vài ngày trước anh đã ân ái với cô, nhưng điều đó không còn quá vui sướng nữa. “Chúng ta đã đợi một thời gian dài rồi”, anh thì thầm. “Tháng 11 không quá xa đâu”.

“Họ là những người tốt”.

Nghe cô quá buồn đến nỗi anh không chịu nổi, anh nói điều duy nhất anh nghĩ có thể làm cô vui lên. “Anh sẽ ở Cortona vào đêm thứ tư với những người Mỹ mà anh đưa đi. Em sẽ gặp anh chứ”.

Cô không trả lời trong một lúc, nhưng rồi cô gặt đầu vào cằm anh. “Em sẽ ở đó”, cô nói, nghe buồn rười rượi như anh cảm nhận.

“Đây là thời điểm nó sẽ có tác dụng, em cứ chờ xem”.

Hơi thở cô vương vấn trên da anh. “Chỉ khi chị ấy đi thôi”.

Có gì đó làm Isabel tỉnh dậy. Cô ngọ nguậy trên giường, rồi bắt đầu trở dậy chỉ để nghe lại nó, một tiếng gõ vào cửa sổ. Cô nghiêng người lắng nghe.

Lúc đầu cô chẳng nghe thấy gì, nhưng sau đó nó trở lại âm thanh của viên sỏi ném vào kính. Cô đứng dậy và băng qua sàn. Ngoài cửa sổ chỉ thấy ánh trăng nhàn nhạt rọi sáng khu vườn. Và rồi cô thấy nó.

Một bóng ma.

Nó di chuyển qua rừng ô liu, một bóng ma hư ảo. Cô nghĩ tới việc đánh thức Ren, nhưng tới chỗ nào gần giường anh dường như cũng chẳng phải ý hay. Tốt nhất là chờ tới sáng.

Bóng ma lùi vào sau một gốc cây rồi lại hiện ra. Isabel vẫy vẫy, đóng cửa sổ lại và trở về giường.

14. Chương 13

Chương 13

Tracy say sưa trong cảm giác xa xỉ khi tỉnh dậy mà không bị đứa bé năm tuổi xía vào hay nằm trong vùng nước từ chiếc tã giấy của Connor rỉ ra. Nếu cậu bé không bỏ đống tã sớm thì cô sẽ phải đặt cậu vào cái bím Depends của người lớn.

Cô nghe thấy tiếng rú rít của Jeremy sau đó là tiếng hét chói tai của Steffie. Nó đang trêu chọc em và Brittany có lẽ đang trần truồng chạy quanh, và Connor bị tiêu chảy nếu ăn quá nhiều hoa quả vào bữa sáng. Nhưng thay vì dậy hẳn, cô lại vùi mặt vào gối. Vẫn còn sớm. Sẽ thế nào nếu Harry vẫn chưa đi? Cô không thể chịu nổi suy nghĩ nhìn anh bỏ đi.

Cô nhắm mắt và cố bắt mình ngủ lại, nhưng đứa bé đập thình thịch vào bàn quang, nên cô nặng nhọc lê khỏi giường và chậm chạp đi tới phòng tắm. Đúng lúc cô ngồi trên bồn cầu, cửa bật mở và Steffie lao vào.

“Con ghét Jeremy. Bảo anh ý thôi trêu con đi”.

Brittany xuất hiện- lần này có mặc quần áo nhưng son môi của Tracy lem luốc quanh mồm. “Mẹ! Nhìn con này!”

“Bé con!” Connor chêm vào đòi.

Và rồi Harry ở đó, đứng trên ngưỡng cửa nhìn cô. Anh vẫn chưa tắm và mặc quần bò với một trong những chiếc áo phong ngủ. Chỉ Harry Briggs có những cái áo phong đặc biệt dành cho lúc ngủ, những cái cũ anh thấy quá xấu để mặc ban ngày nhưng vẫn còn quá tốt để vứt đi. Ngay cả trong chiếc áo phong ngủ, nhìn anh vẫn tuyệt hơn cô, ngồi trên bồn vệ sinh với cái áo ngủ vẫn lên tận eo.

“Cho mẹ chút riêng tư đi nào?”

“Con ghét Jeremy. Anh ý gọi con là một...”

“Mẹ sẽ nói với nó. Giờ, đi đi. Tất cả các con”.

Harry bước lui khỏi cửa. “Nào các con. Anna nói bữa sáng sẽ sẵn sàng trong một phút nữa. Các cô gái, mang em theo nào”.

Bọn trẻ miễn cưỡng đi ra và cô bị bỏ lại cùng Harry, người lúc này cô ít muốn đứng gần nhất. “Mọi người nghĩa là cả anh nữa. Sao anh vẫn ở lại?”

Anh nhìn cô qua kính. “Bởi gia đình tôi ở đây”.

“Như anh quan tâm đến chuyện đó vậy”. Cô chưa bao giờ trong trạng thái tốt nhất vào buổi sáng, và sáng nay cô cảm thấy đặc biệt bồn chồn. “Ra đi. Tôi phải đi tiểu”.

“Đi ngay đây”. Anh ta ngồi trên rìa bồn tắm và chờ.

Chẳng chóng thì chày phụ nữ mang thai cần được xoa dịu lòng tự trọng từng chút một, và đây là một trong những lần ấy. Khi cô xong, anh đưa cô miếng giấy toilet gấp cẩn thận. Cô vò nát nó chỉ để tỏ ra mọi thứ

trong đời không thể gọn ghẽ như anh muốn. Cô lau, xả nước và đứng dậy để rửa tay, làm tất cả những việc đó không nhìn anh.

"Tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện lúc này khi bọn trẻ ăn sáng. Tôi muốn lên đường vào buổi trưa".

"Sao phải chờ đến trưa khi anh có thể đi ngay?" Cô bóp tuýp kem đánh răng lên bàn chải.

"Tôi đã nói với cô hôm qua. Tôi không đi nếu không có bọn trẻ".

Anh không thể làm việc và chăm sóc bọn trẻ cùng lúc, cả hai người đều biết vậy, vậy sao anh làm điều này? Anh cũng biết cô dùng hồng để cho đội quân các gã chồng tim đá lấy bọn trẻ khỏi cô. Anh đang cố lôi kéo cô trở về Zurich.

"OK, cứ mang chúng đi. Tôi đang cần nghỉ ngơi đây". Cô bắt đầu chải răng cứ như không quan tâm gì đến thế giới cả.

Cô nhìn qua gương thấy anh chớp chớp mắt sau tròng kính. Anh không mong đợi chuyện này. Cô thấy anh đã có thời gian cạo râu. Cô yêu mùi làn da anh vào buổi sáng và cô thêm được vui mắt vào cổ anh.

"Được thôi", anh chậm rãi nói.

Nổi cơn ác mộng, cô đặt bàn chải xuống và vòng tay ôm lấy bụng. "Ngoại trừ đứa này. Chúng ta đồng ý là ngay khi đứa trẻ này sinh ra, nó hoàn toàn thuộc về tôi".

Lần đầu tiên anh tránh ánh mắt cô. "Tôi... tôi không nên nói vậy".

"Lời xin lỗi không được chấp nhận". Cô nhổ vào chậu rửa và súc miệng. "Tôi nghĩ tôi sẽ lấy lại tên cô trông trẻ - cho tôi và lũ trẻ".

"Cô ghét tên cô trông trẻ mà".

"Anh đúng. Vastermeen là một cái tên kinh khủng". Anh theo cô từ phòng tắm vào phòng ngủ, cho cô cơ hội làm đau anh như anh đã làm cô đau. "Tôi sẽ trở lại với Gage. Tôi luôn thích âm thanh từ Tracy Gage". Cô đẩy cái va li khỏi lối đi. "Tôi hy vọng đứa bé sẽ là con trai để tôi có thể đặt tên nó là Jake. Jake Gage. Anh không thể mạnh hơn nhiều đâu".

"Như khi".

Cuối cùng cô đã quyết định chọc thủng bức tường thờ ơ lạnh nhạt của anh, nhưng sự thực làm anh tổn thương không làm cô thoải mái. Thay vào đó, cô cảm thấy muốn khóc. "Điều đó có khác gì đâu? Đây là đứa bé anh không muốn, nhớ chứ?"

"Chỉ bởi vì tôi không vui về việc chữa đẻ lần này không có nghĩa tôi không chấp nhận con".

"Tôi phải biết ơn chăng?"

"Tôi sẽ không xin lỗi vì cảm giác của mình. Khốn kiếp, Tracy, cô luôn luôn buộc tội tôi vì không thể chạm vào cảm xúc của tôi, nhưng những cảm xúc cô muốn ở tôi chỉ là những gì cô thích'. Cô nghĩ cuối cùng anh cũng nói lỏng sự tự kiểm chế một chút, nhưng anh trở lại giọng vô cảm lạnh lùng khiến cô phát điên. "Tôi không muốn Connor, nhưng giờ tôi không hình dung được cuộc đời thiếu nó. Logic nói rằng tôi sẽ cảm thấy tương tự với đứa bé mới này".

"Tạ ơn Chúa vì logic". Cô lấy bộ đồ bơi từ đồng quần áo trên sàn nhà.

"Đừng trẻ con thế. Lý do thực sự cô thất vọng là cô không nhận đủ sự quan tâm, và Chúa biết cô muốn được quan tâm".

"Quỉ tha ma bắt anh đi".

"Cô biết trước khi chúng ta rời Connecticut là tôi lúc nào cũng phải làm việc".

"Nhưng anh quên không nói rằng anh cũng xoắn lấy tôi".

"Anh không xoắn gì cả".

Về kiên nhẫn quá mức trong giọng anh khiến cô nghiêng chặt răng. “Anh giải thích như thế với cô em nóng bỏng ở nhà hàng đấy hả?”

“Tracy...”

“Tôi đã thấy anh cùng cô ta! Hai người ôm ấp nhau trong cái xô quán ấy. Cô ta đang hôn anh!”

Anh có sự oán hận trong vẻ tức giận. “Tại sao cô không đến cứu tôi mà lại bỏ tôi đó với cô ta. Cô biết tôi không giỏi trong những tình huống xã hội khó xử”.

“Ồ, phải...thật bất tiện”. Cô chớp lấy đôi xăng đan.

“Thôi đi, Tracy. Những lễ thói nữ hoàng bị kịch trở nên cũ rích rồi. Cô ấy là VP mới của Worldbridge và cô ấy uống quá nhiều thôi”.

“May cho anh”.

“Thôi như đứa trẻ ranh hư hỏng đi. Cô biết tôi là người đàn ông cuối cùng trên trái đất ngoại tình, nhưng cô cứ phải sáng tác ra một bi kịch Hy Lạp từ sự uỷ mị của một phụ nữ say mềm, bởi cô cảm thấy bị bỏ quên”.

“Phải đấy. Tôi đang hơi có chút giận dữ đây”. Dù thế nào chẳng nữa đối mặt với ý tưởng không chung thủy vẫn dễ hơn là sự ruồng bỏ gây tổn thương sâu sắc về tình cảm, nhưng cô có thể biết anh chưa từng ngoại tình. “Sự thực là, Harry ạ, anh đã xa cách tôi hàng tháng trời trước khi chúng ta rời nhà. Sự thực là, Harry... anh đã chuẩn khỏi cuộc hôn nhân của chúng ta và anh đã chuẩn khỏi tôi”.

Cô muốn anh ta phủ nhận chuyện đó, nhưng anh ta không. “Cô mới là người bỏ đi, đừng đổ tội cho tôi. Và cô đã chạy đi đâu vậy? Thẳng tới anh chồng cũ ham hội hè ”.

Mối quan hệ của Tracy với Ren là sự thiếu tự tin duy nhất của Harry. Trong suốt 12 năm, anh ta né tránh việc gặp gỡ Ren, và lạnh nhạt khi cô nói chuyện với Ren qua điện thoại. Điều đó không giống anh ta.

“Tôi chạy tới Ren bởi tôi biết có thể nương tựa vào anh ấy”.

“Thế à? À, trông anh ta không có vẻ vui như thế khi thấy cô nhỉ”.

“Anh không thể hiểu Ren cảm thấy gì trong một triệu năm nữa”.

Cuối cùng cô cũng tóm được yếu điểm của anh, nên anh quyết định thay đổi chủ đề. “Cô là người nắn nò tôi nhận việc ở Zurich. Và cô cũng nài nỉ đến đó với tôi”.

“Bởi tôi biết nó có ý nghĩa nhiều thế nào với anh, và tôi không ném nó trở lại mặt tôi rằng tôi đã phá hoại sự nghiệp của anh bởi tôi lại có thai lần nữa”.

“Tôi ném mọi thứ trở lại cô bao giờ?”

Chưa bao giờ. Anh có thể nguyên rửa cô với một danh sách những lời bất bình dài dằng dặc từ những ngày đầu cuộc hôn nhân, khi cô vẫn tìm cách để yêu người khác, nhưng anh chưa bao giờ làm điều ấy. Đến khi cô có thai Connor, anh luôn quá kiên nhẫn với cô. Cô muốn sự kiên nhẫn đó trở lại đến tuyệt vọng. Kiên nhẫn, an ủi, và hơn hết, là tình yêu cô luôn nghĩ là vô điều kiện.

“Đúng đấy”, cô cay đắng nói. “Tôi mới là kẻ giữ mãi hận thù. Anh thì hoàn hảo rồi, điều đó giải thích tại sao anh phát xấu hổ khi bị kẹt với một cô vợ không hoàn hảo như thế”. Cô quăng bộ đồ bơi lên vai, chớp lấy bộ trang điểm và chuẩn vào phòng tắm. Khi cô bước ra, anh đã đi mất, nhưng khi cô đi về nhà bếp để kiểm tra bọ trẻ, cô nghe tiếng anh gọi Jeremy trong vườn. Họ đang chơi đuổi bắt.

Trong một lát cô giả vờ rằng mọi thứ đều ổn cả.

“Cô nhìn gì vậy?”

“Ma”. Isabel cầm cái áo phông ẩm mồ hôi của Ren. Đó là một chiếc xanh sẫm và nó khiến mắt anh có ánh bạc đặc biệt đáng ngại. Cô nhìn anh một lúc lâu trước khi cất những cái đĩa Marta đã để trong tủ chậu sau khi bà từ biệt thự xuống để rửa. “Đúng là ma.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Làm sao mà anh có thể chạy trong lúc nóng nực thế này nhỉ?”

“Bởi tôi chạy quá muộn để chạy khi trời vẫn còn mát. Con ma nào thế nhỉ?”

“Con ném đá vào cửa sổ của tôi và chạy lòng vòng trong rừng ô liu trong tấm vải trắng. Tôi đã vậy tay.”

Anh không thấy gì buồn cười cả. “Chuyện này kéo dài đủ rồi”.

“Nhất trí”.

“Trước khi chạy, tôi đã gọi Anna và bảo bà ấy tôi và cô đã tới Siena hôm nay. Điều đó nhắc nhở mọi người rằng nhà này vắng tanh”. Anh chộp ly nước cam tươi cô ngốc nghếch vô ý bỏ lại, uống sạch rồi đi lên gác. “Tôi cần 10 phút tắm rửa, rồi sẽ sẵn lòng lên đường”.

20 phút sau anh quay lại trong chiếc áo phông đen, quần bò và cái mũ Lakers. Anh nghi ngờ nhìn chiếc quần dải rút màu xám của cô, đôi giày đế mềm và chiếc áo phông đen mà cô miễn cưỡng ăn trộm của anh. “Trông cô ăn mặc không giống đi chơi”.

“Cải trang thôi”. Cô lấy cái kính râm và hướng về phía chiếc ô tô. “Tôi đổi ý rồi và quyết định đi khảo sát với anh”

“Tôi không muốn cô đi cùng tôi”.

“Dù sao tôi vẫn đi. Hơn nữa anh sẽ ngủ gật và bỏ lỡ vài điều quan trọng. Cô mở cửa xe. ”Hoặc anh sẽ phát chán và bắt đầu rút chân lủ chầu chấu hay vút bướm vào lửa hay- anh làm cái gì trong Carrion Way ấy nhỉ?”

“Tôi không biết”. Anh đẩy cô sang bên và trèo vào sau bánh lái. “Cái xe chẳng đẹp tí nào”.

“Không phải tất cả chúng ta đều đủ sức mua một chiếc Maserati”. Cô đi sang bên kia và chui vào xe. Chuyện con ma giả tối qua chỉ rõ mức tuyệt vọng khó chịu và cô phải nhìn thông suốt chuyện này, thậm chí nếu nó có nghĩa phải ở một mình với anh ở nơi những nụ hôn đến mất trí đó không thể bị ngắt quãng bởi những người trông nho, bọn trẻ hay quần gia nữa.

Chỉ có hai bọn họ. Chỉ nghĩ về điều ấy cũng khiến mạch máu cô đập nhanh. Cô sẵn sàng- hơn cả sẵn sàng- nhưng đầu tiên họ cần một cuộc nói chuyện nghiêm túc. Không quan tâm tới cơ thể cô đang nói gì, trí óc biết cô phải đặt ra giới hạn.

“Tôi mang vài thứ ột chuyến dã ngoại dễ thương. Chúng ở trong thùng xe”.

Anh ném vào cô ánh nhìn chán ghét. “Không ai ngoài phụ nữ mang dã ngoại vào một cuộc giám sát bí mật cả”.

“Vậy tôi nên mang cái gì ?”

“Tôi không biết. Thức ăn bí mật. Bánh rán rẻ tiền, một bình cà phê nóng, và một cái chai không để đi tiểu”.
” Ngốc thật”.

“Không phải một cái chai tí tẹo. Một cái chai bự”

“Tôi sẽ thử quên tôi là nhà tâm lý học”.

Ren vẫy chào Massimo khi anh tăng tốc rồi tạt về phía biệt thự. “Tôi cần xem xem kịch bản của Jenks đã đến chưa. Tôi cũng sẽ làm ọi người đều biết về vụ vắng mặt sắp tới của chúng ta”.

Cô mỉm cười nhìn anh mất hút trong nhà. Cô đã cười với Ren trong mấy ngày qua nhiều hơn trong suốt ba năm cùng với Michael. Nụ cười nhạt đi khi cô nhìn vào những vết thương còn lại từ cuộc đính hôn tan vỡ. Chúng vẫn chưa lành, nhưng chúng đau đớn theo nhiều cách khác nhau. Đó không phải nỗi đau của trái tim tan vỡ mà nỗi đau đã uống phí quá nhiều thời gian vào điều chưa bao giờ đúng ngay từ đầu.

Mối quan hệ của cô với Michael như một hồ nước tù đọng. Chưa bao giờ từng có những cơn gió lốc, hay những xoáy nước còn ẩn giấu hay, không có những tảng đá chồi lên buộc ai trong số họ đổi hướng hay hành

động theo cách mới. Họ chưa bao giờ cãi nhau, chưa bao giờ thách thức nhau. Nhưng cũng chẳng có phần khích nào- Michael đã đúng- chẳng có đam mê nào.

Với Ren nó sẽ là đam mê... đam mê cuộn xoáy xuyên qua đại dương đầy đá tảng. Nhưng chỉ bởi những hòn đá ở đó không có nghĩa cô phải đắm vào một trong số chúng.

Anh quay lại chiếc xe, trông gọi cảm và phiền nhiễu. “Con bé thích cởi truồng đã tìm thấy kem cạo râu của tôi và bóp phụt hết cả ra bộ bikini của nó”.

“Đây sáng tạo. Có kịch bản chưa?”

“Chưa, khỉ thật. Và tôi nghĩ một ngón chân của tôi gãy mất. Jeremy tìm được mấy quả tạ tay và để luôn một quả trên bậc thang. Tôi không hiểu làm thế nào mà Tracy kiên nhẫn chịu đựng chúng được”.

“Tôi nghĩ khi chúng là con anh thì sẽ rất khác đấy”. Cô cố hình dung Ren với những đứa trẻ và thấy những con quỷ nhỏ đẹp trai, những kẻ đeo dính vào các cô trông trẻ, làm bom thối và gọi điện thoại trêu chọc các ông bà già. Không phải một bức tranh dễ chịu.

Cô nhìn anh khinh thường. “Hãy nhớ anh chẳng phải là giải thưởng gì khi còn trẻ con”.

“Đúng vậy. Bác sĩ tâm thần mà cha bắt tôi tới gặp khi tôi mới 11 tuổi giải thích rằng cách duy nhất tôi có được sự quan tâm của cha mẹ là hành động cho xứng đáng. Trước đó tôi luôn cư xử thật tồi tệ để khiến mọi người quan tâm tới mình”.

“Và anh đã mang triết lý đó vào nghề”.

“Này, với tôi nó vẫn hiệu quả như khi còn trẻ con. Mọi người đều nhớ gã tội phạm xấu xa đó đấy”.

Đây không phải lúc để nói về mối quan hệ của họ, nhưng có thể là thời gian thích hợp để đặt một tảng đá nhỏ trên đường anh- không phải để anh ngã sóng soài, chỉ để anh nhận biết hơn. “Anh biết chứ, rằng chúng ta phát triển sự bất thường khi còn nhỏ bởi chúng ta xem chúng như điều thiết yếu đối với sự tồn tại của chúng ta?”

“Ừ”

“Một phần quá trình trưởng thành là vượt qua điều đó. Tất nhiên, nhu cầu được quan tâm dường như là yếu tố phổ biến đối với mọi nghệ sĩ vĩ đại nhất, nên trong trường hợp này sự bất thường của anh trở nên cực kỳ hữu dụng”.

“Cô nghĩ tôi là một nghệ sĩ vĩ đại?”

“Tôi nghĩ anh có tiềm năng đó, nhưng anh không thể thực sự vĩ đại chừng nào vẫn còn đóng những vai như thế”.

“Vớ vẩn. Mỗi vai đều có sắc thái riêng nên đừng nói với tôi tất cả chúng đều như nhau. Và những diễn viên luôn thích đóng vai kẻ thủ ác. Nó trao cho họ cơ hội xóa bỏ những rào chắn”.

“Chúng ta không nói về các diễn viên nói chung. Chúng ta đang nói về anh và thực tế anh không sẵn đóng một vai nào khác. Tại sao vậy?”

“Tôi đã nói với cô rồi, và sáng nay còn quá sớm cho những tranh luận kiểu đó”.

“Bởi anh lớn lên với quan điểm méo mó của bản thân. Anh bị tổn thương về cảm xúc khi còn nhỏ và giờ anh cần làm rõ động cơ của việc chọn vai”. Một tảng đá nhỏ khác quăng vào đường anh, và sau đó cô sẽ để anh yên. “Anh làm điều đó bởi anh yêu việc đóng vai những kẻ xấu xa đó hay bởi ở mức độ nào đó anh không cảm thấy xứng đáng đóng vai anh hùng?”

Anh đắm tay vào bánh lái. “Có Chúa làm chứng, đây là lần cuối cùng con hẹn hò một bác sĩ tâm thần khốn kiếp”.

Cô tự cười mình. “Chúng ta không hẹn hò. Và anh đang phóng nhanh”.

“Im đi”.

Cô ghi nhớ để đưa anh danh sách Nguyên tắc Mối quan hệ lành mạnh của Cuộc chiến công bằng, không ai biến họ bằng cách gào lên “Im đi” cả.

Họ đến thành phố, và khi lái qua quảng trường, cô thấy vài cái đầu ngoái lại nhìn. “Tôi không hiểu. Dù anh cải trang, mấy người đó lúc này hẳn đã biết anh là ai rồi, nhưng họ không quấy rầy anh xin chữ ký. Anh không thấy điều đó kỳ lạ à?”

“Tôi bảo Anna tôi sẽ mua vài đồ chơi mới cho sân chơi của trường học địa phương nếu mọi người để tôi yên”.

“Xét cách anh khai thác thêm mối quan tâm, thì việc giấu mình thật lạ đấy”.

“Cô thức dậy sáng nay và đặt kế hoạch khi gió chọc tức tôi à hay nó tự dưng diễn ra thế?”

“Tăng tốc đi”.

Anh thở dài.

Họ bỏ lại thị trấn sau lưng, và sau vài cây số nữa họ rời đường chính vào một đường nhỏ hơn, nơi cuối cùng anh cũng hạ cổ nói chuyện lại với cô. “Con đường này dẫn tới một lâu đài bỏ hoang trên quả đồi phía trên ngôi nhà. Chúng ta sẽ có một tầm nhìn tốt từ đó”.

Con đường ngày càng hẹp khi họ đến gần hơn. Cuối cùng nó kết thúc tại đầu một lối mòn, nơi Ren dừng xe lại. Khi họ xuyên qua rừng cây leo lên, anh đỡ lấy túi rau từ tay cô. “Ít nhất cô cũng không mang theo một cái giỏ picnic ẻo lả”.

“Tôi cũng biết vài điều về hoạt động bí mật ”.

Anh khịt mũi.

Khi họ tới khu vực quang đãng trên đỉnh đồi, anh dừng lại đọc tấm biển lịch sử mòn vẹt ở rìa khu vực này. Cô bắt đầu thăm dò và phát hiện lâu đài đổ nát này không phải là một trong những toà nhà đơn lẻ mà là một công sự từng ôm chứa nhiều toà nhà. Những dây nho uốn quanh các bức tường đổ nát và leo lên tàn tích của tháp canh cũ. Những cái cây mọc xuyên qua mảnh vỡ của mái vòm và những bông hoa dại chồi lên xuyên qua cái hân đã từng là nền đá của một kho thóc hay chuồng ngựa.

Ren bỏ lại tấm biển lịch sử và đến chỗ cô khi cô nhìn bao quát khung cảnh cánh đồng và khu rừng. “Đây là một khu vực chôn cất của người Etruscan trước khi lâu đài được xây dựng ở đây”, anh nói.

“Phế tích chồng lên phế tích”. Thậm chí bằng mắt thường cô cũng thấy ngôi nhà nông trại phía dưới, nhưng cả khu vườn và rừng ô liu đều vắng vẻ. “Chẳng có gì diễn ra cả”.

Anh quan sát kỹ bằng chiếc ống nhòm mang theo. “Chúng ta đi chưa đủ lâu. Đây là Ý. Họ cần thời gian sắp xếp mọi việc”.

Một con chim từ tổ nằm trên bức tường sau lưng họ bay vụt ra. Bởi đứng quá gần sẽ quấy rầy sự yên bình của khu vực này nên cô tránh ra xa. Chân cô giẫm nát vài cây bạc hà dại. Mùi hương ngọt ngào vây bọc quanh cô.

Cô chú ý một mảng tường có một hốc có vòm cong. Khi tới gần hơn cô thấy đó là nơi cầu nguyện, trước kia chắc đã từng là nhà nguyện. Những vết màu bạc phéch vẫn còn ẩn hiện trên phần còn lại của mái vòm- một màu nâu đỏ nhạt chắc đã từng đỏ thẫm, và những dấu tích phủ bụi của màu xanh lơ, màu hoàng thổ đã phai. “Mọi thứ quá yên bình. Tôi tự hỏi sao họ lại bỏ rơi nó nhỉ”.

“Tấm biển nói tới một bệnh dịch vào thế kỷ 15 cùng thuế khóa nặng nề của các giám mục làng bên. Hoặc có thể họ đã bị những hồn ma của người Etruscan chôn nơi đây xua đuổi”.

Nghe giọng anh bức bối trở lại. Cô xây lưng về phía anh và nhìn lên mái vòm. Nhà thờ thường làm cô bình tâm nhưng Ren quá gần. Cô ngửi thấy mùi khói và quay lại thấy anh đang hút thuốc.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Tôi chỉ hút một điếu mỗi ngày”.

“Anh có hút khi tôi không nhìn không?”

Anh lờ tịt cô đi và rít một hơi sâu, rồi lang thang về phía một chiếc cổng. Khi anh dựa vào khối đá ấy, nhìn anh khó gần và xa cách. Có lẽ cô không nên buộc anh soi vào thời thơ ấu.

“Cô sai rồi”, bất ngờ anh nói. “Tôi hoàn toàn có khả năng tách biệt giữa đời thực và màn ảnh”.

“Tôi chưa bao giờ nói là anh không”. Cô ngồi xuống một đoạn tường và ngắm kỹ chân dung anh, được chạm khắc tinh tế theo một tỉ lệ hoàn hảo. “Tôi chỉ đoán rằng, quan điểm của bản thân anh được hình thành từ thời thơ ấu, khi anh nhìn và làm những việc mà không đứa trẻ nào nên làm, có lẽ không phù hợp với người đàn ông anh đã trở thành”.

“Cô không đọc báo à?”

Cuối cùng cô cũng hiểu điều thực sự quấy rầy anh. “Anh không thể thôi phiền muộn về chuyện xảy ra với Karli, phải không?”

Anh rít thuốc, chẳng nói một lời.

“Sao anh không tổ chức họp báo và nói sự thật?” cô ngắt một lá bạc hà đại và vò nát giữa những ngón tay.

“Mọi người chán ngấy rồi. Họ tin điều họ muốn”.

“Anh quan tâm đến cô ấy phải không?”

“Phải, cô ấy là một đứa trẻ ngọt ngào... và Chúa ơi, thật tài năng. Thật khó khăn khi nhìn tất cả uổng phí”.

Cô vòng tay qua gối. “Anh và cô ấy cùng nhau bao lâu rồi?”

“Chỉ vài tháng trước khi tôi phát hiện vấn đề ma túy của cô ấy tôi tệ đến thế nào. Rồi tôi chìm vào giấc mơ giải cứu và dành vài tháng cố giúp cô ấy”. Anh gầy trơ, rít một hơi khác. “Tôi đã sắp xếp một sự can thiệp. Cố bảo cô ấy vào trại cai nghiện. Chẳng ăn thua, nên cuối cùng tôi cũng ra đi”.

“Tôi hiểu”.

Anh nhìn cô một cái nhìn ảm đạm “Cái gì?”

“Không gì cả”. Cô nhấc cây bạc hà lên mũi và ước cô có thể để mọi người là mình mà không cố sửa chữa họ, đặc biệt khi điều đó trở nên ngày càng rõ ràng là người cần được sửa chữa nhất là chính cô.

“Cái quái gì là “Tôi hiểu”? Nói điều cô nghĩ đi. Chúa biết điều đó chẳng khó khăn gì đối với cô cả”

“Anh nghĩ tôi nghĩ gì?”

Khói cuộn lên từ mũi anh. “Giá cô nói với tôi”.

“Tôi không phải bác sĩ tâm lý của anh, Ren”.

“Tôi sẽ viết séc cho cô. Nói điều trong đầu cô đi”.

“Điều trong đầu tôi không quan trọng. Quan trọng là cái trong đầu anh”.

“Nghe như cô đang phán xét tôi”. Anh xù lông nhím thù địch. “Nghe như cô nghĩ tôi có thể làm gì đó để cứu cô ấy và tôi không thích điều đó”.

“Đó có phải điều anh nghĩ về tôi không? Phán xét anh?”

Anh quăng điều thuốc xuống. “Không phải lỗi của tôi khi cô ấy tự vẫn, khôn kiếp. Tôi đã làm mọi điều có thể”.

“Anh đã làm?”

“Cô nghĩ tôi nên ở tịt đó chắc?” Anh di đầu thuốc lá trên đất. “Tôi có nên đưa cho cô ấy cây kim khi cô ấy muốn phê không? Làm vài mũi cho cô ấy? Tôi đã nói tôi có vấn đề ma túy khi còn bé. Tôi không thể ở gần của nợ đó được”.

Cô nhớ lời đùa cợt của anh về việc hít ma túy nhưng giờ anh không đùa.

“Tôi đã cai khi ngoài 20 tuổi, nhưng nó vẫn làm tôi sợ chết khiếp khi nghĩ tôi đã sắp tới chỗ làm hỏng cuộc đời. Từ đó tôi luôn bảo đảm ở xa nó hết mức có thể”. Anh lắc đầu. “Điều xảy ra với cô ấy lại chính là sự uổng phí khôn khiếp đó chứ”

Tim cô đau nhói vì anh. “Và nếu ở gần đó, có lẽ anh đã cứu được cô ấy?”

Anh quay sang cô, vẻ mặt anh giận điên lên. “Vớ vẩn. Không ai cứu được cô ấy hết”.

“Anh chắc chứ?”

“Cô nghĩ tôi là người duy nhất cố gắng à? Gia đình cô ấy ở đó. Vô số bạn bè của cô ấy nữa. Nhưng tất cả những gì cô ấy quan tâm là chỗ ma túy tiếp theo”.

“Có lẽ anh có thể nói hay làm gì đó?”

“Cô ấy là con nghiện, khôn khiếp. Cô ấy phải tự giúp chính mình ở điểm nào đó”.

“Và cô ấy không làm vậy à?”

Anh xục ngón chân vào đất.

Isabel nhồm dấy. “Anh không thể giúp cô ấy, Ren, nhưng anh muốn. Và anh đã phát điên lên kể từ khi cô ấy chết, cố tìm ra xem anh có thể nói hay làm gì để tạo nên kết cục khác”

Anh đút tay vào túi và nhìn ra xa. “Đằng ấy chẳng có gì cả”.

“Anh chắc chứ?”

Hơi thở dài vọng từ nơi nào sâu thẳm. “Phải”.

Cô đến bên cạnh và xoa eo lưng anh. “Hãy luôn nhắc nhở bản thân mình”.

Anh nhìn xuống cô, cái cau mày giãn ra. “Tôi sẽ phải viết séc cho cô, đúng chứ?”

“Cứ coi như học phí cho bài giảng nấu ăn”.

Môi anh nhếch lên .

“Đừng cầu nguyện cho tôi, ok? Mặc xác tôi”.

“Anh không nghĩ mình xứng đáng vài lời cầu nguyện à?”

“Không khi tôi cố nhớ người cầu nguyện cho tôi nhìn thế nào khi khỏa thân”.

Có gì nóng bỏng diễn ra giữa họ. Anh giơ tay và chậm rãi vén một món tóc ra sau tai cô. “Đó chỉ là may mắn thôi. Tôi đã cư xử tốt trong nhiều tháng, nhưng sau đó, khi cuối cùng tôi cũng sẵn sàng gây chuyện, tôi đã bị bỏ mặc trên đảo hoang với một bà xơ”.

”Đó là cách anh nghĩ về tôi à?”

Anh nghịch dái tai cô. “Tôi đang cố, nhưng chẳng ăn thua”.

“Tốt”.

“Chúa ơi, Isabel, cô gửi đi nhiều tín hiệu nhiều hơn một chiếc ra đi ô hổng”.

Anh buông thông tay tức tối.

Cô liếm môi. “Đó là... bởi vì tôi mâu thuẫn”.

“Cô chẳng mâu thuẫn tí nào. Cô muốn điều này nhiều như tôi thôi, nhưng cô chưa tìm ra làm cách nào để đưa nó vào kế hoạch đời cô hiện tại, nên cô cố trì hoãn (drag your heels). Cũng gót chân (heel) ấy, tiện đây mới nói, tôi thích thấy nó đặt trên vai tôi cơ”.

Miệng cô bỗng nhiên khô đi.

“Cô làm tôi trở thành tu sĩ rồi!” anh kêu lên.

“Và anh nghĩ anh không làm thế với tôi chắc?”

”Tin tốt đầu tiên suốt cả ngày nay. Vậy sao chúng ta vẫn đứng đây nhỉ?”

Anh chìa tay ra nhưng cô nhảy lùi lại. “Tôi.. tôi phải lấy lại phương hướng. Chúng ta cần lấy lại phương hướng. Ngồi xuống nói chuyện đã”.

“Chính là điều tôi không muốn”. Giờ anh là người bước lùi. “Khỉ thật, tôi không bị cắt ngang lần nữa chứ, đúng vào lúc tôi đặt tay lên cô, y như rằng có người xuất hiện ở ngôi nhà nông trại. Thế cô đã lấy bữa ăn trưa ra chưa, bởi tôi cần một sự xao lãng lớn đấy”.

“Tôi nghĩ chuyện đã ngoại này quá nữ tính đối với anh”.

“Cái dói đặt tôi vào mối liên kết với mặt nữ tính trong tôi. Sự thất vọng tình dục, mặt khác, đặt tôi liên kết với bản năng giết người. Bảo tôi rằng cô không quên rượu”.

Đây là cuộc theo dõi, anh chàng ẻo lả, không phải tiệc cốc tai. Dùng cái ống nhòm trong lúc tôi bày thức ăn ra”.

Lần này anh không tranh cãi, và trong lúc anh quan sát, cô lấy ra những đồ đã mua từ sáng. Cô đã mua bánh sandwich với những lát thịt xông khói kiểu Ý mỏng dính nằm giữa lát bánh mì Ý mới nướng. Salat làm từ cà chua chín, húng tươi, farro, một dạng ngũ cốc như lúa mạch thường có trong thức nấu ở Tuscany. Cô đặt tất cả trong bóng râm của bức tường tạo thuận lợi cho tầm nhìn về ngôi nhà nông trại, và thêm một chai nước khoáng và những trái lê còn lại.

Cả hai người dường như nhận ra họ không thể chịu được một màn dạo đầu bằng miệng, nên họ nói về thức ăn và sách trong lúc ăn- mọi thứ ngoài sex. Ren thông minh, hài hước và có nhiều thông tin hơn cô trong những chủ đề đa dạng.

Cô vừa lấy một trái lê thì anh chớp lấy ống nhòm. “Có vẻ như buổi tiệc cuối cùng cũng bắt đầu”.

Cô tìm chiếc kính xem opera và quan sát khi khu vườn và rừng ô liu dần đông nghẹt người. Massimo và Giancarlo xuất hiện đầu tiên, cùng với người đàn ông cô nhận ra là anh trai Bernardo của Giancarlo, người là poliziotto của địa phương, hay cảnh sát. Anna chiếm chỗ tại đỉnh tường với Marta và vài người phụ nữ trung tuổi khác. Tất cả họ bắt đầu chỉ dẫn hoạt động của nhóm thanh niên khi họ tới. Isabel nhận ra người phụ nữ tóc đỏ xinh xắn cô mua hoa hôm qua, người đàn ông trẻ đẹp trai làm việc ở cửa hàng Foto và chủ hàng thịt.

“Nhìn xem còn ai có mặt nữa”.

Cô quay kính opera theo hướng chiếc ống nhòm của Ren và thấy Vittorio bước vào vườn cùng Giulia. Họ tham gia vào một nhóm bắt đầu dỡ từng phần bức tường, từng tảng đá một. “Tôi không nên thất vọng với họ,”, cô nói, “nhưng tôi có”.

“Tôi cũng vậy”.

Marta xua một người đàn ông trẻ hơn khỏi những khóm hồng của bà.

“Tôi thắc mắc họ đang tìm gì vậy? Và sao họ phải đợi đến khi tôi chuyển vào mới cố tìm?”

“Có lẽ trước lúc đó họ vẫn không biết nó bị mất”. Anh đặt ống nhòm sang bên và bắt đầu dọn rác vào túi. “Tôi nghĩ giờ là lúc chơi bóng chày một chút đây”.

“Anh không được dùng dao hay súng đâu đấy”.

“Chỉ khi đó là cách cuối cùng thôi”.

Anh để tay anh trên tay cô giữ cô đứng vững khi họ chậm rãi đi xuống lối mòn tới chiếc xe. Chỉ mất một lúc để quăng mọi thứ vào trong và lên đường. Anh đạp mạnh xuống chiếc Panda. “Chúng ta đang tấn công bí mật”, anh nói khi đi vòng Casalleone chứ không đi theo đường thẳng nhất qua thị trấn. “Mọi người ở Ý có điện thoại di động, và tôi không muốn ai đó ở căn nhà nông trại biết chúng ta đang về”.

Họ bỏ chiếc xe cạnh đường không xa ngôi biệt thự và đi xuyên rừng. Anh nhặt một chiếc lá trên tóc cô khi họ bước vào rừng ô liu và đi về phía căn nhà.

Anna là người đầu tiên thấy họ. Bà đặt bình nước đang cầm xuống. Ai đó tắt ra đi ô chơi nhạc pop. Dần dần tiếng ồn ào trò chuyện ngừng hẳn, và đám đông thay đổi. Giulia bước tới bên Vittorio và đút tay cô vào tay anh. Bernado, mặc đồng phục cảnh sát đứng bên cạnh anh trai Giancarlo.

Ren đứng ở bìa rừng, đảo mắt nhìn đồng lộn xộn, rồi nhìn đám đông. Anh chưa bao giờ trông giống một gã giết người bẩm sinh đến thế và mọi người đều hiểu thông điệp ấy.

Isabel lùi lại để anh có nhiều chỗ làm việc.

Anh chậm rãi, lướt đôi mắt diễn viên từ khuôn mặt này tới khuôn mặt khác, đóng vai kẻ xấu – vai duy nhất anh thừa biết làm thế nào. Khi sự im lặng trở nên không chịu đựng nổi, cuối cùng anh nói. Bằng tiếng Ý.

Cô đáng lẽ phải biết cuộc nói chuyện không bằng tiếng Anh, nhưng cô không nghĩ về điều đó, và cô tức giận đến nỗi muốn hét lên.

Khi anh ngừng lại, tất cả bọn họ bắt đầu đáp lời. Cứ như nhìn cả một đội chỉ huy dàn nhạc quá khích. Những cái chỉ trở lên trời, xuống đất, vào đầu và ngực. Những bột phát ầm ĩ, những cái nhún vai, những cái đảo mắt. Cô ghét vì không hiểu họ nói gì.

“Tiếng Anh”, cô rít lên, nhưng anh quá bận chiều cái nhìn hủy diệt vào Anna nên không chú ý. Bà quần gia bước lên trước đám đông, nơi bà đáp trả anh với tất cả kịch tích của một diva diễn một aria bi thảm.

Cuối cùng anh cắt ngang lời bà ta và nói gì đó với đám đông. Khi anh nói xong, họ bắt đầu giải tán, từ người nọ tới người kia im bật.

“Họ nói gì vậy?” cô hỏi.

“Chuyện phi lý về cái giếng đó”.

“Tìm điểm yếu của họ đi”.

“Tôi làm rồi”, anh bước sâu hơn vào vườn. “Giulia, Vittorio, các người không đi đâu hết”.

15. Chương 14

Chương 14

Vittorio và Giulia liếc nhau bối rối, rồi miễn cưỡng trở lại vườn. Anna và Marta mất hút, để lại chỉ bốn người bọn họ. Ren trông như sinh ra để giết người vậy.

“Tôi muốn biết chuyện gì đang diễn ra trên đất của tôi. Và đừng sĩ nhục tôi bằng mấy thứ vớ vẩn về chuyện nước nôi nữa”.

Nhìn Vittorio lúng túng tới mức Isabel gần như cảm thấy thương anh ta.

“Chuyện đó rất phức tạp” anh ta nói.

“Đơn giản hoá đi để chúng tôi hiểu được”, Ren dài giọng.

Vittorio và Giulia nhìn nhau đăm đăm. Dấu hiệu bùng binh hiện nơi quai hàm cô gái. “Chúng ta phải nói với họ thôi, Vittorio”.

“Không”, anh ta nói. “Vào xe đi”.

“Anh vào xe đi!”, Giulia phát tay. “Anh và các bạn anh không thể làm điều này. Giờ tới lượt em”.

“Giulia...”. Giọng anh có vẻ cảnh báo, nhưng cô lơ đi.

“Chuyện này là về ...Paolo Baglio, anh của Marta”, cô vội vàng nói.

“Không hơn nữa!” Vittorio có vẻ tuyệt vọng của người biết anh ta sắp nhìn thấy thảm họa nhưng không biết làm thế nào ngừng lại.

Giulia vượt qua anh ta và đối mặt với Ren. “Ông ấy.. ông ấy là ... đại diện của địa phương. Đối với... Gia đình”.

“Mafia”. Ren ngồi trên tường, quá thoải mái với chủ đề tổ chức tội phạm. Vittorio quay đi cứ như nghe những lời của vợ trở nên quá đau đớn đối với anh.

Giulia dường như cố quyết định xem nên nói với họ chừng nào. “Paolo ... có trách nhiệm bảo đảm những doanh nhân địa phương không gặp rủi ro. Các người hiểu tôi muốn nói gì chứ? Cửa sổ của chủ hàng không bị vỡ ban đêm hay chiếc xe tải giao hàng của người bán hoa không biến mất”.

“Tiền bảo kê đây mà”, Ren nói.

“Anh muốn gọi tên nào cũng được”. Cô vận vẹo đôi tay. Chúng nhỏ và thanh mảnh, nhăn cười trên một ngón và những chiếc nhăn nhỏ hơn trên các ngón khác. “Chúng tôi chỉ là một làng ngoại thành, nhưng tất cả mọi người đều hiểu chuyện đó diễn ra như thế nào, và các doanh nhân trả tiền cho Paolo vào ngày đầu tiên trong tháng. Bởi vậy, cửa sổ không bị vỡ, người bán hoa có thể giao hàng và không bao giờ có rắc rối nào hết”. Cô xoay xoay cái nhăn cười. “Rồi Paolo bị đau tim và chết”.

Cô cắn môi. “Đầu tiên, mọi chuyện vẫn ổn- ngoại trừ Marta, người quá nhớ thương ông ấy. Nhưng ngay khi chị đến, Isabel, vài gã đàn ông đến thị trấn. Không phải những kẻ dễ chịu. Những kẻ từ Naples đến”. Môi cô mím lại, cứ như cô nếm phải cái gì chua loét. “Họ... họ tìm thị trưởng và ... quá khủng khiếp. Nhưng khi họ xong, họ hiểu rằng Paolo quá ngu ngốc. Ông ấy nói dối họ về số tiền thu được, và rồi ông ấy đã biến thủ hàng triệu lire tiền”. Cô hít một hơi sâu. “Họ cho chúng tôi một tháng để tìm tiền và đưa cho họ. Và nếu chúng tôi không...”.

Những lời nói tắt lịm, và Vittorio tiến tới. Giờ khi Giulia đã bắt đầu, anh ta dường như dành kết thúc. “Marta khẳng định Paolo giấu tiền ở đâu đó gần nhà. Chúng tôi biết ông ấy không tiêu, và Marta nhớ rằng ông ấy luôn làm việc cạnh bức tường trước khi chết”.

“Chúng tôi sắp hết thời gian rồi”, Giulia nói. “Chúng tôi không muốn lừa dối anh, nhưng chúng tôi có thể làm gì đây? Quá nguy hiểm cho hai người nếu dính vào, và chúng tôi chỉ muốn bảo vệ hai người thôi. Chị hiểu rồi chứ, Isabel, tại sao chúng tôi muốn chị chuyển vào thị trấn? Chúng tôi rất lo rằng những kẻ đó trở nên mất kiên nhẫn và xuất hiện ở đây. Và nếu chị chẳng may ngang đường chúng...” Cô phác một cử chỉ phạt ngang mạnh.

“Thật tệ chuyện này lại xảy ra”, Vittorio nói. “Chúng tôi phải tìm được tiền, điều đó có nghĩa là chúng tôi phải hoàn thành việc đỡ tường càng nhanh càng tốt”.

“Si.Những gã đó nguy hiểm lắm”.

“Thú vị đấy”. Ren đứng dậy. “Tôi cần chút thời gian nghĩ về chuyện này”.

“Xin đừng lâu quá”. Mắt Giulia van nài.

“Chúng tôi rất tiếc vì phải nói dối anh”, Vittorio nói. “Và, Isabel, tôi cũng xin lỗi vì con ma đó tối qua. Đó là Giancarlo. Nếu tôi biết, tôi đã ngăn chuyện đó lại. Chị vẫn đến ăn tối tuần sau chứ?”.

“Và nấm porcinis nữa?” Giulia nói với Isabel. “Khi trời mưa lần tới”

“Tất nhiên rồi”, Isabel trả lời.

Khi cặp vợ chồng ra về, Isabel thở dài và ngồi xuống bức tường. Trong một lát cô thả mình uống lấy về thanh bình của khu vườn, rồi cô nhìn Ren. “Anh tin họ chứ?”

“Không một từ nào”.

“Tôi cũng vậy”. Cô bắt đầu gặm móng tay nhưng ngừng ngay lập tức.

“Tôi chỉ tin một chuyện Có gì đó được giấu ở đây”.

“Đất nước này đầy những đồ được chôn giấu”. Anh thò vào túi quần sau, rồi dường như nhận ra mình đã hút điếu thuốc hàng ngày. “Khi tìm thấy một đồ vật, dù nó ở trên đất tẻ, nó vẫn trở thành tài sản của chính phủ. Có lẽ những người tử tế ở Casalleone có đầu mối của một thứ có giá trị mà họ không muốn giao ra”.

“Anh nghĩ toàn bộ thị trấn tham gia âm mưu này à? Bernado là cảnh sát. Dường như không giống vậy”.

“Cảnh sát vốn nổi tiếng xấu thì có. Cô có ý gì hay hơn không?” Anh nhìn ra những quả đồi xa xa.

“Đó hẳn là một đồ tạo tác chết tiệt”. Một chiếc lá đậu lên bức tường cạnh cô, và cô phẩy nó đi. “Chúng ta cần theo việc này, tôi nghĩ vậy.”

“Tôi đồng ý. Tôi cũng định ở đây khi họ xé bức tường thành từng mảnh”.

“Tôi cũng vậy”. Một con mèo đi tới và dụi dụi vào chân cô. Cô cúi xuống vuốt ve.

“Tôi cần xe hơi, và tôi phải lên biệt thự một lúc, Chúa phù hộ tôi”.

“Tốt. Tôi cũng phải làm việc và anh làm tôi xao lãng”

“Cuốn sách khủng hoảng hử?”

“Phải. Và đồ anh dám nói gì đấy”.

“Không phải tôi. Thế tôi làm cô xao lãng à?”

Cô giúi ngón cái vào nắm đấm. “Tôi nói thế, Ren. Đừng bận chĩa tình cảm nung nấu ấy vào tôi, bởi nó sẽ không đi xa hơn đâu đến lúc chúng ta nói chuyện”.

Anh thở dài và nhìn cam chịu. “Chúng ta có thể ăn bữa tối ở San Gimignano. Và chúng ta sẽ nói chuyện”.

“Cảm ơn”.

Môi anh nhếch lên một nụ cười tự mãn. “Nhưng phút cô nói xong, tôi sẽ để tay vào chỗ tôi muốn. Và mặc gì đó gọi cảm vào. Tốt hơn là hở hang và hiển nhiên là không đồ lót”.

“Anh- cậu trai trung học bốc thơm tôi đấy à. Còn đề nghị nào nữa không?”

“Không, tôi nghĩ về việc cởi nó ra”. Anh huyết sao khi bước đi, nhìn giống một gã vô trách nhiệm điển trai hơn một kẻ tâm thần được ưa chuộng ở Hollywood.

Cô tẩm nhanh, rồi lấy mảnh giấy ghi lại vài ý tưởng cho cuốn sách, nhưng đầu óc cô không làm việc, nên cô đặt mảnh giấy sang bên và chậm rãi đi lên biệt thự để xem Tracy đang làm gì.

“Tuyệt vời”. Vợ cũ của Ren nằm trên chiếc ghế dài bên bể bơi, mắt khép lại. “Harry và lũ trẻ ghét tôi, và đứa trẻ mới này cho tôi năng lượng”.

Isabel nhìn lũ trẻ trèo ra khỏi xe Harry, mặt lem luốc kem. “Nếu Harry ghét cô, tôi nghĩ anh ấy sẽ không ở đây đâu”.

Tracy ngồi dậy và đeo kính. “Đó chỉ bởi anh ấy cảm thấy có lỗi với bọn trẻ. Mai anh ấy sẽ đi thôi”.

“Hai người đã thử nói chuyện chưa?”

“Tôi nói là chính, còn anh ta cư xử kẻ cả”

“Sao cô không cố lần nữa? Tối nay, sau khi lũ trẻ đi ngủ. Rót cho anh ấy một ly rượu và bảo anh ta lên danh sách ba điều cô có thể làm khiến anh ta vui”.

“Dễ thôi. Nâng mức IQ thêm 20 điểm, học cách tổ chức chứ không phải chữa đẽ, và thay đổi toàn bộ tính cách”.

Isabel cười vang. “Hơi cảm thấy tiếc cho chúng tôi, phải không?”

Tracy nhìn lên phía trên đôi kính râm. “Chị là người nhút nhát kỳ cục thật”.

“Tôi biết. Nghĩ về chuyện đó đi nhé? Đặt câu hỏi, và thật chân thành. Không châm chọc, chế nhạo.”

“Không châm chọc á? Chị thua tôi rồi. Kể cho tôi về chị và Ren đi”.

Isabel ngả người trên ghế. “Tôi thích không nói hơn”.

“Vị tiến sĩ tốt bụng ơi, điều mình không muốn làm với mình thì cũng đừng làm cho người khác. (The good doc can dish it out, but she can't take it) Thật dễ chịu khi thấy tôi không phải là người phụ nữ đau khổ duy nhất ngồi quanh bể bơi này”.

“Rõ là không rồi. Và điều tôi có thể nói mà không để ý đến sự thật đó- tôi đã mất trí”.

“Anh ấy thường làm điều đó với phụ nữ mà ”.

“Tôi khác giới của mình”.

“Mặt khác, chị có khả năng xử lý điều gì đó thấp, nên chị biết chính xác chị đã đắm đầu vào cái gì. Điều đó cho chị thuận lợi riêng so với các phụ nữ khác”.

“Có lẽ vậy”.

“Mẹ!”. Connor chạy lăng xăng quanh chỗ đó, chiếc quần soóc xanh lòng thùng đập vào hết bên nọ lại bên kia chân khi cậu bé chạy.

“Nào, cậu bé to xác!” Tracy đứng dậy, ôm cậu vào lòng và phủ lên chiếc má dính đầy kem những nụ hôn. Nó nhìn sát mặt Isabel qua vai mẹ và cười nhả nhả, phô mấy cái răng bé xíu lấp lánh.

Tim Isabel thất lại. Cuộc đời của Tracy hẳn đã rối tung lên, nhưng vẫn có phần thưởng riêng của nó.

Ren chộp lấy phong bì FedEx anh đang đợi từ phòng chờ của biệt thự và tới phòng ngủ chính. Anh khoá cửa ngăn những kẻ xâm lược bé nhỏ và ngồi vào chiếc ghế bành bên cửa sổ. Khi nhìn xuống bì thư màu lơ đậm với chữ Night Kill khiêm tốn đánh máy phía trên, anh có cảm giác ước đoán đã không trải nghiệm trong nhiều năm. Howard cuối cùng đã hoàn thành kịch bản.

Anh đã biết ngay từ cuộc bàn thảo đầu tiên rằng ý định của Howard là thách thức khán giả với câu hỏi chủ chốt trong phim Kaspar Street đơn giản chỉ là một kẻ tâm thần, hay phức tạp hơn, hẳn ta là sản phẩm khó tin của một xã hội coi bạo lực là tất nhiên. Ngay cả Thánh Isabel hẳn cũng sẽ chấp nhận thông điệp này. Anh mỉm cười khi nhớ lại diện mạo của cô chưa tới một giờ trước với ánh nắng chiếu trên tóc và đôi mắt đẹp như uống lấy anh.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Anh yêu mùi hương của cô, nồng nàn, gợi cảm và sự nhân hậu. Nhưng anh không thể nghĩ về cô lúc này, không khi toàn bộ sự nghiệp của anh sắp mở rộng. Anh ngả lưng và bắt đầu đọc.

Hai giờ sau anh toát mồ hôi lạnh. Đây là tác phẩm hay nhất Jenks từng làm. Vai Street có những thay đổi tầm tối và những sắc thái tinh tế sẽ đẩy diễn xuất của Ren tới giới hạn chưa từng có. Chẳng có gì lạ khi mỗi diễn viên ở Hollywood đều muốn thử vai trong phim này.

Nhưng đã có một thay đổi chính yếu kể từ lần nói chuyện cuối cùng của họ, sự thay đổi mà Howard chưa từng thảo luận với Ren. Với nỗ lực xuất sắc, ông đã làm đậm chủ đề bộ phim và biến nó thành một cơn ác mộng có thực. Thay vì là một gã đàn ông giết hại những phụ nữ hắn yêu, Kaspar Street giờ là một kẻ gạ gẫm trẻ em

Ren ngả ra ghế và nhắm mắt lại. Sự thay đổi thật thiên tài, nhưng...

Không nhưng nhị gì hết. Đây là vai diễn sẽ đưa anh vào danh sách hạng A của mỗi đạo diễn hàng đầu Hollywood.

Anh vớ vài tờ giấy ghi chú cho vai này. Đây luôn là bước đầu tiên đối với anh, và anh thích làm ngay sau lần đọc kịch bản đầu tiên, trong lúc những ấn tượng vẫn còn tươi mới. Anh ghi lại những hồi ức mà giác quan ghi nhớ, những ý tưởng về trang phục và thao tác, bất cứ điều gì đến trong tâm trí giúp anh xây dựng nên tính cách nhân vật.

Anh nghịch nghịch nắp bút. Thường thường các ý tưởng đầy ắp, nhưng sự thay đổi của Jenk khiến anh mất cân bằng, và anh chẳng nghĩ ra gì hết. Anh cần nhiều thời gian hơn để thấu hiểu nó. Ngày mai anh sẽ thử lại.

Vài giờ sau, khi hướng tới ngôi nhà nông trại, anh quyết định không nói gì về sự thay đổi đó với Isabel cả. Không hay ho gì khi làm cô tức giận. Không phải lúc này. Không khi trò chơi chờ đợi đã lâu của họ sắp tới hồi kết thúc.

Isabel lơ gợi ý của Ren nên mặc gì đó gợi cảm và chọn cái váy đen bảo thủ nhất, rồi phủ lên đôi vai trần chiếc khăn choàng tua đen với những ngôi sao vàng nhỏ xíu. Cô đang cho lũ mèo ăn thì nghe thấy chuyển động đằng sau. Một mạch đập nhỏ nổi lên cổ cô. Cô quay lại thấy một trí thức với cái nhìn lo lắng trên ngưỡng cửa. Với mái tóc rối, cặp kính gọng kim loại, chiếc áo sơ mi nhăn nhúm nhưng sạch sẽ và chiếc quần ka ki vừa khít và cái ba lô đeo qua vai, nhìn anh như cậu em trai thi vị của Ren Gage.

Cô cười. “Tôi đang tự hỏi ai sẽ là bạn hẹn của tôi tối nay đây”.

Anh ngắm bộ váy kín cổng cao tường của cô và thở dài. “Tôi biết hy vọng một chiếc váy ngắn là quá nhiều”.

Bên ngoài cô thấy một chiếc Alfa-Romeo màu bạc đỗ sau chiếc Panda của cô. “Chiếc xe ở đâu vậy?”

“Xe của tôi lúc này chưa sẵn sàng, nên tôi lấy cái này dùng tạm”.

“Người ta mua kẹo thanh để dùng tạm, không phải xe hơi”.

“Chỉ những người nghèo như cô thôi”.

Thành phố San Gimignano nằm như một chiếc vương miện trên đỉnh đồi, 14 tháp canh bao quanh vươn lên trong ráng chiều. Isabel cố tưởng tượng những người hành hương trên đường từ Bắc u tới Rome cảm thấy thế nào khi họ lần đầu tiên nhìn thấy thành phố này. Sau những rủi ro trên đường, nơi này ắt hẳn trông như nơi trú ngụ của an ninh và sức mạnh.

Suy nghĩ của Ren hiển nhiên cũng đi cùng đường với cô. “Muốn làm đúng, chúng ta phải đi chân trần”.

“Tôi không nghĩ những gót chân này là để hành hương đâu. Đẹp quá nhỉ?”

“Đây là Thành phố thời Trung cổ được bảo tồn tốt nhất ở Tuscany. Phòng khi cô chưa có thời gian đọc sách hướng dẫn du lịch, đó là một tai nạn may mắn”

“Anh có ý gì?”

“Đây là thành phố trọng yếu tới khi Cái Chết Đen xoá sạch hầu hết dân cư”.

“Như lâu đài này chẳng hạn”

“Đó đúng là một thời kỳ khó khăn khi chưa có thuốc kháng sinh. San Gimignano không còn là trạm nghỉ chính trên đường hành hương và đánh mất vị trí của nó. May mắn cho ta là vài cư dân sống sót được chẳng có tiền để hiện đại hoá nơi này, điều đó lý giải việc quá nhiều tháp canh vẫn còn đứng đó. Nhiều cảnh trong phim Tea with Mussolini được quay tại đây”. Một xe buýt du lịch chạy vèo qua hướng đối diện. “Đó là Cái chết đen mới”, anh nói. “Quá nhiều khách du lịch. Nhưng thành phố lại quá nhỏ nên tất cả bọn họ không ở lại qua đêm. Anna bảo tôi thành phố sẽ sạch trơn vào chiều muộn”.

“Anh lại nói chuyện với bà ấy à?”

“Tôi cho phép bà ấy dỡ bức tường vào sáng mai, nhưng chỉ khi tôi ở đó để giám sát”.

“Tôi đánh cược là bà ấy không thích đâu”.

“Hỏi xem tôi có quan tâm không. Tôi đã giao cho Jeremy canh gác rồi”.

Ren đỗ xe ở khu đất bên ngoài bức tường cổ và quàng ba lô lên vai. Dù cải trang thành trí thức lo lắng không giấu anh nhiều như những vai khác, hầu hết những người đứng gần đã đi cả, và anh không thu hút quá nhiều chú ý khi họ dạo quanh thành phố.

Anh chia sẻ những hiểu biết về tranh tường trong nhà thờ La Mã thế kỷ 12 và kiên nhẫn đáng kể khi cô lượn vào các cửa hàng. Sau đó họ đi qua những con phố hẹp và dốc tới Rocca, pháo đài cổ của thành phố

và leo lên tháp còn lại để ngắm toàn cảnh những quả đồi và những cánh đồng xa xa, khung cảnh ngoạn mục trong ánh chiều tà.

Anh chỉ về phía vườn nho. “Họ đang trồng nho để làm vernaccia, thứ rượu trắng của vùng này. Cô nói sao về việc thử một chút vào bữa tối khi chúng ta có cuộc nói chuyện mà cô đang quá háo hức?”

Nụ cười chậm rãi của anh làm làn da cô râm ran, và cô gần như bảo anh cô muốn quên cả rượu và cuộc nói chuyện của họ để có thể đi thẳng tới giường. Nhưng cô quá đau đớn để xử lý thêm cú choáng nào nữa và cô cần phải làm đúng chuyện này.

Phòng ăn nhỏ tại Hotel Cisterna có những bức tường đá, những khăn trải bàn linen màu đào và tầm nhìn tuyệt vời khác mà Tuscany dâng tặng miễn phí. Từ bàn của họ nằm trong góc giữa hai cửa sổ, họ có thể nhìn xuống bờ dốc, những mái ngói đỏ tươi của San Gimignano và ngắm những ánh đèn sáng lên trong các ngôi nhà và cánh đồng bao quanh thành phố.

Anh nâng ly. “Để bắt đầu câu chuyện. Có lẽ cuộc nói chuyện này sẽ ngắn thôi và cực kỳ hữu ích”.

Khi uống một hớp rượu cay nồng, cô nhắc mình phụ nữ không được dùng khả năng của họ để chơi xấu.

“Chúng ta sẽ có chuyện tình”.

“Tạ ơn Chúa”.

“Nhưng sẽ thực hiện theo điều kiện của tôi”.

“Có chuyện ngạc nhiên đây”.

“Anh cứ phải mĩa mai mọi thứ thế à? Bởi nếu vậy, tôi phải nói ngay với anh rằng nó không hấp dẫn đâu”.

“Cô cũng mĩa mai như tôi thôi”.

“Điều đó giải thích tôi biết nó kém hấp dẫn đến thế nào”.

“Tiếp đi, được không? Tôi có thể nói cô cố sống cố chết đặt ra những điều kiện của cô. Và tôi hy vọng ”đặt” là một từ thực tế ở đây, hay nó quá mĩa mai đối với cô?”

Anh ta đang khoái chí.

“Đây là điều ta cần làm rõ”. Cô lờ tịt sự thật là mắt anh loé lên hàng tá ánh thích thú khác nhau. Cô không quan tâm. Quá nhiều phụ nữ mất tinh thần trước người tình của họ, nhưng cô không phải một trong số đó.

“Đầu tiên... anh không được chỉ trích”.

“Vì cái quái gì tôi muốn làm vậy hả?”

“Bởi tôi không phải là vận động viên tình dục ba môn phối hợp như anh và bởi tôi làm anh sợ, điều tôi không thích”.

“Được rồi. Không chỉ trích. Và cô không làm tôi sợ”.

“Thứ hai... tôi không tham gia bất cứ trò lập dị nào. Chỉ thẳng tiến tới sex thôi”.

Đằng sau cặp kính trí thức đó, đôi mắt sói xanh bạc trở nên kín bưng.

”Định nghĩa thẳng tiến của cô là gì?”

“Những gì được chấp nhận”.

“Hiểu rồi. Không nhiều người. Không đồ chơi. Không kiểu này kiểu nọ. Thất vọng thật, nhưng tôi có thể sống chung với nó”.

“Quên chuyện đó đi! Chỉ quên đi thôi”. Cô quăng khăn ăn xuống. “Anh ở ngoài giới của tôi, và không biết tại sao tôi lại thích ý tưởng- dù chỉ trong chốc lát- rằng chúng ta có thể tiến tới”.

“Rất tiếc. Tôi đang phát chán lên đây”. Anh ngả qua bàn vứt khăn ăn trở lại lòng cô. “Cô muốn giới hạn ở vị trí truyền giáo không hay thích ở trên hơn?”

Cô lờ đi để cố biến nó thành chuyện đùa. Gay đây. Đàn ông có hàng chục cách bảo vệ ảo tưởng về sự ưu việt của họ, nhưng cô chẳng tin bất cứ thứ nào trong đó. “Chúng ta cần tự nhiên thoải mái về chuyện này”.

“Chúng ta có thể cởi quần áo ra chứ?”

“Anh có thể. Sự thật thì đó là yêu cầu”.

Anh cười. “Nếu cô không muốn bỏ quần áo, với tôi cũng tốt thôi. Một đôi tất lưới đen và nịt tất dễ thương sẽ giúp giữ lại cảm giác đúng mực ở cô”.

“Anh thật tử tế”. Cô rê tay theo rìa ly. “Hiển nhiên đây chỉ là chuyện xác thịt, không dính dáng gì tới cảm xúc cả”.

“Nếu cô nói vậy”.

Giờ đến phần gay đây, nhưng cô không chịu thoái lui. “Một điều nữa... Tôi không dính gì tới oral sex đâu nhà”.

“Sao vậy?”

“Chỉ là không phải kiểu của tôi. Và hơi quá ...trần tục”.

“Cô biết đấy, cô thật tử tế vì giới hạn chế những lựa chọn của tôi tại đây”.

Cô cứng hàm. “Chấp nhận hay không tùy anh”

Ôi, anh sắp sửa chấp nhận tất, Ren nghĩ khi anh ngấm cái miệng ngon lành hằn lên một đường bướng bỉnh. Anh đã làm tình cả trên màn ảnh và ngoài đời với những người đàn bà đẹp nhất thế giới, nhưng không một gương mặt thanh tú nào có nhiều đời sống sôi động đằng sau nó như Isabel. Anh nhìn sự thông minh, hài hước, quyết đoán và lòng trắc ẩn, quan trọng hơn hết thấy đối với con người. Thậm chí như vậy, tất cả những gì anh nghĩ được là bé cô lên ngay phút này và đem cô tới chiếc giường gần nhất. Không may, tiến sĩ Fifi không phải là dạng phụ nữ dễ cua, khi cô đã lên chương trình mọi thứ. Anh không ngạc nhiên nếu cô chia ra một dạng hợp đồng và bắt anh ký trước.

Mạch đập rung động trên cổ họng cô cổ vũ anh. Cô thực ra không tự tin như cô thể hiện. “Tôi cảm thấy không an tâm” anh nói.

“Sao lại cảm thấy không an tâm nhỉ? Anh đã đạt được điều anh muốn rồi”.

Anh biết mình đang đi trên dây, nhưng không muốn cô là người điều khiển. “Những điều tôi muốn dường như đều có vài miếng dán cảnh báo to tướng rồi”.

“Anh chỉ không quen với việc phụ nữ trao đổi cởi mở về nhu cầu của họ. Tôi hiểu điều có thể gây cảm giác đe dọa”.

Ai có thể nghĩ một bộ óc vĩ đại có thể gợi cảm đến vậy chứ?

“Dù sao, cái tôi của tôi đã xẹp dí rồi”.

“Lý thuyết mà nói đó là điều tốt”.

“Thực tế mà nói thì không đâu. Tôi muốn tin rằng tôi hấp dẫn không thể cưỡng được với cô cơ”.

“Anh quả thực không thể cưỡng lại được mà”.

“Cô có thể cố tỏ ra nhiệt tình hơn chút được không?”

“Đó là một vấn đề nhức nhối”.

“Sự hấp dẫn của tôi á?”

“Phải”.

Anh cười. Chuyện này còn hơn thế.

Người phục vụ mang món khai vị đến bao gồm xúc xích, ô liu và những miếng rau chiên vàng ươm. Ren chọn một miếng và vươn qua bàn đưa tới môi cô. “Ok, tóm lại không chỉ trích và không oral sex. Đó là điều cô nói, phải không? Không gì quá lập dị cả”.

Anh đã hy vọng mình có thể chọc tức cô, nhưng cô được làm từ chất liệu cứng rắn hơn. “Đó là điều tôi nói”.

Anh dứt miếng ăn vào miệng cô. “Tôi đoán không nên hỏi về roi hay mái chèo”.

Cô không buồn đáp trả câu hỏi ngu ngốc ấy. Thay vào đó, cô chấm nhẹ khăn ăn vào khoe miệng.

“Hay còng tay”, anh nói.

“Còng tay á?” Khăn ăn thông một nửa xuống lòng cô.

Đó là biểu hiện thích thú ư? Cô đỏ bừng mặt, nhưng anh không ngốc đến mức để cô biết anh để ý. “Quên nó đi. Tôi thật bất lịch sự, và tôi xin lỗi”.

“L..lời xin lỗi được chấp nhận”.

Anh nghe cô hơi lắp bắp và cố không cười. Thế đấy, Cô nàng Độc đoán có lẽ không chống đối một chút bó buộc. Dù anh có ý tưởng khá hay ai là người trong số họ cuối cùng sẽ bị còng, anh quyết định đó là khởi đầu tốt. Anh chỉ hy vọng cô không đánh mất chìa khoá.(hehe)

Ren dùng mọi lý do có thể tìm được để chạm vào cô suốt bữa ăn. Chân anh vuốt ve chân cô dưới gầm bàn. Anh mơn trớn gối cô. Anh nghịch ngón tay cô và bón cho cô những miếng ngon trong đĩa của mình. Trong một cử chỉ uỷ mị cũ rích nhất từ một bộ phim, anh cọ cọ ngón cái lên môi dưới của cô. Đàn ông có thể tính toán đến thế nào chứ? Và từng chút một những gì anh làm có kết quả.

Anh gạt cốc cappuccino đã cạn sang bên. Bữa ăn rất ngon, nhưng cô không nhớ nổi dù chỉ một món đã ăn. “Em xong chưa?” Anh hỏi.

Ồ, cô đã xong hết rồi.

Khi cô gạt đầu, anh dẫn cô từ phòng ăn tới cầu thang uốn cong, nhưng thay vì đi xuống, anh giục cô lên.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Anh nghĩ em có thể thích quan sát khu quảng trường từ trên cao”.

Cô đã ngắm cảnh đủ cho ngày hôm nay rồi. Và cô muốn trở lại ngôi nhà nông trại. Hoặc có lẽ anh muốn làm chuyện này trong xe. Cô chưa bao giờ làm trong xe cả, nhưng tối nay dường như là thời gian thích hợp cho trải nghiệm mới. “Em nghĩ sẽ bỏ qua việc ngắm cảnh. Có lẽ chúng ta nên tới xe”.

“Đừng nhanh thế. Anh biết em muốn nhìn cái này mà”. Tay đỡ dưới khuỷu tay cô, anh ngoặt xuống một hành lang và rút từ trong ví một chìa khoá phòng châu u nặng trĩu.

“Anh lấy nó lúc nào thế?”

“Em không thực lòng nghĩ là anh sẽ cho em cơ hội nghĩ lại chứ?”

Căn phòng nhỏ với những gờ mạ vàng, các tiểu thiên sứ quần quít đắp nổi trên trần và một chiếc giường đôi với khăn phủ giường trắng giản dị. “Chiếc phòng duy nhất còn trống, nhưng anh nghĩ nó cũng được phải không?”. Anh bỏ ba lô xuống.

“Rất dễ thương”. Cô tuột xăng đan ra, quyết định không để anh giành thế chủ động. Sau khi thả khăn choàng trên lưng ghế, cô đặt ví xuống, rút một chiếc bao cao su ra, và đi tới đặt lên chiếc bàn cạnh giường. Tự dưng điều đó làm anh phì cười.

“Không lạc quan lắm đúng không?” anh tháo kính quảng sang bên.

“Em còn nữa đấy”.

“Tất nhiên rồi”. Anh quay sang khoá cửa. “Và nhân thế, anh cũng vậy”.

Cô nhắc mình rằng tối nay tình yêu không có chỗ hoặc không thường xuyên. Đó chỉ là sex, kết quả dễ đoán của việc ở gần Lorenzo Gage. Và bây giờ anh là đồ chơi của riêng cô.Ồ, trông anh thật tuyệt.

Cô cố quyết định xem bắt đầu từ đâu. Cô nên cởi quần áo anh trước không? Cởi quần áo anh như một quà tặng sinh nhật? Hay cô muốn hôn anh?

Anh đặt chìa khoá lên giá và cau mày nhìn cô. "Em đang lên chương trình đấy à?" (hiểu nhau quá đi)

"Sao anh hỏi vậy?"

"Bởi em đang có vẽ mặt lên chương trình".

"Nó làm anh căng thẳng à?"

Cô lướt qua thăm, quàng tay lên vai anh, và kéo đầu anh xuống đủ để có thể với tới khuôn miệng tuyệt đẹp ấy. Rồi cô cẩn nhẹ vào môi dưới anh- "Này"- để anh biết đang phải ganh đua với một con hổ đấy.

Cô cười toe toét, ôm anh chặt hơn, và trao cho anh nụ hôn mở miệng ướt át để bù đắp vết thương nhỏ đó, bảo đảm lưỡi cô nắm vị trí điều khiển mọi lúc.

Anh dường như chẳng bận tâm.

Cô quấn một chân quanh chân anh. Anh ôm lấy hông cô và nhấc lên, thật hoàn hảo bởi nó làm cô cao hơn anh, và ôi, cô yêu vị trí vượt trội này. Cô đặt bản thân vào nụ hôn nhiều hơn và trượt một chân vào giữa hai chân anh.

Hiển nhiên anh thích cử động này, và anh bắt đầu diu cô lùi về phía giường, cố dành quyền chủ động. "Cởi ra đã", cô nói trong miệng anh.

"Cởi ra?"

"Uh, và chậm thôi".

Anh đặt cô lên cạnh giường và nhìn cô đắm đắm với dụng ý tình dục lồ lộ. Đôi môi như tạc hơi nhúc nhích khi anh nói. "Em chắc em là người phụ nữ có thể xử lý được chuyện đó chứ?"

"Vâng, khá chắc".

"Anh không muốn em cố quá đâu".

"Cho em màn trình diễn tuyệt nhất của anh đi".

Cô có thể nói anh đang thích thú, dù anh không để lộ nó quá nhiều bởi hàng mi đen sắc sảo đó khẽ rung rinh. Cô cũng biết không có bất cứ màn trình diễn cơ bắp nào hay điệu bộ màu mè kiểu chàng trai-của-ngày nào. Anh là thật.

(calendar boy- là dự án hợp tác giữa mangaka Mami Miki và các họa sĩ của Shinshokan Uni Shindou và Yuuji Morisato. Câu chuyện nhân hoá các ngày đặc biệt trong năm thành những chàng trai với tính cách đại diện cho ngày của mình. Như "Ngày Tết" là một thanh niên mang đậm chất Nhật Bản truyền thống, "Lễ thành Nhân" thích rượu và lễ tình nhân là một chàng đào hoa hết thuốc chữa)

Chậm rãi.. trêu người... anh cởi nút áo sơ mi. Từ từ cởi từng nút áo với các ngón tay xoay khẽ. Chiếc áo tách ra. Tiếng cô khản đặc."Tuyệt. Em yêu việc có ngôi sao điện ảnh của riêng mình".

Chiếc áo sơ mi tuột xuống sàn. Anh thả tay xuống khoá thắt lưng, thay vì mở ra, anh nhướn mày với cô."Truyền cảm hứng cho anh trước đã".

Cô lần xuống dưới váy, tuột quần lót rồi vứt sang bên.

"Tuyệt", anh nói. "Anh yêu việc có giáo viên tình dục của riêng mình".

Lúc anh tháo thắt lưng ra, cởi giày và tất, và kéo khoá xuống vài inch, miệng cô khô lại. Hiển nhiên đó là một màn trình diễn quá tuyệt.

Cô chờ anh kéo hết phần còn lại, nhưng anh lắc đầu "Thêm chút cảm hứng nữa đi".

Cô vòng ra sau lưng và kéo khoá xuống nhiều hơn anh. Váy cô trượt xuống một bên vai. Cô không tháo khuyên tai.

“Thật cảm động”. Anh vút quần và đứng trước cô trong chiếc quần lót lụa lơ lửng, 190 pound trần tục, vạm vỡ tất cả dành cho cô. “Trước khi em nhìn thấy nhiều hơn, anh sẽ đòi thêm một liều cảm hứng khác đây”

Anh đang cố dành lại quyền chủ động, nhưng đối với cả hai bọn họ điều đó có gì buồn cười cơ chứ. Cô ngoắc ngón tay thành cử chỉ “tới đây” mà cô chưa từng sử dụng trong đời, chưa từng nghĩ sẽ dùng, tuy nhiên cô không ngại ngần tí nào khi anh tới.

Cô ngã lưng vào gối và mở rộng cánh tay, sẵn sàng cho anh, cô cảm thấy như mình đang tan vào lớp ga. Anh vươn xuống và cởi váy cô. Không phải tất cả, chỉ tới đỉnh đùi, còn lâu mới đủ làm da cô bốc hơi. Tầm nệm trĩu xuống khi anh phủ lên cô. Anh đỡ trọng lượng trên cánh tay mình để ngực họ không chạm nhau và hạ đầu xuống.

Thật quá sức quyến rũ để đáp lại lời mời mọc của nụ hôn anh. Nhưng ý tưởng sử dụng sức mạnh bản thân với con quái vật tóc đen này quá phấn khích không thể từ bỏ, nên cô chuôi ra từ bên dưới và đẩy anh. Anh buộc phải nằm ngửa ra. “Chuyện này càng lúc càng hay hơn”, anh nói.

“Chúng ta nhằm mục đích hài lòng mà”.

Khi cô ngồi trên anh, anh không thể giữ ánh quỷ quái trong mắt nữa. “Vui chứ?”

Cô cười toét. “Nhiều đây”.

Một người đàn ông nhạy cảm hơn, dễ thương hơn sẽ để cô làm điều này theo kiểu của cô, nhưng anh chẳng phải một gã dễ thương và anh cần vai cô mạnh tới mức cô cảm nhận nó rồi liếm vào chỗ đó. “Em không nên đùa với lửa, trừ phi sẵn sàng cảm nhận đám cháy”.

“Anh đùa em”. Cô trượt chân qua hông anh. “Và khi em sợ, em hơi quá khích đấy”.

Chống gối lên, cô ngồi lên chiếc quần lót lụa lơ lửng.

Anh nín thở.

Cô lắc lư. “Em có cần chậm xuống chút không? Em không muốn làm anh sợ”.

“Uh... không. Ở đúng nơi hiện giờ”. Anh thọc tay xuống dưới váy cô và vòng quanh mông cô.

Cô chưa bao giờ tưởng tượng sẽ tuyệt diệu đến thế nào khi cả tinh thần và thể xác quá khuấy động cùng lúc. Nhưng cô cũng muốn cười phá lên, và sự mâu thuẫn đó khiến cô chóng mặt.

“Em định ngồi đó cả đêm à”, anh nói, “hay em sẽ ...chuyển động?”

“Em đang nghĩ”.

“Gì thế?”

“Xem xem em đã sẵn sàng để anh kích động em chưa”

“Em cần kích động hơn à?”

“Ồ , phải...”

“Điều này anh làm được”. Anh đẩy cô khỏi anh và lật ngửa ra. “Không bao giờ hy vọng phụ nữ làm việc của đàn ông được”.

Váy cô tốc lên tận eo. Anh tách đùi cô ra. “Xin lỗi, em yêu, nhưng anh phải làm điều này”. Trước khi cô có thể phản đối, anh cúi xuống và đặt miệng vào.

Pháo hoa nổ tung trong đầu cô. Cô phát ra một tiếng gào trầm khàn.

“Giữ lấy”, anh thâm thi vào những thớ thịt ướt đẫm. “Nó sẽ qua trước khi em biết”.

Cô cố khép chân lại, nhưng đầu anh vẫn ở đó, và gối cô không thể khép lại, bởi tất cả quá tuyệt diệu.

Lưỡi anh luồn vào, môi anh mơn trớn và những mảnh xúc cảm dữ dội khiến cô thấy mình đang lơ lửng trôi khỏi giường. Anh có thể trêu cô, nhưng anh không- và cô bay vút lên.

Khi cô trở lại, chiếc quần đùi xanh sẫm đã cởi ra. Anh lặn cô lên trên rồi đẩy vào trong, không phải tất cả. Về mặt anh trở nên thật dịu dàng, và anh giơ tay vén tóc khỏi mặt cô. “Điều đó là cần thiết”.

Trước sự kinh ngạc, giọng cô vẫn rõ dù nghe khà khà. “Em đã nói không muốn anh làm thế mà”.

“Trừng phạt anh đi”.

Ồi cô muốn cười phá lên, nhưng anh đã trải cô ra và cô chờ đợi, nóng bỏng và sẵn sàng cho nhiều hơn nữa.

“Anh chỉ đeo một chiếc thôi” anh hất đầu về phía cái vỏ bao cao su trên giường. “Em sẽ phải hy vọng đó là cái tốt nhất”.

“Tiến lên và làm em vui đi, chàng trai. Anh không cười được lâu đâu”.

Cô đặt chéo tay và lột hần váy ra, nhận biết rõ cảm giác anh vẫn ở trong mình, hầu hết, nhưng không phải tất cả.

Anh kéo tay cô tới miệng mình và hôn chúng. Giờ cô chỉ mặc một chiếc áo lót ren đen và đeo chiếc vòng vàng với chữ hít thở khắc bên trong. Chậm rãi, cô chuyển động, say sưa trong quyền lực của mình, cảm nhận từng ly người phụ nữ có thể thỏa mãn một người đàn ông như thế.

Tay anh không dừng lại lâu. Chúng mở khoá áo ngực và vút ra để anh có thể bao trọn lấy bầu ngực. Rồi anh ôm lấy hông cô và vuốt ve cô nơi cơ thể họ kết nối. Cuối cùng anh kéo cô xuống để miệng họ gặp nhau. Hông anh nhấp nhô bên dưới cô, và cô muốn nó cũng tuyệt diệu đối với anh giống như với mình, dù miệng họ gắn chặt, cô buộc mình lùi lại, chuyển động chậm dần, chậm hơn, lơ lửng nhu cầu khẩn thiết của cơ thể.

Da anh lấp lánh mồ hôi. Những cơ bắp run rẩy. Cô chuyển động chậm hơn... chậm hơn đến lúc... Cô đang chết và anh cũng vậy, và anh có thể vào trong cô để kết thúc tất cả, nhưng anh không làm thế và cô biết nỗ lực đó bắt anh phải trả giá. Bắt cô phải trả giá... Nhưng cô tiếp tục cử động còn chậm hơn nữa.

Chậm hơn nữa. Chỉ hơi nhúc nhích.

Chỉ là va chạm nhẹ nhất... Rút ngắn nhất...

Đến khi ngay cả điều đó....

... cũng là quá nhiều

16. Chương 15

Chương 15

Tiếng chuông của thành phố San Gimignano dịu dàng ngân lên trong màn mưa buổi sớm. Phòng khách sạn lạnh dần trong đêm, và Isabel vùi sâu hơn vào lớp chăn ấm áp và an toàn, nấu mình trong những tháp canh cổ kính và bóng ma của những tín đồ sùng đạo.

Đêm qua đối với cô là một cuộc hành hương. Cô cười vào gối và trở mình nằm ngửa. Cô lúc trong tầm kiểm soát, lúc lại vượt ra, lúc tỉnh táo, lúc mất trí, và từng chút một đều thật tuyệt diệu. Ren là một người tình không mỗi một- chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Điều ngạc nhiên là cô vẫn bắt kịp anh.

Lúc này cô một mình trong phòng. Vừa ngủ, cô vừa thò chân xuống giường và đi vào phòng tắm. Cô thấy chiếc ba lô mở khoá nằm trên sàn bên dưới cái khăn tua đen của mình. Bên trong, cô thấy bàn chải và ống kem đánh răng mở nắp. Anh đã lên kế hoạch trước, điều cô luôn đánh giá cao.

Sau khi tắm nhanh, cô cuốn người trong chiếc khăn tắm lớn của khách sạn và nhìn vào ba lô xem anh có nghĩ tới việc mang lược đi không. Không có lược, chỉ có một chiếc quần lót khe ren đỏ.

Anh thò đầu qua cửa. “Bằng chứng nhỏ về lối sống của anh. Ngay khi em mặc chúng, anh sẽ ăn sáng với em”.

“Giờ còn chưa tới chín giờ. Anh dậy sớm thế?”

“Sắp muộn rồi. Còn nhiều việc phải làm”. Anh cười với cô ngụ ý chính xác những việc ấy là gì.

“Để em yên khi mặc nhé”

“Chính xác thì sao em muốn vậy?”

Ren chưa bao giờ nhìn thấy gì dễ thương như Tiến sĩ Fifi rối tung và ẩm ướt sau khi tắm, những lọn tóc xoăn xoả tung, gò má hồng rực, mũi bóng lên với những nốt tàn nhang. Nhưng không có gì gây thơ ở thân thể với những đường cong của cô hay cái quần lót đỏ rực lủng lẳng trên những ngón tay thành thạo.

Đêm qua thật điên cuồng. Cô không ra lệnh cho anh như một bà chủ hay nằm chờ ra thụ động trong vòng tay anh. Chuyện đó vui hơn nhiều những gì anh từng có với phụ nữ khác và anh không thể chờ niềm vui đó lại bắt đầu. “Đến đây”.

“Ôi, không, anh không được thế. Em đang đói mềm. Anh mang gì đến cho em vậy?”

“Chẳng có gì hết. Bỏ khăn xuống đi”.

“Cô xoắn món đồ lót quanh ngón tay. ”Em ngửi thấy mùi cà phê”.

“Em tưởng tượng thì có”.

“Em không nghĩ vậy. Rót cho em đi. Em sẽ ra ngoài sau một phút nữa”.

Anh đóng cửa lại, cười lần nữa và tìm cái túi trắng đựng cà phê và bánh qui vừa mua. Người đàn ông sau quầy đã nhận ra anh, ông bắt Ren ký vào tấm ảnh cho họ hàng, nhưng anh đang quá phấn chấn nên không khó chịu gì.

Cánh cửa phòng tắm mở tung, và anh suýt làm đổ cà phê. Cô đứng gọn trong khung cửa, chỉ quàng mỗi cái khăn tua đen và chiếc quần lót khe ren đỏ anh vừa mua hôm qua trong cơn bốc đồng.

“Có phải điều anh nghĩ không?”

“Tuyệt hơn nhiều”

Cô cười, chùng vai và để chiếc khăn rơi xuống.

Lúc họ sờ đến cà phê đã lạnh như đá.

“Em yêu San Gimignano”, cô nói khi họ lái xe về nhà trong cơn mưa. “Em có thể ở đó mãi được.”

Anh giấu nụ cười và bật cần gạt nước lên mức cao nhất. “Em sắp trả tiền cho anh nữa đấy à?”

“Anh chàng điển trai, nếu ai đó phải trả tiền vì đặc quyền tình dục, đó phải là anh, bởi em khá tuyệt đấy. Nhận đi”.

Trông cô hài lòng với bản thân tới mức anh không nghĩ về việc cãi nhau với cô nữa. “Em đúng là đẳng cấp thế giới”.

“Em cũng nghĩ thế”.

Anh phì cười và muốn hôn cô, nhưng cô lên lớp ngay khi anh rời tay khỏi bánh lái.

Cô để một chiếc xăng đan tuột khỏi ngón chân khi bắt chéo chân. “Nếu phải đánh số em, sẽ là bao nhiêu?”

“Số á?”

“Xếp hạng”.

“Em muốn anh xếp hạng em à?”. Vừa lúc anh nghĩ cô không còn khả năng làm anh kinh ngạc nữa, cô táng anh một cú vào đầu bằng cái bảng sắp xếp riêng cô.

“Vâng”.

“Em không nghĩ thế hơi mất giá trị à?”

“Không nếu em là người hỏi”.

Anh không ngạc nhiên, và anh nhận ra một hang rạn khi thấy. “Sao em lại muốn xếp hạng nhỉ?”

“Không phải em cạnh tranh đâu- đừng có thoả mãn thói hư danh của anh. Em chỉ muốn ý kiến về mức độ năng lực hiện nay của mình từ quan điểm của một người sành sỏi đã được công nhận. Em đã tiến xa thế nào. Và - trong mối quan tâm về việc tự cải tạo bản thân- em phải tiến xa tới đâu”.

“Phần ”tiến ” đó...”

“Trả lời câu hỏi đi”.

“Ok”. Anh thư thái ngã vào ghế. “Anh phải trung thực. Em không phải là số một. Em ổn chứ?”

“Tiếp đi”.

Anh lấy cái kẹp tóc. “Số một là fan hâm mộ người Pháp cực kỳ hoàn hảo.”

“À, phụ nữ Pháp mà”.

“Số hai dành những năm đầu đời trong một hậu cung ở Trung Đông, và em khó hy vọng cạnh tranh được với điều đó, đúng không?”

“Chắc là không rồi. Dù em nghĩ...”.

“Và số ba, khó đây. Diễn viên uốn dẻo của Cirque du Soleil hay một cặp sinh đôi tóc đỏ với sự tôn sùng khá thú vị. Số bốn...”

“Rút gọn đi”.

“58”.

“Tiếp đi. Anh chắc vui lắm nhỉ”.

“Ồ, anh vui mà”.

Cô trao anh nụ cười dễ thương và rúc sâu hơn vào ghế. “Dù sao em cũng không nghiêm túc. Em quá tự tin để quan tâm đến việc anh xếp hạng em thế nào. Em chỉ muốn làm anh lúng túng thôi”.

“Anh dường như không phải người duy nhất cảm thấy lúng túng. Có lẽ em đang cảm thấy bấp bênh hơn em tỏ ra”.

“Tại bộ đồ lót”. Cô túm lấy nó xuyên qua lần váy. “Đúng là trang phục của những cô nàng liêu lĩnh”.

“Anh thích nó”.

“Em thấy rồi. Anh biết là cần chuyển về biệt thự lúc này chứ?”

Chỉ như thế, cô đã đập anh lần nữa với cái băng sập. “Em nói gì thế?”

“Em sẵn lòng có quan hệ với anh, nhưng không chuẩn bị cho việc chúng ta chung sống”.

“Hôm qua chúng ta vẫn chung sống mà”.

“Đó là trước đêm qua”.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

“Anh sẽ không bắt thành linh trở về biệt thự lúc năm giờ sáng”. Anh đạp chân ga mạnh hơn cần thiết. “Và nếu em nghĩ chúng ta không ngủ với nhau nữa, thì em chắc phải có trí nhớ ngắn tí”.

“Em không nói anh không được thỉnh thoảng ở lại cả đêm. Em chỉ nói anh không thể cứ ở trong căn nhà nông trại được”.

“Sự khác biệt hay đây”.

“Sự khác biệt quan trọng”. Isabel hiểu sự khác biệt, và cô ngờ anh cũng hiểu. Cô sờ chiếc vòng tay. Cô không thể tập trung trừ phi có nhiều thời gian một mình để lấy lại bình tĩnh. “Chuyện tình của chúng ta chỉ là quan hệ tình dục”. Anh rời mắt khỏi đường một lúc lâu đủ để chiếu vào cô cái trông mắt chết người, nhưng cô lơ đi. “Sống cùng nhau làm phức tạp chuyện đó”.

“Anh chẳng thấy gì phức tạp về chuyện đó cả”.

“Khi hai người chung sống, họ đưa ra một cam kết về cảm xúc”.

“Chờ một ph..”

“Ồ, đừng hoảng hốt thế. Anh chỉ đang chứng minh quan điểm của em. Chúng ta có quan hệ thể xác ngắn ngủi, không có yếu tố cảm xúc nào. Những gì anh nhận từ em là cơ thể em. Đó hẳn là tin tốt”.

Về mặt anh trở nên tầm tối, điều cô không hiểu, bởi cô đang phác ra một quan hệ hoàn hảo từ quan điểm của anh. Anh chắc đang chùn bước bởi chính cô là người đưa ra quan điểm này. Cách cư xử bị giới tính điều khiển quá dễ đoán. Nhưng cô không coi bất cứ điều gì là đương nhiên khi dính dáng tới người đàn ông này và cô xông lên. “Chỉ để chắc chắn chúng ta rõ ràng về chuyện này... chùng nào còn có quan hệ tình dục, cả hai phải chung thủy”.

“Em có thôi nói chuyện ”có quan hệ tình dục” được không? Em làm nó nghe như một cơn sốt vậy. Và anh không cần thuyết giảng về sự trung thực”.

“Em không thuyết giảng”.

Điều đó làm anh phì cười.

“Được rồi”, cô chịu thua. “Có thể em đang thuyết giảng. Tiếp nào. Giờ đến lượt anh”.

”Anh có lượt à?”

“Tất nhiên. Em chắc anh có vài điều kiện”.

“Khỉ thật”.

Cô ngấm anh cố nghĩ ra vài thứ và cưỡng lại thôi thúc đoán thử.

“OK”, anh nói. “Anh sẽ chuyển đồ ra ngay khi chúng ta trở về. Nhưng nếu chúng ta ”quan hệ tình dục“, anh sẽ không trở về nhà ngay sau đó đâu”.

“Được thôi”.

“Và nếu chúng ta không ”quan hệ tình dục“, và anh buộc phải dành cả đêm ở biệt thự với lũ quỷ sứ mà em gán cho anh, thì đừng mong hòng anh có tâm tính dễ chịu vào ngày hôm sau. Nếu em muốn gây chiến, anh sẽ tiếp đây”.

“Được rồi”. Cô thả chân xuống. Nhưng anh không được nói “Im đi” .

“Im đi”.

“Một điều khác nữa ...”

“Không gì khác nữa”.

“Đêm qua anh vượt qua ranh giới. Và chỉ bởi vì em sai lầm về việc dựng lên ranh giới đặc biệt đó, điều đó không có nghĩa em muốn anh cứ làm thế”.

Mắt anh trở nên ranh mãnh. “Nói xem anh vượt qua ranh giới nào”.

“Anh biết thừa”.

“Cứ nói thẳng toẹt ra xem nào. Có phải đó là nơi em đã khoá chân quanh...”.

“Có thể vậy”.

“Em yêu, khi em sai là em sai”. Anh cười ranh mãnh. “Sai toẹt. Và điều đó khiến anh tự hỏi...”

“Em không biết. Em cũng đang nghĩ về chuyện đó”.

“Sao em biết anh sắp hỏi?”

“Em cực kỳ miễn cảm. Anh là đàn ông và anh thích có đi có lại”.

“Đó không phải là sự phá vỡ thoả thuận. Anh cực kỳ vui với cách mọi chuyện diễn ra”.

“Thật vui khi biết thế”.

“Và anh không muốn em cảm thấy áp lực”.

“Cảm ơn, em không”.

“Lý do duy nhất anh khơi chuyện này ra là làm em yên tâm. Anh chỉ muốn em biết rằng nếu em quyết định ... phiêu lưu, anh hứa sẽ là một quý ông hoàn hảo”.

“Anh có thể là gì khác chứ?”

“Em quá hiểu anh rồi”.

Cơn mưa giữ tất cả bọn họ trong biệt thự suốt buổi sáng đến tận đầu giờ chiều. Harry đi vợ vẫn từ phòng nọ sang phòng kia, điện thoại di động ấn vào tai, chỉ tránh những phòng Tracy có khả năng ở trong đó. Tracy chơi búp bê Barbí đến khi cô muốn xé toạc cái đầu của con mụ biếng ăn bé nhỏ đó ra. Cô muốn Jeremy giải trí với những quân bài mà nó không muốn chơi. Lũ trẻ đánh nhau, Connor cứ giật giật tai, và mắt cá chân cô bắt đầu sưng lên, có nghĩa là cô cần không được dùng muối, và cuộc đời là gì nếu thiếu muối chứ? Chỉ nghĩ về điều đó khiến cô muốn chén sạch cả túi khoai tây rán.

Cuối cùng cô đặt Connor xuống ngủ một giấc ngắn. Mưa tạnh, và những đứa trẻ khác chạy đi chơi. Cô sẵn lòng khóc trong biệt thự, ngoại trừ nhìn Harry lại gọi cuộc khác bằng điện thoại di động làm cô tràn ngập thất vọng. Cô nghĩ về điều Isabel nói- câu hỏi cô định hỏi- ba điều cô có thể làm khiến anh vui? Điều gì anh có thể làm khiến cô vui? Vào lúc này cô ghét Isabel Favor nhiều gần bằng cô ghét Harry.

Anh sai lầm khi đi qua cô đúng lúc cô phũ phập lên cái laptop của anh mà Connor đã kéo đi khắp nơi. Cô nhắc nó lên và ném vào anh. Anh không gào lên, nhưng chỉ bởi Harry chưa bao giờ gào thét cả. Trong gia đình cô luôn là người gào thét. Anh chỉ kết thúc cuộc gọi và nhìn cô một cách không hài lòng, cũng như cái nhìn anh dành cho bọn trẻ khi chúng cư xử tồi. “Anh tin là em có lý do làm điều đó”.

“Tôi chỉ tiếc đó không phải là cái ghế thôi. Trời mưa như trút nước suốt cả sáng, và anh thì chẳng giúp chăm bọn trẻ lấy một lần”

“Anh có cuộc gọi hội nghị khẩn. Anh nói với em rồi. Anh đã huỷ mọi cuộc họp và xếp lại lịch hai cuộc trưng bày khác, nhưng phải quan tâm tới chúng”.

Cô biết anh ở vị trí trọng yếu trong dự án này và anh đã ở lại đây lâu hơn cô tưởng. Anh cũng dành nhiều thời gian với bọn trẻ hơn cô từ khi anh đến, nhưng cô tổn thương quá nhiều để quan tâm đến việc tỏ ra công bằng. Cô chỉ quan tâm đến việc đúng thôi. “Tôi ước được thoả mái quyết định có thể cầm điện thoại bất cứ lúc nào tôi muốn”. Cô đã biến thành mụ đàn bà đánh đá từ khi nào thế?

Khi chồng cô không còn yêu cô nữa.

“Bình tĩnh lại được không em. Chỉ một lần trong đời em có thể giả vờ biết điều chút được không?”

Xa cách cô... luôn xa cách cô. Giả vờ cảm giác của cô không đo đếm được chỉ để anh không phải đối phó với chúng. “Vấn đề là gì vậy, Harry? Tại sao phải giả vờ gì đó chứ? Tôi có bầu, anh không thể chịu được việc ở gần tôi, anh thậm chí còn không thích tôi nữa. Chúa ơi, tôi phát ốm vì anh”.

“Thôi vờ thống thiết như vậy đi. Anh sẽ làm quen với việc có đứa nữa. Em cứ quan trọng hoá mọi việc chỉ bởi em chán và muốn giải trí ỉn”.

Tất cả những gì anh ta làm là coi thường cô. Cô không thể chịu đựng sự thờ ơ lãnh đạm của anh ta thêm nữa, hơn thế là biết tình yêu của họ có ý nghĩa ít ỏi đến thế nào đối với anh ta.

“Phản ứng quá khích này là bởi tình trạng mang bầu của em” anh ta nói.

“Các hoóc môn khiến em hoàn toàn vô lý”.

“Một năm trước tôi không mang bầu. Có phải tôi vô lý khi chúng ta chuyển tới Newport và anh dành toàn bộ thời gian gọi điện thoại?”

“Đó là việc khẩn cấp”.

“Lúc nào mà chẳng có việc khẩn cấp!”

“Em muốn anh làm gì đây? Nói với anh, Tracy. Anh có thể làm gì khiến em hạnh phúc?”

“Chỉ cần có mặt!”

Về mặt anh lạnh lùng và thản nhiên. “Cố kiểm soát bản thân đi được không?”

“Để tôi cũng biến thành rô bốt như anh ấy à? Không, cảm ơn”.

Anh lắc đầu. “Thật lãng phí thời gian. Anh ở lại đây cũng chỉ phí thời gian thôi”.

“Thế thì đi đi! Dù sao đó cũng là điều anh muốn mà. Đi thật xa để anh không phải đối phó với bà vợ béo phì thần kinh của anh nữa”.

“Có lẽ anh sẽ làm vậy”.

“Cút đi!”

“Em có nó rồi đấy! Ngay khi anh nói lời tạm biệt lũ trẻ, anh sẽ ra khỏi đây”. Anh đá vào cạnh hộp laptop và hiên ngang bước đi.

Tracy ngồi phịch xuống ghế và bắt đầu khóc. Cuối cùng cô đã làm điều đó. Cuối cùng cô đã khiến anh không còn tử tế nữa.

“Nói với anh, Tracy. Anh có thể làm gì khiến em hạnh phúc?”

Trong một lúc cô tự hỏi phải chăng Isabel đã hiểu đúng anh. Nhưng không, câu hỏi của anh chỉ là sợi dây buộc đầu roi. Tuy thế cô vẫn ước mình đã nói với anh sự thật.

Yêu em, Harry. Chỉ cần yêu em như anh đã từng yêu.

Harry tìm thấy con trai cả và cô gái út đứng trước biệt thự. Khi anh kéo Brittany xuống từ một bức tượng Jeremy dấm để cô bé trèo lên, anh nhận ra mình đã toát mồ hôi dưới áo. Anh không thể để bọn trẻ thấy nỗi tuyệt vọng của mình và anh cố nặn ra một nụ cười.

“Steffie đâu nhỉ?”

“Con không biết”, Jeremy nói.

“Ngồi xuống nào các chàng trai. Bố có vài điều muốn nói với các con”.

“Bố lại đi à?” Cặp mắt lơ sáng rực của Jeremy, giống hệt màu mắt của mẹ, nhìn anh buột tội. “Bố trở lại Zurich, và bố mẹ sắp sửa ly dị”.

“Bố mẹ không ly dị”. Nhưng đó là bước đi hợp lý tiếp theo và ngực Harry đau đến mức không thở được. “Bố cần trở lại công việc, thế thôi”.

Jeremy nhìn anh cứ như Harry đã bay ra ngoài mặt trời.

“Không có chuyện gì lớn đâu. Thực đấy”. Harry ôm cả hai đứa và kéo chúng ngồi xuống chiếc ghế dài, nơi anh nói mọi điều đúng đắn, ngoại trừ anh không thể bảo khi nào anh sẽ gặp lại chúng ở đây hay Zurich. Anh không thể dự tính, không nghĩ ngợi gì được. Anh không ngủ ngon hàng tháng trời. Hai đêm qua, với lũ trẻ cuộn trong lòng, anh có thể ngủ một chút, nhưng đó không phải giấc ngủ sâu yên bình anh vẫn chìm vào khi Tracy vòng tay qua ngực anh và những giấc mơ anh của ôm giữ mùi hương ngọt ngào kêu gọi của mái tóc đen hoang dại của cô.

“Bố sẽ gặp lại các con trước khi các con kịp biết đấy”

“Khi nào vậy?” Jeremy luôn giống Tracy hơn Harry. Con trai cả của anh có vẻ ngoài cứng rắn nhưng bên trong giàu cảm xúc và cực kỳ nhạy cảm. Điều này sẽ ảnh hưởng thế nào tới nó đây?

“Bố sẽ gọi các con mỗi ngày”, Harry nói, đưa ra câu trả lời tốt nhất có thể.

Brittany đút ngón cái vào miệng và hất giày ra. “Con không muốn bố đi”.

Tạ ơn Chúa Connor vẫn ngủ. Harry không thể chịu nổi cảm giác vòng tay nhỏ bé tin cậy bao quanh cổ mình, những nụ hôn ướt nhệt vương đầy cảm anh. Tất cả tình yêu vô điều kiện của bọn trẻ anh đã không muốn. Làm sao anh có thể trông chờ Tracy tha thứ cho anh vì điều đó khi anh không thể tha thứ ỉnh? Và việc có bầu lần này lại khuấy mọi chuyện lên.

Anh biết anh đã yêu đứa bé này khi nó chào đời. Khốn khiếp, Tracy hiểu anh đủ rõ để biết điều đó. Nhưng anh ghét sự thật chỉ có thêm con mới khiến cô đầy đủ. Không bao giờ chỉ có anh cả.

Anh cần tìm Steffie, nhưng anh sợ nói tin này với con. Con bé là một kẻ lo lắng bẩm sinh giống anh. Trong lúc những đứa trẻ khác la hét thu hút sự chú ý của anh, con bé thụt lùi, cau những nếp nhăn nhỏ xíu trên trán, cứ như nó không chắc liệu mình có xứng đáng với chỗ còn lại hay không. Đôi lúc nó làm tim anh vỡ ra. Anh ước mình biết làm thế nào để con bé cứng rắn hơn.

Jeremy bắt đầu đá vào cái ghế. Brittany tóc vấy lên. Anh không biết mình nên làm gì với cả hai đứa lúc này. “Tìm Steffie đi các con. Bố sẽ trở lại sau vài phút nữa”.

Anh cười trấn an chúng rồi tới ngôi nhà nông trại với ông chồng cũ của Tracy. Anh nên làm điều này hai ngày trước nhưng thằng cha khốn khiếp cứ đánh bài lảng.

Ren đứng trên ngưỡng cửa ngôi nhà nông trại nhìn Harry Briggs đi về phía mình. Mưa làm tiết trời mát dịu, và Ren đã định tập chạy, nhưng chắc phải chờ rồi.

Anh luôn có sự ngưỡng mộ âm thầm với những gã như Briggs, thần đồng toán học với năng lượng trí óc phong phú và cảm xúc kìm chế. Những kẻ không phải bỏ cả ngày để đào xới nơi tắm tối ối uế bên trong con người họ để moi ra những ký ức và cảm xúc giúp họ thuyết phục khán giả rằng họ có khả năng giết người. Hay lạm dụng trẻ em cũng vậy.

Ren gạt suy nghĩ này sang một bên. Anh phải tìm cách khác nhìn nhận chuyện này. Tối nay anh sẽ ngồi cùng cuốn sổ ghi chép và bắt đầu làm việc.

Anh gặp Harry cạnh chiếc Panda của Isabel. Harry mặc chiếc sơ mi kẻ nhỏ, buông thõng với những đường ly thẳng tắp, và đôi giày sáng bóng, nhưng có một vết bẩn trên cái kính nhìn như một dấu tay bé xíu. Ren thả lỏng người một cách chuyên nghiệp tựa vào chiếc xe Panda cốt treu tức anh ta. Bởi Briggs làm khổ Tracy, gã không xứng điều gì tốt đẹp hơn hết, thằng khốn lừa đảo.

“Tôi phải trở lại Zurich”, Briggs lạnh lùng nói. “Nhưng trước khi đi, tôi báo cho anh biết anh phải cẩn thận. Tracy giờ đang tổn thương và tôi không muốn anh làm gì khiến cô ấy buồn”.

“Lẽ ra chính tôi mới phải nói điều đó với anh chứ?”

Sợ gân ở cổ Briggs căng lên. “Tôi có ý đó, Gage. Nếu anh cố thao túng cô ấy theo bất cứ cách nào, anh sẽ phải hối tiếc đấy”.

“Anh làm tôi chán ngấy, Briggs. Nếu anh quan tâm nhiều như thế, anh sẽ không làm phiền cô ấy, đúng chứ?”

Không có dù chỉ một tia tội lỗi trên mặt anh ta, dường như là điều kỳ cục đối với một gã hay lo lắng như Briggs. Ren nhớ Isabel luôn dè dặt về chuyện của Tracy và quyết định can thiệp một chút. “Vui đấy chứ, cô ấy chạy tới tôi liền khi bị tổn thương? Và anh biết điều gì vui nữa không? Tôi có thể là một gã chồng đê tiện, nhưng tôi tránh xa những phụ nữ khác khi đã kết hôn”. Dẫu sao cũng tránh xa khá nhiều.

Harry định đáp trả, nhưng bất cứ điều gì anh định nói đều biến mất khi Jeremy hét vọng từ đỉnh đồi. “Bố ơi, chúng con tìm khắp nơi, và không ai tìm được Steffie cả”.

Đầu Harry ngẩng phắt lên. “Có ai kiểm tra bể bơi chưa?”

“Mẹ đang ở đó. Mẹ nói phải đến đó lập tức!”

Briggs cầm đầu chạy.

Ren theo sát.

17. Chương 16

Chương 16

Steffie không ở bể bơi hay trốn trong vườn. Họ chia nhau tìm mọi phòng trong nhà, kể cả tầng áp mái và hầm rượu, nhưng cô bé không ở đó. Sắc diện Harry tái xám lại khi Ren gọi điện tới cảnh sát địa phương.

“Tôi sẽ lấy xe và tìm dọc theo đường”, Harry nói sau khi Ren gác máy. “Jeremy, bố cần một đôi mắt nữa. Con đi với bố”.

“Tôi sẽ tìm ở vườn ô liu và vườn nho”, Ren nói. “Isabel, có thể Steffie trốn trong ngôi nhà nông trại? Sao em không tìm ở đó nhỉ? Tracy phải ở đây phòng khi con bé trở lại”.

Tracy tìm tay Harry. “Tìm con bé, xin anh”.

Trong giây lát họ nhìn nhau đăm đăm. “Bọn anh sẽ tìm được con”, anh nói.

Isabel nhắm mắt, nên Ren biết cô đang cầu nguyện, và lần này anh bằng lòng. Steffie quá nhút nhát để đi lang thang. Nhưng nếu cô bé không đi vợ vẫn và không có tai nạn nào thì chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất. Anh gạt đi suy nghĩ xấu xa rằng đáng lẽ đầu óc anh phải tập trung vào làm việc. Kịch bản Night Kill làm anh phiền lòng.

“Con bé sẽ ổn thôi”, Isabel thủ thỉ với Tracy. “Tôi biết mà”. Với nụ cười an ủi, cô đi tới ngôi nhà nông trại.

Ren băng qua khu vườn ẩm ướt về phía vườn nho, những bắp cơ ở cổ căng lên theo từng bước chân. Cái kịch bản khốn khiếp... Anh tự nhủ đây không phải thành phố, nơi những kẻ săn mồi lẫn lút ở các lối mòn trong thung lũng và trốn trong những biệt thự bỏ hoang. Họ đang ở nông thôn.

Nhưng Kaspar Street đã tìm một nạn nhân của hắn ở vùng nông thôn, một cô bé bảy tuổi, đập xe trên con đường đầy bụi.

Đó là phim ảnh, trời ạ.

Anh buộc mình tập trung vào sự thật chứ không phải tưởng tượng và đầu óc liệt vườn nho vào dạng này. Lúc này mới ba giờ, nhưng trời nhiều mây tới mức khó nhìn rõ được. Bùn từ trận mưa trước đó quện chặt đôi giày chạy khi anh đi dọc hàng cây. Tracy nói Steffie mặc chiếc quần soóc đỏ. Anh dõi mắt tìm sắc đỏ nhá lên. Bất cứ nơi nào cô bé tới, anh hy vọng không có con nhện nào.

Street đã từng dùng nhện.

Gáy anh sờn gai ốc. Anh không được phép nghĩ về Street lúc này. Nào, Steffie. Cháu ở đâu vậy?

Tracy đưa Bernardo bức ảnh cô giữ trong ví khi ông đến sau cuộc gọi của Ren. Cô đề nghị Anna ở bên phiên dịch để không có bất cứ hiểu lầm nào. Thỉnh thoảng cô dừng lại để an ủi Brittany và vỗ về Connor, nhưng không điều gì giúp cô tránh được nỗi kinh hoàng. Đứa con gái bé bỏng quý báu của cô...

Isabel kiểm tra ngôi nhà nông trại, nhưng không đứa trẻ nào trốn ở đó. Cô tìm trong vườn, nhòm dưới giàn đậu tía. Cuối cùng cô chộp đèn pin và đi về phía khu rừng có hình chiếc bánh chạy gần sát đường, giữa biệt thự và ngôi nhà nông trại. Mỗi bước cô đi là một lời cầu nguyện.

Harry nhích từng chút một trên đường, Jeremy dõi theo lề phải trong lúc anh nhìn lề trái. Những đám mây đã che kín bầu trời, và tầm nhìn ngày càng hạn hẹp theo từng phút.

“Bố có nghĩ nó chết rồi không?”

“Không!” Anh nuốt cục nghẹn kinh hoàng trong cổ. “Không, Jeremy. Em chỉ đi chơi và bị lạc thôi”.

“Steffie không thích đi chơi. Nó sợ nhện lắm”.

Điều mà Harry cố quên.

Vài hạt mưa rơi lộp độp trên cần gạt nước. “Em sẽ ổn thôi”, Harry nói. “Em bị lạc, thế thôi”.

Con mưa nặng hạt trút xuống, Ren không nhìn thấy cửa nhà kho nếu một ánh chớp không loé lên khi anh mãi miết băng qua nó. Hai hôm trước nó đã khoá kín. Giờ cửa không khoá.

Anh gạt nước trên mắt. Không có vẻ một đứa bé sợ nhện lại vào trong này, ít nhất cũng không tự nguyện. Anh nhớ cánh cửa đã sệt trên nền đất thế nào. Cô bé không đủ khoẻ để mở cửa. Nhưng ai đó có thể mở và mang cô bé vào trong...

Kaspar Street làm anh kinh hãi. Anh hướng tới cửa. Khi đẩy cửa, anh thấy nó không sệt xuống nhiều như trước. Con mưa chắc đã rửa trôi ít đất. Anh đẩy cánh cửa xoay trên bản lề vào trong.

Bên trong, khô ráo và tối đen như mực, ngay cả khi cửa mở. Khi đi quanh đồng hộp, anh ước có chiếc đèn pin.

“Steffie?”

Không có âm thanh nào ngoài tiếng mưa rơi. Anh động chân vào chiếc thùng gỗ. Chiếc thùng chuyển trên nền đất, tạo nên tiếng động làm anh suýt bỏ lỡ nó.

Tiếng sụt sịt.

Hay có lẽ anh chỉ tưởng tượng ra thôi. “Steffie?”

Không lời đáp trả.

Cường lại thôi thúc xông qua đám lộn xộn đó, anh đứng chôn chân tại chỗ và để vài giây trôi qua, đến khi anh nghe thấy lần nữa, một tiếng nứt nổ tắc nghẹn đến từ đằng sau, bên trái anh.

Sự nhẹ nhõm xuyên suốt cơ thể. Anh bắt đầu di chuyển rồi lưỡng lự. Anh không biết sẽ thấy gì và nếu không cẩn thận, anh sẽ làm cô bé sợ hơn. Chúa ơi, anh không muốn vậy.

“Mày chẳng thèm dọa trẻ con. Không, cho đến khi chúng quá muộn để chạy trốn”.

Dạ dày anh nhộn nhạo. Anh chỉ đọc kịch bản một lần, nhưng anh có trí nhớ tốt, và đã ghi nhớ quá nhiều dòng.

“Steffie?” anh dịu dàng nói. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi”.

Anh nghe tiếng sột soạt, nhưng không lời đáp. “Ổn rồi”, anh nói. “Cháu có thể nói với chú”.

Một tiếng thì thào kinh sợ thoảng đến xuyên qua bóng tối. “Ông là quái vật à?”

Anh nhắm nghiền mắt. Không phải lúc này, cưng, nhưng cho tao tháng khác nhá. “Không, cháu yêu”, anh nói khẽ. “Chú là Ren”.

Anh đợi.

“X- xin hãy đi đi”.

Ngay khi phải đương đầu với nỗi sợ hãi của mình, cô bé vẫn nhớ cách cư xử. “Những con bé lễ độ là những nạn nhân dễ nhất”, Street nói trong kịch bản. “Nhu cầu làm người khác hài lòng của chúng mạnh hơn bản năng sinh tồn”..

Anh lạnh cóng và cứng đờ vì cơn mưa nhưng bắt đầu vã mồ hôi. Sao anh phải là người tìm thấy cô bé. Sao đó không phải là bố nó hay Isabel? Anh di chuyển nhẹ nhàng hết mức có thể. “Mọi người đang tìm cháu, cháu yêu. Bố mẹ cháu đang lo lắng”.

Anh nghe gì đó chuyển động trên mặt đất. Cô bé đang cử động, anh ngờ là quá hoảng hốt để anh tới gần hơn. Nhưng điều gì làm cô bé sợ?

Anh ghét cảm giác mình đang đuổi theo cô bé. Hơn thế, anh ghét cái kiểu tự động thêm cảm xúc ấy vào đồng rác rưởi thừa mứa trong người làm nên kho dự trữ kinh nghiệm vai diễn của anh- nơi anh vẫn ghé thăm mỗi khi cần tiếp cận với cái xấu xa trong bản chất con người. Mỗi diễn viên đều có một kho dự trữ như thế, nhưng anh ngờ rằng kho của anh bẩn thỉu hơn cả.

Chỉ một hành động tuyệt vọng mới có thể buộc cô bé ở lại đây. Trừ phi cô bé không có lựa chọn nào khác... “Cháu đau à?” Anh giữ giọng bình thản. “Có ai làm đau cháu không?”

Hơi thở nghẹn lại trong những tiếng nấc nhẹ hoảng sợ. “Có... nhiều nhện ở đây lắm”.

Thay vì đuổi theo và làm cô bé sợ hơn, anh trở về phía cửa để cô bé không có cơ hội luồn qua anh. ‘ Cháu.. cháu tự vào đây à?’

“C.. cửa mở và cháu lẩn vào”

“Tự cháu à?”

“Vì cháu sợ sấm. Nhưng cháu không biết nó lại ... tối quá thế”.

Anh không thể giữ sạch cái bóng của Street. “Cháu chắc không đến đây với ai khác chứ?”

“Không. Mỗi cháu thôi”.

Anh thả lỏng người. “Cửa khá nặng, làm sao cháu đóng được?”

“Cháu kéo thật mạnh bằng cả hai tay”.

Anh thở một hơi dài. “Cháu phải khoẻ lắm đấy mới làm được thế. Để chú xem bắp tay nào”.

Mỗi phút có một gã khờ sinh ra, nhưng cô bé không phải là một trong số chúng. “Không, cảm ơn”.

“Tại sao?”

“Bởi ... chú không thích trẻ con”.

Mây hiểu tao đây. Anh dứt khoát phải nghiên cứu về mối quan hệ của mình với bọn trẻ trước khi bộ phim bấm máy. Một trong những điều khiến Street là một quái vật như vậy là cách hắn ta có thể bước vào thế giới của bọn trẻ. Chúng không cảm nhận được sự ác độc của hắn đến khi đã quá muộn.

Anh buộc mình trở lại hiện thực. “Này, chú yêu trẻ con. Chú cũng từng là trẻ con mà. Chú không phải đứa trẻ ngoan như cháu. Chú dính vào vô số rắc rối”.

“Cháu nghĩ cháu sắp rắc rối rồi”.

Mây có thể cá chuyện đó. “Này, bố mẹ cháu sẽ rất vui khi cháu trở lại và cháu không gặp chút rắc rối nào đâu”.

Cô bé không cử động, nhưng mắt anh đã quen với bóng tối để thấy một bóng dáng lơ mơ gần với cái trông như chiếc ghế bành đổ. Một lần nữa, chỉ để hoàn toàn chắc chắn. “Nói lại với chú đi, bé. Cháu đau không? Có ai làm cháu đau không?”

“Không”. Anh nhìn thấy một chuyển động nhỏ. “Nhện ở Ý to quá”.

“Phải, nhưng chú có thể giết chúng cho cháu. Chú giỏi việc đó”.

Cô bé không nói một lời.

Trong lúc Steffie quyết định về anh, Tracy và Harry đang trải qua nỗi đau đớn khủng khiếp. Đó là lúc phải nghiêm túc. “Steffie, mẹ cháu và bố cháu lo sợ thật đấy. Chú phải đưa cháu trở lại với họ”.

”Không, cảm ơn. C... chú có thể đi được không?”

“Chú không thể”. Lần nữa anh bắt đầu hướng về phía cô bé, thật chậm rãi. “Chú không muốn cháu sợ, nhưng chú phải tới và đón cháu bây giờ”.

Tiếng sụt sịt.

“Chú cá là cháu đói lắm”.

“Chú sắp làm h-hồng mọi thứ”. Cô bé bắt đầu khóc. Không gì ghê gớm. Chỉ vài tiếng nấc đau khổ như xé nát anh.

Anh ngừng lại cho cô bé chút thời gian. “Chú sắp làm hồng gì cơ?”

“M-mọi thứ”.

“Gợi ý cho chú đi”. Anh lách vào lối đi giữa những cái thùng.

“Chú không hiểu đâu”.

Anh sắp tới gần đến mức chạm được vào cô bé, nhưng anh không làm vậy.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Thay vào đó, anh cúi xuống đất cách khoảng 5 foot, cố gắng hết sức giảm bớt chiều cao của mình. “Tại sao thế?”

”B...bởi vì”

Anh mất tinh thần bởi sự thiếu hụt ở mình. Anh chẳng biết cái gì về bọn trẻ cả và anh không biết giải quyết chuyện này ra sao. ”Chú có ý này.

Cháu biết tiến sĩ Isabel chứ? Cháu thích cô ấy phải không? Chú muốn nói cháu thích cô ấy hơn chú nhiều”.

Quá muộn, anh nhận ra rằng có thể đó không phải là cách tốt nhất khi đặt câu hỏi ột cô bé lễ phép quá mức. “Được rồi. Cảm xúc của chú không bị tổn thương đâu. Chú cũng thích tiến sĩ Isabel lắm”.

“Cô ấy rất dễ thương”.

“Chú đang nghĩ... cô ấy là dạng người hiểu chuyện. Sao không để chú đưa cháu tới chỗ cô ấy để cháu có thể nói với cô ấy chuyện rắc rối là gì?”

“Chú sẽ đưa cô ấy tới cho cháu chứ?”

Tracy không nuôi dạy một đứa trẻ đại dột. Điều này sẽ phải mất một lúc.

Anh dựa mình vào thùng rượu. “Chú không thể làm chuyện đó, cưng ạ. Chú phải ở cùng cháu. Nhưng chú hứa sẽ đưa cháu tới chỗ cô ấy”.

”B..bố cháu có biết không?”

“Có chứ”.

“Không, cảm ơn”.

Cái gì thế nhỉ? Anh giữ cách cư xử bình thường. “Cháu sợ bố à?”

“Bố cháu á?”

Anh nghe sự ngạc nhiên trong giọng cô bé và nhẹ cả người. “Bố cháu có vẻ là người đàn ông khá dễ chịu đối với chú ”.

“Vâng”. Mỗi từ ôm chứa cả một vũ trụ đau khổ. “Nhưng bố sắp đi rồi”.

“Chú nghĩ bố cháu chỉ trở lại công việc thôi. Người lớn phải làm việc mà”.

“Không”. Mỗi từ kết thúc bằng một tiếng nức nhẹ. “Bố sắp đi xa mãi mãi, mãi mãi”.

“Ai nói với cháu thế?”

“Cháu nghe bố. Họ đánh nhau to, và không còn yêu nhau nữa, và bố sắp đi rồi”.

Đó chính là vấn đề. Steffie nghe lỏm Tracy và Briggs cãi nhau. Giờ anh phải làm gì đây? Chẳng phải anh từng đọc ở đâu đó là nên giúp bọn trẻ diễn đạt cảm xúc thành lời sao? “Vớ vẩn”.

“Cháu không muốn bố đi”, cô bé nói.

“Chú vừa gặp bố cháu, nên chú không hiểu bố cháu rõ lắm, nhưng chú có thể nói với cháu điều này Không bao giờ bố cháu bỏ cháu đi mãi đâu”

“Bố sẽ không đi nếu cháu bị lạc. Bố sẽ phải ở lại và tìm cháu”.

Bingo

Cô bé đúng là một đứa trẻ dũng cảm, anh phải nói vậy. Cô bé sẵn lòng đương đầu với nỗi sợ khủng khiếp nhất để giữ bố. Trong thời gian đó, dù vậy, bố mẹ cô bé phát điên vì lo lắng. Anh không tự hào về mình, nhưng chuyện đã xong. “Đừng cử động! Chú thấy một con nhện độc to tướng!”.

Cô bé quàng mình vào anh, và điều tiếp theo anh biết là cô bé dán vào ngực anh, run rẩy toàn thân, quần áo ướt đầm, đôi chân trần lạnh như đá. Anh kéo cô bé vào lòng và ôm sát vào người. “Nó đi rồi. Chú không nghĩ đó là nhện đâu. Chú nghĩ đó là một đám bụi thôi”.

Anh để ý các cô bé con có mùi không giống với các cô gái lớn. Cô bé có mùi mồ hôi, nhưng không khó chịu, và tóc cô bé có mùi như dầu gội kẹo cao su. Anh xát cánh tay cô bé, cố mang chút hơi ấm đến cho cô. “Chú trêu cháu thôi”, anh cảm thấy thôi thúc muốn thú nhận. “Đó không phải là nhện thật đâu, nhưng bố và mẹ cháu lo lắng, và họ cần thấy cháu vẫn ổn”.

Cô bé bắt đầu vùng vẫy một chút, nhưng anh vẫn xoa cánh tay để trấn tĩnh cô. Cùng lúc anh cố hình dung Isabel sẽ xử lý thế nào. Bất cứ điều gì cô đã nói đều đúng- nhạy cảm, sáng suốt, hoàn hảo cho trường hợp này.

Giữ chặt lấy.

“Kế hoạch của cháu hỏng rồi, Steffie. Cháu không thể trốn mãi được, phải không? Chẳng sớm thì muộn cháu cũng phải ăn, rồi phải trở về nơi cháu bắt đầu”.

“Cháu lo chuyện đó đấy”.

Cô bé thả lỏng một chút, và anh mỉm cười trên đầu cô bé. “Điều cháu cần là một kế hoạch mới. Một kế hoạch không có quá nhiều lỗ hổng. Và điểm bắt đầu là nói với bố mẹ điều làm cháu đau khổ”.

“Có lẽ cháu đã làm tổn thương cảm xúc của bố mẹ”.

“Thì sao. Họ làm tổn thương tình cảm của cháu mà? Một lời khuyên khôn ngoan đây Nếu cháu sống cố không làm tổn thương cảm xúc của ai, cháu trở thành người cực kỳ nhút nhát, và không ai thích kẻ nhút nhát cả”. Anh hầu như có thể tưởng tượng Isabel cau mày với anh, nhưng cái quái gì vậy? Cô không ở đây, và anh đang làm điều tốt nhất có thể. Tuy vậy, anh vẫn có sự bổ sung. “Chú không nói cháu nên cố ý làm tổn thương người khác. Chú chỉ bảo cháu phải chiến đấu vì những điều quan trọng đối với mình, và nếu cảm xúc của ai đó bị tổn thương trong quá trình đó, thì đó là vấn đề của họ, không phải của cháu”. Không tốt hơn nhiều, nhưng đó là sự thật.

“Họ có lẽ phát điên mất”.

“Chú không muốn đề cập đến chuyện này sớm hơn, nhưng thực lòng mà nói, chú nghĩ bố mẹ cháu đang phát điên rồi. Không phải ban đầu. Lúc đầu họ sẽ hạnh phúc khi nhìn thấy cháu, họ sẽ khóc sụt sùi lên cháu. Nhưng sau khi những giọt nước mắt kết thúc- chú chỉ đoán thôi nhé- chú nghĩ cháu sẽ phải làm vài động tác chân ưa thích đấy”.

“Nghĩa là thế nào ạ?”

“Có nghĩa hãy khôn ngoan xoay sở thế nào đó để cháu không mắc vào quá nhiều rắc rối”.

”Như thế nào ạ?”

“Như... cuối cùng khi đã hết khóc lóc, họ bắt đầu bực mình với cháu vì đã chạy trốn, và đó là lúc cháu trong vùng nguy hiểm. Cháu phải giáng một đòn tội lỗi về việc cháu đã nghe họ cãi nhau thế nào, và - điều này là phần quan trọng - khi họ làm vậy, cháu nên khóc một chút và nhìn thật tội nghiệp. Cháu làm được không?”

“Cháu không chắc”.

Anh tự cười mình. “Hãy đi tới cửa, nơi sáng hơn chút, và chú sẽ chỉ cho cháu nhé?”

“Ok”

Anh bế cô bé lên và mang tới cửa. Mũi xăng đan cô bé đập vào cẳng chân anh. Cô bé dính vào cổ anh, quá lớn để bế nhưng anh cảm thấy nhu cầu này. Khi họ tới cửa, anh cúi xuống lần nữa, lờ đi đám bùn để ngồi xuống với cô bé trong lòng. Trời đã tạnh mưa, và ánh sáng soi tỏ khuôn mặt bẩn thỉu, lem nhem nước mắt và đôi mắt nghiêm nghị, đầy tình cảm nhìn anh chăm chú cứ như anh là ông già nọ en vậy. Nếu cô bé biết được.

“Ok, vấn đề ở đây là tránh khỏi bị phạt suốt phần đời còn lại, đúng không?”

Cô bé gật đầu nghiêm trang .

“Thế thì một khi họ dụ xuống, họ sẽ quyết định phạt cháu để bảo đảm cháu không bao giờ làm thế nữa”. Anh nhìn cô bé cái nhìn huỷ diệt. “Và chúng ta đã rõ như vậy, nếu cháu có bao giờ quyết định khuấy lên ba chuyện vớ vẩn này, chú không dễ tha thứ bằng nữa cha mẹ cháu đâu, nên tốt hơn hứa với chú ngay bây giờ rằng cháu sẽ tìm ra cách thông minh hơn để giải quyết vấn đề của cháu”.

Một cái gật đầu nghiêm trang khác. “Cháu hứa”

“Tốt’ Anh vén một món tóc khỏi mặt cô bé. ”Khi bố mẹ bắt đầu nói với cháu về hậu quả hành động của cháu, có nghĩa họ đang nghĩ về chuyện phạt, thì cháu phải nói với họ tại sao cháu lại trốn đi. Và đảm bảo cháu không quên nói khi cháu nghe họ tranh cãi cháu cảm thấy tệ đến thế nào- đối mặt với nó đi- bởi đó chính là quân át chủ bài của cháu. Tự nhiên, nói về chuyện đó sẽ làm cháu buồn, điều này tốt, bởi cháu sẽ dùng cảm xúc đó để nhìn thật tội nghiệp. Hiểu chứ?”

“Cháu có phải khóc không ạ?”

“Không sao đâu. Để xem cháu sẽ làm điều đó thế nào nhé. Nhìn chú thật tội nghiệp xem”.

Cô bé đắm đắm nhìn anh, đôi mắt to buồn mênh mang, là thứ tội nghiệp nhất anh từng thấy, ngoại trừ anh nhận ra cô bé vẫn chưa bắt đầu, và anh suýt phì cười khi cô bé nhăn mặt, mím môi, và khụt khịt rõ to một cách thảm thiết.

“Cháu diễn quá rồi”.

“Nghĩa là sao ạ?” “Làm nó thực hơn. Nghĩ về gì đó thật buồn, như bị khoá trong phòng suốt phần đời còn lại mà mọi đồ chơi bị lấy mất, và để điều đó hiện trên mặt cháu”.

“Hay về việc bố cháu ra đi mãi mãi”.

“Nên làm thế”.

Cô bé ngẫm nghĩ một lúc và thể hiện sự đau khổ khá tuyệt, hoàn hảo với cặp môi run run.

“Tuyệt”. Anh cần kết thúc bài học diễn xuất này nhanh trước khi cô bé bị mang đi. “Giờ cho chú một tóm tắt nhanh về kịch bản này nào”.

Cô bé quệt mũi bằng cánh tay gầy guộc. “Nếu bố mẹ bắt đầu nổi giận, cháu phải nói về chuyện nghe thấy họ cãi nhau và cháu cảm thấy ra sao về chuyện bố bỏ đi, ngay cả khi chuyện đó làm tổn thương cảm xúc của bố mẹ. Và cháu có thể khóc khi nói. Cháu chỉ cần nghĩ về chuyện gì thật buồn, như là bố sẽ đi xa và trông thật tội nghiệp”.

“Cháu hiểu rồi đây. Gimme five (chả hiểu gì)”

Họ ghé tay, cô bé cười toe, và giống như thấy mặt trời ló rạng.

Khi anh dắt cô bé đi qua đám cỏ ướt lên đồi, anh nhớ lời hứa trước đó của mình và nhăn mặt. “Cháu không cần nói với tiến sĩ Isabel đúng không?” Điều cuối cùng anh muốn là Reverend Feelgood làm hỏng mọi công lao khó nhọc của anh biến cuộc nói chuyện trở thành sự ăn năn hối lỗi một cách trung thực. Nhanh thôi cặp môi run rẩy này sẽ trở thành câu chuyện cũ.

“Cháu nghĩ là giờ cháu ổn. Nhưng...”- cô bé nắm tay chặt hơn- ”Chú...chú có ở với cháu khi cháu nói với bố mẹ không?”

“Chú không nghĩ đó là ý hay đâu”

“Cháu nghĩ vậy. Nếu chú ở lại với cháu, chú biết đấy, chú có thể nhìn cũng tội nghiệp”.

“Mọi người đều muốn chỉ đạo”.

“Cái gì ạ?”

“Tin chú đi khi chú bảo cháu rằng chú sẽ làm xấu cảnh diễn lớn của cháu. Nhưng chú hứa sẽ kiểm tra cháu. Và nếu họ quyết định giam cháu trong phòng hay gì đó, chú sẽ tuần cho cháu vài thanh kẹo”.

“Bố mẹ sẽ không làm vậy”.

Về mặt trách móc nhẹ nhàng của cô bé nhắc anh nhớ tới Isabel và anh cười. “Đúng rồi. Vậy cháu còn sợ gì chứ?”

Briggs vừa trở về nhà để kiểm tra, nên tất cả họ tập trung ở đằng trước khi Ren đi từ lối mòn dẫn tới căn nhà nông trại lên với cô bé. Giây phút trông thấy con, bố mẹ bắt đầu chạy. Rồi họ quỳ xuống lớp sỏi, gần như va vào đứa trẻ tội nghiệp.

“Steffie! Ôi chúa tôi, Steffie!”

Họ hôn cô bé, kiểm tra khắp người bảo đảm cô bé không bị thương và rồi Tracy đứng vọt dậy, cố làm Ren ngập trong những nụ hôn. Briggs thực lòng chìa tay ôm anh, điều Ren cố tránh bằng cách cúi xuống buộc dây giày. Isabel, trong lúc đó, đứng nhìn một cách hãnh diện, điều làm phiền anh như quỷ vậy. Cô mong anh làm gì chứ? Giết đứa trẻ à?

Đó là khi anh chợt nhớ rằng nhiều lúc trong suốt thời gian ở cùng Steffie, anh không còn nghĩ về Kaspar Street nữa.

Thái độ của Isabel không giữ anh khỏi cong mình chìm vào cô lần nữa, dù mới chỉ vài giờ từ lúc anh làm điều đó. Và dù vậy anh không điên về những điều khoản cô đưa ra trong xe sáng nay. Không phải anh muốn quá nhiều rắc rối cảm xúc - Chúa biết là anh không - nhưng có phải cô quá lạnh lùng về chuyện đó? Rồi còn vấn đề Kaspar Street nữa. Cô không thích sự thật là anh tham gia vào phim giết phụ nữ trẻ. Cô sẽ làm gì khi phát hiện ra bộ phim có dính tới trẻ con?

Cuối cùng anh quyết định đẩy cô đi bằng cách nhắc cô rằng anh đang ướt tới tận da, lạnh như quỷ và đói nữa. Điều đó đánh vào bản năng phụ nữ, như anh hy vọng, và trong một giờ nữa anh sẽ có cô trong giường.

“Bố có giận không?” Steffie thì thầm.

Harry có cục nghẹn trong cổ họng bằng kích cỡ của đảo Rhode. Bởi không nói nổi, anh chải món tóc từ trước trán con ra sau và xục tay vào đầu mình. Cô bé nằm trong giường với con gấu bông cũ nhất dựa vào cằm. Cô bé sạch tinh sau khi tắm xong và mặc chiếc váy ngủ vải bông màu lơ ưa thích. Anh nhớ con khi mới chập chững, vụng về đi về phía anh, tay giang ra. Con anh nhìn quá bé bỏng dưới tấm chăn và quá quý giá.

“Bố mẹ không giận”, Tracy nói khẽ từ bên kia thành giường. “Nhưng bố mẹ lo lắng”.

“Ren nói với con nếu bố mẹ giam con lại, chú ấy sẽ cho con vài thanh kẹo”.

“Đúng là một gã điên ngông cuồng”. Tracy vuốt phẳng tấm chăn. Lớp trang điểm của cô đã phai nhiều giờ trước, và quần áo cô thả lơi, nhưng cô vẫn là người phụ nữ đẹp nhất Harry từng thấy.

“Con xin lỗi vì làm bố mẹ lo sợ”.

Tracy nghiêm nghị. “Con đã nói rồi. Nhưng sáng mai con sẽ ở trong giường một mình”.

Tracy được làm từ chất liệu cứng rắn hơn Harry nhiều, bởi anh muốn quên hết kỷ luật. Nhưng rồi Steffie không chạy trốn do cô, đó là tại anh. Anh cảm thấy thất bại và mất phương hướng. Nhưng anh cũng cảm thấy phần uất. Sao anh lại có thể trở thành một gã tệ thế này?”

“Mọi sáng ạ?” nhìn Steffie quá nhỏ bé và khổ sở, anh khó có thể giữ mình khỏi vượt quyền Tracy và hứa sẽ mang cho con anh cây kem thay vào đó.

“Mọi sáng”, Tracy quả quyết.

Steffie ngẫm nghĩ rồi môi cô bé bắt đầu run rẩy. “Con biết con không nên chạy trốn chỉ bởi vì con quá buồn khi nghe bố mẹ cãi nhau”.

Bụng Harry quặn lên, trán Tracy nhăn lại. “Đến 10h 30” cô nói nhanh.

Môi Steffie thôi run và cô bé thở một tiếng thở dài của người trưởng thành thường khiến anh cười vang. “Con đoán đã có thể tệ hơn”.

Tracy vén gọn một món tóc của con gái. “Mẹ cá là vậy. Lý do duy nhất bố mẹ không giam con lại trong phòng như chú Ren đã nói là bởi bệnh dị ứng của con”.

“Thêm cả lũ nhện nữa”.

“Phải đấy”. Giọng Tracy nhỏ tí, và Harry biết họ đang cùng nghĩ một điều. Có cả bố và mẹ quá quan trọng với Steffie tới mức cô bé sẵn lòng đổi mặt với nỗi sợ tồi tệ nhất. Con gái anh dừng cảm hơn anh.

Tracy cúi đầu hôn con, vịn vào đầu giường để đỡ sức nặng của mình. Cô lặng yên một lúc lâu, mắt nhắm lại, cảm chạm vào Steffie. “Mẹ yêu con rất nhiều, bí ngô ạ. Hãy hứa con không bao giờ làm vậy nữa”.

“Con hứa”.

Cuối cùng Harry cũng tìm được giọng mình. “Và hứa rằng nếu sau này con có thất vọng điều gì, con sẽ nói cho bố mẹ biết điều làm con buồn”.

”Ngay cả nếu như nó làm tổn thương cảm xúc của bố mẹ phải không?”

“Ngay cả như thế”.

Cô bé kéo con gấu xuống cầm. “Bố vẫn... đi ngày mai chứ?”

Anh không biết phải nói gì, nên chỉ lắc đầu.

Tracy đi kiểm tra Connor và Brittany, hai đứa nằm chung một phòng, ít nhất đến lúc chúng tỉnh dậy và lên vào phòng bố. Jeremy vẫn ở dưới nhà chơi game máy tính. Harry và Tracy không được ở riêng kể từ cuộc tranh cãi tai hại giữa họ chiều nay, và anh không muốn ở riêng với cô lúc này, không khi anh còn cảm thấy choáng váng, nhưng cha mẹ không thể luôn làm điều họ muốn.

Cô đóng cửa và trở lại hành lang. Rồi dựa eo vào tường, điều cô làm vào cuối thời kỳ thai nghén để giảm sự căng thẳng. Những lần mang bầu khác anh vẫn xoa bóp cho cô, nhưng lần này thì không.

Gánh nặng tội lỗi ở anh trở nên nặng nề hơn.

Cô phủ tay lên bụng. Cô gái giàu có quá tự tin trơ tráo dẫn anh vào cuộc rượt đuổi vui vẻ cả chục năm trước đây đã biến mất và một phụ nữ đẹp đau đớn với đôi mắt ám ảnh thế chỗ cô. “Chúng ta sẽ làm gì đây?” cô lầm bầm.

Em sẽ làm gì? anh muốn nói. Cô là người bỏ đi. Cô là người chưa bao giờ hài lòng. Anh tháo kính và dụi mắt. “Anh không biết”.

“Chúng ta không thể nói gì hơn nữa”.

“Chúng ta có thể nói chuyện”.

“Không, chúng ta chỉ ném những lời xúc phạm vào nhau thôi”.

Không như anh nhớ. Cô là người miệng lưỡi sắc bén và tính khí nóng nảy. Tất cả những gì anh cố làm là né tránh. “Không có lời xúc phạm nào từ phía anh cả”. Anh đeo lại kính.

“Tất nhiên là không rồi”.

Cô nói điều đó mà không dần từng từ, nhưng nút thắt bên trong anh căng lên. “Em nghĩ chuyện xảy ra chiều nay đẩy chúng ta vượt khỏi tình trạng xúc phạm, phải không?”

Bất chấp những ý định tốt đẹp của anh, lời anh nghe như buộc tội, anh gương chuẩn bị cho sự trả đũa, nhưng cô nhắm mắt lại và ngã đầu vào tường. “Vâng, em nghĩ vậy”.

Anh muốn ôm cô trong tay, và xin cô để điều đó diễn ra, nhưng cô đã quyết định về anh, và cho tới giờ không gì anh nói có thể thay đổi điều đó. Nếu anh không thể làm cô hiểu, họ không còn cơ hội nào hết. “Hôm nay chúng tôi điều anh đã nói cả một thời gian dài. Chúng ta phải bắt đầu. Anh nghĩ cả hai ta đều biết điều đó. Đây là lúc chúng ta bắt đầu và làm điều ta phải làm”.

“Và đó là gì vậy?”

Cô dường như lúng túng thật sự. Sao cô có thể chậm hiểu như vậy nhỉ? Anh cố giấu sự kích động. “Chúng ta có thể bắt đầu cư xử như người trưởng thành”.

“Anh luôn cư xử như người trưởng thành, chính em là người dường như gây rắc rối”.

Đúng vậy - chính xác điều mà anh cố nói với cô - nhưng về thất bại trên mặt cô xé anh ra từng mảnh. Tại sao cô không chấp nhận mọi thứ để họ có thể tiến lên phía trước? Anh tìm những từ đúng nhưng quá nhiều cảm xúc cản lối. Tracy tin vào việc đào sâu những cảm xúc ấy bất cứ khi nào ý thích chợt đến, nhưng không phải Harry. Anh chưa bao giờ nhìn thấy ích lợi, chỉ là mặt trái của nó.

Cô nhắm mắt một lát, nhẹ nhàng nói. “Nói với em có thể làm gì khiến anh hạnh phúc”.

“Hãy thực tế! Những cuộc hôn nhân luôn thay đổi. Chúng ta phải thay đổi. Ta già đi, và cuộc sống đuổi theo ta. Không thể luôn như lúc bắt đầu nên đừng mong chờ điều đó. Hãy hài lòng với những gì ta có”.

“Cứ phải đi xuống thế à? Ổn định cuộc sống?”

Tất cả những mớ cảm xúc hỗn độn trong anh đã tụ lại trong bụng. “Chúng ta phải thực tế. Hôn nhân không thể là ánh trăng và hoa hồng mãi được. Anh không gọi đó là ổn định cuộc sống”.

“Em gọi”. Tóc cô bay bay. Cô đẩy người khỏi tường. “Em sẽ gọi đó là ổn định cuộc sống và em sẽ không làm vậy. Em sẽ không bỏ rơi cuộc hôn nhân này. Em sẽ đấu tranh vì nó, ngay cả em là người duy nhất có lòng làm điều đó”.

Cô lên giọng, nhưng họ không thể tiếp tục cãi nhau, với Steffie quá gần như vậy. “Chúng ta không thể nói chuyện ở đây”. Anh nắm tay cô kéo đi, đưa cô xuống sảnh. “Em không hiểu. Em chưa bao giờ dù chỉ một lần hiểu anh- chưa bao giờ trong suốt cuộc hôn nhân này-”.

“Đó là bởi anh có một chiếc máy tính trong đầu”, cô xỉ vả anh khi họ đi vào khúc quanh của chái nhà kế tiếp. “Em không sợ đấu tranh. Và em sẽ làm vậy đến khi cả hai ta ứa máu, nếu em buộc phải làm”.

“Em chỉ cố tạo ra một tấn bi kịch khác trong những bi kịch của em”. Anh thất kinh vì nghe mình giận dữ đến vậy, nhưng dường như anh không thể bình tĩnh lại. Anh đẩy chiếc cửa gần nhất mở ra, kéo cô vào trong và giộng vào tay nắm. Căn phòng lớn, đồ đạc lớn. Phòng ngủ chính.

“Con cái chúng ta sẽ không được nuôi dạy bởi người cha người mẹ có cuộc hôn nhân giả tạo”, cô khóc.

“Thôi đi!” giận dữ chính là điều anh cảm nhận - anh tự nhủ. Giận dữ, không phải tuyệt vọng, bởi cơn giận là cái anh có thể kiểm soát được. “Nếu em không thôi đi...” Một con quái vật rúc vào xương anh. “Em không thể làm thế”. Anh hít thở. “Em phải thôi ngay. Em phải thôi ngay trước khi em huỷ hoại mọi thứ”.

“Làm sao em có thể huỷ hoại...”

Đầu óc anh bỗng nổ bùng. “Bằng cách nói những điều mà ta không bao giờ lấy lại được nữa”.

“Như cái gì? Rằng anh đã hết yêu em ư?” Những giọt nước mắt giận hờn dâng đầy mắt cô. “Như thực tế là em béo và sự lạ thường của việc quan hệ với một phụ nữ mang bầu đã hạ sinh ba đứa trẻ trước đó. Như thực tế là em không thể cân bằng được thu chi và em luôn để nhầm chìa khoá xe anh, và anh thức dậy mỗi sáng ước đã cưới ai đó gọn gàng ngăn nắp như Isabel. Đó có phải là điều em không được nói không?”.

Để mặc Tracy bắt đầu chệch hướng một cách lố bịch. Anh muốn lắc cô. “Chúng ta không bao giờ có thể làm rõ chuyện này nếu em không hợp lý”.

“Em không thể logic hơn”.

Anh nghe sự tuyệt vọng trong giọng cô giống hệt điều anh cảm nhận, nhưng sao cô lại cảm thấy tuyệt vọng khi nói những điều ngu ngốc như thế chứ?

Cô chưa bao giờ nhớ mang khăn ướt và cô quệt mũi bằng mu bàn tay. “Hôm nay anh hỏi em anh có thể làm gì khiến em hạnh phúc, và em xỉ vả thay vì nói em muốn gì. Anh có biết em muốn nói gì không?”

Anh biết, và anh không muốn nghe. Anh không muốn nghe cô bảo mình rằng anh đáng chán đến thế nào, rằng anh đang rụng tóc, rằng anh không gần với người đàn ông mà cô xứng đáng. Anh không muốn cô bảo anh rằng anh phục vụ mục đích của mình bằng cách cho cô những đứa trẻ và giờ cô ước cô đã chọn khác đi, người nào đó giống cô.

Nước mắt làm thành những dòng sáng bạc trên má cô. “Hãy yêu em, Harry. Đó là điều em muốn nói. Yêu em như anh đã từng yêu. Như em là người đặc biệt chứ không phải cây thập tự anh phải mang. Như những khác biệt giữa chúng ta là điều thú vị chứ không phải khủng khiếp. Em muốn anh nhìn em vẫn như xưa dù em không thể tin em là của anh. Như em là tạo vật tuyệt vời nhất trên trái đất. Em biết nhìn em không giống như trước. Em biết em có những vết rạn khắp nơi, và em biết anh đã từng yêu bầu ngực em đến thế nào và giờ chúng đã chảy dài tới rốn, em ghét điều đó, em ghét anh không còn yêu em như trước, và em ghét sự thật là anh đã bắt em phải cầu xin!”

Chuyện này thật lố bịch. Hoàn toàn phi lô gích. Chuyện này sai bét tới mức anh không thể tìm ra phải nói gì để làm nó đúng trở lại. Trong tất cả mọi chuyện... Anh mở miệng, nhưng không biết bắt đầu từ đâu, nên ngậm lại, cổ lằn nữa. Quá muộn. Cô đã đi.

Anh đứng đó, chết lặng, cố tìm xem điều gì đã giáng xuống mình. Cô là tất cả đối với anh. Làm sao cô có thể nghĩ rằng anh không còn yêu cô, dù chỉ một giây? Cô là trung tâm thế giới của anh, hơi thở của sự sống anh. Đó không phải anh... Cô là người không thể yêu đủ.

Anh sụm xuống cạnh giường và gục đầu vào tay. Cô không nghĩ anh yêu cô. Anh muốn hú lên.

Cửa kêu cách một tiếng và tóc gáy anh dựng lên, bởi tiếng động không vọng đến từ hành lang. Nó là từ trong phòng.

Anh nhấc đầu lên. Có một phòng tắm... Nỗi sợ dâng đầy bụng anh khi cửa bật mở và một người đàn ông bước ra. Cao ráo, điển trai với cái đầu đầy tóc.

Ren Gage lắc đầu và nhìn Harry vẻ thương hại. “Ông bạn, ông quá mê mụ đấy”.

Và không chỉ anh biết rõ điều đó.

18. Chương 17

Chương 17

Porcini (nấm)

Một cành cây ướt đầm đập vào mặt Isabel khi Giulia nhô lên từ dưới bụi cây. Đôi giày của cô không còn nguyên vẹn sau chuyến xuyên rừng sáng nay bởi sương nước sau trận mưa rào hôm qua. Cô vội đi về phía một thân cây đổ rạp và cúi xuống sát Giulia trước một đám nấm nâu mượt mà, mũ nấm lớn che đủ một nàng tiên.

“Mmm... vàng Tuscany”. Giulia rút con dao díp mang theo, cắt cây nấm gọn gàng sát tận gốc và để vào trong giỏ. Isabel biết fungaroli- những người hái nấm ở đây chưa bao giờ dùng túi nhựa, mà chỉ dùng giỏ

để ẩm và những mảnh thân nấm rơi xuống đất bảo đảm cho vụ nấm năm sau. “Em ước Vittorio có thể đi với chúng ta. Anh ấy cứ lâu lâu bị đánh thức dậy sớm, nhưng anh thích tìm nấm”.

Isabel cũng ước Ren đi với họ. Nếu cô không bảo anh trở lại biệt thự tối qua sau khi ân ái, cô thể nói anh ra khỏi giường sáng nay đi cùng. Dù họ là người tình chỉ mới 24 giờ ít ỏi, cô thấy mình quờ tìm anh tối qua, rồi sực tỉnh khi không có anh ở đó. Anh như ma túy vậy. Một loại ma túy nguy hiểm. Loại cocain tuyệt vời trên tài mọi thứ heroin. Và cô sẽ cần một chương trình 12 bước khi chuyện tình kết thúc.

Cô lướt ngón tay bên dưới cổ tay áo len kéo chiếc vòng vàng. Hít thở. Tập trung và hít thở. Cô có thể tìm nấm trong rừng Tuscany bao lần nữa đây? Bất chấp sự ẩm ướt, sự vắng mặt của Ren và cảm giác cứng đờ thường trực ở lưng do cúi tìm nấm, cô vẫn thấy thật thích thú. Buổi sớm chiều ánh nắng rạng rỡ và trong trẻo, Steffie đã an toàn, và Isabel có một người tình.

“Ngửi xem này. Không phải là không diễn tả được chứ?”

Isabel hít hơi cay nồng, hơi đất của chiếc nấm đó và nghĩ về sex. Nhưng giờ mọi thứ đều khiến cô nghĩ về sex. Cô đã mong đợi được quay trở về ngôi nhà nông trại đó gặp Ren. Những người từ thành phố đến sẽ tụ tập lúc 10 giờ và hoàn thành việc dỡ tường, anh sẽ ở đó giúp họ.

Cô nhớ anh đã ủ rũ đến thế nào tối qua trước khi đi. Lúc đầu cô nghĩ đó là bởi cô đã tống anh ra, nhưng anh khá hài hước về chuyện đó. Cô hỏi anh có chuyện gì nhưng anh chỉ bảo rằng mệt. Dường như còn hơn thế nữa. Có lẽ đó chỉ là phản ứng còn lại từ việc tìm được Steffie. Chỉ một điều chắc chắn Ren là bậc thầy giả vờ, nếu anh không muốn cô biết điều gì diễn ra trong mình, cô có rất ít cơ hội tìm được.

Họ lại tiếp tục, mắt sẫm soi, dùng cây gậy Giulia mang theo để gạt những bụi cây lúp xúp gần gốc nấm và bên cạnh những thân gỗ mục. Mưa đã tiếp thêm sinh khí cho khung cảnh khô khát và không khí ngập mùi hương thảo, oải ương và cây mùi dại. Isabel tìm được một đám nấm mượt như nhung dưới đồng lá cây và thêm vào giỏ.

“Chị thật giỏi việc này”, Giulia nói bằng giọng thì thầm cô vẫn dùng mọi sáng. Nấm rất quý giá và tìm nấm là một hoạt động bí mật. Những chiếc giỏ có nắp để che giấu kho báu của họ phòng khi họ đi qua ai đó trong rừng mà không ai bị biến thành kẻ ngốc cả. Giulia ngáp lần thứ tư trong nhiều phút.

“Hơi sớm đối với em phải không?” Isabel hỏi.

“Em phải gặp Vittorio ở Montepulciano tối qua và ở Pienza đêm trước. Khi em trở về đã rất muộn rồi”.

“Em có hay gặp cậu ấy khi cậu ấy đi công tác không?”

Giulia vừa chọc mấy bụi cỏ vừa nhìn vào bên dưới. “Thỉnh thoảng thôi. Vài đêm”.

Nó có nghĩa bất cứ điều gì.

Khi gần tới 10 giờ, họ trở lại ngôi nhà nông trại, mang theo giỏ nấm đầy ắp. Dân làng bắt đầu xuất hiện và Ren đứng trong vườn xem xét bức tường. Cách anh đi đôi ủng đầy bụi, mặc quần gin và chiếc áo phông bạc phéch biến chúng thành một tuyên bố thời trang. Khi anh thấy cô, nụ cười anh xoá đi cái ớn lạnh cuối cùng buổi sáng, và nó ngày càng nở rộng hơn khi anh phát hiện ra cái giỏ. “Sao mình không để nó ở nơi nào an toàn nhỉ?”

“Ồ, không, anh không”.

Nhưng cô quá muộn rồi. Anh đã chộp cái giỏ từ Giulia và cầm nó đi vào nhà.

“Nhanh lên”. Cô túm tay Giulia và lôi cô gái vào bếp, ngay sau anh. “Trả lại nó ngay lập tức. Anh không đáng tin”.

“Em làm tổn thương cảm xúc của anh đấy”. Đôi mắt anh nhìn ngây thơ như một cậu lễ sinh vậy. “Anh sẵn lòng gọi ý nấu một bữa tối nho nhỏ cho bốn người chúng ta. Không có gì phức tạp đâu. Chúng ta có thể bắt đầu với vài cái nấm rán qua để trên bánh mì nướng. Rồi có lẽ spaghetti al porcino- một món nước xốt nhẹ, rất đơn giản. Anh sẽ rán nấm bằng dầu ô liu, tỏi và vài cây mùi tây tươi. Chúng ta có thể nướng những cái to hơn và dùng chúng trong món salad arugula. Tất nhiên nếu anh quá tự tin...”

“Vâng!” Giulia nhảy cẫng lên như trẻ con. “Vittorio sẽ về nhà tối nay. Em biết đến lượt chúng em mời anh nhưng anh là đầu bếp giỏi hơn và em đồng ý thay mặt cả hai bọn em”.

“Hẹn gặp các bạn lúc tám giờ”. Đám nắm mắt hút trong tủ bếp.

Hài lòng, Giulia trở lại vườn để chào vài người bạn. Ren liếc vào đồng hồ, nhếch hàng lông mày cao ngạo, và chìa một ngón cái kiêu căng lên trần. “Em. Lên gác. Ngay. Khẩn trương”.

Anh không phải người duy nhất biết đùa. Cô ngáp. “Em không nghĩ vậy”.

“Rõ ràng anh sẽ phải cứng rắn”.

“Em biết hôm nay sẽ là một ngày đẹp”.

Cười vang, anh kéo cô vào phòng ngủ, ấn cô vào tường, rồi hôn cô tới mức cô nhũn ra. Ngay lập tức, Giulia gọi vọng từ bếp và họ buộc phải rời nhau ra.

Trong lúc họ làm việc, những người dân thành phố nói với cảm xúc tràn trề và những cử chỉ hùng hồn về việc họ đã nhẹ nhõm ra sao khi tìm thấy chỗ giấu tiền bí mật của lão Paolo và họ không còn phải sống trong nỗi sợ khủng khiếp nữa. Isabel thắc mắc sao cả thành phố không đoạt luôn giải thưởng của Viện hàn lâm.

Tracy nặng nề đi xuống với Marta và Connor. Harry xuất hiện nửa giờ sau đó với những đứa con lớn. Nhìn anh kiệt quệ và phiền muộn, Isabel ngạc nhiên khi thấy Ren đi tới nói chuyện với anh ta.

Steffie ở ngay cạnh bố trừ lúc chạy tới nói chuyện với Ren. Dường như anh thích sự bầu bạn của cô bé, một sự ngạc nhiên sau tất cả những lời phàn nàn của anh về việc bọn trẻ cứ loay quanh ở đó. Có lẽ sự cố hôm qua đã thay đổi cách nhìn của anh. Anh thậm chí còn cúi xuống nói với Brittany, bất chấp sự thực là cô bé đã cởi phẳng áo ra .

Khi Jeremy thấy em gái được nhiều người quan tâm, cậu bắt đầu dở chứng, điều mà cha mẹ cậu dường như quá chán nản không để ý . Ren khen cơ bắp của cậu bé , rồi sai cậu đi vác đá.

Isabel quyết định thích dịch vụ cấp lương hơn lao động chân tay, nên cô giúp làm bánh san ulych và giữ cho bình nước luôn đầy ắp. Marta la rầy cô bằng tiếng Ý, dù không nhẹ nhàng gì, vì cô thái bánh giáng sinh quá mỏng. Từng người một, những người gây rắc rối cho cô quyết định tìm cách hàn gắn lại. Giancarlo xin lỗi về vụ bóng ma, và Bernado, nghỉ việc buổi sáng, đưa cô tới gặp vợ ông, một phụ nữ có đôi mắt buồn rười rượi tên là Fabiola.

Khoảng 1 giờ sau một người đàn ông Ý điển trai với mái tóc quăn dày xuất hiện. Giulia đưa anh ta tới gặp Isabel. “Đây là Andrea, anh trai của Vittorio. Anh ấy là bác sĩ ở đây. Anh đóng cửa văn phòng chiều nay để giúp việc tìm kiếm”.

“Piacere , signora. Hân hạnh được gặp chị”. Anh ta ném điều thuốc đi. “Một thói quen xấu đối với bác sĩ, tôi biết chứ”.

Andrea có một vết sẹo nhỏ trên má và đôi mắt thực dụng của một gã ranh ma. Khi họ tán chuyện, cô ngày càng nhận biết cái nhìn của Ren từ phía bức tường và cố thuyết phục mình rằng anh đang tỏ ra sở hữu. Không giống vậy, nhưng là một giấc mơ đẹp.

Tracy lạch bạch đi tới. Isabel giới thiệu cô với Andrea, và cô bảo anh ta giới thiệu một bác sĩ sản khoa trong vùng.

“Tôi đỗ ở Casalleone”

“Những bà mẹ may mắn biết chừng nào”. Câu trả lời của Tracy hơi tán dương, nhưng như Isabel ngờ là, bởi Harry đứng khá gần đó và có thể nghe lỏm được.

Đến giữa trưa bức tường đã được dỡ ra từng mảnh và không khí vui vẻ biến mất. Họ chẳng tìm thấy gì hay hơn mấy con chuột chết và vài mảnh gốm vỡ. Giulia đứng một mình trên đỉnh đồi nham nhở, đầu cúi gằm. Bernado nhìn như đang an ủi bà vợ với đôi mắt buồn rười rượi. Một phụ nữ tên là Tereza, người có lẽ là họ hàng khác của Anna nắm tay mẹ. Andrea Chiara tách ra để nói chuyện với một thanh niên đang hút thuốc và đá ủng vào đất.

Ngay sau khi Vittorio đến. Anh ta nắm bắt ngay tâm trạng của cả nhóm và lập tức đến bên cạnh Giulia. Isabel nhìn anh ta dẫn cô vợ vào bóng rợp giàn dây leo, nơi anh kéo cô lại gần.

Ren băng qua lối nhỏ rải sỏi đến với Isabel . “Anh thấy như đưa đám vậy”.

“Có gì đó khủng khiếp hơn một thứ đồ bị mất”

“Anh cũng muốn biết đó là gì”.

Giulia tách khỏi Vittorio và tới chỗ họ trông như sắp khóc. “Chị sẽ thứ lỗi cho chúng em vì bữa tối tối nay chứ? Em thấy không khoẻ. Điều này sẽ khiến còn nhiều năm hơn dành cho hai người ”.

Isabel nhớ sự phản kích trước đó của Giulia về bữa ăn. “Chị rất tiếc. Chị có làm được gì không?”

“Chị có thể tạo nên điều kỳ diệu không?”

“Không, nhưng chị có thể cầu nguyện”.

Giulia mỉm một nụ cười mệt mỏi. “Thế thì chị hẳn phải cầu nguyện rất nhiều đấy”.

“Có thể dễ hơn nếu cô ấy biết đang cầu nguyện cho cái gì”, Ren nói.

Vittorio vẫn còn ở bên giàn dây leo, Giulia quay đầu nhìn anh dò hỏi. Anh ta lắc đầu. Isabel nhìn về mặt Giulia tối sầm giận dữ và quyết định đó là lúc tăng sức ép. “Chúng tôi không giúp được nếu hai bạn không trung thực”.

Giulia xoa xoa hai tay. “Dù sao em cũng không nghĩ chị giúp được”.

“Em có rắc rối gì không?”

Cánh tay cô vung ra. “Chị có thấy đứa bé nào trong tay em không? Phải, em đang gặp rắc rối”.

Vittorio nghe tiếng cô, và anh ta lao lên phía trước. “Đủ rồi, Giulia”.

Ren dường như đọc được tâm trí Isabel lúc đó đang nói rằng họ cần chia để trị. Khi Isabel khoác vai Giulia, anh bước vào lối mòn để tách Vittorio ra. “Sao chúng ta không trò chuyện nhỉ?”

Isabel vội đưa Giulia vòng qua hông nhà tới xe cô. “Chúng ta đi xe chút nhé”.

Giulia vào chiếc Panda không một cử chỉ phản đối. Isabel lùi xe và hướng ra đường. Cô chờ vài phút trước khi nói.

“Chị ngờ em có lý do đúng đắn để không nói cho chúng tôi biết sự thật”.

Giulia dụi đôi mắt mệt mỏi. “Sao chị biết em không nói thật?”

“Bởi câu chuyện của em nghe quá giống một kịch bản phim của Ren. Bên cạnh đó, chị không nghĩ số tiền bị đánh cắp khiến em buồn như vậy”.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

“Chị là một phụ nữ thông minh”. Cô chải tóc bằng mấy ngón tay, vén ra đằng sau tai. “Chẳng ai muốn trông như kẻ ngốc cả”.

“Và đó là điều em sợ à? Sự thật đó sẽ biến em thành kẻ ngốc? Hay chỉ là Vittorio cấm em nói?”

“Chị nghĩ em im lặng bởi Vittorio bảo thế à?” Cô cười mệt mỏi. “Không. Không phải vì anh ấy”.

“Thế thì tại sao? Hiển nhiên em cần giúp đỡ. Có lẽ Ren và chị có thể có hướng mới”.

“Có thể không” Cô bắt chéo chân. “Chị tốt với em quá”.

”Bạn bè để làm gì chứ?”

“Chị là bạn tốt của em hơn là em đối với chị”.

Khi họ băng qua căn nhà nông trại nhỏ, nơi một phụ nữ làm việc trong vườn, Isabel cảm thấy sức nặng cuộc đấu tranh nội tâm của Giulia.

“Đây không phải là chuyện của em để kể” Giulia cuối cùng cũng nói. “Đó là của cả thành phố và họ sẽ giận em”. Cô lấy một miếng giấy trong gói Isabel để trên ghế và hỉ mũi bằng tiếng sụt sụt giận dữ. “Em chẳng quan tâm. Em sẽ nói với chị. Và nếu chị nghĩ điều đó là ngu ngốc... thì em cũng không thể đổ lỗi cho chị”.

Isabel chờ. Ngực Giulia nhô lên hạ xuống trước khi cô thở tiếng thở dài cam chịu. “Chúng em đang tìm Ombra della Matt”.

Mất vài phút Isabel mới nhớ được bức tượng tạ ơn hình một cậu bé người Etruscan ở bảo tàng Guarnacci, Ombra della Sera. Cô đạp phanh để một chiếc xe tải đi ngang qua. “Điều đó có nghĩa là gì vậy? Ombra della Matt?”.

“Ánh sớm”.

Bức tượng ở Volterra được gọi là “Bóng chiều”. Đó không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên đấy chứ?”

“Ánh sớm” là một cặp. Đó là tượng một phụ nữ. Ba mươi năm trước giáo sĩ trong làng tìm thấy nó khi ông trông những bụi hồng ở cổng nghĩa trang”.

Đúng như Ren nghĩ ngờ. “Và dân làng không muốn giao cho chính phủ”.

“Đừng nghĩ những người dân tham lam cố giấu một cổ vật là trường hợp thường tình. Giá chỉ đơn giản thế”.

“Nhưng đây là một cổ vật rất giá trị”.

“Phải, nhưng chỉ theo cách chị nghĩ thôi”.

“Chị không hiểu”.

Giulia giật giật chiếc khuyên tai ngọc trai nhỏ. Cô rúm rỏ và kiệt sức. “Ánh sớm” có những quyền năng đặc biệt. điều đó giải thích tại sao chúng em không nói cho người ngoài”.

“Những quyền năng gì vậy?”

“Trừ phi chị sinh ra ở Casalleone, chị không hiểu được đâu. Ngay cả những người chúng em sinh ở đây cũng không tin”. Cô phác những cử chỉ nhỏ duyên dáng. “Chúng em cười khi cha mẹ kể cho nghe về bức tượng, nhưng giờ chúng em không còn cười nữa”. Cuối cùng cô quay lại nhìn Isabel“. ”Ba năm trước Ombra della Mattina biến mất, và từ đó không một phụ nữ nào trong vòng ba mươi km của thành phố này có thể thụ thai”.

“Không ai có thai trong ba năm á?”

“Chỉ những người thụ thai ở xa thành phố thôi”.

“Em thực lòng tin sự hiện diện của bức tượng là nguyên nhân à?”

“Vittorio và em đều học đại học. Về mặt lý trí chúng em có tin không ư? Không. Nhưng thực tế là vậy... Cách duy nhất những cặp vợ chồng có thể thụ thai là làm điều ấy ngoài ranh giới của Casalleone, và điều này không phải lúc nào cũng dễ dàng”.

Cuối cùng Isabel cũng hiểu.“Điều đó là nguyên nhân khiến em luôn phải đi xa để gặp Vittorio. Em cố có con”.

Đôi tay Giulia vắn vẹo trong lòng. “Và là nguyên nhân bạn chúng em Cristina và Enrico muốn có đứa thứ hai phải bỏ con gái lại cho Bà nhiều đêm để có thể xa nhà. Và tại sao Sauro và Tea Grifasi phải lái tới tận vùng nông thôn để ngủ với nhau trong xe rồi lái trở về nhà sau đó. Sauro bị đuổi việc tháng trước vì ngủ quên cả nghe chuông báo thức. Và tại sao Anna luôn buồn bã. Bernado và Fabiola không thể có con để bà ấy trở thành bà được”.

“Được sĩ của thị trấn mang thai đấy chứ. Chị đã thấy mà”.

”Chị ấy sống ở Livorno suốt sáu tháng với chị gái, người luôn chỉ trích.

Chồng chị ấy lái đi lái về hằng đêm. Giờ họ đang tiến hành ly hôn”.

“Nhưng tất cả những điều đó có gì liên quan tới ngôi nhà nông trại và lão Paolo chứ?”

Giulia dụi mắt. “Paolo là người đánh cắp bức tượng”.

“Rõ ràng Paolo nổi tiếng không thích trẻ con”, Isabel nói với Ren tối đó khi họ cùng đứng trong bếp, nhẹ nhàng chùi những vết bẩn trên nắm bằng miếng vải ướt. “Lão không thích tiếng ồn ào chúng gây nên và lão phàn nàn rằng có càng lắm trẻ con có nghĩa họ càng phải dành nhiều tiền cho trường học”.

“Đúng kiểu của anh. Nên lão quyết định giảm tỉ lệ sinh của thị trấn bằng cách đánh cắp bức tượng. Và em đã mất phần trí óc nào khi bắt đầu tin chuyện này vậy?”

“Giulia chỉ nói sự thật thôi”.

“Anh không nghi ngờ điều này. Điều anh thấy khó hiểu là thực tế em đang coi quyền năng giả định của bức tượng là nghiêm túc”.

“Chúa hành động theo những cách bí hiểm”. Ren đang tạo ra một đồng lộn xộn trong bếp như thường lệ, và cô bắt đầu lau chỗ trống trên quầy.

“Tha cho anh đi”.

“Không ai có thai ở Casalleone từ khi bức tượng bị đánh cắp”, cô nói.

“Tuy nhiên anh không bị thôi thúc phải vứt đám bao cao su của em đi đâu. Điều này không xúc phạm sự nhạy cảm của em tí nào à?”

“Không tí nào”. Cô mang một giỏ bát bẩn tới chậu rửa. “Nó bổ sung điều em biết. Trí óc đầy quyền năng”.

“Em nói có vài chứng kích động theo số đông diễn ra phải không? Những phụ nữ đó không thụ thai bởi họ tin họ không thể thụ thai”.

“Điều đó đang xảy ra đấy”.

“Anh thích chuyện mafia hơn”.

“Chỉ bởi có súng thôi chứ gì”.

Anh mỉm cười và cúi xuống hôn mũi cô, rồi dẫn tới miệng cô, rồi dẫn tới ngực cô, và vài phút trôi qua trước khi họ lại hít thở. “Nấu đi”, cô yếu ớt nói. “Em chờ lũ nắm suốt cả ngày rồi”.

Anh rên lên và vớ con dao. “Em đã có được nhiều thông tin từ Giulia hơn anh có từ Vittorio đấy, anh phải nói vậy. Nhưng bức tượng biến mất ba năm trước. Sao mọi người chờ tới giờ mới đào chỗ ấy lên nhỉ?”

“Giáo sĩ của thành phố giữ bức tượng trong văn phòng nhà thờ...”

“Và không hấp dẫn sao khi ngoại giáo và Thiên chúa giáo song song tồn tại?”

“Mọi người đều biết nó ở đó”, cô nói và tráng bát, “nhưng quan chức địa phương không muốn một cuộc nổi loạn bằng cách thông báo điều đó, nên họ tìm cách khác. Paolo đã làm việc vặt ở nhà thờ trong nhiều năm, nhưng không ai liên kết giữa lão và sự biến mất của bức tượng cho đến khi lão chết vài tháng sau đó. Rồi mọi người bắt đầu nhớ rằng lão không thích trẻ con”.

Ren đảo mắt. “Dứt khoát là khả nghi”.

”Marta luôn bảo vệ lão. Bà nói lão không ghét trẻ con. Lão chỉ imbronciato bởi viêm khớp. Imbronciato là gì vậy?”

“Bẩn tính”.

“Bà chỉ rõ lão là người cha tốt đối với con gái. Thậm chí lão còn bay tới Mỹ nhiều năm trước để gặp con khi chị ấy sinh. Nên mọi người lùi lại, và những lời đồn bắt đầu lan rộng. Em đoán nó trở lên khá tệ”.

“Có súng không?”

“Thật tiếc, không”. Cô lau sạch một mảng trên quầy bếp nhỏ. “Hôm trước khi em tới, Anna gửi Giancarlo xuống đây để dọn sạch một đồng rác đã vượt khỏi tầm kiểm soát. Và thử đoán xem cậu ta thấy gì kẹt trong cái lỗ trên tường khi cậu ta tình cờ làm rơi một tảng đá?”

“Anh đang nín thở đây”.

“Phần đế hoa cương của bức tượng. Cũng chính cái đế đã biến mất vào ngày bức tượng bị đánh cắp”.

“Điều đó giải thích mối quan tâm bất ngờ đến bức tường đó”.

Cô lau khô tay. “Mọi người ở thị trấn phát điên lên. Họ lên kế hoạch dỡ bức tường, để cho bí mật phơi bày”.

“Em ”

“Đúng đây”.

“Mọi thứ sẽ dễ hơn nhiều nếu họ nói với anh sự thật ngay từ đầu”, anh nói.

“Chúng ta là người ngoài, và họ không có lý do gì để tin ai trong số chúng ta cả. Đặc biệt là anh”.

“Cảm ơn”.

“Có ích gì cho họ khi tìm bức tượng nếu chúng ta phao lên rằng nó ở đây”. Cô nói. “Các nhà chính trị ở đây mắt nhắm mắt mở đối với một cổ vật Etruscan vô giá nằm trong văn phòng nhà thờ là một chuyện, nhưng các quan chức còn lại trong vùng không phải dạng xu nịnh đó. Mọi người sợ rằng bức tượng cuối cùng sẽ bị khoá trong một hộp kính ở Volterra bên cạnh Bóng chiều”.

“Nơi nó nên ở”. Anh đập một nhánh tỏi bằng mặt dao.

“Em có vài cuộc truy tìm lúc anh làm việc bên ngoài, xem em tìm được gì này”. Cô tìm lại chiếc phong bì dát vàng cô thấy trong giá sách phòng khách và trải ra bàn bếp. Có hàng chục bức ảnh cháu gái lão Paolo, tất cả được ghi chú cẩn thận đằng sau.

Ren lau tay và tới xem. Cô chỉ một bức ảnh màu có hình một ông già bế đứa bé trên hiên trước một ngôi nhà nhỏ màu trắng. “Đây là bức ảnh cũ nhất. Đó là lão Paolo. Bức ảnh hẳn được chụp khi lão tới Boston không lâu sau khi cháu gái sinh ra. Tên bé là Josie, rút gọn của Josephina”.

Một vài bức ảnh mô tả Josie ở trại trẻ, những bức khác là trong kỳ nghỉ với bố mẹ tại Grand Canyon. Trong vài bức cô bé chụp một mình. Isabel nhặt hai bức cuối. “Đây là Josie trong ngày cưới sáu năm trước”. Cô gái có mái tóc xoăn sẫm màu và nụ cười rạng rỡ. “Và bức này cùng với chồng được chụp không lâu sau khi Paolo chết”. Cô phẩy nhẹ để anh thấy ngày ghi sau tấm ảnh.

“Nó không giống với bộ sưu tập của một kẻ ghét trẻ con”, Ren thú nhận. Vậy có lẽ Paolo không lấy bức tượng đâu”.

“Lão là người xây bức tường, và cũng là người chịu trách nhiệm về đồng rác đó”.

“Không hẳn là một bằng chứng vững chắc. Nhưng nếu bức tượng không ở trong tường, anh tự hỏi nó ở đâu nhỉ?”

“Không trong nhà này”, cô nói. Anna và Marta đã kiểm tra nó từ đầu tới cuối. Họ đã bàn về việc xới vườn lên, nhưng Marta nói bà đã biết nếu Paolo giấu ở đó, và bà không cho phép. Có nhiều chỗ gần bức tường hay rừng oliu, có lẽ ngay cả vườn nho nữa, nơi lão có thể đào hố và giấu nó. Em gợi ý Giulia là họ nên mang theo vài máy dò kim loại”.

“Máy móc à. Anh bắt đầu thích chuyện này đây”.

“Tốt”. Cô cởi chiếc tạp dề đeo quanh eo. “Giờ nói chuyện đủ rồi. Tắt lò đi và cởi ra”.

Anh kêu lên và đánh rơi cả dao. “Em sắp làm anh tiện đứt ngón tay đây”.

“Chừng nào đó chỉ là ngón tay thôi”. Cô cười toét và cởi áo. “Ai nói rằng em không thể chủ động chứ?”

“Không phải anh. OK, anh phải lấy hơi đã”. Anh nhìn chiếc cúc mở ra.

“Mấy giờ rồi?”

“Gần tám giờ”.

“Khí gió. Bọn bè sẽ đến bất cứ lúc nào”. Anh chìa tay cho cô nhưng cô cau mày và né ra.

“Em nghĩ Giulia và Vittorio đã huỷ hẹn rồi mà”.

“Anh mời Harry”

“Em không thích Harry”. Cô bước lùi một bước và cài khuy lại.

Anh thở dài. “Điều gì khiến em nghĩ vậy? Đó là một gã tuyệt đấy. Em có phiền để mở vài chiếc không? Và Tracy cũng đến đấy”.

“Em ngạc nhiên vì cô ấy đồng ý. Cô ấy còn không nhìn anh ta hôm nay”.

“Anh không bảo cô ấy là anh mời anh ta”.

“Và đây chẳng phải là một buổi tối dễ chịu?”

“Không thể làm gì được”, anh nói. “Mọi chuyện giữa họ sáng nay quá tệ, và Tracy tránh mặt anh ta từ đó. Anh ta khá buồn bực”.

“Anh ta bảo anh à?”

“Này, đàn ông chia sẻ với nhau thôi. Bọn anh cũng có tình cảm chứ”.

Cô nhướn mày.

“OK có lẽ anh ta hơi tuyệt vọng và anh là người duy nhất ở đó có thể nói chuyện. Đàn ông luôn là kẻ vụng về khi dính tới phụ nữ và nếu anh không giúp anh ta họ sẽ ở đây mãi mãi”.

“Nhưng kẻ vụng về này quyết định kết hôn 11 năm và là cha của năm đứa trẻ, trong lúc anh...”.

“Trong lúc anh có một ý tưởng chắc em thích. Nhân tiện, một ý tưởng không dính gì tới Cuộc chiến nhà Briggs, một điều khác hơn sự thật rằng chúng ta phải thoát khỏi họ để làm cho xong”.

“Ý tưởng dạng nào?” Cô cúi xuống nhặt vài chân nấm anh làm rớt trên sàn.

“Trang phục diễn hơi gợi dục. Nhưng chúng ta cần biệt thự để làm một cách bình đẳng, có nghĩa là cả gia đình đó và cô trông trẻ phải đi”.

“Trang phục diễn á?” Cô để đám chân nấm rớt trên sàn.

“Trang phục diễn gợi dục. Anh nghĩ về buổi đêm. Nền. Một cơn giông nếu ta may mắn”. Anh cầm ly của cô lên và xoay chân đế giữa những ngón tay. “Đường như Hoàng tử Lorenzo vô đạo đức đã thoáng thấy một thôn nữ hăm hở ở làng này, một phụ nữ không còn cái đỏ mặt đầu tiên của tuổi trẻ...”

“Này!”

“Điều khiến cô ta hấp dẫn hơn nhiều đối với anh ta”.

“Khỉ gió”.

“Thôn nữ nổi tiếng trong vùng vì đức hạnh và làm việc tốt, nên cô ta kháng cự sự tiến tới của anh ta, bắt chấp thực tế là anh ta là công tử đẹp trai nhất vùng. Quý thật, trong toàn nước Ý”.

“Chỉ Ý thôi à? Anh ta lẽ ra luôn đặt tiền vào một phụ nữ đức hạnh. Anh ta chẳng có cơ hội nào đâu”.

“Anh đã nói rằng hoàng tử Lorenzo cũng là chàng trai thông minh nhất chưa nhỉ?”

“Ôi điều đó làm phức tạp mọi chuyện”.

“Nên anh ta làm gì ngoài việc dọa sẽ đốt làng nếu cô gái không phục tùng”.

“Đồ vô lại. Tự nhiên cô ấy nói sẽ tự sát trước đã”.

“Điều anh ta không tin chút nào, bởi những phụ nữ Công giáo chân chính không tự sát”.

“Anh có một vấn đề ”.

Con dao anh cầm phác một vòng cung. “Cánh mở ra vào đêm cô ấy tự mình tới biệt thự hoang vắng trong ánh nến của hoàng tử. Vấn đề biệt thự ấy, ngẫu nhiên trùng hợp, nằm trên đỉnh quả đồi này”.

“Ngạc nhiên đấy”.

“Cô ấy đến trong bộ váy anh ta gửi cho cô vào chiều đó”.

“Em có thể thấy nó. Giản dị và màu trắng”.

“Đỏ tươi và gợi dục”.

“Điều chỉ làm nổi bật đức hạnh của cô”

“Anh ta không lãng phí thời gian vào các bước mở đầu. Anh ta kéo cô gái lên gác...”

“Cuốn cô vào vòng tay và bế cô lên gác”.

“Bất chấp sự thật là cô ấy không nhẹ như lông hồng- nhưng may mắn là anh ta làm được. Và một khi đưa cô gái vào giường, anh ta buộc cô cởi quần áo từ từ... trong khi anh ta ngắm nhìn”.

“Tất nhiên anh ta đã khoả thân khi anh ta ngắm nhìn, bởi trong khu biệt thự rất nóng”.

“Và còn nóng hơn trên giường ngủ. Anh đã nói với em anh ta diễn trai thế nào chưa?”

“Em tin là anh đã nói rồi”.

“Khi đã đến lúc, cô ấy buộc phải phục tùng anh ta”.

“Em không nghĩ em thích phần này”.

“Đó là bởi em là cô nàng độc đoán”.

“Và, trùng hợp ngẫu nhiên, cô ấy cũng vậy”.

Anh đầu hàng điều không thể tránh khỏi. “Chỉ khi anh ta sẵn sàng đặt mình lên cô ấy, cô ấy có nên liếc thấy một cặp còng không nhỉ?”

“Họ có còng tay vào thế kỷ 18 à?”

“Cùm. Một cặp cùm nằm trong tầm tay cô”.

“Tiện thật”

“Trong khi ánh mắt đắm đắm nhục dục đang chiếu vào đầu đó”- Cặp mắt đắm đắm nhục dục của Ren đang chiếu vào ngực cô- “Cô gái vòng ra sau anh ta, chộp lấy cùm và khoá chúng quanh...”

“Tôi gõ cửa, nhưng không ai mở cả”.

Họ bật ra và nhìn thấy Harry đứng trên ngưỡng cửa trông thật khổ sở.

“Chúng tôi đã làm chuyện đó với còng tay”, anh rầu rĩ nói “. ”Thật tuyệt”.

“À” (á khẩu luôn). Isabel hắng giọng.

“Lẽ ra anh phải gõ cửa chứ”, Ren cầu nhàu.

“Tôi gõ rồi”.

Isabel chộp lấy chai rượu mới. “Sao anh không mở chai này nhỉ. Tôi sẽ lấy ly cho anh”.

Anh ta vừa rót xong thì Tracy bước vào. Cô xù lông nhím thù địch khi thấy chồng. “Anh làm gì ở đây vậy?”

Ren hôn má cô. “Isabel mời anh ấy. Anh bảo cô ấy đừng mời nhưng cô ấy nghĩ cô ấy hiểu mọi chuyện”.

Trong thời điểm khác của cuộc đời, Isabel chắc đã bảo vệ mình, nhưng cô đang đối phó với những kẻ điên , nên điểm cốt yếu là gì nhỉ?”

“Đây dường như là cách tốt nhất”, Harry nói. “anh đã cố nói chuyện với em suốt cả ngày nay, nhưng em cứ lãng tránh”.

“Chỉ bởi anh làm tôi phát ốm”.

Anh nao núng nhưng kiên trì. “Ra ngoài đi Tracy. Chỉ vài phút thôi. Có vài điều anh cần nói với em, và anh phải nói riêng”.

Tracy xây lưng về phía anh, quàng tay quanh eo Ren và đặt má lên cánh tay anh. “Đáng lẽ em không bao giờ nên ly dị anh. Chúa ơi, anh là một người tình tuyệt vời. Người tuyệt nhất”.

Ren nhìn qua Harry. “Anh chắc vẫn muốn kết hôn với cô ấy chứ?Bởi giờ tôi phải nói là tôi nghĩ anh có thể làm tốt hơn nhiều”.

“Tôi chắc”, Harry nói. “Tôi rất yêu cô ấy”.

Tracy nhấc đầu lên như một con thú nhỏ đang đánh hơi, quyết định cái cô người thấy không dễ chịu gì, “Phải, đúng đấy”.

Harry so vai và quay về phía Isabel, bóng tối trong mắt khiến anh trông như người đàn ông chẳng còn gì để mất. “Tôi đã hy vọng làm điều này riêng tư, nhưng hiển nhiên điều đó không xảy ra, và bởi Tracy không nghe, tôi sẽ nói với chị, nếu chị không phiền”.

Tracy dường như lắng nghe, và Isabel gật đầu. “Nói đi”.

“Tôi đã yêu cô ấy ngay lúc cô ấy đánh đổ rượu vào lòng tôi. Tôi nghĩ đó là tai nạn. Tôi vẫn không chắc nên tin cô ấy rằng nó không phải hay không. Có đủ loại những gã điển trai tại bữa tiệc khích nhau để thu hút sự chú ý của cô ấy, nhưng tôi thì còn không dám thử, không chỉ bởi nhan sắc của cô ấy -Chúa biết cô ấy là người phụ nữ đẹp nhất tôi từng thấy- mà bởi cô ấy... bởi sự rạng rỡ cô ấy có. Nguồn năng lượng ấy. Tôi không thể rời mắt khỏi cô ấy, nhưng cùng lúc tôi không muốn cô ấy biết tôi đang nhìn. Rồi cô ấy làm đổ rượu và tôi không nghĩ được điều gì để nói cả”.

“Anh ta nói ”Lỗi của tôi“, giọng Tracy hơi nghẹn ngào. ”Tôi đánh đổ rượu, và gã ngốc đó nói “Lỗi của tôi“, nhẽ ra tôi nên biết ngay lúc ấy”.

Anh ta vẫn không chú ý tới cô, mà tập trung vào Isabel. “Tôi không nghĩ được gì cả. Tôi thấy óc mình như bị chích một liều thuốc tê. Cô ấy mặc chiếc váy màu bạc này cổ khoét sâu, và tóc dựng lên, ngoại trừ những chỗ lộn tóc xoắn xoắn xuống cổ. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy điều gì như thế, điều gì như cô ấy”. Anh nhìn vào ly rượu của mình. “Ngoài sắc đẹp của cô ấy tối đó...” Giọng anh khàn đi.” Ngoài sắc đẹp của cô ấy sau đó ...” Anh nuốt ực. “Tôi rất tiếc. Tôi không thể làm điều này”. Anh đặt ly lên quầy bếp và bỏ đi qua lối cửa vườn.

Mắt Tracy trống trải, nhưng cô nhún vai như nó chẳng thành vấn đề. “Xem xem tôi phải xử lý chuyện gì? Lúc tôi nghĩ anh ta cuối cùng cũng sẵn sàng nói chuyện, anh ta lại cảm ịt. Tôi có lẽ đã cưới một cái máy tính rồi”.

“Thôi ngay xử xự như lừa vậy”, Ren nói. “Không người đàn ông nào phơi bày gan ruột trước mặt gã chồng cũ hết. Anh ta đã cố nói chuyện với em suốt cả ngày”

“Chuyện lớn nhỉ. Em đã cố nói chuyện với anh ta nhiều năm rồi”.

Isabel liếc ra vườn.“Anh ấy có vẻ không giống một người đàn ông thoải mái với cảm xúc của mình”.

“Tôi có một tin soi sáng cho cả hai người đây”, Ren nói. “Không đàn ông nào thoải mái với cảm xúc của mình cả. Vượt qua nó đi”.

“Anh có”, Tracy nói. “Anh nói về chuyện anh cảm thấy ra sao, nhưng Harry mắc chứng táo bón cảm xúc giai đoạn cuối rồi”.

“Anh là diễn viên, vì vậy tất cả mọi điều ra khỏi miệng anh đều vớ vẩn ấy mà. Harry yêu em. Thăng ngục cũng thấy”.

“Thế thì em ngốc thật, bởi em không thấy”.

“Em chiến đấu không công bằng”, Isabel nói. “Chị biết đó là bởi em bị tổn thương, nhưng điều đó không khiến cho nó đúng. Hãy cho anh ấy một cơ hội để nói ra điều trong đầu anh ấy mà không có khán giả”. Isabel chỉ ra cửa. “Và nghe bằng trí óc em khi em nói chuyện với anh ấy, bởi trái tim em quá đau đớn lúc này nên không đáng tin cậy”.

“Chẳng có lý nào!Chị không hiểu à! Chị không nghĩ em đã cố gắng à?”

“Cố nữa đi”. Isabel đẩy mạnh cô về phía cửa.

Tracy trông bướng bỉnh, nhưng cô ra ngoài.

“Anh chỉ muốn giết cả hai người đó”, Ren nói, “Và chúng ta còn chưa được nếm món khai vị nữa”.

Harry đứng bên giàn cây leo, tay đút túi quần, gong kính phản chiếu những tia sáng cuối cùng của mặt trời. Tracy cảm thấy sự choáng váng quen thuộc lần đầu quấy rầy cô 12 năm trước, ngay trước lúc cô bất ngờ đánh đổ rượu vào lòng anh.

“Isabel bảo tôi ra đây”. Tracy nghe sự thù địch trong giọng mình, nhưng cô đã cầu xin anh ta một lần hôm nay, và cô sẽ không làm lại nữa.

Anh rút tay khỏi túi quần và chống lên cạnh giàn cây leo, không nhìn cô.

“Điều em nói sáng nay... Em chỉ tung màn hoả mù khác thôi chứ gì? Về chuyện em béo và có những vết rạn, khi em biết thừa rằng em đẹp lên mỗi ngày?Và nói anh không yêu em khi anh đã nói với em hàng ngàn lần điều anh cảm nhận?”

Những lời nói buột ra như vệt. “Anh yêu em, Tracy”. Chẳng có cảm xúc nào trong đó. Chưa bao giờ có, “Anh yêu em bởi...”. Chỉ có “Anh yêu em, Tracy. Đừng quên mua thêm thuốc đánh răng khi đến cửa hàng nhé”.

“Lời nói và lòng tin. Hai chuyện khác hẳn”.

Anh chậm chạp quay lại phía cô. “Chưa bao giờ phải đặt câu hỏi về tình yêu từ phía anh, ngay từ đầu. Luôn là từ phía em”.

“Từ phía tôi á? Tôi đã chọn anh! Nếu điều đó phụ thuộc vào anh, chuyện hai chúng ta chẳng bao giờ thành. Tôi đã tìm anh, tôi đã theo đuổi anh, tôi đã cuốn anh vào”.

“Tôi chẳng phải phần thưởng lớn nhỉ”.

Harry chưa bao giờ gào thét, và nỗi kinh ngạc khiến cô cảm lạnh.

Anh đẩy khỏi giàn leo. “Cô chỉ muốn lữ trẻ thôi. Và tôi có chữ ”Bố” in trên mặt. Cô không hiểu à? Đối với cô, chuyện không phải về chúng ta mà tất cả chỉ là nhu cầu có con của cô. Tôi chỉ là ông bố cô muốn cho chúng thôi. Phần nào trong thâm tâm tôi luôn biết rằng đó là điều cô theo đuổi, nhưng tôi vẫn cứ giả ngây giả ngô. Và thật dễ khi mới chỉ có Jeremy và Steffie. Ngay cả khi Brittany sinh ra, tôi vẫn có thể giả vờ rằng mọi chuyện vẫn là giữa chúng ta, rằng cô muốn tôi chỉ vì tôi thôi. Có lẽ tôi có thể vẫn tiếp tục giả vờ như vậy, nhưng rồi cô lại mang bầu Connor, và cô đi loay quanh với nụ cười hả hê thoả mãn trên mặt. Mọi thứ tựu trung chỉ về việc mang bầu và bọn trẻ. Tôi đã cố nuốt cái thứ đó, để tiếp tục giả vờ tôi là tình yêu lớn của đời cô chứ không chỉ là nguồn tinh trùng lớn mà thôi nhưng ngày càng khó hơn. Mỗi sáng tôi nhìn cô và muốn cô yêu tôi như tôi đã yêu cô, nhưng tôi phải làm việc và cô thì còn chẳng buồn nhìn đến tôi. Và cô đúng. Tôi bắt đầu khép mình lại để có thể tiếp tục. Nhưng khi cô lại mang bầu lần nữa và cô quá hạnh phúc, tôi không thể giả bộ mãi được nữa. Tôi muốn thế nhưng không thể. Giọng anh vỡ ra. “Tôi ... không thể”.

Tracy cố tiếp nhận chuyện này, nhưng quá nhiều cảm xúc giằng xé đầy ứ lên trong cô tới mức cô không thể phân định được. Nhẹ nhõm. Bực anh vì quá chậm hiểu. Và vui mừng. Ôi, vâng, vui mừng bởi rút cục chuyện này chưa hoàn toàn vô vọng. Cô không biết bắt đầu từ đâu, nên cô quyết định bắt đầu từ việc nhỏ. “Còn bàn chải thì sao?”

Anh trân trối nhìn cô cứ như cô bỗng dưng mang một cái bọc thứ hai trên trán vậy. “Bàn chải á?”

“Cũng như em không phải lúc nào cũng nhớ mua bàn chải. Và cũng như việc mất chìa khoá làm em phát điên. Anh bảo em rằng nếu xử lý kém cỏi tài khoản séc một lần nữa, anh sẽ đem cuốn séc của em đi luôn. Và anh có nhớ chỗ méo ở cái chắn bùn xe anh mà anh nghĩ đã gây ra khi đưa Jeremy tới Giải bóng đá của lũ trẻ không? Em làm đấy. Connor nôn vào xe em và em không có thời gian lau sạch nó, nên em lấy xe anh

thay thế, và khi em đang gào thét với Brittany ở chỗ đỗ xe ở Target thì đẩy luôn cái xe mua hàng vào đó. Thế thì sao, Harry?”

Anh chớp mắt. “Nếu em giữ một danh sách mua hàng từ trước, em sẽ không quên mua bàn chải”.

Đúng là phong cách điển hình của Harry, anh chẳng hiểu gì cả. “Em sẽ không bao giờ có danh sách mua hàng từ trước hoặc thôi mất chìa khoá hoặc làm gì tốt hơn những thứ khiến anh phát điên cả”.

“Anh biết chứ. Anh cũng biết có hàng nghìn thằng đàn ông xếp hàng để có cơ hội mua cho em bàn chải và để em đẩy cái xe chở hàng vào xe chúng”.

Có lẽ anh đã hiểu.

Isabel bảo cô hãy nghĩ bằng cái đầu chứ không phải trái tim, nhưng điều đó thật khó nếu liên quan tới Harry Briggs. “Em biết anh là người cha tuyệt vời và có lẽ đó là một trong những lý do khiến em yêu anh. Nhưng em vẫn yêu anh ngay cả khi anh không có con được nữa. Với anh em như tìm thấy được những phần đã mất của chính mình. Em không phải muốn thêm con bởi anh không đủ cho em. Mà em muốn chúng bởi tình yêu của em dành cho anh trở nên quá lớn tới mức cần thêm chỗ chứa”.

19. Chương 18

Chương 18

Isabel và Ren cùng nhau nằm khoả thân trên chiếc chăn dày, nơi họ giữ nhau ấm trong làn khí đêm lạnh buốt. Cô nhìn lên những ngọn nến cháy xèo xèo trên giá chùm treo trên cây mộc lan. Mỗi anh ve vuốt tóc cô. “Quá nặng với em à?”

“Mmm... một chút thôi”. Buồn cười thật, nhưng nằm dưới anh không làm phiền cô chút nào. Thật kỳ cục khi cảm thấy an toàn với một người đàn ông nguy hiểm như vậy.

“Chỉ vì tiếng tăm thôi nhá- em từng có bút rút tình dục đúng không? Anh nghĩ ta có thể yên tâm nói đó là chuyện quá khứ”

Cô cười trong tóc anh. “Em chỉ cố lịch sự thôi”

“Với người khác à?”

“Một triết học gia em thử sống cùng”.

Anh cười

Cô rê tay dọc xương sống anh. Anh đặt môi vào mạch máu ở cổ tay cô rồi đẩy chiếc vòng. “Em luôn đeo cái này”

“Một sự nhắc nhở”. Cô ngáp và ngón tay trở đạo quanh vành tai anh. Từ “Hít thở được khắc bên trong”

“Anh nhớ chứ, lời nhắc nhở giữ tập trung. Anh vẫn nghĩ nghe chán ngắt”.

“Cuộc sống của chúng ta quá bận rộn tới mức dễ đánh mất sự thanh thản. Sờ chiếc vòng khiến em bình tĩnh lại”.

“Lẽ ra nó phải có tác dụng hơn nhiều cái cùm khiến anh bình tâm lại tối nay. Và anh không chỉ nói về giờ cuối cùng trên chiếc ga này đâu đấy”.

Cô cười. “Đám nắm vẫn chưa hồng hân đâu”.

“Có lẽ vậy”.

Anh tách khỏi cô. Cô chống khuỷu tay lên, ngón tay vẽ trên vùng ngực anh rắn chắc. “Món mì sốt nắm của anh là món ngon nhất em từng ăn”.

“Đáng lẽ còn ngon hơn một giờ trước. Họ đã cãi nhau hàng tháng trời rồi. Anh không hiểu sao họ quyết định phải tư vấn hôn nhân đúng tối nay”.

“Họ cần một vài ưu tiên khẩn cấp. Em không đúng là nhà tư vấn hôn nhân đâu”.

“Chắc là không. Em bắt họ hứa trên mạng sống lũ con là không quan hệ”.

“Anh đáng ra không nghe thấy chuyện đó mà”.

“Khó giả điếc được khi em ở ngay phòng bên cạnh và mọi người cứ bảo em đừng đi”.

“Chúng em đói, và chúng em sợ anh mang bữa tối đi mất. Giao tiếp bằng thể xác quá dễ đối với họ. Lờ lẽ chính là điều gây rắc rối cho họ, và họ cần tập trung vào chuyện đó. Trông họ hạnh phúc trong bữa tối đấy chứ?”

“Hạnh phúc bởi hai người trông như họ biết đã không có được chút nào trong một thời gian dài rồi. Và chẳng phải em lo cái danh sách em bảo họ làm sẽ khuấy động mọi thứ lên sao?”

“Chờ xem. Một điều em chưa có cơ hội bảo anh, và em nghĩ anh sẽ vui vì nó đấy...” Cô cắn vai anh, không chỉ để quyến rũ dù cũng có ý như vậy, mà còn bởi nó ở ngay trước mặt cô và trông đặc biệt ngon lành. “Chúng ta sẽ sống chung một thời gian”.

Anh nhấc đầu xa ra nhìn cô hoài nghi. “Trước khi anh bắt đầu nhảy tăng gô, anh sẽ nghe phần còn lại”.

Chùm nến trên đầu họ đu đưa trong gió đêm. Cô dùng đầu ngón tay vẽ lên những đường cong của chiếc bóng uốn lượn trên ngực anh. “Em sẽ chuyển vào biệt thự sáng mai. Chỉ vài ngày thôi”.

“Anh có ý hay hơn. Anh sẽ xuống dưới đó”.

“Thực ra..”

“Em không chứ!” Anh ngồi lên nhanh tới mức suýt đẩy ngã cô. “Bảo anh rằng em không mời hai kẻ tâm thần ấy ở lại căn nhà nông trại”.

“Chỉ vài ngày thôi. Họ cần riêng tư”.

“Anh cần riêng tư. Chúng ta cần riêng tư”. Anh ngã ngửa ra chắn. “Anh sẽ giết em. Thực đấy. Lần này anh sẽ làm thế. Em có ý tưởng nào về việc anh biết bao nhiêu cách để lấy đi một mạng người không?”

“Chắc phải vài cách”. Cô trượt tay xuống bụng anh. “Nhưng em hy vọng anh sẽ tìm ra gì đó hữu ích hơn để làm”.

“Anh xấu xa nhưng không dễ dãi thế đâu”. Hơi thở anh nghẹn lại.

“Anh nghe dễ mà”. Cô để ngón tay mình lần xuống thấp hơn, đến khi chúng nằm trên khu vực đặc biệt nhạy cảm.

Anh rên lên. “Thôi được, anh xấu xa và dễ dãi. Nhưng lần này chúng ta nên thử trên giường”. Anh túm lấy đầu cô khi cô ấn môi vào bụng anh. “Dứt khoát chúng ta cần giường”. Anh rên rĩ.

Cô rúc vào rốn anh. “Em không thể đồng ý hơn”.

“Em đang giết anh, Tiến sĩ. Em biết chứ?”

“Và em vẫn chưa cho anh thấy tính xấu của em đâu”.

Ren mất cả ngày hôm sau cố bảo Harry và Tracy đừng ở ngôi nhà nông trại, nhưng anh không gặp may. Sự hài lòng duy nhất nằm trong bài thuyết giảng cuối cùng của Isabel dành cho họ mà anh vô tình chứng kiến.

“Hãy nhớ”, cô nói, ngay khi anh đi vào phòng trong biệt thự được cho là văn phòng của anh, “không quan hệ. Hai người có nhiều việc phải làm trước đã. Đó là lý do tôi đề nghị căn nhà nông trại cho hai người. Để hai người có thời gian riêng tư các tối để nói chuyện mà không bị ngắt quãng”.

Ren lùi lại vào hành lang, nhưng trước đó anh đã thấy Tracy nguyền Harry một cái dài. “Em đoán” anh nghe cô ta nói. “chị không biết chuyện này khó đến mức nào. Chị có nghĩ là ...”.

“Không, ”. Giọng Isabel đuổi sau anh. “Sex cho phép hai người khoả lấp mọi vấn đề. Vui vẻ với nhau dễ hơn là nói ra”.

Anh cau mày. “Vui vẻ”. Sao cô lại đặt vấn đề theo cách nó. Chưa đến hai tuần trước, cô đã nói sex là thiêng liêng, nhưng cô đã thoải mái hơn rất nhiều kể từ đó. Không phải anh phàn nàn về điều này. Anh yêu sự hưởng ứng của cô. Anh yêu cách cô hưởng thụ anh, hưởng thụ sex. Dù vậy, cùng lúc, có gì đó về thái độ của cô bắt đầu làm cho anh không tài nào nuốt nổi.

Anh đang tỏ ra vô lý, và anh biết thế. Có lẽ lương tâm anh tội lỗi. Không nói với cô về sự thay đổi trong kịch bản Night Kill làm anh phiền lòng, và sự thực anh cảm thấy có lỗi về chuyện đó còn làm anh thấy phiền hơn. Isabel chẳng dính gì tới nghề nghiệp của anh, chẳng dính gì tới anh sau vài tuần tiếp. Cô là người đã nói điều này, và cô đã đúng, như thường lệ. Chuyện này chỉ đơn thuần là tình dục.

Nói thẳng ra là họ đang sử dụng lẫn nhau. Anh sử dụng cô để bầu bạn, giải trí. Anh sử dụng cô giúp anh giải quyết chuyện của Tracy và xoá bỏ mặc cảm về Karli. Và Chúa biết rằng anh đang sử dụng cô vì tình dục, nhưng điều đó không bị xem là tội lỗi trong Sách của Isabel.

Khốn khiếp, anh không muốn tổn thương cô, khi tâm hồn anh còn nhiều lỗi lỗi hơn cô có thể tưởng, ma tuý, những phụ nữ anh đối xử quá tàn nhẫn, mọi mảnh vỡ của những năm đầu đời vẫn kéo lê cái đuôi mỏng mảnh đằng sau bất cứ nơi nào anh tới. Đôi khi cô nhìn anh với đôi mắt ngây thơ, anh muốn nhắc cô anh không biết đóng vai người tốt, nhưng anh chẳng nói một lời, bởi anh là một gã khốn ích kỷ và anh không muốn cô bỏ đi. Chưa. Chưa cho đến khi anh đạt được cái anh cần và sẵn lòng để cô đi.

Một điều chắc chắn là ngay khi cô tìm ra kịch bản mới và nổi thèm khát méo mó của Kaspar Street đối với các bé gái, cô sẽ đi thẳng ra cửa, và ngay trước khi cô tới đó, Ren cảm thấy như Bốn viên gạch nền móng đã rơi xuống đầu anh.

Sau bữa tối, Tracy bảo các con rằng cô và Harry sẽ trở lại đúng giờ ăn sáng và Marta sẽ chăm sóc nếu chúng cần gì trong đêm. Ren cảm thấy bức bối suốt phần còn lại buổi tối. Anh muốn Isabel trên giường mà không có nửa tá người núp ngoài cửa. Thay vào đó, cô xin lỗi và đi làm ghi chú cho cuốn sách của cô.

Anh hướng về phía văn phòng và cố suy nghĩ nghiên cứu tính cách của Street, nhưng không tập trung. Anh nâng vài quả tạ và chơi trò GameBoy với Jeremy một lúc. Rồi anh đi bộ, chả có tác dụng khỉ gió gì với thất vọng tình dục ở anh. Cuối cùng anh từ bỏ và lên giường, thụ vào gối và nguyện rửa những người lớn trong gia đình Briggs đang cuộn tròn trên giường ngôi nhà nông trại, nơi lẽ ra là của anh và Isabel.

Cuối cùng anh buông xuôi, nhưng vẫn không ngủ được một lúc lâu trước khi một vật ấm áp rúc vào sát người. Chỉ là vấn đề thời gian thôi. Anh yêu việc chạm vào làn da trần của Isabel khi ngủ. Anh cười và kéo cô sát lại- Nhưng có gì đó sai. Mắt anh mở bừng ra, và anh bật dậy với một tiếng hét.

Khuôn mặt Brittany nhăn lại. “Chú hét. Sao chú lại hét?” Cô bé nằm cuộn tròn trên lớp ga, trần trụi như một con chim dễ cù.

“Cháu không được ngủ ở đây”, anh càu nhàu.

“Cháu nghe tiếng động. Cháu sợ”.

Không sợ bằng nửa anh. Anh định nhảy bổ khỏi giường, rồi nhớ cô bé không phải kẻ duy nhất trần trụi. Anh chộp tấm chăn và quàng quanh eo.

“Chú rung rinh giường ghê quá”, cô bé phản đối, “Cháu buồn ngủ”.

“Váy ngủ của cháu đâu? Chả bao giờ để ý cả”. Anh quần tẩm ga quanh cô bé chặt tới mức trông hệt như xác ướp, rồi bế lên.

“Chú đang bóp nghẹt cháu đấy! Ta đi đâu vậy?”

“Đi gặp nàng tiên tốt”.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Anh vương chân vào tấm chăn và suýt đánh rơi cô bé.

“Khỉ thật”.

“Chú nói...”

“Chú biết chú nói gì. Và nếu cháu nhấc lại, lưỡi cháu sẽ thè lè ra đấy”. Dù sao anh quyết định đưa cô bé ra cửa, xuống sảnh và vào phòng ngủ của Tracy trước đây mà không làm rơi chăn, nhưng anh gây ra quá nhiều tiếng động làm Isabel tỉnh giấc.

“Cái...?”

“Nó sợ, nó trần thui lụi, và nó là của em”. Anh thả Brittany xuống cạnh cô.

“Ai đấy?” Steffie nhòm dậy từ bên kia Isabel. “Brittany?”

“Cháu muốn bố!” Brittany mè nheo.

“Ồn thôi, cháu yêu” Isabel nhìn âm áp và tóc tai bù xù. Anh chưa biết một phụ nữ nào như cô, người quá vô tâm với sức hấp dẫn giới tính của mình, dù mọi đàn ông dường như đều nhận biết nó như anh vậy. Anh của Vittorio, Bác sĩ Andrea ngọt xớt, đều thấy nó. Anh ta còn lâu mới lừa được Ren hôm nay khi xuất hiện với lời xin lỗi giả vờ về việc bảo Isabel rằng họ cần tập trung quanh cái máy dò kim loại

Chiếc váy ngủ trễ xuống một bên vai, để lộ một bên bờ ngực đáng lẽ phải nằm trong tay anh lúc đó. Cô hát đầu về chiếc chăn của anh. “Váy đẹp đấy”.

Anh gom hết lòng tự trọng của mình. “Chúng ta sẽ nói chuyện này sáng mai”.

Khi về phòng, anh nhắc mình rằng anh tới Ý để trốn chạy mọi thứ. Thay vào đó anh đang tổ chức một buổi tiệc chết tiệt tại nhà và thêm một vết đen xì khác vào tâm hồn mình.

Ngay trước bình minh, mọi sự trở nên tồi tệ hơn. Anh hé mắt và thấy một bàn chân mắc trong miệng mình. Không phải chân anh.

Một móng chân bé xíu ấn vào môi dưới anh. Anh cau mày và cố cử động, một bàn chân khác đập vào cằm. Rồi anh cảm thấy một vết ướt bên hông. Làm sao cuộc đời có thể tốt đẹp hơn thế .

Cậu bé mặc tã cuộn lại gần. Quá nhiều đối với việc Marta chăm sóc suốt đêm. Ren suy tính các lựa chọn. Đánh thức đứa trẻ nghĩa là đầy rắc rối, điều Ren không định giải quyết vào lúc- anh nhìn đồng hồ- bốn giờ sáng. Đầu hàng, anh dịch sang chỗ khô hơn và thả mình vào giấc ngủ.

Vài giờ sau đó, anh bị thúc vào giữa ngực. “Muốn bố cơ!”.

Ánh sáng xuyên qua mí mắt anh nói rằng giờ là buổi sáng, nhưng chỉ có thể. Marta ở chỗ quái nào nhỉ? “Ngủ tiếp đi”, anh lẩm bẩm.

“Muốn mẹ ngay cơ!”

Ren chịu thua điều khó tin này, mở mắt và cuối cùng hiểu lý do cha mẹ vượt qua được những chuyện này. Cậu bé đóng tã trông dễ thương như quỷ vậy. Mái tóc xoăn đen nhánh chĩa lên khắp nơi và má hồng lên vì giấc ngủ. Một cuộc kiểm tra nhanh tấm nệm cho thấy không thấy đám ướt nào mới cả. Nghĩa là...

Ren nhảy khỏi giường, xô vội vào quần và túm lấy đứa trẻ. Connor kêu thét đến giật mình. Ren vác nó như một bao khoai tây đến phòng tắm.

“Muốn Jeremy cơ!”

“Không lằng nhằng nữa, nhóc”. Anh rón rén kéo chiếc tã giấy ra, nhìn một lát rồi giật rèm cửa mở ra và quẳng qua cửa sổ. “Chống hông lên”. Anh chỉ xuống bồn vệ sinh. “Đấy”.

Connor bặm môi dưới và cau mày, nhìn giống hệt mẹ cậu trong suốt cuộc hôn nhân với Ren. “Bô xấu”

“Nói xem ai thèm quan tâm”.

Connor nhăn mặt. “Cháu muốn mẹ cơ!”.

Anh lật tấm ngồi bồn vệ sinh lên. “Làm việc của mình đi, rồi ta nói chuyện”.

Connor chăm chăm nhìn anh.

Ren trình diễn nụ cười nhạo nhẫm tâm nhất của mình.

Connor giật lùi về phía bồn tắm và leo vào.

Ren khoanh tay dựa vào cửa.

Connor giật vòi nước.

Ren gãi ngực.

Connor lấy xà phòng.

Ren ngắm nghía móng tay mình. “Cháu có thể thôi lằng nhằng được rồi đấy, chàng trai bướng bỉnh, bởi chú có cả ngày cơ”.

Connor nhìn bánh xà phòng một lúc rồi đặt xuống và bắt đầu tè trong bồn tắm.

“Không được”. Ren cấp thẳng bé dưới nách và đặt xuống trước bồn vệ sinh. “Ồ đây. Ngay”.

Connor ngھển cổ nhìn anh.

“Cháu nghe chú nói rồi đấy. Cháu là chàng trai hay bé gái vậy?”

Connor nghĩ một lát. Nó lấy tay bóp mũi, cởi khuy quần. Rồi tè vào bồn vệ sinh.

Ren nhăn nhó. “Cứ thế nhé, công tử bột”.

Connor nhăn răng đáp trả rồi chạy tới cửa, đứng nguyên tại chỗ. “Buồn ị”

“Á, chàng trai... cháu chắc chứ?”

“Buồn ị”

“Chú có thể làm mà không cần cái này, cháu biết đấy” Ren nhắc cậu bé lên, hạ tấm ngồi xuống và đặt cậu bé lên trên.

“Buồn ị”

Quá đủ

Khi cậu bé đi xong, Ren bế nó xuống dưới vòi nước một lúc rồi tới phòng ngủ, nơi anh đặt một tấm pin an toàn lớn và chiếc quần lót co giãn nhỏ nhất của anh, chiếc quần anh nhớ Isabel rất thích. Anh mặc chúng cho cậu bé đang hoảng hết mức có thể, rồi đưa cho nó một nhãn cầu bằng lông. “Nó là của chú, và nếu cháu làm chúng bị ướt thì cháu sẽ phải hối tiếc đấy, hiểu chứ?”

Connor thọc ngón tay cái vào mồm, nghiêng đầu nhìn rồi cười khanh khách hài lòng.

Chiếc quần lót vẫn khô nguyên.

Những ngày sau đó trôi đi như thường lệ. Harry và Tracy xuất hiện vào giờ ăn sáng để tham gia cùng bọn trẻ. Ren và Isabel dành một phần buổi sáng ở ngôi nhà nông trại, nơi họ giúp những người khác bắt đầu nhiệm vụ gian khổ là quét khu vực đó bằng máy dò kim loại. Sau đó, Isabel lĩnh đi với cuốn sổ ghi chép và Ren đi gặp Massimo ở vườn nho.

Massimo đã trồng nho cả cuộc đời và anh không cần người giám sát nhưng Ren thấy cảm giác hài lòng khi dạo qua những lối đi râm mát và cảm nhận lớp sỏi cứng đánh của tổ tiên dưới lòng chân mình. Bên cạnh đó, anh cần tránh xa Isabel.

Anh rất thích được cùng cô vì lợi ích của chính mình.

Massimo đưa cho anh một chùm nho để ép. “Ngón tay anh có dính nhau không?”

“Không”

“Vẫn chưa đủ độ đường. Có lẽ phải hai tuần nữa, và sau đó chúng ta sẽ sẵn sàng cho lễ vendemmia”.

Chiều muộn, khi Ren trở về biệt thự, anh luôn thấy Jeremy lảng vảng quanh đó chờ anh. Đứa trẻ chưa bao giờ nói gì, nhưng Ren không mất nhiều thời gian để phát hiện nó muốn thực hành mấy thế võ. Cậu bé thông minh, và phối hợp tốt, Ren cũng không phiền. Harry và Tracy thường dính với Isabel cho buổi tư vấn hàng ngày, nhưng nếu việc đó kết thúc đúng giờ, Harry thích tham gia cùng họ. Ren thích thú nhìn Jeremy dạy bố những gì cậu đã học được.

Đôi khi Ren thấy mình tự hỏi anh sẽ trở nên thế nào nếu anh có một người bố như Harry Briggs. Thậm chí thành công của Ren cũng không được sự chấp nhận của bố. Là một nghệ sĩ, đặc biệt là một nghệ sĩ thành công, quá nổi tiếng, quá khiếm nhã - điều này thừa hưởng từ người đàn ông đã cười đã cười bà mẹ tóc đỏ chơi bởi của Ren.

May mắn thay, Ren từ lâu chẳng còn quan tâm đến ý kiến của bố. Chẳng ích lợi gì khi có được sự chấp thuận của một người đàn ông anh chưa bao giờ tôn trọng.

Anna bắt đầu kéo nhèo anh về việc tổ chức festa sau khi mùa thu hoạch bắt đầu. “Điều này đã được thực hiện trong nhiều năm khi tôi còn nhỏ. Mọi người tham gia vendemmia sẽ tới biệt thự vào ngày chủ nhật đầu tiên sau khi hái nho xong. Có rất nhiều thức ăn và tiếng cười. Nhưng Di Philomena của anh quyết định có quá nhiều rắc rối và truyền thống đó kết thúc. Giờ anh sống ở đây, chúng ta có thể bắt đầu lại chứ?”

“Tôi chỉ ở đây một thời gian ngắn thôi”. Anh đã ở Ý gần ba tuần. Anh phải tới Rome tuần tới để gặp Jenk vài ngày và bộ phim sẽ được bắt đầu vài tuần sau đó. Anh chưa bàn bạc tí nào với Isabel về cuộc gặp ở Rome lần việc anh còn ở biệt thự bao lâu nữa, và cô cũng không hỏi. Nhưng sao cô lại phải làm thế ? Họ đều biết chuyện này chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Có lẽ anh nên mời cô đi cùng. Nhìn những điều quen thuộc qua đôi mắt cô cho anh một góc nhìn mới mẻ. Ngoại trừ anh không thể mời cô. Tất cả những cách thức nguy trang trên thế giới này cũng không tránh được tay săn ảnh tinh mắt nào đó phát hiện ra họ, và bị thấy cùng với anh sẽ đi đời chút danh tiếng gái ngoan ít ỏi còn lại của cô. Cũng có thực tế không thể phủ nhận là cô sẽ từ chối tiếp tục một khi phát hiện nội dung thực sự của Night Kill.

Sự oán giận của anh lại trôi lên. Cô không bao giờ hiểu được vai diễn này có ý nghĩa thế nào với anh, chỉ khi cô hiểu rằng đó không phải là hình ảnh méo mó nào đó của chính anh khiến anh muốn đóng vai kẻ xấu. Anh chỉ không thể đồng cảm với vai anh hùng, và điều đó không có liên quan gì đến thời thơ ấu điên cuồng của anh hết. À dù sao cũng không nhiều. Và từ khi nào người đã thuê một nhân viên kế toán lừa đảo và dính hôn với một gã đề tiện có quyền ngồi vào ghế phán xét thế ?

Thật là một kỳ quan khi cuộc tình của họ đã không như trái bóng xì hơi, dù khó mà ghi lại được bất cứ gì thất bại khi Isabel quan tâm. Không, khi cuộc tình này kết thúc, nó sẽ kết thúc với một tiếng nổ. Ý tưởng đó quá chán tới mức anh phải mất một lúc mới nhận ra Anna vẫn nói chuyện với mình.

“..nhưng giờ đây là nhà anh- nhà của gia đình anh- và anh sẽ trở lại. Vậy chúng ta vẫn tổ chức festa năm nay để bắt đầu một truyền thống mới, nhé?”

Anh không thể tưởng tượng việc quay trở lại, khi Isabel không còn ở đây nữa, nhưng anh bảo Anna cứ tiếp tục kế hoạch của bà.

“Chị không phải một trong số những người nghĩ đàn bà chưa không cần sex đấy chứ?” Tracy nhìn Isabel buộc tội. “Bởi nếu chị như thế hãy nhìn kỹ người đàn ông này và nói em biết bất kỳ phụ nữ nào, dù chưa hay không, làm sao có thể cưỡng lại anh ấy?”

Harry xuất hiện với vẻ vừa bối rối vừa sung sướng. “Tôi không biết về chuyện này... Nhưng thực sự thì, Isabel, chuyện đó không còn cần nữa đâu. Dứt khoát không cần. Chúng tôi đã có thừa thời gian nói chuyện rồi, và danh sách chị bảo chúng tôi làm đã giúp ích rất nhiều. Tôi đã không nhận ra... Tôi chỉ không biết...” Một nụ cười nở ra trên mặt anh. “Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được cô ấy yêu tôi đến thế nào”.

“Và em không biết anh ấy đã ngưỡng mộ quá nhiều thứ ở em. Chính em!” Tracy run lên vui sướng. “Em nghĩ em đã biết mọi điều về anh ấy, nhưng em mới chỉ chạm tới bề mặt thôi”.

“Hãy dành cho nó chút thời gian nữa đi”, Isabel nói.

“Chị là nhà tư vấn hôn nhân kiểu gì thế ?” Tracy bắt bẻ.

“Chả kiểu gì cả. Tôi chấp cánh cho nó. Tôi bảo em ngay từ đầu rồi. Em là người đã khẳng khái chuyện này, nhớ chứ?”

Tracy thở dài. “Chúng em chỉ không muốn khuấy động mọi thứ lên thôi”.

“Thế thì hãy thảo luận danh sách của ngày hôm nay. Mỗi người đưa ra 20 điều người khác có mà mình ước bản thân mình có?”

“21”, Tracy nói, “Em thêm vào dương vật của anh ấy nữa”.

Harry cười vang, và rồi họ hôn nhau và Isabel cảm thấy đau nhói vì ghen tị. Hôn nhân có phần thưởng dành cho những người có thể sống sót qua những thăng trầm.

“Nhanh lên! Họ đi rồi”.

Isabel đánh rơi cây bút khi Ren bước vào phòng khách sau cửa biệt thự, nơi cô ngồi bên chiếc bàn xinh đẹp từ thế kỷ 18 viết thư cho bạn ở New York. Từ lúc gia đình Briggs đi ăn tối ở Casalleone, cô vẫn chưa hỏi Ren xem anh đang nói về ai.

Cô cúi xuống nhặt bút, nhưng anh lôi cô ra khỏi ghế trước khi cô lấy được. Tâm trạng anh gần đây quá thay đổi, lúc trước thì hành động cứ như muốn ngắt đầu cô ra, lúc sau lại nhìn cô như lúc này, đầy ma mẫn. Càng ở với anh nhiều chừng nào, cô càng nhận thấy cuộc chiến bên trong anh, giữa con người anh vẫn tin là vậy và người đàn ông dễ chịu bên trong vỏ bọc của gã xấu xa.

Anh hất đầu về phía cửa. “Đi đi. Anh nghĩ chúng ta có hai giờ trước khi họ trở lại?”

“Có nơi nào đặc biệt không?”

“Ngôi nhà nông trại. Quanh đây quá nhiều người”.

Họ chạy xuống đồi, qua cửa và lên gác. Khi tới nơi, cô đẩy anh về phía chiếc giường nhỏ. “Làm sạch ga đi”.

“Chuyện đó sắp diễn ra lâu đấy”

Cô cởi quần áo trong lúc anh khóa cửa, đóng màn chớp lại, và bật đèn lên. Chiếc bóng đèn yếu ớt tỏa ánh sáng mờ mờ khắp gian phòng nhỏ.

Anh vứt mọi thứ trong túi lên chiếc bàn đầu giường và cởi quần áo. Cô nằm trên chiếc giường hẹp rồi lật nghiêng khi anh nằm sát cạnh. Anh rúc vào cổ cô và trượt chiếc vòng khỏi tay. “Anh muốn em hoàn toàn trần trụi cho anh”. Nụm ngực cô cứng lại với giọng khàn đục đầy sở hữu của anh. Cô nhắm mắt lại khi anh vùi môi vào lòng bàn tay cô. Anh chạm vào da cô. “Trần trụi ngoại trừ cái này...”

Anh với tới chiếc bàn đầu giường. Vài giây sau, một vòng kim loại lạnh ngắt bám tách một cái quanh cổ tay cô.

Mắt cô mở bừng và cô buột ra tiếng hét. “Anh làm gì vậy?”

“Làm nhiệm vụ”. Anh túm cả hai cổ tay cô, một tay còn tự do và một tay bị giam giữ và đẩy chúng qua đầu.

“Well, dừng lại ngay!”

“Anh thích không dừng hơn”. Anh luồn dây xích qua một thanh ở tấm gỗ đầu giường và đóng cái còng còn lại vào cổ tay kia.

“Anh còng em vào giường!”

“Anh đòi bại tới mức thỉnh thoảng còn khiến chính mình ngạc nhiên ”.

Cô cố thử xem mình cảm thấy bức bối thế nào nhưng không có tí nào hết. “Đây là còng thật”.

“FedEx đã chuyển chúng tới cho anh”. Anh trượt môi dọc bên dưới cánh tay cô, chỉ dừng ở dưới nách. Khi cô kéo căng còng, da cô râm ran với những làn sóng hưởng ứng thích thú.

“Anh có biết có luật giam cầm chứ?” Cô hỗn hển khi anh tìm thấy cái núm, kéo nó sâu vào miệng mình và mút. “Có một ... thủ tục”

“Anh chả bao giờ quan tâm nhiều tới thủ tục”.

Anh tiếp tục trêu chọc cái núm trơ trọi không phòng vệ, nhưng cô không để mình chịu thua cơn rùng mình khoái cảm đến khi đưa ra vấn đề của mình.

“Anh chưa bao giờ dùng một chiếc còng thật sự cả, chỉ cái gì đó có thể dễ dàng cởi ra thôi”. Cô kim tiếng rên. “Và ít nhất chúng cũng có lót. Và đối tác của anh phải đồng ý bị trói- em đã nói điều này chưa?”

“Anh không tin em đã nói. ”Anh ngồi xổm dậy, đẩy đùi cô dang ra và nhìn cô đăm đăm.

Cô liếm môi. “Em đang nói đến nó đây”.

Tay anh chơi đùa những lọn xoắn. “Chú ý đúng lúc”.

Cô bậm môi giữa hai hàm răng khi anh mở cô ra. “Em đã làm ... á.. một nghiên cứu khi đang theo học lấy bằng cử nhân”.

“Anh biết”. m sắc nhục dục trong giọng anh phát ra xuyên qua những đầu dây thần kinh của cô. Cử động của ngón cái anh như cọng lông ẩm và ướt trơn trượt, thăm dò. “Anh cũng cần... một từ mã hóa để dùng... ahhh... nếu mọi thứ đi quá xa”.

“Chúng ta có thể làm vậy. Anh có vài ý tưởng đây”. Anh ngừng mọi động tác quá nhanh, chuyển lên người cô, và thăm thò vào tai cô.

“Chúng không được là những từ gợi dục”. Cô trượt gối dọc theo đùi trong của anh.

“Giờ có gì hay về chuyện đó nhỉ?” Anh ôm lấy bầu ngực cô, nâng lên và nhào nặn chúng trong tay mình, say sưa.

Cô tóm lấy đầu giường. “Chúng có thể là những từ ”măng tây” hay “ché hòa khí”. Em muốn thế, Ren...” Một tiếng rên tuột ra trước khi cô kịp kìm lại. “Nếu em nói... ”măng tây“, có nghĩa anh...ahh... đi quá xa và phải dừng lại”.

“Nếu em nói ”măng tây” anh sẽ muốn ngừng ngay, bởi anh không thể nghĩ về sự ngắt quãng nào lớn hơn”. Anh tách ra khỏi ngực cô. “Em không thể nói cái gì như ”ngựa giống” hay ”ngựa đực”, hay...” Lần nữa anh lại thì thào vào tai cô.

“Thế thật gợi dục”. Cô khê dịch đùi chà xát vào anh. Anh cứng tới mức cô run bắn lên. Anh vuốt ve nách cô và làm một cử chỉ kêu gọi. Cô kéo căng cái còng. “Rất gợi dục”

“Cái này thế nào?” Giọng thì thầm của anh đổi thành tiếng rừ khe khẽ.

“Nó thật khiêu dâm”.

“Tuyệt. Dừng nó đi”.

Hông cô uốn cong khỏi giường. “Em dùng từ ”măng tây”.

Chỉ thế thôi, anh bỏ rơi cô. Anh ngồi dậy giữa hai chân cô đang rộng để cơ thể họ không chạm nhau nữa và đợi.

Bất chấp tia lóe sáng ranh mãnh trong mắt anh, phải mất một lát cô mới hiểu. Khi nào cô mới học được cách giữ mồm giữ miệng? Cô tìm một chút đường hoàng, không dễ trong vị trí yếu ớt hiện thời.

“Anh có thể không bận tâm điều đó”.

“Em chắc chứ?”

Và anh chẳng phải là Quý ngài Tự mãn hay sao. “Em chắc”.

“Khăng định chứ? Phòng khi em vẫn chưa hiểu, em đang khóa thân, bị còng vào giường vô phương cứu vãn và sắp bị xâm chiếm”.

“Uh” Cô trượt gối trên giường cao hơn.

Anh rê ngón tay cái theo những lọn xoắn mềm mại, thích thú với cảnh tượng này. Cô cảm nhận khao khát của anh, cháy lên nóng bỏng như của chính mình và nghe nốt trầm khàn bên dưới lời trêu chọc của anh. “Anh không kiếm sống bằng cách quấy rối phụ nữ, em biết đấy. Anh đe dọa tất cả những kẻ đại diện cho chân lý, công bằng, và theo cách Mỹ . Và- đừng gán cho nó quá nhiều điều hay ho nhé- sự bảo vệ của em trước anh chỉ là ngớ ngẩn thôi”.

Cô dang rộng chân hơn để anh thấy cô hoàn toàn không phòng vệ. Vào lúc đó cô tự hứa khi chuyện này qua đi, cô sẽ không yên cho đến khi sử dụng chính đôi còng đó trên anh. Ngoại trừ phỏng đoán của cô sai, anh cũng không kháng cự nhiều.

“Anh hiểu điều em nói”. Ngón tay anh trượt vào trong cô, “Giờ yên lặng để anh có thể chiếm em”.

Điều anh làm. Xuất sắc. Đầu tiên với những ngón tay anh và sau đó với thân thể anh. Chuyển lên trên cô, đẩy vào trong. Tra tấn cô tới mức cô nghe chính mình nài xin. Cùng lúc cô chưa bao giờ cảm thấy an toàn hay sung sướng hơn lúc này, một tù nhân trong sự chăm sóc tinh vi của anh.

“Chưa đâu, em yêu”. Anh trao cô một nụ hôn nồng nàn đầy sở hữu khác và đẩy vào sâu hơn. “Chưa, tới khi anh đã sẵn lòng”

Anh còn hơn là sẵn lòng. Những bắp cơ căng thẳng cứ như chính anh là kẻ bị giam cầm vậy. Khoái cảm dữ dội bắt anh phải trả giá còn hơn cô. Anh chìm vào sâu hơn cái nôi ấp ủ giữa đùi cô. Cô quần chân xung quanh anh. Họ cùng chuyển động, cùng hét lên ...

Chiếc còng giữ họ lại trên mặt đất đã vỡ tan. Vào lúc cuối, anh trở thành giống tù nhân hơn cô nhiều.

Khi anh thiếp đi, cô trượt khỏi giường và nhặt đôi còng nằm trên sàn với chiếc chìa khóa bị vứt bỏ. Cô nhìn xuống anh. Làn mi dày tạo thành một vòng cung sắc nét trái ngược với xương gò má và món tóc đen xòa trên trán. Sự đối lập giữa làn da màu oliu ngoại lai và màu trắng của tấm ga cho anh diện mạo của một gã vô thần điển trai.

Cô chậm rãi đi tới phòng tắm, nơi cô treo chiếc còng và chiếc chìa bên dưới cái khăn. Lẽ ra cô phải ghét điều anh đã làm nhưng cô không thể dù chỉ chốc lát. Điều gì đã xảy ra với người phụ nữ luôn muốn kiểm soát. Thay vì cảm thấy tuyệt vọng và tức giận cô đã trao tặng anh mọi điều mình có.

Cùng cả tình yêu.

Ngón tay cô bấm vào rìa chậu rửa. Cô đã yêu anh. Cô nhìn mình chằm chằm trong gương, rồi cụp mắt xuống. Ai muốn nhìn vào kẻ đại khờ đó? Họ chỉ mới biết nhau ba tuần, nhưng cô, người phụ nữ cẩn trọng nhất khi dính tới những mối quan hệ lãng mạn đã hoàn toàn vô vọng.

Cô hắt nước lên mặt và cố rạch ròi để có thể xem xét chuyện hấp dẫn nam - nữ từ mức độ sinh học. Loài người ban sơ bị hấp dẫn bởi những điều đối nghịch như một cách bảo đảm rằng kẻ mạnh nhất trong giống loài sống sót. Vài bản năng đó vẫn còn lại ở hầu hết mọi người và rõ ràng nó vẫn còn lại trong cô.

Nhưng sự tồn tại của cô như một phụ nữ hiện đại thì sao? Sự tồn tại của cô như một phụ nữ có những mối quan hệ lành mạnh, một phụ nữ thì không bao giờ lặp lại hình mẫu đầy náo động của cha mẹ cô nữa thì sao? Chuyện tình của cô với Ren lẽ ra đã xác nhận bản năng giới tính của cô và giải phóng nó. Thay vào đó, cô đã giải phóng trái tim mình.

Cô rầu rĩ nhìn chằm chằm đĩa xà phòng. Cô cần một kế hoạch.

Phải. Cứ như đã có kế hoạch nào của cô thành công không bằng.

Giờ đây cô không được để mình nghĩ về chuyện này. Cô sẽ đi tới việc phủ nhận hoàn toàn. Phủ nhận không phải luôn luôn xấu. Có lẽ nếu cô đào sâu vào cảm xúc của mình, chúng sẽ biến mất.

Cũng có thể không.

20. Chương 19

Chương 19

“Chú thích bánh socola hay bánh dâu?”

Isabel dừng chân bên vườn biệt thự, nhìn Brittany đang chìa chiếc đĩa gốm cho Ren.

Anh tập trung hoàn toàn vào việc phân loại lá và cành con. “Chú nghĩ là thích bánh dâu. Và có lẽ một ly scotch nếu chuyện đó không quá phức tạp”.

“Chú không được nói vậy”, Steffie la. “Chú phải nói trà”

“Hay một cốc Slurpee”, Brittany nói. “Chúng ta có thể uống Slurpee”.

“Không, không được, Brittany. Chỉ trà thôi. Hoặc cà phê”.

“Cà phê là tốt rồi”. Ren nhận lấy chiếc cốc và đĩa tưởng tượng từ cô bé, điệu bộ của anh khéo đến nỗi Isabel tưởng như có thể thấy chúng trong tay anh.

Cô nấn ná xem một lúc. Sự tập trung của anh khi chơi với mấy cô bé thật kỳ lạ. Anh không như vậy với lũ con trai. Khi anh đang đưa Connor hay chui vào dưới mui xe chiếc Maserati mới sửa với Jeremy gần đây, anh làm điều đó một cách thần nhiên. Kỳ cục là thực tế anh dường như có thiện ý chơi bất cứ trò nào các cô bé bắt chơi kể cả những trò tưởng tượng như tiệc trà này. Cô đáng lẽ phải hỏi anh chuyện đó.

Cô đi về căn nhà nông trại để xem họ có tiến triển nào với chiếc máy dò kim loại từ hôm qua không. Giulia phát hiện ra cô và vẩy tay mệt mỏi. Cô gái có một vết bẩn trên má và bóng tối trong mắt. Đằng sau, ba người đàn ông và một phụ nữ đang rà rừng ôliu rất có phương pháp. Những người khác đứng xung quanh cầm xẻng, sẵn sàng đào khi máy dò kêu bip bip, điều xảy ra quá thường xuyên.

Giulia đưa chiếc xẻng của mình cho Giancarlo và bước tới chào Isabel, cô hỏi chuyện ngay lập tức để biết tình hình.

“Ngày càng có nhiều xu, đinh, và một đoạn vành”, cô nói. “Một giờ trước chúng em tìm thấy vài thứ còn lớn hơn, nhưng đó chỉ là một mảng bếp lò cũ”.

“Nhìn em mệt mỏi quá”.

Giulia quệt má bằng mu bàn tay, làm vết bẩn loang rộng hơn. “Em mệt thật. Và em phải chịu thôi, bởi em ở đây suốt. Vittorio không để chuyện này ảnh hưởng tới công việc riêng. Anh ấy đưa nhóm của mình ra đúng theo lịch, nhưng em...”.

“Chị biết em nản, Giulia ạ, nhưng cố đừng đặt nó lên Vittorio”.

Cô trao Isabel nụ cười mệt mỏi. Em đang tự nhủ mình điều đó đấy. Vittorio, anh ấy đã phải kiên nhẫn chịu đựng quá nhiều thứ từ em”.

Họ đi vào bóng râm một cây ôliu. “Chị đang nghĩ về Josie, cháu gái Paolo”, Isabel nói. “Marta đã nói với cô gái về bức tượng này, nhưng rõ ràng tiếng Ý của Josie không được tốt, nên ai mà biết được cô gái đó hiểu được chừng nào? Chị đang nghĩ về việc gọi cho cô ấy để xem cô ấy biết đến đâu, nhưng có lẽ em gọi thì hơn. Em biết rõ gia đình này hơn chị”.

“Phải đấy, ý kiến hay”, cô liếc vào đồng hồ, tính thời gian chênh. “Em cần trở lại văn phòng. Em sẽ gọi cho cô ấy từ đó”.

Sau khi Giulia đi, đến lượt Isabel sử dụng cái máy dò kim loại trước khi trao nó cho Fabiola, vợ Bernardo, và trở lại biệt thự. Cô tìm cuốn sổ ghi chép rồi giấu mình trên chiếc ghế bành trong vườn hồng.

Sự tách biệt của khu vườn này khiến nó trở thành một trong những nơi ưa thích nhất của cô. Nó nằm trên một nền đất hẹp dưới khu vườn chính nhưng được che khỏi tầm nhìn bởi những vườn cây ăn quả nhỏ. Một con ngựa lướt trên cánh đồng bên cạnh rừng cây và ánh mặt trời buổi chiều tà tạo một vầng hào quang

vàng rực trên những tàn tích của lâu đài cổ trên đỉnh đồi. Hôm nay là một ngày âm ập, giống như mới đầu tháng tám chứ không phải cuối tháng chín, hương hoa hồng phảng phất trong không gian.

Cô nhìn cuốn sổ ghi chép trong lòng nhưng không mở ra. Mọi ý tưởng cô viết ra dường như chỉ là nhắc lại những cuốn sách trước đó. Cô đang có một cảm giác khó chịu rằng cô đã viết mọi điều cô biết về việc vượt qua khủng hoảng cá nhân rồi.

“Em đây rồi”, Ren thông thả đi về phía cô, mặc một chiếc áo cầu thủ bóng bầu dục kẻ xanh trắng và chiếc quần soóc. Anh chống tay lên chiếc ghế sắt cô ngồi và cúi xuống trao cô một nụ hôn dài. Rồi anh ôm lấy ngực cô. “Ngay tại đây, ngay lúc này”.

“Hấp dẫn đấy. Nhưng em không mang còng”.

Anh thả ngực cô ra và trượt vào chiếc ghế bên cạnh, trông sưng sả. “Tối nay chúng mình sẽ làm chuyện đó trong xe như mọi người trong thành phố”.

“Anh đang có hứng.” Cô hướng mặt về phía mặt trời. “Giả sử câu lạc bộ nữ hâm mộ không tìm được anh”.

“Anh thề rằng mấy cô bé ấy có rađà”.

“Anh nhẫn nại cực kỳ đấy. Em ngạc nhiên vì anh dành quá nhiều thời gian cho chúng”.

Mắt anh trở nên lạnh băng. “Em có ý gì?”

“Những gì em nói thôi”.

“Anh không muốn nói về chúng”.

Cô nhướn mày. Anh biết làm thế nào để tạo khoảng cách với mọi người cũng thành công như anh biết làm thế nào để quyến rũ họ, dù cô không hình dung nổi sao anh thấy cần làm thế lúc này. “Có người đang vui kìa”.

“Xin lỗi”. Anh duỗi ra và bắt chéo chân, nhưng cử chỉ đó dường như tính toán hơn là tự nhiên, cứ như anh buộc mình thư giãn. “Tracy có nói em biết cô ấy và Harry đã thuê một ngôi nhà trong thị trấn không?”

Cô gật. “Căn hộ ở Zurich góp thêm những rắc rối của họ. Nó quá nhỏ đối với gia đình họ. Họ quyết định tốt hơn là cô ấy và lũ trẻ ở lại đây, nơi họ cảm thấy như ở nhà, và Harry sẽ trở về vào cuối tuần”.

“Anh có phải là người duy nhất thấy khó chịu khi người tình hiện tại lại tư vấn hôn nhân cho cô vợ cũ không nhỉ?”

“Không nếu như có nhiều lòng tin. Mọi người có thể kể anh nghe những gì chúng em nói chuyện”.

“Những gì anh cố hết sức can ngăn”. Anh cầm tay cô lơ đãng nghịch các ngón tay một hồi lâu. “Tại sao em lại đặt mình đứng ngoài thế nhỉ? Có gì trong đó dành cho em chứ?”

“Đó là nghề của em”.

“Em đang đi nghỉ mà”.

“Công việc của em không cho phép những kỳ nghỉ”.

“Mọi công việc đều cho phép nghỉ ngơi”.

“Anh không thể phá cái đồng hồ mà em dựa vào đó để làm việc”.

Anh cau mày. “Làm sao em chắc là đang giúp đỡ? Có gì đó kiêu ngạo trong việc làm ra vẻ em luôn biết điều gì tốt nhất cho người khác”.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

“Anh nghĩ em kiêu ngạo à?”

Anh trân trân nhìn bãi cỏ trang trí dập dờn trong gió. “Không. Em luôn tự đề cao và ngoan cố. Nhưng em không kiêu ngạo”.

“Dù sao anh cũng đúng. Đó là một dạng kiêu ngạo trong suy nghĩ rằng em biết điều gì tốt nhất cho người khác”.

“Nhưng em rất tận tâm”.

“Đôi khi chúng ta tập trung vào thiếu sót của người khác để khỏi phải chú ý tới sai lầm của chính mình”. Cô nhận ra móng cái đang trườn tới răng và cô thả nó rơi trong lòng.

“Có phải đó là điều em nghĩ em đã làm không?”

Cô không nhưng giờ cô phải tự hỏi mình có thể hay không? “Em đoán đó là điều em đã đến Ý để tìm ra”.

“Cho tới nay em đã làm ra sao rồi”

“Không tốt lắm”.

Anh vỗ nhẹ chân cô. “Nếu em cần bất cứ sự giúp đỡ nào để tìm ra những thiếu sót của mình, chắc chắn cho anh biết nhé. Như việc gọn ghẽ quá đáng ở em và cách em cố thao túng mọi thứ để em tham gia vào”.

“Em biết, nhưng có những điều em phải lựa chọn ình”.

“Nếu đó là niềm an ủi, anh nghĩ em là người tốt chết tiệt”.

“Cảm ơn, nhưng tiêu chuẩn của anh thấp hơn của em”.

Anh cười, rồi xiết chặt tay cô và trao cô cái nhìn thông cảm. “Tội nghiệp tiến sĩ Fifi. Là một lãnh tụ tinh thần thực chó chết nhỉ?”

“Không đến mức như một lãnh tụ tinh thần mất manh mối đâu”.

“Em không mất manh mối. Em chỉ tưởng tượng thôi”. Anh vuốt má cô bằng ngón cái.

Cô không muốn anh khơi gợi sự nhạy cảm ở cô. Nhiều ngày nay cô đã cố thuyết phục mình tin rằng cô không thực lòng yêu anh, rằng tiềm thức của cô đã tạo ra cảm xúc đó nên cô không phải cảm thấy tội lỗi về việc quan hệ. Nhưng đó không phải là sự thật. Cô yêu anh, tốt thôi, và khoảnh khắc này đã giải thích rõ. Sao người ở thái cực đối nghịch lại có thể hiểu cô đến thế? Cô thấy cảm giác trọn vẹn khi họ bên nhau. Anh cần người nhắc anh nhớ đến cuộc sống nghiêm túc, đứng đắn, còn cô cần người giữ mình tránh khỏi việc trở thành tự cho là đứng đắn. Nhưng cô biết anh không nhìn nhận theo cách đó.

“Chú Ren!” Hai bé gái xuyên qua những lùm cây lao vào vườn .

Anh ngửa cổ ra và rên lên. “Chúng đúng là có ra đa”.

“Chúng cháu tìm chú khắp nơi”, Steffie nói. “Chúng cháu đã dựng một ngôi nhà và muốn chú chơi với chúng cháu”.

“Giờ là lúc trở lại công việc rồi”. Anh xiết chặt tay Isabel và đứng dậy. “Nào, bình tĩnh đi”

Cứ như điều đó đã từng xảy ra... cô nhìn anh khuất dần. Một phần trong cô muốn chối bỏ tình yêu dành cho anh, nhưng phần kia muốn giữ nó vĩnh viễn. Một nỗi thương thân nhỏ nhỏ bùng lên trong cô.

Lối thoát, Chúa ơi. Ngài không thể ném người như Harry Briggs vào con để làm người tri kỷ. Ô, không. Ngài phải cho con một người đàn ông sát hại phụ nữ để kiếm sống. Hay thật đấy, ông bạn.

Cô vút cuốn sổ sang bên. Cô quá sao lãng chẳng viết được gì, nên có lẽ tốt hơn nên xuống căn nhà nông trại và làm một lượt xúc. Có lẽ cô có thể xả hết năng lượng tiêu cực trong mình.

Andrea Chiara ở đó khi cô tới. Anh và Vittorio giống hệt nhau, nhưng bác sĩ Andrea không có vẻ vô hại, điều khiến cô ước mong manh rằng Ren ở đó để chứng kiến cách anh ta hôn tay cô chào đón.

“Thêm người phụ nữ đẹp nữa để thêm cảm hứng cho chúng ta, công việc sẽ chạy nhanh hơn”, anh ta nói.

Cô lén lút liếc về phía căn biệt thự, nhưng chao ôi Ren chẳng ở nơi nào nhìn thấy được.

Tracy xuất hiện khi Isabel vừa kết thúc lượt của mình. Mắt cô nhảy múa trong phấn khích. “Em vừa nghe Giulia nói, ngôi nhà chúng em thuê trong thị trấn sẽ sẵn sàng trong ba ngày tới”.

“Chị rất mừng”.

“Thật khó ở xa Harry nhiều, nhưng chúng em sẽ nói chuyện qua điện thoại hàng đêm và anh ấy có thể làm việc 18 tiếng một ngày nếu anh ấy muốn mà không cảm thấy phải vội phải về nhà trong đêm hay em sẽ chê bai anh ấy. Tốt hơn hết, khi anh ấy bay xuống đây dịp cuối tuần, chúng em sẽ có anh ấy chỉ cho chúng em thôi, không điện thoại di động”.

“Chị nghĩ đó là kế hoạch tốt”.

“Khi em gần tới ngày sinh, anh ấy sẽ đi làm từ đây. Bọn trẻ như bay trên mây biết rằng chúng không phải trở lại Zurich nữa. Chúng học tiếng Ý nhanh hơn em nhiều, và chúng đã dính chặt lấy Anna và Marta. Chị sẽ ở đây một tháng nữa, và Ren sẽ quanh đây quãng ba tuần. Chúng ta sẽ hạnh phúc hơn nhiều ở đây”.

Ba tuần. Anh chưa nói với cô. Lẽ ra cô phải hỏi, nhưng cô đã hy vọng anh nói gì đó thay vì hành động cứ như tương lai không tồn tại với họ, mặc dù không phải thế. Ren khó mà là kẻ giết phụ nữ hàng loạt mà báo chí mô tả, nhưng quãng thời gian khác trong cuộc sống của anh được đánh dấu bằng những mối quan hệ khác. Nhiều năm sẽ trôi qua và anh sẽ chỉ còn nhớ cô như một cuộc tình ở Tuscany. Cô không thích sự tổn thương cô đã gây ra ỉn, nhưng cô không tìm được cách nào khác để sống tiếp.

Tracy ngừng nói đủ lâu nhìn cô vẻ buồn cười. “Chị là người duy nhất em gặp có thể làm công việc chân tay mà không bị đầy bần”.

“Nhiều năm thực hành mà”.

Tracy chỉ về phía rừng oliu, nơi Andrea hút thuốc khi anh ta vừa kết thúc lượt dùng máy dò. “Em có một cái hẹn với Bác sĩ Wet Dream (Giấc mơ ướt) tuần tới. Anna nói rằng anh ấy là một bác sĩ tuyệt vời bất chấp danh tiếng ăn chơi. Em cũng có thể tự mình thưởng thức khi chân trong cùm”.

“Để chị thêm vài tin tốt nữa nhé. Chị nghĩ giờ là lúc gỡ bỏ lệnh cấm sex”.

Tracy xoa bụng và trông đầy suy tư. “OK”

Đây khó mà là phản ứng Isabel mong đợi. “Có vấn đề à?”

“Không hẳn”. Cô với xuống dưới váy để gỡ. “Nhưng ... chị không phiền đừng bảo Harry chị đã gỡ bỏ lệnh cấm nhé?”

“Hôn nhân là sự trao đổi cởi mở, nhớ chứ?”

“Em biết, nhưng- ời, Isabel, em thích nói chuyện. Đêm qua, chúng em nói chuyện về cá voi- và không phải về hình dáng em. Chúng em đang cố nghĩ xem có thể kể tên bao nhiêu loài, Và bộ phim đáng sợ nhất chúng em có thể nhớ từ lúc nhỏ. Anh ấy để em kể về chuyện cãi nhau của em với bạn cùng phòng ở trường cao đẳng khiến em phát điên, và mọi lúc em vẫn nghĩ socola là món kem anh ấy ưa thích nhưng hóa ra đó lại là hồ đào. Chúng em lên danh sách mọi món quà nhớ được mà chúng em đã từng tặng nhau và em thực sự thích hay không. Dù vậy em đã đi quanh với đôi chân kẹp chặt suốt cả tuần bởi em phấn khích không chịu nổi, em không muốn thôi nói chuyện. Đó không phải vì diện mạo của em đâu. Anh ấy yêu cả con người em mà”.

Isabel cảm thấy một sự nhức nhối khác bên tim. Dù tất cả những rối loạn cảm xúc của họ, Tracy và Harry đã chia sẻ những điều quý giá. “Chị đã gỡ bỏ lệnh cấm”, cô nói. “Lúc nào nên nói với Harry, hãy để lương tâm em dẫn lối”.

“Tuyệt”, Tracy rầu rĩ nói.

Tracy trao đổi vài lời với Andrea rồi đi tới biệt thự. Cô cùng đọc truyện với hai con gái một lúc lâu rồi thử giao cho Jeremy một bài tập lịch sử, nhưng sự tập trung của cô gặp rắc rối. Cô sắp phải làm gì với quyết định bỏ lệnh cấm sex của Isabel đây?

Cô vẫn vẩn lộn với vấn đề này đêm đó khi cô và Harry đi về ngôi nhà nông trại, tay trong tay. Cô là một cô gái giàu hư hỏng và cô ghét tình trạng khó xử về mặt đạo đức, nhưng cuộc hôn nhân của cô sẽ không có kết quả nếu cô không đủ dũng cảm đương đầu với thách thức trước mặt. Khi họ đi qua cửa bếp, cô quyết

định lúc này là thời điểm tốt để sử dụng vài kỹ năng mới Isabel đã dạy họ, nên cô cầm cả hai tay anh và nhìn thẳng vào mắt anh.

“Harry, có vài điều lẽ ra em phải nói với anh, nhưng em không muốn. Em có lý do đúng đắn, và em muốn sự cho phép của anh từ chối thông tin này”.

Cô biết anh muốn có chút thời gian để nghĩ kỹ hơn và cô vô cùng hạnh phúc khi ngắm nét mặt thân thương của anh trong lúc chờ đợi.

“Nó có liên quan tới chuyện sống chết không?”

Giờ cô là người phải suy nghĩ. “Gần như vậy, nhưng không hẳn”

“Đó là điều anh muốn biết?”

“Ồ vâng”

“Nhưng em không muốn nói với anh”

“Em thực lòng không muốn. Không phải lúc này. Sớm thôi. Rất sớm”

Anh khẽ nhướn một bên mày. “Bối...?”

“Bối em quá yêu anh. Em yêu việc trò chuyện cùng anh. Trò chuyện là điều quan trọng với em, và một khi anh biết điều em không muốn anh biết, em sợ chúng ta sẽ không còn nói chuyện nhiều như vậy nữa và em sắp nghĩ anh sẽ chỉ yêu em vì gương mặt em thôi”

Mắt anh sáng lên,. “Isabel đã bỏ lệnh cấm sex!”

Cô thả tay anh xuống và nặng nề dịch ra. “Em ghét trao đổi trung thực”

Anh cười khi bắt kịp cô. Anh cuốn cô vào vòng tay và hôn vào trán cô. Đứa trẻ đạp giữa họ. “Này, em không phải người duy nhất thích trò chuyện đâu. Và lúc này em biết rằng anh sẽ yêu em nếu em có xấu xí như bác Walt của anh đi nữa. Thỏa thuận thế này nhé Cứ mỗi phút khóa thân, chúng ta sẽ nói chuyện gấp ba. Điều mà với cách cảm nhận của anh lúc này có nghĩa là vô số cuộc trò chuyện”

Cô cười vào cổ anh chỉ để hít lấy mùi da thịt anh khiến máu cô chảy rào rào. Nhưng nếu họ lại trượt vào hình mẫu cũ thì sao? Họ đã có một bài học đau đớn để mối quan hệ của họ có thể thành công. Có lẽ đó là lúc tin tưởng vào cái khung mới mẻ vững chắc của cuộc hôn nhân của họ.

“Đầu tiên anh phải vuốt ve em đã”, cô nói. “Quần áo vẫn nguyên. Không được đặt tay dưới eo”.

“Xong. Và người đầu tiên phá vỡ thỏa thuận phải mát xa toàn thân cho người kia”.

“Anh thích rồi đây”. Chết tiệt. Cô thích được mát xa toàn thân cho anh.

Anh túm lấy cô và kéo cô lên chiếc ghế dài trước lò sưởi, nhưng cô chỉ ngã vào hông vai anh trước khi cô rên lên. “Em phải đi tiểu. Em luôn phải tiểu. Nếu em từng nói đến việc chữa lần nữa, hãy bỏ em chết quách trên đỉnh núi đi”.

Anh cười và kéo cô lên. “Anh sẽ đi với em”.

Khi Harry theo vợ lên gác, anh không thể nghĩ ra điều anh đã từng làm trong đời mình khiến anh xúng với người phụ nữ này. Cô là sự hỗn loạn trước sự bình tĩnh của anh, là giọt thủy ngân trên đế kim loại của anh. Anh theo cô vào phòng tắm. Cô không phản đối khi anh ngồi trên bồn tắm. Cho đến khi có Isabel và danh sách của chị, Tracy vẫn không hiểu anh đã ngỏ lời xin lỗi cô khi vào cùng cô trong toa lét chỉ bởi anh yêu sự mật thiết của việc đó, sự ấm cúng để chịu hàng ngày. Tracy cười như điên khi anh cố giải thích chuyện đó, nhưng anh biết cô đã hiểu.

“Món rau ưa thích của em?” cô nói. Cô không quên anh muốn cô tới chùng nào, và cô muốn chắc rằng anh nhớ những mối quan tâm của cô. “Đừng lo. Em hiểu, đậu hà lan ý mà”.

“Đậu xanh”, anh trả lời. “Không nấu quá kỹ. Hơi giòn”. Anh giơ tay ôm bắp chân cô. Anh biết anh phải nói điều anh cảm nhận thay vì cho rằng Tracy sẽ hiểu điều quá hiển nhiên đối với anh.

‘Anh cũng thích nói chuyện, em biết đấy’. Sự trung thực buộc anh thêm vào. “Nhưng lúc này anh quan tâm tới sex hơn. Chúa ơi, Trace, đã quá lâu rồi. Em biết điều em làm với anh chứ? Chỉ riêng với em thôi?”

“Vâng, bởi anh đã nói với em rồi”. Họ cười với nhau, và một lúc sau đi tới phòng ngủ. Khi đã ở trong phòng, cô trao anh ánh nhìn tình quái của cô nàng đỏng đảnh. “Nhờ anh làm em mang bầu thì sao?”

“Thì anh sẽ cưới em. Bao nhiêu lần cũng được”.

Anh hôn cô một lúc lâu trước khi cô lùi lại. “Đứa bé này là cuối cùng, em hứa. Em sẽ đi thất ống dẫn trứng”.

“Nếu em muốn có con, với anh cũng ổn thôi. Chúng ta có thể nuôi vài đứa nữa”.

“Năm đứa là ổn với em. Em luôn muốn có năm con”. Cô nhắm nháp khoe môi anh “Ồ, Harry, em quá mừng vì anh không buồn về đứa trẻ này.”

“Chưa bao giờ là vì đứa trẻ cả. Giờ em đã biết rồi”. Anh sờ tay lên mặt cô. “Anh ghét quá bấp bênh như vậy”.

“Em nghĩ chính em đã đẩy anh đi”.

Ngón cái anh vạch theo đường quai hàm cô. Môi cô mọng lên bởi những nụ hôn, và anh ngờ mình cũng vậy. “Chúng ta không liều lần nào nữa nhé? Tư vấn hôn nhân mỗi sáu tháng dù cần hay không. Và anh nghĩ chúng ta nên để Isabel biết chúng ta sẽ không làm việc với bất kỳ bác sĩ tâm thần nào ngoài cô ấy”.

“Chỉ ấy sẽ phát hiện ngay ra khi chúng ta xuất hiện trên bậc cửa hai lần một năm”.

Họ tới giường ngủ và sẵn lòng để việc lên kế hoạch nghiêm túc ấy lại. Lúc đầu, họ khép chặt môi nhưng chuyện đó không kéo dài. Khi môi cô hé ra, anh tận dụng để trượt lưỡi vào trong nơi thâm kín ngọt như mật của miệng cô. Họ chơi đùa như vậy một lát, nhưng không đủ. Tay anh trở nên tham lam, và anh áp lòng bàn tay lên ngực cô. “Từ eo trở lên”, anh thì thầm.

“Từ eo trở lên mới là chơi đẹp”.

Anh tụt vấy qua đầu cô. Cô đang ngấm khuôn mặt anh khi anh cởi áo lót cô. Cô nói chưa bao giờ chán nhìn ngắm anh.

Ngực cô tuột ra, và miệng anh khô khốc khi nhìn xuống cái núm phồng lên. Anh biết chúng nhạy cảm hơn, như anh biết cô thích được chạm vào dù thế nào đi nữa. Anh nhớ cơn choáng váng của cô khi cô thấy bộ ngực khi mang bầu đã đứng ở vị trí cao thế nào trong danh sách làm anh kích động. Anh chưa bao giờ từng nói với cô điều này. Anh cho rằng cô đã biết từ cách anh chẳng thể rời tay khỏi chúng.

Cô thốt ra một lời cảm thán trong họng khi anh cúi đầu mút. Rồi cô trượt tay vào giữa hai chân anh. “Ồi, em thua rồi”.

Sự kìm chế của anh vỡ tan, và quần áo họ bay đi. Cô đẩy anh thật mạnh và anh ngã ra giường. Tóc cô đổ xuống như đám mây đen nhánh tràn xuống một bên vai khi trèo lên anh, và rồi cô nâng lên một chút để anh có sự tiếp xúc mà anh khao khát. Ngón tay anh vuốt ve cô, lên xuống thung lũng ẩm ướt mùi xạ hương trước khi anh đẩy vào.

Ký ức những điều họ gần như đã đánh mất khiến họ thật dữ dội. Anh chạm vào cô khắp nơi và cô cũng làm vậy. Họ nhìn vào mắt nhau, trân trọng điều họ thấy.

“Anh mãi mãi yêu em”, anh thì thầm.

“Mãi mãi”, cô thì thầm đáp lại.

Rồi thân thể họ tìm thấy nhịp độ tuyệt vời và họ không thể cất nên lời nữa. Cùng nhau họ rơi vào bóng tối đẹp đẽ.

21. Chương 20

Chương 20

Chiếc bàn trong phòng ăn ngôi biệt thự có tuổi đời đến 200 năm nặng trĩu đồ ăn. Những chiếc đĩa hình bầu dục trang trí bày một đúi cừu nướng cũng như những chú gà vàng rộm nhồi đầy tỏi và xô thơm. Rau diếp rán lên màu nâu vàng bao lấy một đồng cày xè những quả thông, oliu, nho khô, cá trống trong lúc những lát thịt lợn muối được bỏ thêm vào những bát chỉ có đậu xanh. Những ổ bánh vuông toscano mới cuộn tròn trong chiếc giỏ sấp hàng cùng với đám khăn linen theo kiểu xưa mang dấu riêng của gia đình.

Bất chấp những vòm cong khổng lồ của căn phòng và những bức tranh tường về tôn giáo, không khí hết sức dân dã. Lũ trẻ nhà Briggs sẵn lòng những chiếc bánh bao nhân thịt bé xíu quanh đĩa và tọng đầy những miếng pizza nhà làm. Ren yêu cầu món mì hạt dẻ lần thứ hai, và Isabel thích thú với những lát ngô thái mỏng, bánh quy nướng giòn ở bên ngoài nhưng mềm và ướt bên trong. Có những khối phô mát pecorino béo ngậy, những trái vả nhúng sô cô la và rượu, loại vang màu đỏ sống động từ vườn nho của họ và rượu vang trắng hoa quả Cinque Terre.

Ren đúng là người Ý, trước đó anh vốn thích một bữa tiệc vui vẻ, nên đã viện sự ra đi sáng hôm sau của gia đình Briggs như một cái cớ để mời bạn bè tới bữa tiệc. Vittorio và Giulia ngồi bên bàn cùng những thành viên khác của gia đình Massimo và Anna. Bác sĩ Andrea Chiara vắng mặt một cách đáng lưu ý dù Isabel gợi ý là nên mời anh ta.

Massimo nói về lễ vendemia, vụ thu hoạch nho sẽ bắt đầu trong hai ngày tới, trong lúc Anna và Marta chạy lên chạy xuống mang thêm thức ăn tới bàn. Không ai nói chuyện về bức tượng. Họ đã kết thúc việc tìm kiếm trong rừng oliu bằng máy dò kim loại và chẳng tìm thấy gì.

“Chị luôn thật dễ thương với cô ta”, Giulia nói khẽ với Isabel, để Tracy, người ngồi cuối bàn không nghe lỏm được. “Nếu cô ta là vợ trước của Vittorio, em sẽ ghét cô ta”.

“Không, nếu Vittorio cố hết sức thoát khỏi cô ấy như Ren”, Isabel đáp lời.

“Dù vậy...”, Giulia gõ nhẹ. “À, em không muốn biến chị thành kẻ ngốc đâu, em biết. Chỉ là sự ghen tị khiến em không thích cô ấy. Vài phụ nữ chỉ cần nhìn thấy đàn ông là chữa. Ngay cả cháu gái của lão Paolo là Jossie cũng mang bầu lần nữa rồi”.

“Chị ở cùng bọn trẻ lúc em bảo Ren em đã nói chuyện với cô gái. Cô ấy nói gì vậy?”

Giulia lấy một ổ bánh. “Là cô ấy chữa, lần thứ hai”. Cô trao Isabel nụ cười nhạt thếch. “Đôi khi em nghĩ mọi người trên thế giới đều chữa. Điều đó khiến em tủi thân, chẳng tốt chút nào”.

“Cô ấy không biết gì về bức tượng à?”

“Rất ít. Sau cái chết của mẹ, Josie nói chuyện với lão Paolo không dễ, bởi tiếng Ý của cô ấy không tốt lắm. Nhưng họ vẫn giữ liên lạc và ông lão luôn gửi quà cho cháu gái”.

“Quà á? Em có nghĩ...”

“Không có bức tượng. Em đã hỏi, đặc biệt sau khi cô ấy nói cô ấy đã khó mang bầu đứa trẻ đầu tiên”.

“Có lẽ lấy danh sách mọi thứ lão gửi đi thì hay hơn. Có thể có đầu mối ở đâu đó. Một bản đồ giấu trong một cuốn sách, một chiếc chìa khóa...thứ gì đó”.

“Em không nghĩ về điều đó. Em sẽ gọi lại cho cô ấy tối nay”.

“Bỏ!”. Connor thét đinh tai ở ghế ngồi ở phía cuối bàn ngay khi bánh táo xuất hiện.

Harry và Tracy nhảy lên cùng lúc.

“Con muốn con trai!” Nó trở tay vào Ren, người đang nhăn nhó.

“Gimme nghỉ tí đi, công tử. Đi với bố đi”

“Muốn mẹ cơ!”

Tracy đập đen đét hai cánh tay như một con gà phát cuồng. “Đừng cãi nhau với nó. Nó sắp gây C-H-U-Y-Ệ-N đấy”

“Nó không dám đâu”. Ren trao thẳng bé cái nhìn chết chóc. Connor giúi ngón tay vào miệng và cười khúc khích.

Ren thở dài, đầu hàng điều không tránh khỏi.

“Anh ấy mất một lúc mới hiểu được điều này, nhưng anh ấy đã rèn nó ngồi bô một lần rồi”. Tracy khoe với Fabiola khi Ren xách Connor từ bàn xuống. “Em đoán sau bốn đứa con cuối cùng anh ấy cũng tìm ra cách hoàn thành công việc”.

Ren khịt mũi từ phòng bên cạnh.

Một giờ biến thành hai. Một chai rượu vừa làm cháy cổ họng xuất hiện cùng với vinsanto (rượu khai vị) ngọt hơn để nhúng cantucci (bánh qui Tuscany) điểm hạt phỉ. Những cơn gió nhẹ xuyên qua khung cửa mở rộng trở nên lạnh buốt, nhưng Isabel để áo len ở ngôi nhà nông trại khi cô chuyển đồ trở lại vào sáng đó. Cô đứng dậy chạm vào vai Ren, ngăn gọn chấm dứt cuộc thảo luận của anh với Vittorio về chính trị Ý. “Em sẽ lên gác mượn một chiếc áo len của anh nhé”.

Anh lơ đãng gật đầu và trở lại cuộc trò chuyện.

Phòng ngủ chính trong căn biệt thự vẫn giữ những đồ gỗ nặng nề màu tối, bao gồm cả một chiếc tủ quần áo chạm khắc bằng tay, những chiếc gương mạ vàng và một chiếc giường với bốn chân to tướng. Chiều qua cô và Ren đã tranh thủ một giờ giữa mọi việc khi gia đình Brigg khuất tầm nhìn. Một cơn run rẩy chạy suốt người, cô cân nhắc khả năng mình có thể trở thành kẻ nghiện sex. Nhưng cô biết có khả năng cô nghiện Lorenzo Gage hơn.

Cô đi về phía ngăn kéo, sững lại khi thấy có gì đó trên giường. Cô tới gần hơn xem đó là gì

Ren đã uống khá nhiều rượu, vượt quá mức trung bình. Tối nay anh định sẽ tỉnh táo khi nằm xuống vui vẻ với tiến sĩ Isabel. Anh cảm thấy như một chiếc đồng hồ khổng lồ bắt đầu gõ nhịp trên đầu họ, đếm thời gian còn lại. Chưa tới một tuần nữa, anh phải tới cuộc họp ở Rome, và không lâu sau đó anh sẽ đi vì sự đúng đắn. Anh nhìn quanh tìm cô rồi nhớ cô đã tới phòng ngủ để mượn áo len của anh.

Một tiếng chuông báo động reng lên trong đầu. Anh lùi khỏi chiếc bàn và lao lên gác.

Isabel nhận ra bước chân anh ở hành lang. Anh có một kiểu đi riêng, những bước chân chùng mực, nhẹ nhàng và duyên dáng đối với người đàn ông cao lớn như thế. Anh thông thả bước qua ngưỡng cửa, đút tay trong túi. “Thấy áo len chưa?”

“Vẫn chưa”.

“Có một chiếc màu xám trong tủ”. Anh thờ thẩn ngang qua thăm. “Đó là chiếc nhỏ nhất anh có”.

Cô ngồi lên cạnh giường, cảm kích bản cô vừa thấy. “Anh nhận được nó khi nào vậy?”

“Có lẽ tốt hơn em lấy cái áo len xanh. Cái đó à? Vài ngày trước. Cái áo xanh sạch tinh, nhưng anh đã mặc cái áo xám vài lần rồi”

“Anh chẳng nói gì về nó cả”.

“Chắc chắn là có”. Anh lục lọi khắp các ngăn kéo.

“Anh chưa nói với em anh đã nhận được kịch bản này”.

“Ở đây khá lộn xộn, nếu em không để ý”.

“Không phải sự lộn xộn đó”.

Anh nhún vai, rút ra một chiếc áo len, rồi sục tìm cái khác.

Cô di ngón cái lên tít. “Sao anh không nói về chuyện đó?”

“Có rất nhiều chuyện đang diễn ra”.

“Chúng ta nói chuyện suốt mà. Anh chẳng nói một lời nào”.

“Anh đoán anh còn không nghĩ về nó nữa kia”.

“Em thấy chuyện đó hơi khó tin, bởi em biết cái này quan trọng với anh tới mức nào”.

Dù chuyển động ấy hết sức nhẹ, cơ thể anh dường như duỗi thẳng ra, gần giống một con rắn trước khi tấn công. “Chuyện này bắt đầu nghe như một cuộc thẩm vấn vậy”.

“Anh bảo em anh háo hức được đọc kịch bản cuối cùng đến thế nào. Thật lạ là anh chưa bao giờ đề cập tới việc nó đã ở đây”.

“Chẳng có gì lạ với anh cả. Công việc của anh là chuyện riêng”.

“Em hiểu”. Phút trước cô vẫn đang nhớ cuộc ân ái của họ với sự thích thú, giờ đây, cô cảm thấy phiền muộn và hơi rẻ rúng. Cô là người phụ nữ anh đã ngủ cùng, không phải bạn anh, còn không phải là một người tình thực sự, bởi người yêu chia sẻ với nhau nhiều hơn chỉ là thể xác.

Anh không nhìn vào mắt cô. “Dẫu sao em cũng chẳng thích các phim của anh. Sao em lại quan tâm?”

“Bởi anh quan tâm. Bởi chúng ta đã nói chuyện về nó. Bởi em kể anh nghe về công việc của em. Chọn một cái đi”. Cô quăng kịch bản xuống và đứng dậy khỏi giường.

“Em đang chuyện bé xé ra to đấy. Anh chỉ... Jenks đã thay đổi chiều hướng một chút, thế thôi. Anh vẫn đang xử lý. Em đúng. Anh nên nói gì đó. Nhưng anh nghĩ anh không muốn phải tranh luận về nó với em lần nữa. Thành thực mà nói, Isabel, anh hơi mệt vì cứ phải bảo vệ việc anh làm để kiếm sống”.

Đầu tiên là cơn giận của anh, sau đó là tội lỗi của anh, giờ anh đã tấn công. Thật cổ điển. Cô muốn trả đũa, nhưng đó không phải cách xây dựng những mối quan hệ lành mạnh, và cô cần mối quan hệ này lành mạnh tới mức ghen thờ.

“Được thôi. Đúng rồi”. Cô rà ngón tay lên chiếc vòng và hít một hơi sâu. “Em đã chỉ trích và em phải dừng lại. Nhưng em không thích bị bịt miệng”.

Anh đẩy cái ngăn kéo sập lại bằng gối. “Chúa ơi, em làm nó nghe như chúng ta.. chúng ta có... Khốn khiếp”.

“Một mối quan hệ?” Lòng bàn tay cô lạnh và ướt. “Đó có phải là điều anh cố nói không? Em khiến nó nghe như chúng ta có mối quan hệ?”

“Không. Chúng ta có mối quan hệ. Một mối quan hệ tuyệt vời. Anh hài lòng về nó. Nhưng...”

“Nó chỉ là sex thôi phải không?”

“Này! Em là người đặt ra luật lệ, nên đừng đổ điều này lên anh”.

“Đó là điều anh nghĩ em đang làm ư?”

“Điều anh nghĩ em đang làm là cư xử với anh như một trong những bệnh nhân chết tiệt của em”.

Cô không thể làm điều này hơn nữa. Cô không thể bình tĩnh và lắng nghe. Cô không thể đáp trả điều anh đang nói với cô, rồi xử lý nó bằng những nguyên tắc mà cô tin tưởng sâu sắc. Anh đúng. Cô là người tạo ra luật lệ, và giờ cô đang xâm phạm chúng. Nhưng những luật lệ đó đã tạo nên cả một quãng đời đầy xúc cảm lúc trước.

Cô vòng tay ngang ngực tự ôm mình. “Thứ lỗi cho em, rõ ràng em đã vượt quá giới hạn”.

“Em mong đợi quá nhiều, thế thôi. Anh không phải là thánh như em, và anh chưa bao giờ giả vờ như vậy, nên thôi đi, được không?”

“Tất nhiên” Cô chậm rãi ra cửa, nhưng trước khi cô tới đó, anh gọi với theo từ sau lưng cô.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

“Isabel...”

Vị thánh lễ ra đã ngoảnh lại để họ có thể giải quyết chuyện này, nhưng cô không phải là thánh, nên cô bước tiếp.

Ren đứng trên khung cửa tối sẫm lại nhìn ra hàng tượng bằng đá hoa cương sáng nhàn nhạt dưới ánh trăng gọi khắp khu vườn. Ngôi biệt thự yên ắng ngoại trừ tiếng saxophone buồn bã của Dexter Gordon phía sau anh. Harry và Tracy đã trở về nhà trong đêm nên Isabel lại có ngôi nhà nông trại, nhưng họ đã lên giường hàng tiếng trước. Ren dụi mắt. Tiến sĩ Isabel Favor, kẻ sùng tín vĩ đại trong việc nói ra mọi điều đã quay lưng lại và bỏ đi. Chẳng phải anh đổ lỗi cho cô vì điều ấy, bởi anh đã là một cái gai khó chịu.

Nữ tướng của anh có quá nhiều điểm dịu dàng, và anh bắt đầu làm đau từng chỗ một. Nhưng nó đã đau hay là vừa đau? Và anh không thể để cô cứ xía mũi vào tâm hồn anh, đào vào mọi góc ngách của sự tự chán ghét mà anh mang theo lâu tới chừng nào anh còn nhớ được. Cô đã đặt điều kiện ỏi quan hệ của họ. “Chuyện này chỉ là sex”, cô nói. “Một cam kết ngăn ngừa về thể xác”.

Anh đốt thuốc. Sao cô cứ phải thúc giục khốn khiếp đến thế? Cô sẽ bắn thẳng như một hòn đạn khi nhận ra anh sắp đóng vai một kẻ lạm dụng trẻ em. Không chỉ vậy, cô còn biết anh đã dành nhiều thời gian với các bé gái đến thế nào. Cô đã cộng hai với hai chỉ trong một nhịp tim và tìm ra anh đã chơi với chúng như một phần nghiên cứu của anh. Rồi tất cả thực sự hỗn loạn, và như thế anh đã mất đi sự tôn trọng nhỏ nhoi anh đã dành được từ cô.

Anh rít một hơi sâu. Đây là sự trừng phạt của anh vì đã dính tới một phụ nữ đứng đắn. Tất cả những gì nữ thần hấp dẫn đã cuốn hút anh, giờ anh phải chịu đựng vì nó. Thức ăn không còn ngon khi họ không còn bên nhau, nhạc nghe không còn thấy ngọt ngào nữa. Anh lẽ ra phải dần phát ngán lên với cô. Thay vào đó, anh chán nản khi thiếu cô.

Anh có thể trở lại trong sự tha thứ của cô bằng một lời xin lỗi đơn giản. Rất tiếc anh đã không nhượng bộ em. Cô sẽ không giữ mãi mối hận thù, và không như anh, cô không biết làm sao hờn dỗi. Cô xứng đáng một lời xin lỗi, nhưng sau đó thì sao? Chúa giúp cô, cô đang phải lòng anh. Anh không muốn biết điều đó, thậm chí với chính mình, nhưng cô thể hiện rõ mọi cảm xúc của mình. Anh có thể thấy điều đó trong mắt cô, nghe nó trong giọng cô. Người phụ nữ khôn ngoan nhất anh biết và cô phải lòng người đàn ông để lại dấu vết hoen ố vô hình trên da cô bất cứ khi nào anh chạm tới. Và điều tồi tệ nhất - điều anh không thể tha thứ ình - là cảm thấy tuyệt làm sao khi nhận lấy tình yêu của một phụ nữ đứng đắn.

Cơn giận của anh, đặt nhằm chỗ như thường lệ, lại trôi lên. Cô hiểu anh hơn bất cứ ai theo nhiều cách, vậy sao cô không bảo vệ mình? Cô xứng đáng có một người với quá khứ trong sạch. Một hướng đạo sinh, chủ tịch hội sinh viên, ai đó dành cả những tuần nghỉ lễ (spring break) dựng nhà cho người nghèo chứ không lãng phí nó.

Anh rít hơi thuốc cuối cùng và gẩy cuống xuống ban công. Axit cháy trong lồm thượng vị. Bất cứ gã xấu xa nào dạng như anh đều lợi dụng tình huống này. Tận hưởng những gì dành được và ra đi không bắn khoản day dứt. Những kẻ xấu thì dễ hiểu. Nhưng người tốt sẽ làm gì?

Người tốt-nam chính sẽ bỏ đi trước khi nữ chính bị đau đớn hơn nữa. Nam chính sẽ chấm dứt sạch sẽ hết mức có thể và thực hiện bằng cách sẽ rời nữ chính trong cảm giác khuây khỏa và cô ấy sẽ thoát khỏi thảm họa dễ dàng.

“Cháu nghe thấy tiếng nhạc”.

Anh nhìn quanh thấy Steffie lạch bạch đi qua sân đá hoa cương về phía anh. Đây là đêm cuối cùng cô bé ở đây. Khi lũ trẻ đi, cuối cùng anh cũng có chút bình yên và tĩnh lặng. Ngoại trừ anh đã bảo chúng có thể trở về đây bởi hàng ngày.

Cô bé mặc chiếc váy ngủ màu vàng nhạt in hình mấy nhân vật hoạt hình anh đáng lẽ phải nhận ra nhưng không thể. Mái tóc đen ngắn kiểu con trai dựng lên như lưỡi bò và cô bé có một vết nhằn trên má. Khi cô bé tới bên, anh biết mình sẽ phải dựa vào tất cả kỹ thuật diễn mà anh từng học để diễn vai Street, bởi dù anh có nghiên cứu bao nhiêu đi nữa, anh cũng không bao giờ hiểu nổi làm sao có người có thể tổn thương một đứa trẻ. “Cháu đang mặc gì vậy”

Cô bé kéo chiếc váy ngủ tới đùi và anh nhìn thấy một vết xước mảnh trên bắp chân. “Brittany đá cháu khi em ngủ, và móng cào xước chân cháu”.

Anh cần uống. Anh không muốn những bé gái tóc ngắn đến bên anh tìm sự an ủi giữa đêm. Ban ngày là chuyện khác. Anh có thể chia tách bản thân mình và quan sát. Nhưng không phải trong đêm, khi anh cảm thấy cả nghìn tuổi. “Cháu sẽ sống thôi. Về giường ngủ đi”.

“Chú cháu kỉnh”

“Đi tìm bố mẹ cháu đi”.

Đôi mày đen nhú sát nhau. “Bố mẹ khóa cửa rồi!”

Anh phải phì cười. “Ừ, cuộc sống khắc nghiệt thế đấy”.

“Cháu thấy nhện thì sao?” cô bé phần nộ nói. “Ai sẽ giết nó?”

“Cháu chứ ai, bạn nhỏ”.

“Nuh-uh”.

“Cháu biết chú từng làm gì khi còn bé và thấy nhện không?”

“Dẫm nó thật mạnh”.

“Không. Chú bắt nó lên và mang ra khỏi nhà”.

Mắt cô bé tròn xoe kinh hãi. “Sao chú làm vậy?”

“Chú thích nhện. Chú từng có một con nhện lông to”. Tất nhiên nó đã chết bởi anh không quan tâm đến nó nữa, nhưng anh sẽ không nói cho cô bé điều đó.

“Lũ nhện là những con côn trùng khá dễ thương đấy”.

“Chú kỳ lạ thật”. Cô bé ngồi xổm xuống để cạy vài miếng sơn móng lấp lánh màu xanh lơ long ra trên móng cái. Vết tổn thương của cô bé làm anh lo lắng, như Isabel, cô bé cần cứng rắn lên.

“Giờ là lúc kết thúc chuyện vãn rồi. Stef. Chuyện nhện nhiec là tin cũ rồi. Cháu thông minh và khỏe mạnh đủ để xử lý chuyện đó mà không phải chạy tới Bố và Mẹ giữa đêm như một đứa trẻ lớn nữa”.

Cô bé trao anh cái nhìn kiêu kỳ học được từ mẹ “Tiến sĩ Isabel bảo chúng ta cần nói về cảm giác của mình”.

“Phải, chú biết cháu cảm thấy thế nào về lũ nhện và chú mệt vì cứ phải nghe mãi chuyện đó. Dù sao cháu đang làm vài thứ để chuyển tải cảm xúc”

“Đó là điều cô ấy nói. Bởi cháu lo lắng về bố và mẹ”.

“Cháu chắc chắn không cần lo lắng về họ lúc này”.

“Chú không nghĩ rằng cháu nên sợ lũ nhện nữa à?” Nhìn cô bé vừa buộc tội vừa nghi ngờ, nhưng anh cũng nghĩ đã phát hiện một tia hy vọng.

“Cháu không phải thích chúng, nhưng thôi coi chúng quan trọng đến thế đi. Đương đầu với điều làm cháu sợ hãi tốt hơn là cứ tiếp tục chạy trốn nó”.

Đạo đức giả. Khi anh chưa bao giờ buộc mình phải đương đầu với sự trống rỗng hàng thập niên bên trong mình?

Cô bé gãi hông. “Chú có biết chúng cháu sẽ đi học ở đây không?”

“Chú có nghe”. Jeremy rõ ràng đã dẫn đầu các chị em trong cuộc nổi loạn chống lại cố gắng dạy học tại nhà của Tracy, kết thúc bằng việc Harry viết một tấm séc tới quan chức địa phương để lũ trẻ có thể đến trường ở Casalleone đến khi chúng rời đi vào tháng 11. Harry đã hỏi ý kiến anh, Ren chỉ rõ rằng chúng sẽ phải nói được tiếng Ý đủ để ít nhất là trao đổi, và anh nghĩ đó sẽ là trải nghiệm tốt cho chúng.

“Chú sẽ cưới tiến sĩ Isabel à?”

“Không!”

“Sao không? Chú thích cô ấy mà?”

“Bởi tiến sĩ Isabel quá dễ thương đối với chú, đó là lý do”.

“Cháu nghĩ chú dễ thương”.

“Đó là bởi cháu là người dễ dụ dỗ”.

Cô bé ngáp và trượt tay vào tay anh. “Chú đưa cháu về giường nhé?”

Anh nhìn xuống đỉnh đầu cô bé, rồi kéo cô bé sát lại trong một cái ôm nhanh. “Được thôi, nhưng chỉ bởi chú chán rồi”.

Sáng hôm sau họ tập trung trước biệt thự gặp nhà Briggs trước khi lên đường, dù họ không đi xa. Ren dúm cho Jeremy vài cái đĩa CD mà anh biết lũ trẻ thích, nhận cái hôn ướt đầm của Connor, khen ngợi cú nhào lộn sau chót của Brittany, và cho Steffie lời động viên phút cuối về việc không được là người nhút nhát. Isabel bận bịu, nói chuyện với mọi người trừ anh. Anh không ngạc nhiên khi cô phá bình. Trong thế giới của cô, thực tế anh không nói gì về việc kịch bản đã đến bị xem như sự phản bội lớn.

Khi chiếc xe khuất sau con ngõ, cô vẫy tay chào Anna, rồi hướng về căn nhà nông trại. Marta chuyển vào với Tracy giúp chăm sóc bọn trẻ và Isabel hẳn chỉ có một mình ở đó. Khi anh nhìn cô đi về phía lối nhỏ, cái bánh anh ăn trong bữa sáng nằm như một cục bướu cứng ngắc trong bụng. Có lẽ anh nên vượt qua chuyện này. “Dừng lại đã”, anh nói. “Anh có vài thứ cho em”.

Cô quay lại. Anh túm chiếc áo len đen cô thắt ngang eo, hai tay buộc chặt gọn ghẽ. Mọi thứ ở cô đều ngăn nắp, ngoại trừ cảm xúc cô dành cho anh. Chẳng phải cô vẫn chưa hiểu cô đã mắc kẹt trong cảm dỗ của sự cảm đoán? Và cô không phải là người duy nhất.

Anh nhặt kịch bản để giữa những chân song bao lớn, mang tới chỗ cô và chìa ra. “Em cầm đi”

Cô chẳng nói gì. Cô chỉ nhìn.

“Nào, đọc đi”.

Cô cũng không mĩa mai như anh. Thay vào đó, cô gật đầu và kẹp nó dưới cánh tay.

Khi nhìn cô đi xa, anh tự nhủ mình đã làm đúng. Nhưng, Chúa ơi, anh nhớ việc đã có cô trong đời. Anh nhớ mọi điều về thời khắc họ bên nhau... ngoại trừ sự chắc chắn phiền muộn rằng dù sao anh đã làm hỏng cô.

Anh dành phần còn lại của buổi sáng ở vườn nho để tránh xa việc phi tới gói thuốc gần nhất. Khi lắng nghe Massimo, anh cố không nghĩ về cảnh có thể Isabel lúc này đang đọc kịch bản hay cô sẽ phản ứng thế nào. Thay vào đó, anh nhìn người đàn ông già ngắm bầu trời và trầm tư suy nghĩ về tất cả những thảm họa có thể diễn ra trước lễ vendemia ngày hôm sau - một cơn bão bất ngờ, một làn sương sớm sẽ biến những trái nho chín mọng thành một đám chất lỏng đặc quánh nhỏ giọt.

Khi anh không thể xử lý tâm trạng u ám của Massimo nữa, anh trở về biệt thự, nhưng nó như trống rỗng buồn rầu khi thiếu lũ trẻ chạy quanh. Anh quyết định đi bơi khi Giulia xuất hiện tìm Isabel.

“Cô ấy ở ngôi nhà nông trại”, anh nói với cô.

“Anh đã đưa cái này cho chị ấy à? Chị ấy muốn em gọi cho cháu gái lão Paolo lần nữa và hỏi về những món quà ông ấy gửi tặng. Em đã nói với Josie tối qua, và đây là tất cả những gì cô ấy nhớ”.

Ren cầm lấy tờ giấy cô đưa và nghiên cứu danh sách. Nó là những đồ thực tế, những vật dụng cho nhà và vườn chẳng gồm, một bộ dụng cụ đốt lò, đèn ngủ, giá để chìa khóa, túi đựng nấm khô, rượu, dầu ô liu. Ngón tay anh gõ nhẹ tờ giấy. “Đèn bàn ... có lẽ phân để...”

“Bằng thạch cao, và quá nhỏ. Em đã hỏi rồi”.

“Cũng đáng để thử”. Anh gấp tờ giấy và nhét vào ví. Dù anh không tin vào sức mạnh của bức tượng, anh không thích sự thật là anh không thể giúp tìm ra nó. Tuy anh cảm thấy lẽ ra mình phải tìm được cách hoàn tất việc này.

Sau khi Giulia đi, anh tới bể bơi làm vài vòng. Nước giá ngắt nhưng không đủ lạnh để làm anh tê cóng, điều mà anh vui mừng chào đón. Khi một lửa, anh lật ngửa lên, và đó là lúc anh thấy Isable ngồi bên chiếc ô.

Cô vắt chéo chân và khoanh sang một bên. Chiếc mũ cúi đổ bóng xuống mặt cô và kịch bản nằm trong lòng. Anh ngụp xuống, rồi nổi lên ngày càng xa khi anh le lói một ước mơ hèn nhát trì hoãn điều không tránh khỏi. Cuối cùng anh thúc mình lên bờ tới bàn và chộp lấy khăn tắm.

Cô nhìn anh đi tới chỗ cô. Thông thường cuộc chiến giữ mắt cô không trôi tới đũng quần sẽ làm anh thích thú, nhưng hôm nay anh không cảm thấy muốn cười.

“Đó là một kịch bản tuyệt vời”, cô nói.

Rõ ràng cô quyết định xoa dịu anh trước khi bắt tay vào giết chóc. Anh đóng vai một ngôi sao màn bạc mệt mỏi, ngồi phịch xuống gần cô, giữa đầu, nhắm mắt hướng về ánh mặt trời. “Phải”.

“Không khó để hiểu sao anh lại không muốn em xem nó”.

Một thái độ cáu kỉnh là cách nhanh nhất để đi tới kết cục tồi tệ. “Anh không cần bài thuyết giảng nào đâu”.

“Em không thuyết giảng. Đây không phải là bộ phim em sẽ xếp hàng vào xem, nhưng em biết mình là ngoại lệ. Những nhà phê bình sẽ thích nó, và khán giả cũng vậy”.

Anh mở bừng mắt. Thay vì tấn công anh trực diện, cô đã đánh lén.

“Em có thể hiểu tại sao anh phản kích về nó”, cô tiếp tục. “Vai này sẽ đẩy anh tới những giới hạn. Anh sẽ đạt đến chỗ nghề nghiệp của anh hiện giờ cần”.

Anh không thể chịu được hơn nữa và anh nhảy khỏi ghế. “Hắn là kẻ lạm dụng trẻ em!”.

Cô chớp chớp mắt. “Em biết đó không phải là lý do anh ký hợp đồng, nhưng đó sẽ là thử thách diễn thú vị”. Cô lấy ba cái chuyện nhằm nhí đó để cười anh. “Anh cực kỳ tài năng, Ren, anh đã đợi một vai diễn như thế suốt cả sự nghiệp của mình”.

Anh xô cái ghế ra và đi về phía bể bơi. Vào lúc đó, anh gần như ghét cô. Cô luôn có lý, quá công bằng không hề nhân nhượng, và giờ anh sắp phải phun ra các chi tiết. “Đường như em không để ý rằng anh đã dành thời gian với mấy bé gái nhà Tracy bởi anh đã dùng chúng để nghiên cứu”.

“Vâng, em biết điều đó”.

“Anh quay về phía cô. Steffie và Brittany! Những đứa bé tuyệt vời. Em không hiểu à? Anh đã cố đội lốt của Street và nhìn chúng qua con mắt của hắn”.

Vành chiếc mũ đổ bóng xuống mặt cô nên anh nghĩ đã bỏ lỡ những biểu hiện trên đó. Rồi cô xoay đầu và anh thấy mình không bỏ lỡ gì hết. Mắt cô tràn đầy thông cảm. “Em chỉ có thể hình dung điều đó hắn đã khó khăn thế nào đối với anh”.

Rồi anh để mắt nó. Đối với cô lột da anh không không đủ. Cô phải ăn mòn đến tận xương tủy anh. “Khốn khiếp!”. Anh ghét sự nhân hậu, lòng trắc ẩn ở cô. Anh ghét mọi điều chia rẽ cô khỏi anh. Anh phải đi thôi, ngoại trừ chân anh không cử động nổi, và điều tiếp theo anh biết, cánh tay cô quàng quanh eo anh.

“Tội nghiệp Ren”. Cô áp má vào ngực anh. “Dù luôn mỉa mai, anh tôn thờ mấy cô bé ấy. Phải chuẩn bị sẵn sàng cho vai này chắc thật kinh khủng”.

Anh muốn đẩy cô ra, nhưng cô là sự an ủi đối với vết thương của anh, và anh kéo cô lại gần. “Khí giới là chúng thật là quá tin cậy”.

“Và anh đáng được tin cậy hoàn toàn”.

“Anh đã sử dụng chúng”.

“Anh cực kỳ cẩn thận với công việc. Tất nhiên anh cần hiểu lũ trẻ để đóng vai này. Anh không phải là mối đe dọa với mấy cô bé ấy, không một giây nào hết”.

“Chúa ơi, anh biết điều đó, nhưng...” Cô không muốn đi. Tận cùng trí óc mình anh biết điều đó có nghĩa anh sẽ phải bắt đầu tất cả trở lại. Nhưng không phải hôm nay, không phải lúc này.

Bất chấp logic, anh muốn nói với cô về chuyện này. Anh lui vài bước, tạo khoảng cách giữa họ để anh không lo về việc làm ảnh hưởng tới cô. “Kịch bản đó... hay hơn kịch bản gốc của Jenk nhiều. Nhiều lần khán giả sẽ thực sự bị cuốn vào với Street, dù cho hẳn ta chỉ là con quái vật”.

“Đó là điều khiến nó tuyệt vời và khủng khiếp”.

“Nó cho biết một con quỷ có thể quyến rũ chừng nào. Mỗi người xem phim sẽ phải nhìn vào bản thân họ. Jenks thật xuất sắc. Ông ấy biết điều đó. Anh chỉ...” Miệng anh dường như khô lại.

“Em hiểu”.

“Anh đang biến mình thành kẻ hèn nhát khôn khiếp”.

“Đừng chữ thề. Và anh luôn là một kẻ nhút nhát. Nhưng anh cũng là một nghệ sỹ tuyệt vời tới mức không ai hiểu nổi”.

Isabeel hy vọng làm anh cười, nhưng anh bị mắc kẹt trong đồng hồ loạn bên trong không cười nổi. Điều này giải thích tại sao gần đây anh quá cáu kỉnh. Anh càng muốn đóng vai đó chừng nào, anh càng kinh tởm nó chừng ấy.

“Đó là bộ phim về Street”, anh nói. “Nathan, vai anh hùng, cơ bản chỉ là một tờ giấy trắng”.

“Anh chưa bao giờ gặp vấn đề gì trong việc tách biệt khỏi nhân vật của anh trong quá khứ, và anh sẽ chẳng có vấn đề gì với vai này”.

Cô định dùng lời lẽ an ủi anh, nhưng anh dường như còn hoang mang hơn.

“Anh không hiểu em”, anh nói. “Em nên ghét chuyện này. Em chẳng phải là người đề xuất việc chỉ đưa những bụi tiên tốt lành vào thế giới này hay sao?”

“Đó là cách em sống cuộc đời mình. Nhưng chẳng có gì đơn giản khi dính tới nghệ thuật, đúng không? Nghệ sỹ phải chuyển tải thể giới theo cách họ thấy, và cách nhìn của họ không phải luôn tốt đẹp”

“Em có nghĩ bộ phim này là nghệ thuật không?”

“Phải. Và anh cũng vậy, hay anh sẽ không tham gia”.

“Chỉ là... Anh ước... Khỉ thật, anh ước đại diện của anh bắt họ phải để tên anh trên đầu đề”.

Sự ảm ỉ của anh không biến cô thành kẻ ngốc, và tim cô đau đớn vì anh. Sự thực anh quá xung đột có lẽ nghĩa là cuối cùng anh cũng phát mệt vì phải lẩn xuống con đường tối. Có lẽ anh đã sẵn lòng đóng vai anh hùng khi chuyện này qua đi. Đó là lúc anh vượt qua quan điểm hẹp hòi về bản thân, cả về mặt nghệ sỹ và con người.

Tuy vậy, hiện giờ, cái nhìn trần trụi của anh không có gì ngoài sự hoài nghi. “Giờ em miễn thứ cho anh về tội lỗi mà anh sắp thú nhận”.

“Làm bộ phim này không phải tội lỗi. Và em khó ở vị trí để có thể cho lời xá tội được”.

“Em là người tốt nhất anh có”.

“Ôi, Ren”, cô tiến về phía anh và gơ tay vén tóc khỏi trán anh. “Khi nào anh mới bắt đầu nhìn nhận mình là chính mình chứ không phải người anh nghĩ?”

“Em lúc nào cũng là một kẻ thúc giục”.

Cô tự nhủ cô là người tình chứ không phải là bác sỹ chữa bệnh cho anh, và việc của cô không phải là chữa trị, đặc biệt khi cô còn chẳng hàn gắn được chính mình. Cô bắt đầu lùi lại, nhưng anh giữ tay cô chặt đến phát đau. “Ta đi thôi”.

Cô thấy điều gì gần như sự tuyệt vọng trên mặt anh. Anh kéo cô tới ngôi nhà nông trại, tới giường ngủ. Cô biết rằng có gì sai, nhưng dù vậy cô bắt lấy cơn xúc động của anh và xé quần áo mình cũng nhanh như anh làm với áo quần của anh vậy.

Khi họ ngã trên tấm ga, cô kéo anh lên mình. Cô muốn anh xoá đi linh cảm rằng chuyện này đang tới hồi kết thúc nhanh hơn và không ai trong số họ có thể ngừng nó lại. Anh túm lấy khoeo chân cô và tách ra. Cực điểm ở cô vụn vỡ nhưng không phải niềm vui sướng- có bóng tối chạy qua mặt trời.

Ren quàng khăn tắm quanh eo và đi xuống bếp. Anh đã mong đợi nhiều phản ứng từ cô sau khi đọc kịch bản, nhưng sự chấp nhận - chưa nói đến sự ủng hộ thực sự - không nằm trong danh sách đó. Chỉ một lần anh muốn cô cư xử theo cách anh vẫn mong đợi, nhưng thực tế cô chưa bao giờ làm thế thêm một lý do khiến anh không thể có đủ cô.

Anh bắt đầu cảm thấy gì như... từ “hoảng sợ” lọt vào đầu, nhưng anh đẩy nó ra. Anh không hoảng sợ, không ngay cả vào cuối bộ phim khi anh phải chịu một cái chết thê thảm biết trước. Anh chỉ cảm thấy... rồi bời, chính là vậy.

Trên gác anh nghe tiếng nước chảy khi cô đổ nước vào bồn tắm. Anh hy vọng, cô kỳ cọ thật kỹ những vết bẩn anh đã để lại trên da cô, những vết cô không nhìn thấy được nhưng anh biết vẫn ở đó.

Anh đập tay vào hông tìm thuốc lá, nhớ ra mình chỉ quàng một chiếc khăn tắm. Khi anh chậm rãi tới bồn rửa lấy một ly nước, một xấp thư nằm trên bàn thu hút sự chú ý của anh. Gần đó một phong thư căng phồng mang địa chỉ trả lại của nhà xuất bản thành phố New York của cô. Anh liếc vào chiếc trên cùng.

Tiến sĩ Favor thân mến

Tôi chưa bao giờ viết thư cho người nổi tiếng như chị trước đây nhưng tôi đã nghe những bài giảng của chị khi chị tới Knoxville, và nó đã thay đổi toàn bộ thái độ của tôi trước cuộc đời. Tôi đã trở nên mù quáng khi tôi mới bảy...

Anh kết thúc bức thư và lấy chiếc tiếp theo.

Isabel thân mến.

Tôi hy vọng chị không phiền khi tôi gọi chị bằng tên, nhưng tôi cảm thấy như chị là bạn tôi, và tôi viết lá thư này cho chị trong đầu đã lâu. Khi tôi đọc trên báo về mọi rắc rối chị gặp phải, tôi quyết định, tôi cần viết nó vì sự thật. Bốn năm trước khi chồng tôi bỏ tôi và hai đứa con, tôi đã quá đau đớn tới mức không thể gượng dậy khỏi giường. Rồi bạn thân nhất mang tới cho tôi băng hình một bài giảng của chị mà cô ấy mượn trong thư viện. Đó là tất cả về sự tin tưởng vào bản thân chị và nó đã thay đổi cuộc sống của tôi. Lúc này tôi đã có GED, và tôi đang theo học các lớp...

Anh xoa bụng, nhưng sự nôn nao anh cảm nhận chẳng liên quan gì tới thực tế là anh đã quên băng chuyện ăn uống.

Cô Favor thân mến.

Cháu 16 tuổi và vài tháng nữa sẽ thử tự vẫn bởi cháu nghĩ có lẽ cháu là gay. Ai đó đã để quên cuốn sách cô viết ở Starbucks, và cháu nhặt được. Cháu nghĩ có lẽ cô đã cứu đời cháu.

Khi ngồi xuống bàn, anh nhận thấy mình bắt đầu vã mồ hôi.

Isabel Favor,

Chị có thể gửi cho tôi một tấm ảnh chụp tự động của chị được không? Nó có ý nghĩa rất lớn. Khi tôi bị thôi việc...

Tiến sĩ Favor,

Vợ tôi và tôi nợ chị cuộc hôn nhân của chúng tôi. Chúng tôi gặp rắc rối về tiền nong, và ...

Cô Favor thân mến.

Tôi chưa bao giờ viết thư cho người nổi tiếng trước đây, nếu chuyện không phải vì cô...

Tất cả những lá thư đều được viết sau cú ngã đau của Isabel, nhưng người viết chẳng quan tâm đến. Họ chỉ quan tâm tới những gì cô đã làm cho họ.

“Khá cảm động nhỉ?” Isabel đứng trên ngưỡng cửa, thắt chiếc áo choàng tằm ở eo.

Nút thắt trong bụng anh đã dâng tới cổ. “Sao em nói vậy?”

“Hai tháng. Mười hai lá thư”. Cô rút tay trong túi áo và trông không vui. “Trong những ngày vàng son của em, chàng trai ạ, chúng tôi chật cứng hòm thư”.

Những lá thư rơi xuống sàn nhà khi anh bật khỏi bàn. “Cứu giúp tâm hồn dựa vào chất lượng hơn là số lượng, đúng chứ”

Cô nhìn anh lạ lẫm. “Em chỉ muốn nói rằng em đã có quá nhiều, và em đã thổi bay mọi thứ”.

“Em chẳng thổi gì hết! Đọc những lá thư này. Chỉ cần đọc cái thứ khí gió này và thôi cảm thấy hối tiếc chết tiệt về mình”.

Anh đang cư xử như một gã khốn, bất kỳ phụ nữ nào khác sẽ xé anh ra. nhưng không phải Isabel. Không phải thánh nữ này. Cô thậm chí không nhăn mặt. Nhìn cô rầu rĩ và điều đó cứ vào lòng anh.

“Có lẽ anh đúng”, cô nói.

Cô khê khằng quay đi. Anh bắt đầu xin lỗi khi anh thấy mắt cô từ từ nhắm lại. Anh không thể xử lý việc này. Anh biết cách giải quyết với những phụ nữ khóc lóc, hay la hét, nhưng anh làm sao giải quyết với người phụ nữ đang cầu nguyện đây? Đó là lúc lại nghĩ về vai anh hùng, dù nó có chống lại bản tính tự nhiên của anh đến thế nào. “Anh phải trở về. Hẹn gặp em sáng mai trong lễ vendemmia”

Cô không nhìn anh, không trả lời, ai có thể đổ lỗi cho cô? Tại sao lại nói chuyện với quỷ khi Chúa là người đồng hành được lựa chọn của anh chứ?

22. Chương 21

Chương 21

Sáng hôm sau, chỉ có Massimo vượt Ren tới vườn nho. Không phải bởi Ren dậy sớm hơn tất cả mọi người, mà bởi anh đã không ngủ. Thay vào đó, anh dành cả đêm nghe nhạc và nghĩ về Isabel.

Cô xuất hiện cứ như anh vừa gọi hồn cô vậy, bước ra giữa buổi sáng sớm như thiên thần trên mặt đất. Cô mặc chiếc quần jean mới vẫn còn nếp gấp trên gối. Chiếc sơ mi vải flannel cài kín mặc ngoài chiếc áo phông đều là của anh, và cả chiếc mũ vải Lakers của cô cũng vậy. Dù thế nào chăng nữa trông cô vẫn gọn gàng. Anh nhớ bức thư của những người hâm mộ cô đã nhận, và có gì thiêu đốt trong ngực anh, ngay dưới xương ức.

Cánh cửa xe đóng sầm lại và Giancarlo tới, miễn cho Ren phải làm gì khác ngoài chào cô một tiếng ngắn. Khi những người khác tới, Massimo bắt đầu phát các tờ qui trình. Lễ vendemmia bắt đầu.

Isabel phát hiện ra thu hoạch nho là công việc lộn xộn và bẩn thỉu. Khi cô quăng một chùm nho nặng trĩu vào giỏ, hay còn gọi là paniere, nước quả suýt rỏ vào ống tay áo cô, và cái kéo tĩa nho trở nên dính tới mức cứ như được gắn keo vào lòng bàn tay cô vậy. Chúng cũng là phần da thịt sai lầm và bội bạc trước những cuống nho dai. Không lâu sau cô phải dùng băng keo quấn ở đầu mỗi ngón tay.

Ren và Giancarlo đi các dãy nhặt các giỏ đã đầy và đổ chúng vào thùng nhựa được xếp trên một sàn phẳng nhỏ gắn với máy kéo. Họ hạ những thùng này xuống ngôi nhà đá cũ bên cạnh vườn nho, nơi nhóm khác ép nho và rót nước quả vào bể chứa để lên men.

Ngày lạnh và u ám, nhưng Ren lột phẳng chiếc áo phông in logo một bộ phim của anh. Anh tới cạnh cô thu chiếc sọt đã đầy. “Em biết đấy em không phải làm việc này”.

Ở hàng sau, một phụ nữ ôm hai túm nho trước ngực và xóc xóc nhẹ khiến mọi người cười lẫn ra. Isabel xua lũ ong làm rộn cô đi. “Có bao nhiêu cơ hội em được thu hoạch nho trong vườn ở Tuscany đây?”

“Sự lãng mạn sẽ rơi rụng khá nhanh thôi”.

Dường như đã là thế rồi, cô nghĩ, khi anh quệt trán và bỏ đi.

Cô nhìn con ong đậu trên mu bàn tay mình. Anh đã không tới chỗ cô đêm qua. Thay vào đó, anh gọi điện từ biệt thự bảo anh phải làm việc. Cô cũng cần làm việc, thay vì thế cô lại ủ ê suy nghĩ. Mặt tối trong quá khứ của Ren bện vào anh như màng tơ nhện, cản đường bất cứ hy vọng nào họ đã từng có về tương lai bên nhau. Hoặc có lẽ anh chỉ quyết định cô là quá nhiều đối với anh.

Cô biết ơn khi một phụ nữ trẻ xuất hiện làm việc bên cạnh cô. Bởi tiếng Anh của người phụ nữ ấy ít ỏi cũng như tiếng Ý của Isabel vậy nên cuộc chuyện trò của họ thu hút mọi chú ý ở cô.

Đến tối nửa vườn nho đã được thu hái, cô trở về nhà. Cô không nói chuyện với Ren, anh đã đi uống rượu với vài đàn ông khác. Khi Tracy gọi mời cô tới ăn tối, cô từ chối. Cô quá mệt để làm gì ngoài ăn một chiếc sandwich pho mát và ngã lẫn ra giường.

Buổi sáng đến nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng, khi trở mình cơ bắp của cô đồng loạt phản đối. Cô cân nhắc việc nằm lại trên giường, nhưng cô yêu thích tình bạn ngày hôm qua. Cô cũng thích cảm giác hoàn thành công việc mà cô đã cảm thấy. Đó là thứ cô đã không trải nghiệm trong một thời gian dài.

Hôm sau, công việc đi nhanh hơn. Vittorio đến giúp. Tracy tới cùng Connor và kể cô nghe về ngày đầu tiên lũ trẻ đi học cũng như cuộc gọi của Harry từ Zurich về đêm trước. Fabiola dùng thứ tiếng Anh hạn hẹp của mình kể cho Isabel về hành trình khó nhọc để có thai. Nhưng Ren hầu như không nói gì với cô. Cô tự hỏi anh làm việc chăm chỉ hơn bất cứ ai bởi anh sở hữu vườn nho hay chỉ bởi muốn tránh mặt cô.

Mặt trời chìm xuống gần đường chân trời. Chỉ còn vài hàng nho, cô chậm rãi đi tới bàn nước. Khi rót đầy cốc, một tiếng cười bùng lên khiến cô ngẩng lên. Cô thấy một nhóm ba người đàn ông và hai phụ nữ từ biệt thự đi tới.

Ren đặt các thùng nho rỗng xuống và vẫy tay khi tiến về phía họ. “Mọi người đến vừa đúng lúc đấy”.

Hai trong ba người đàn ông mang vẻ đẹp như thần Adonis vậy và cả hai nói giọng Mỹ.

“Khi chàng to xác gọi, kỵ binh tới giải cứu ngay”.

“Bia để đâu nhỉ?”

Một cô gái tóc đỏ trông thật lộng lẫy với cặp kính đắt tiền gài trên đầu gửi Ren một nụ hôn gió. “Này, anh yêu. Chúng em nhớ anh”.

“Thật vui vì vậy”. Anh vuốt má cô ta, rồi làm như vậy với người phụ nữ kia, người trông giống hệt Pamela Anderson.

“Em thèm đến chết một lon Coke ăn kiêng đây”, cô ta nói. “Gã đại diện nhân tâm của anh không chịu dừng lại”.

Người đàn ông thứ tư nhỏ và gầy, trạc ngoài 40 tuổi. Đôi kính của anh ta lủng lẳng trên chiếc dây thể thao quàng quanh cổ, và anh ta đang áp điện thoại vào tai. Cùng lúc ra hiệu cho Ren rằng người gọi là một thằng ngốc và anh ta sẽ xong trong một phút nữa.

Cô gái tóc đỏ cười thầm và rê ngón tay trở xuống bộ ngực trần của Ren. “Ôi chúa ơi, anh chàng ngọt ngào, nhìn anh này. Cái này có phải là một vết cắn thực sự không nhỉ?”

Sự cảm phần trần qua Isabel. Người phụ nữ ấy đang tự do vuốt ve ngực Ren. Isabel nhìn chiếc quần cặp trẻ, đôi giày giết người, đôi chân dài ngút ngát và cái rốn phơi trần của cô gái tóc đỏ. Sao Ren chưa từng nói là sẽ mời những người này nhỉ?

Cô đứng khá xa anh có thể dễ dàng lờ cô đi, nhưng anh gọi vọng tới chỗ cô. “Isabel, anh muốn em gặp mấy người bạn”.

Tracy luôn trêu Isabel về chuyện cô luôn trông thật gọn ghẽ, nhưng lúc này cô chẳng cảm thấy gọn ghẽ tí nào. Khi bước về phía họ, cô ước có thể dừng thời gian lại đủ để tắm một cái, chải tóc, trang điểm và mặc trang phục gì đó lịch sự, và thong dong với một ly martini trên tay. “Hãy bỏ qua bởi em không thể bắt tay được. Quần áo em khá bẩn”.

“Đây là bạn bè anh từ L.A”, Ren nói. “Tad Keating và Ben Gearhart”.

Cái gã đang gọi điện thoại là đại diện của anh. Anh chỉ cô gái tóc đỏ. “Đó là Savannah Sims”. Và cô gái giống Pamela Anderson “Và đó là Pamela”.

Isabel chớp chớp mắt.

“Tôi chỉ trông giống cô nàng ấy thôi”, Pamela nói.

Ng.uồn.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. “Chúng tôi không dính dáng gì đâu”.

“Đây là Isabel Favor”, Ren nói. “Cô ấy đang nghỉ ở ngôi nhà nông trại đằng kia”.

“Ôi chúa tôi!”, Pamela la lên. “Câu lạc bộ sách của chúng tôi đã thảo luận hai cuốn của chị năm ngoái đấy!”

Sự thật là người như Pamela lại đủ thông minh để tham gia một câu lạc bộ sách cho Isabel một lý do nữa để ghét cay ghét đắng cô ta, nhưng cô vượt lên trên nó. “Thật vui vì nghe thấy vậy”.

“Chị là nhà văn à?” Savannah kéo dài giọng “Dễ thương quá nhỉ”.

OK, cô cho phép mình ghét người này.

“Tôi không biết về tất cả các bạn”, Ren nói, “Nhưng tôi sẵn lòng tiệc tùng tối nay. Isabel, sao em không tới biệt thự sau khi tắm xong nhỉ. Trừ phi em quá mệt”.

Cô rất ghét khi ai đó trên 21 tuổi dùng “tiệc tùng” như động từ. Hơn thế, cô ghét cái kiểu anh làm cô thấy như người ngoài. “Em chẳng mệt tí nào. Thực tế là em không đợi được tới lúc đó. Woo, woo. Tiệc vui”.

Ren nhìn lảng đi.

Khi trở lại nhà, cô tắm, rồi định nằm chợp mắt một lát, rồi rơi vào một giấc ngủ sâu. Lúc cô tỉnh dậy đã hơn 9 giờ. Cô dụi mắt và bắt đầu mặc váy. Bởi không thể cạnh tranh với những phụ nữ gợi cảm nóng bỏng ấy, nên cô cũng chẳng cần cố. Thay vào đó, cô mặc chiếc váy đen giản dị nhất, chải mái tóc thật mượt, xiết lại chiếc vòng, lấy khăn choàng, và đi tới biệt thự với cảm giác kinh hãi.

Bởi cảm thấy mình như khách, cô ấn chuông thay vì chỉ đi vào nhà như vẫn thường làm. Tiếng nhạc bùng lên đập vào cô khi Anna mở cửa. “Thật tốt khi cô ở đây, Isabel”, bà nói, cử chỉ của bà cứng nhắc vì bất bình. “Những người đó...” Bà thốt ra một âm thanh như tiếng hơi xì khỏi sấm.

Isabel nở nụ cười thông cảm, rồi theo tiếng nhạc tới đằng sau nhà. Khi cô theo con đường cong cong dẫn tới phòng khách hậu, cô sững lại.

Đại diện của Ren nằm úp mặt trên tấm thảm với Pamela cười lên anh ta, váy của cô ta kéo lên tận đỉnh đùi khi cô ta xoa bóp lưng anh. Ánh sáng chỉ mờ mờ, âm nhạc thì to tướng. Thức ăn thừa vương vãi khắp nơi, và một chiếc áo con màu đen phủ lên ngực bức tượng Venus bằng đá hoa cương. Gần đó, cậu Adonis đang sờ soạng một phụ nữ trẻ khêu gợi làm việc trong cửa hàng mỹ phẩm ở thị trấn, Ben, gã Adonis kia cầm chiếc dùi trống mòn vẹt như cái mic và lè nhè hát theo nhạc.

Ren đang nhảy với Savannah và dường như không để ý Isabel đến, có lẽ bởi bộ ngực của cô gái tóc đỏ đang dán vào ngực anh và cả hai tay cô ta đang quàng quanh cổ anh. Một chiếc cốc thủy tinh đổ đầy thứ chất lỏng nom chết người đang đưa trên ngón tay khi anh đặt tay lên eo cô ta. Isabel nhìn tay kia trượt xuống dọc xương hông cô ta.

Vậy...

“Này, cô bạn!”, Pamela vẩy vẩy từ chỗ đậu trên lưng Larry Green. “Larry thích chia xẻ cơ. Muốn làm chân anh ấy không?”

“Không, tôi không nghĩ mình làm được”.

Ren lừ đừ quay lại khi cô nói, và Savannah di chuyển cùng anh. Anh phóng đăng một cách lịch lãm trong chiếc quần đen cắt may và chiếc sơ mi lụa trắng mở thêm một khuy. Anh chậm rãi để Savanna đi. “Có thức ăn trên bàn nếu em đói”.

“Cảm ơn”.

Một món tóc rũ xuống trán khi anh chậm chạp tới chiếc tủ và rót đầy ly từ một chai rượu để trong khay bạc. Anh hớp một ngụm, rồi đốt thuốc. Khói thuốc cuộn quanh đầu anh như một quầng mờ. “Anh không nghĩ là em tới”.

Cô tháo chiếc khăn và vắt lên lưng ghế. “Bỏ lỡ cơ hội tiệc tùng ư? Không đời nào. Chỉ cần nói em chưa quá muộn để dốc ngược chai”.

Mắt anh rà khắp người cô, khói thuốc từ từ phủ ra từ cái mũi quý. Savannah với vẻ mặt kiêu kỳ và đôi chân dài ngút ngát nhìn bộ váy đen giản dị của Isabel với vẻ thích thú dễ thương. Pamela cười vang và nhảy trên lưng Larry Green. “Isabel, chị buồn cười quá. Này, chị đã bao giờ chơi trò uống khi còn ở trường, mỗi lần ban nhạc Sting hát ”Roxanne“, chị lại uống chưa?”

“Tôi nghĩ mình bỏ lỡ đoạn này rồi”.

“Chị có thể nghiên cứu lúc tôi dừng ở quầy ba. Tôi muốn làm bác sĩ thú y bởi tôi yêu động vật, nhưng lớp ấy khó lắm nên tôi phải bỏ”.

“Toán cơ bản đúng là xương”, Nữ hoàng lẳng lơ dài giọng.

“Không, tôi không giải quyết nổi môn hóa hữu cơ.” Pamela trả lời tự nhiên.

Chàng Adonis Ben thả cái mic dùi trống để chơi ghi ta trong không khí. “Đến đây và yêu anh, Pammy, bởi anh chính là động vật”.

Pamela khúc khích. “Tiếp quản Larry được không, Isabel?”

Savannah cuốn mình quanh Ren như con trăn. “Ta nhảy đi”

Anh đẩy miếng thuốc vào khóe miệng và nhún vai với Isabel. Lúc này anh khóa tay sau eo Savannah và bắt đầu vòng quay chậm rãi.

Larry từ dưới sàn nhìn lên Isabel. “Tôi sẽ trả em một trăm đồng để tiếp quản chỗ Pam rời đi đấy”.

“Tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện trước để xem có hợp không đã”.

Ren khịt mũi.

Larry rên lên và và đứng dậy. “Máy bay chậm. Nên toàn bộ chúng tôi ngủ trên máy bay”. Anh bắt tay cô. “Tôi là Larry Green, đại diện của Ren. Tôi đang gọi điện lúc chúng ta được giới thiệu. Tôi chưa từng đọc cuốn sách nào của chị, nhưng Pam đã nói cho tôi biết nghề của chị. Ai quản lý chị vậy?”

“Gần đây là Ren”.

Larry phá lên cười, cô nhận thấy mắt anh ta sắc sảo, linh lợi nhưng không khắc nghiệt. Điệu nhạc thay đổi, và Ren trượt tay xuống thấp hơn vài inch trên hông Savannah.

Larry nghiêng đầu về phía tủ rượu. “Tôi có thể lấy đồ uống cho chị chứ?”

“Rượu là được”. Cô ngồi xuống ghế dài. Bữa cuối cùng của cô là tám giờ trước và cô cần ăn chứ không phải uống, nhưng cô mất sự ngon miệng rồi.

Nhạc đổi sang một bản ballad nhịp nhàng, và Savannah cọ người vào mọi chỗ trên Ren mà cô ta có thể. Larry đưa cho Isabel một ly rượu và ngồi sát cô trên ghế dài. “Tôi đã nghe nói sự nghiệp của chị đang ở chỗ tồi tệ”.

“Đoạn cuối đang ở đường ngang ”

”Chị sẽ làm gì về chuyện đó?”

“Đó có lẽ là câu hỏi triệu đô”

”Nếu chị là khách hàng của tôi, tôi sẽ nói cách chị tái tạo lại mình. Cách nhanh nhất là lấy lại năng lượng. Tạo ra một con người với tính cách mới

“Lời khuyên tốt đấy nhưng không may tôi dường như là người chỉ có một tính cách”.

Anh mỉm cười, rồi họ bắt đầu trò chuyện về nghề nghiệp trong lúc cô cố không nhìn Ren và Savannah. Cô hỏi Larry về công việc làm đại diện của anh, và anh hỏi về cuộc sống với những chuyến thuyết giảng của cô. Ren ngừng nhảy để chỉ cho Savannah vài đồ cổ trong phòng, bao gồm cả khẩu súng anh đã dọa Isabel trong cuộc viếng thăm đầu tiên. Trước sự nhẹ nhõm của cô, anh cất nó đi, nhưng khi anh đến gần hơn, cô nhận ra lời nói của anh đã nhừa nhựa. Anh giơ ly rượu về phía Larry. “Vì quái gì mà cậu không mang ít cổ theo cùng nhỉ?”

“Nỗi sợ phi lý về các nhà tù nước ngoài. Và bởi khi anh...”.

“Lần tới hãy mang ít cổ khốn khiếp ấy”. Anh rót đầy ly, không quan tâm đã làm tóa ra đến nửa chỗ đó lên khay. Anh nốc ừng ực, rồi cuốn tay quanh hông Savannah. Họ bắt đầu khiêu vũ chậm rãi đầy nhục cảm. Isabel quyết định việc cô không ăn lại hóa hay, bởi nếu cô đã nuốt bất cứ thứ gì có nguy cơ sẽ vọt ra mất.

“Chị muốn nhảy chứ?” Larry hỏi, bởi anh ta cảm thấy tội nghiệp cô hơn bởi khao khát chuyển khỏi cái ghế dài, cô chắc vậy. Cô lắc đầu.

Một tay Ren bao quanh hông Savannah. Savannah nghiêng đầu và hé môi. Đó là tất cả sự khuyến khích Ren cần, và anh chìm vào trong lập tức.

Isabel nhìn đã quá đủ. Cô cố ý đứng dậy khỏi chiếc ghế dài và lấy chiếc khăn choàng. Rồi cô nói đủ to để có thể nghe rõ trên nền nhạc. “Ren, anh có thể ra ngoài với em một lát không?”

Một khoảng im lặng khó chịu bao trùm khắp phòng. Ren chậm chạp bứt môi khỏi Savannah. “Đừng có ngáng đường thế chứ”, anh lè nhè.

“Phải, đấy, ngáng đường là tên lót của em mà, và chuyện này không lâu đâu”.

Anh cầm cốc rượu lên, trông rõ say xỉn và chán chường, nốc một ngụm lớn rồi đặt xuống. “Được thôi, giải quyết chuyện này cho xong đi”. Khi anh lảo đảo đi về phía cửa dẫn ra hành lang ngoài, anh đốt điều thuốc khác.

Cô nhanh chóng giựt điều thuốc ngay khi họ vừa ra ngoài.

“Này!”

Cô nặng nề buột ra. “Hãy giết mình khi còn một mình ấy”.

Anh huyết sáo gậy gỗ say xỉn. “Tôi sẽ tự sát bất cứ lúc khi nào tôi thích”

“Em thật buồn vì anh”.

“Cô buồn?”

“Anh mong em vui chắc?” Cô kéo chiếc khăn choàng chặt hơn. “Anh thực khiến em đau cả đầu. Về chuyện ăn uống... em không nuốt nổi miếng nào”.

“Tôi quá say để quan tâm tới chuyện ấy”.

“Anh không say. Thứ đồ uống ấy chủ yếu là đá, và anh lắc mỗi lần rót ra. Nếu anh muốn tránh xa khỏi em, chỉ cần bước ra và nói rõ”.

Môi anh mím lại. Kẻ khệnh khạng say sưa nhạt đi và lời nói của anh rõ như chuông vậy. “Đúng đấy. Tôi muốn tránh xa”.

Cô nghiêng rằng. “Anh chẳng biết mình muốn điều gì nữa”.

“Ai nói vậy?”

“Em nói. Và giờ em dường như là người duy nhất mơ hồ với cảm xúc của chúng ta”.

“Cô đã mở mắt ra chưa?”

Anh trở thẳng về phía cửa, và lời nói bắn ra như những viên đạn. “Đó là đời thực của tôi. Thời gian ở Ý chỉ là một kỳ nghỉ. Cô không hiểu à?”

“Đó không phải đời thực của anh. Có lẽ đã là như vậy lúc nào đó, nhưng không phải bây giờ. Không lâu. Đó là cái anh muốn em tin là đời thực của anh”.

“Tôi sống ở L.A hào nhoáng! Phụ nữ giấu quần lót của tôi trong túi khi tôi tới câu lạc bộ. Tôi có rất nhiều tiền. Tôi vừa hời hợt vừa tự cao tự đại, tôi sẽ bán cả bà tôi cho trang bìa của tạp chí Vanity Fair”.

“Ăn với chả nói. Nhưng chẳng ai hoàn hảo cả. Em có thể quá nghiêm túc”

“Nghiêm túc?” Trông anh như sắp nổ bùng. Anh bước một bước về phía cô, nghiêng chặt răng. “Nghe tôi đây, Isabel. Cô nghĩ cô biết mọi thứ. Cứ thử cái này xem. Giả sử điều cô nói là thực? Giả sử tôi mời họ đến đây - tham gia tất cả những thứ này - chỉ để cho cô thấy mọi thứ đã hết rồi. Cô không hiểu à? Ranh giới cuối cùng là thế đó. Tôi đang cố thoát khỏi cô”.

“Rõ rồi” cô không thể giữ giọng khỏi run. “Câu hỏi là, tại sao anh lại bắt mình trải qua tất cả những thứ đó chỉ để làm thế? Tại sao không chỉ nói với em ”hasta la vista, (gặp sau nhé) cưng?” Anh biết em nghĩ gì chứ? Em nghĩ anh đang sợ chết khiếp, em cũng vậy. Anh nghĩ em thoải mái với mối quan hệ này à?”

“Làm thế quái nào tôi biết được cô nghĩ gì? Tôi chả hiểu gì về cô cả. Nhưng tôi biết điều này. Khi cô đặt một vị thánh và một kẻ tội đồ cạnh nhau, cô đã tìm rắc rối rồi”.

“Thánh á?” Cô không thể chịu đựng hơn nữa. “Đó chính là điều anh nghĩ về em à? Thánh?”

“Chắc như quỷ cô là vậy so với tôi. Cô là người phụ nữ muốn tất cả lũ vịt phải sắp thành hàng. Cô thậm chí còn không thích tóc rối lên cơ. Nhìn tôi này. Tôi là sự hỗn loạn! Mọi thứ trong cuộc đời tôi đều điên loạn. Và tôi thích thế”.

” Anh không tồi đến vậy”

“Tôi không đi chơi trong công viên, em gái ạ”.

Cô ôm lấy mình. “Chúng ta quan tâm đến nhau, Ren. Anh có thể thử mọi điều anh muốn để phủ nhận điều đó, nhưng sự thực là thế”. Cảm xúc của cô không phải là hổ thẹn, và cô sẽ không cư xử như vậy. Cô phải hít thở sâu trước khi tiếp tục. “Em còn hơn là quan tâm. Em yêu anh. Và em hoàn toàn không vui về điều ấy”.

Mắt anh không nhúc nhích nhiều hơn một cái lông mi. “Thôi nào, Isabel, cô thông minh đủ để hiểu điều gì sắp đến. Đây không phải tình yêu. Cô là người phụ nữ có chữ ”cứu vớt” dán đầy trên người. Cô nhìn tôi như một dự án cứu hộ thôi”.

“Thế à. Đó chính là cái em định cứu ư? Anh tài năng và tự do. Anh là người đàn ông thông minh nhất em từng biết. Bất chấp vở kịch hài nho nhỏ anh muốn em tin, anh không phải là kẻ trắng hoa, anh không dùng ma túy và em chưa bao giờ thấy anh say cả. Anh rất tuyệt với lũ trẻ theo cách kỳ lạ của anh. Anh có công việc chắc chắn và sự tôn trọng của người cùng đẳng cấp. Ngay cả vợ cũ cũng thích anh. Hơn là một kẻ yếu đuối với nicotin và ăn nói lung tung. Em không hiểu điều gì kinh khủng đến thế với anh”.

“Cô sẽ không hiểu đâu. Cô quá mù quáng trước lỗi lầm của kẻ khác tới mức thật ngạc nhiên là cô vẫn được phép ra ngoài mà không có sự giám sát chặt chẽ”.

“Thực tế là, anh sợ điều đã diễn ra giữa chúng ta, nhưng thay vì cố giải quyết nó, anh quyết định cư xử như một thằng ngốc, ngay khi anh vào trong nhà tốt hơn hãy lau mồm và chải răng để tẩy sạch đám vi trùng của người phụ nữ đó. Anh cũng cần phải xin lỗi cô ấy. Cô ấy chẳng sung sướng gì, và sử dụng cô ấy theo cách của anh cũng chả hay ho gì”.

Anh nhắm mắt và thầm thì. “Chúa ơi, Isabel...”.

Trăng lượn trong mây, phủ bóng tối góc cạnh lên khuôn mặt anh. Nom anh như bị tra tấn và đánh bại. “Cảnh này có đấy. Nó không phải tất cả là phóng đại đâu”.

Cô cưỡng lại thôi thúc chạm vào anh.

Cô không thể giải quyết chuyện này cho anh, anh phải tự xử lý, hoặc theo cách của riêng anh hoặc không. “Em xin lỗi. Em biết anh phát ốm cách sống như vậy đến thế nào”.

Anh buột ra một âm thanh dịu dàng gần như không nghe được và kéo cô sát vào mình, nhưng cô hầu như không cảm nhận được hơi nóng của cơ thể anh rồi anh buông cô ra.

“Mai anh phải tới Ý rồi”, anh nói.

“Rome à?”

“Howard Jenks lúc này đang ở đó hoàn thành nốt những trường quay ngoài trời”. Anh vỗ vỗ hông, tìm gói thuốc bị mất. “Oliver Craig đang bay tới- người Anh sẽ đóng vai Nathan- Jenks muốn bọn anh đọc cùng nhau. Bọn anh phải có trang phục phù hợp và thử hóa trang nữa. Anh hứa làm vài cuộc phỏng vấn. Anh sẽ trở lại đúng lúc tổ chức lễ hội”.

Lễ hội còn cách một tuần nữa. “Em chắc Anna sẽ đánh giá cao chuyện đó.

“Trong ấy”- anh hất đầu về phía ngôi nhà- “em không đáng chịu điều đó. Anh chỉ... Em cần phải hiểu, vậy thôi. Anh xin lỗi”.

Và cô cũng vậy. Hơn anh có thể hình dung.

23. Chương 22

Chương 22

Mắt Tracy rưng rưng do hoức môn sai khiến. “Em đã nói cảm ơn chị vì đã đưa Harry trở lại với em chưa?”

“Vài lần rồi”

“Nếu đối với chị chưa...”.

“Hai người đã giải quyết chuyện đó. Tất cả những gì chị làm chỉ là đẩy nhanh tiến trình thôi”.

Cô lau mắt. “Em không biết. Cho đến khi có sự đồng hành của chị, tụi em không có nhiều may mắn lắm. Conor, giữ quả bóng tránh xa đám hoa ra”.

Connor nhìn lên từ trái bóng đang đá trong vườn hoa nhỏ xíu đằng sau nhà Briggs ở Casalleone và cười toe toét. Một bên sân dốc xuống một dãy nhà ở phố bên dưới, bên kia hướng tới khu vực có bức tường La Mã cổ đại dùng để bao quanh thị trấn.

“Hôm nay Ren sẽ tới Rome”, Isabel nói, chỗ hổng bên trong cô đau nhức. “Anh ấy muốn thoát khỏi chị”.

Tracy đặt chiếc áo khoác thô hồng trẻ con cô đang vá sang bên. “Kể em nghe chuyện gì đang diễn ra”.

Isabel nhớ lại bữa tiệc tối qua. Khi kết thúc, cô nói, “Chị đã không gặp anh ấy từ đó, Anna bảo chị rằng anh ấy và Larry đã lên đường tầm giữa trưa”.

“Lũ ăn bám L.A thì sao?”

“Họ đến Venice rồi. Pameladễ thương lắm”.

“Nếu chị nói vậy”. Tracy xoa bụng. “Anh ta có kiểu luôn chọn con đường dễ nhất, điều đó lý giải tại sao anh ta lại cưới em. Chỗ duy nhất anh ta giải phóng những cảm xúc hỗn độn là trên màn ảnh”.

“Nó cũng không nhiều cảm xúc hỗn độn hơn khi dính tới chị đâu”. Isabel cố nở nụ cười, nhưng không thành.

“Không đúng”.

“Em chỉ nói thế để làm chị dễ chịu thôi. Anh ấy nghĩ chị phán xét anh ấy, chị có thể thật, nhưng chỉ về công việc của anh ấy thôi. Chị cố không lộ ra bởi chị biết điều đó không công bằng, đặc biệt bởi chị có quá nhiều sai lầm của chính mình phải giải quyết. Lý do duy nhất chị thách thức anh ấy là bởi chị quá quan tâm tới anh ấy. Tất cả mọi lúc anh ấy bước ra, thì sự đánh giá của chị cao tới mức làm chị choáng váng”.

“Chị có chắc là ham muốn không làm lu mờ phán xét của chị không?”

“Em đã biết anh ấy lâu tới mức em không hề nhận thấy người đàn ông tuyệt vời mà anh ấy đã trở thành”.

“Khỉ thật”. Tracy lún xuống ghế. “Chị thực lòng yêu anh ta”.

“Chị không nghĩ đó còn là bí mật nữa”. Chắc chắn là không từ phía Ren sau khi cô đã ném trái tim mình vào anh tối qua.

“Em biết chị hấp dẫn anh ta. Người phụ nữ với bầu máu nóng sẽ không là gì chứ? Và mỗi cái nhìn anh ấy bắn vào chị đều là X-rated (cấm trẻ em dưới 18 tuổi). Nhưng chị quá khôn ngoan về con người. Em nghĩ chị hiểu mối quan hệ với Ren chỉ dừng ở cấp độ ”con” thôi. Điều duy nhất anh ta nghiêm túc là công việc”.

Isabel thấy nhu cầu khẩn thiết bảo vệ anh. “Anh ấy nghiêm túc về rất nhiều chuyện”.

“Gọi tên một thứ xem”.

“Thức ăn”

“Chị nói đầy nhá”, Tracy dài giọng.

“Ý chị là mọi thứ về thức ăn. Anh ấy thích nấu nướng, sáng tạo và phục vụ. Thức ăn có nghĩa cộng đồng với anh ấy, và em biết hơn bất kỳ ai rằng anh ấy đã lớn lên cùng ít người đến thế nào. Anh ấy yêu nước Ý. Anh ấy tôn thờ trẻ con, dù có thú nhận hay không. Anh ấy quan tâm tới lịch sử, hiểu biết nghệ thuật và âm nhạc. Và anh ấy nghiêm túc về chị”. Cô hít thở sâu, và giọng cô mất sự chắc chắn. “Chỉ là không nghiêm túc như chị với anh ấy. Anh ấy cứ diên diên về việc anh ấy xấu xa ra sao và chị thánh thiện thế nào”.

“Ren sống trong một thế giới luôn thay đổi, và điều đó khiến anh ta xấu xa. Phụ nữ ném mình vào anh ta. Những giám đốc trường quay cầu xin anh ta lấy tiền của họ. Mọi người không thể nói vâng đủ nhanh. Điều đó cho anh ta cái nhìn méo mó về vị trí của anh ta trong thế giới này”.

Isabel định nói cô biết quan điểm của Ren về vị trí của anh trong thế giới này khá là rõ, nếu có chút giễu cợt/bất cần, nhưng Tracy vẫn chưa kết thúc.

“Anh ấy không thích làm tổn thương phụ nữ, nhưng dù sao cuối cùng anh ấy luôn làm chính điều ấy. Isabel... đừng để chị bị hút vào”.

Lời khuyên đúng đắn, nhưng đã quá muộn.

Isabel cố giữ mình bận rộn, chỉ để thấy mình nhìn lơ đãng vào khoảng không hay rửa đi rửa lại một chiếc đĩa. Khi cô nhận ra mình cứ quanh quẩn bên ngôi nhà nông trại chờ tiếng chuông điện thoại, cô tức giận với bản thân tới mức chộp lấy quyển sổ lịch và bắt đầu lên kế hoạch tới từng phút. Cô ghé thăm Tracy, chơi với lũ trẻ và dành nhiều giờ tại biệt thự giúp chuẩn bị cho lễ festa. Tình cảm của cô đối với Anna lớn dần lên khi người phụ nữ lớn tuổi kể cho cô câu chuyện về lịch sử ngôi biệt thự và người dân ở Casalleone.

Ba ngày trôi qua và cô chẳng nghe một lời từ Ren. Cô cảm thấy mất phương hướng, thất vọng và chán nản ngày càng tăng về quãng đời vừa qua. Không chỉ cô đã thất bại trong việc tìm ra phương hướng mới, mà cô còn khiến hướng đi cũ còn khó khăn hơn.

Vittorio và Giulia đưa cô tới Siena, nhưng bất chấp vẻ đẹp của thành phố cổ, chuyến đi không thành công. Bất cứ khi nào họ đi ngang qua một đứa trẻ, nỗi buồn của Giulia gần như hiển hiện. Dù cô gái đã đương đầu khá tốt, nhưng thất bại trong việc tìm thấy bức tượng đã hủy hoại cô. Vittorio làm mọi điều có thể để làm họ vui lên, nhưng căng thẳng cũng chớm rung lên trong anh.

Ngày hôm sau Isabel tình nguyện trông Connor ở ngôi nhà nông trại lúc Tracy giữ cuộc hẹn với bác sĩ và Marta tới biệt thự giúp Anna nấu nướng. Khi họ đi qua rừng oliu, cô tập trung vào việc tán gẫu vui vẻ với

cậu bé bởi khối đau sắc nhọn đã đục một lỗ xuyên qua trái tim cô. Sau khi chơi với lũ mèo, và khi trời dần trở lạnh, cô bế cu cậu vào trong nhà và để cậu bé vẽ trên bàn bếp bằng mấy chiếc bút sáp mà cô đã mua cho cậu.

“Cháu vẽ con chó!” Conor chìa bức tranh ra khoe.

“Một con chó tuyệt thật”.

“Thêm giấy!”.

Cô mỉm cười và kéo một cuộn sổ trắng từ đồng giấy cô đã để trên bàn. Connor, cô nhanh chóng phát hiện, không tin vào việc cắt trừ các nguồn nguyên liệu tự nhiên. Cậu bé mới dễ thương làm sao. Cô chưa bao giờ nghĩ nhiều về việc có con, gần chúng với cái tương lai chưa định rõ. Cô đã cư xử thân nhiên biết bao với điều quan trọng đến thế trong đời mình. Cô chớp chớp cố ngăn dòng nước mắt.

Tracy xuất hiện ngay khi Connor bắt đầu trở nên bồn chồn. Cô bế con trai lên và thổi vào cổ cu cậu, rồi ngồi lên bàn với cậu trong lòng trong khi Isabel làm một cốc trà. “Bác sĩ Andrea rõ ràng là một gã vạm vỡ. Em vẫn không thể quyết định xem có sẵn gai ốc hay không khi được một bác sĩ điển trai đỡ đỡ”.

“Anh ta là một kẻ tán tỉnh hàng loạt”

”Đúng đấy. Ren gọi chưa?”

Cô nhìn chăm chăm lò sưởi lạnh cóng và lắc đầu.

“Em rất tiếc”.

Cơn tức giận cuộn lên bên nỗi đau. “Chị quá mức đối với anh ta. Quá mức về mọi thứ. Chỉ là khó nhằn thôi. Chị ước anh ta không trở lại nữa”.

Trán Tracy nhăn lại vì quan tâm. “Em không nghĩ chị quá mức. Anh ta đúng là đồ khỉ gió”.

“Ngựa!” Connor la lên trên ngưỡng cửa, chìa một bức tranh khác ra.

Trong khi Tracy quay lại khen, Isabel cố buộc mình hít thở, nhưng cơn giận đã thấp lửa bên trong cô tới mức đốt cháy hết số oxy đó rồi.

Tracy thu dọn lại đồ chơi của Connor, rồi ôm cô khi đã sẵn sàng đi. “Đó là mất mát của anh ta. Anh ta không thể tìm được một người phụ nữ tốt hơn chị, bao gồm cả cái đám bạn hiện thời. Chị không dám để anh ta thấy chị khóc à”.

Cơ hội lớn đấy, Isabel nghĩ.

Sau khi họ đi, cô túm lấy áo choàng và đi ra ngoài cố bình tâm lại, chỉ để nhận ra cơn giận dữ còn dễ chịu hơn nỗi đau.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Cô đã gục ngã gấp hai trong bốn tháng qua, và cô phát ốm vì nó. Tất nhiên, thoát khỏi Michael hóa ra là một việc may mắn, nhưng Ren là một kẻ nhát gan dạng khác. Chúa đã ban một món quà quý giá trước mặt cả hai người bọn họ, nhưng chỉ một người thực lòng muốn nhận. Sẽ ra sao nếu cô quá mức về mọi thứ? Anht a cũng vậy. Và khi trông thấy anh ta, cô sẽ nói tất cả những chuyện đó.

Cô ngừng lại. Cô sẽ không nói với anh ta điều gì. Cô đã thách thức anh một lần, nhưng cô sẽ không làm thế nữa. Và không phải bởi lòng tự trọng của cô. Nếu anh không thể đến với cô như chính con người thật của anh, cô không muốn anh chút nào.

Con gió chuyển sang hướng bắc. Cô lạnh buốt và khổ sở vào lúc trở lại ngôi nhà, nên cô thấp lửa lên. Sau khi xong, cô vào bếp làm một tách trà cô không muốn. Khi chờ nước sôi, cô bận rộn dọn dẹp đám giấy Connor đã để vương vãi trên bàn. Cô nhận thấy cậu bé không thích vẽ hơn một hình trên một trang. Khi cậu dùng hết đám giấy cô cho, cậu bé trưng dụng luôn mặt sau thư của người hâm mộ mà cô vẫn không để ý.

Cô pha một ấm trà rồi mang chiếc cốc cùng với lũ thư trở lại phòng khách. Cô đã luôn sốt sắng trả lời những lá thư, nhưng cô muốn ném loạt thư này vào lửa. Vấn đề là gì vậy?

Cô nhớ Ren đã phẫn nộ, ghê tởm khi cô chỉ rõ chúng ít ỏi thế nào. “Cứu vớt tâm hồn dựa trên chất lượng hơn là số lượng, chính là thế phải không?” Cô nhìn đồng thư con con như một biểu tượng khác của việc cô đã ngã xuống sâu biết bao, nhưng anh còn thấy vài điều khác nữa.

Cô ngả người trên ghế dài và nhắm mắt lại. Những lá thư ấm áp trong ngón tay cô cứ như chúng đang sống vậy. Cô nhặt bức đầu tiên và bắt đầu đọc. Khi đọc xong, cô chuyển sang bức thứ hai rồi thứ ba, đến khi cô đọc hết. Trà nguội ngắt. Đám lửa cháy lách tách. Cô cuộn người sâu hơn vào chiếc ghế dài, và chậm rãi, bắt đầu cầu nguyện. Lời nọ tiếp nối lời kia, cô cầm từng lá thư trong tay và cầu nguyện cho người viết nó.

Rồi cô bắt đầu cầu nguyện cho chính mình.

Bóng tối phủ lên ngôi nhà nhỏ. Lửa cháy liu diu. Cô nói lời cầu xin cho sự mất mát.

Hãy cho con tìm thấy đường.

Nhưng cuối cùng khi mở mắt, tất cả những gì cô có thể thấy là những hành động sai lầm khủng khiếp của mình.

Cô đã tạo nên Bốn nguyên tắc nền tảng như cách đấu tranh với sự bất ổn của chính mình. Ở đâu đó bên trong, cô gái nhỏ sợ hãi đã trưởng thành với lòng tốt của bậc cha mẹ không ổn định vẫn ao ước sự ổn định quá mãnh liệt tới mức đã xây dựng một hệ thống quy tắc khiến cô cảm thấy an toàn.

Hãy làm điều này điều này điều này nữa, và mọi thứ sẽ tốt đẹp. Bài thuyết giảng của bạn không thay đổi từ tháng này sang tháng khác. Cha mẹ bạn không say sưa tới mức quên nuôi dưỡng bạn. Không ai ithét lên những lời cảm hận hay chạy khỏi giường giữa đêm bỏ bạn một mình. Bạn sẽ không phát ốm. Bạn sẽ không lớn lên. Bạn sẽ không bao giờ chết.

Bốn nguyên tắc nền tảng đã cho cô ảo tưởng về sự an toàn. Bất cứ khi nào điều gì xảy ra không vừa vặn với chúng, cô chỉ cần nhét nó vào một khối khác để cố chống đỡ. Cuối cùng toàn bộ cấu trúc đã phát triển kèn càng tới mức nó đổ sập xuống cô. Cô đã sống một cuộc sống liêu lĩnh tuyệt vọng, tất cả trong một cố gắng để kiểm soát điều không thể kiểm soát được.

Cô đứng lên khỏi ghế và dăm dăm nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ. Bốn nguyên tắc nền tảng bao gồm cả tâm lý học, ý thức chung và sự sáng suốt tâm trí của các thầy. Cô đã nghe quá nhiều giấy chứng nhận mà không hiểu chúng hữu dụng thế nào. Nhưng cô đã muốn tin chúng còn hơn là thế. Cô muốn tin chúng là một dạng may mắn mang tới sự bảo vệ khỏi sự nguy hiểm của việc sống. Nếu theo những luật này bạn sẽ luôn an toàn.

Nhưng cuộc đời từ chối tuân theo bất cứ luật lệ nào, và tất cả sự tổ chức, tái tổ chức, xây dựng mục đích, tính toán, và suy ngẫm trong thế giới sẽ không đưa thế giới vào một khuôn dạng nào cả. Cũng như hàng nghìn Nguyên tắc nền tảng, dù cho nó được hình thành hay ho thế nào.

Đó là khi cô nghe thấy nó. Một giọng nói nhỏ xíu từ trong mình. Cô nhắm mắt lại và căng ra nghe ngóng, nhưng cô không thể nói thành lời. Bối rối, cô chôn chân tại chỗ, nhắm mắt lại, tựa má vào khung cửa sổ, nhưng vô ích. Giọng nói lại tuột đi.

Dù căn phòng ấm áp, rằng cô bắt đầu gõ lập cập. Cô cảm thấy mất mát, cô đơn và cực kỳ tức giận. Cô đã làm mọi điều đúng đắn. Phải, hầu hết mọi điều, nếu không tính đến việc yêu một kẻ hèn nhát nhu nhược. Cô đã làm mọi thứ quá đúng. Cô đã quá bận bịu đặt một trật tự lên cuộc đời mình nên chẳng có thời gian để sống. Không cho tới khi cô tới Ý. Và nhìn vào đồng hồ hỗn độn nó đã trở thành xem.

Lần nữa giọng nói đó lại thì thầm trong cô, nhưng cô vẫn không thể nghe rõ lời, chỉ có nhịp đập của trái tim cô.

*

“Ren?”

Anh lơ đãng chú ý. “Vâng. Sẽ ổn thôi. Bất cứ điều gì ông nghĩ”

“Anh chắc chứ?”

Howard Jenks ấn khung người vạm vỡ sâu hơn vào chiếc ghế bành nhìn càng giống người suy nghĩ lại về việc lựa chọn diễn viên hàng đầu. Và Ren không thể đổ lỗi cho ông. Sự chú tâm của anh vẫn bị đứt quãng. Một phút trước anh đang ở trong cuộc đối thoại, phút tiếp theo đầu óc anh đã trôi tạt đâu.

Anh cũng biết nom anh như shit vậy. Mất đồ ngẫu và chỉ một nghệ sĩ hóa trang bậc thầy mới có thể xóa đi quầng thâm dưới mắt. Nhưng làm sao nhìn anh tử tế được khi anh không có nổi một giấc ngủ ngon trong nhiều ngày. Chết tiệt, Isabel, để anh yên.

Larry cau mày với anh từ chiếc ghế đối diện với đoàn của Jenks tại phố Regis Grand ở Rome. “Anh có chắc về chuyện đó không, Ren? Tôi nghĩ anh đã quyết định anh không muốn sử dụng người đóng thế cho các cảnh ở Golden Gate”.

“Tôi không muốn”, Ren trả lời, cứ như đó là tất cả điều anh muốn nói. “Nó sẽ chỉ là những chuyện ở phố Regis Grand ở Rome, và tôi thoải mái với độ cao”. Anh có ý ngừng ở đó, nhưng từ ngữ vẫn tiếp tục tuôn ra. “Bên cạnh đó, bắt một bé gái sáu tuổi khó nhằn đến thế nào chứ?”

Một sự im lặng khó chịu rơi xuống căn phòng. Oliver Craig, diễn viên đóng vai Nathan, nhướn mày.

Craig nhìn như một cậu lễ sinh, nhưng anh ta có diễn xuất của một người chuyên nghiệp. Anh theo học tại Viện Hoàng gia và làm đại diện tại nhà hát Old Vic. Một vở hài kịch lãng mạn có ngân quỹ ít ỏi đã mang anh tới sự chú ý của Jenks.

“Những trò nguy hiểm trên cầu liên quan tới nhiều thứ hơn là săn đuổi mấy bé gái”. Jenks khắc nghiệt nói. “Bởi tôi chắc là anh biết”.

Craig đến giải cứu. “Tối qua Ren và tôi đã nói chuyện về sự cân bằng giữa các cảnh hành động và những khoảnh khắc bình lặng hơn. Nó khá tuyệt đấy”.

Larry khơi lên cuộc nói chuyện này- cuối cùng cũng có vai có thể thể hiện tài năng tuyệt vời của mình thì Ren sẽ hài lòng thế nào, Ren và Oliver sẽ làm việc cùng nhau thì sẽ sáng chói ra sao... bla, blah. Ren xin lỗi ông và đi tới phòng tắm. Khi tới đó, anh tựa vào bồn rửa và vã nước lạnh lên mặt. Anh cần trấn tĩnh lại. Tối qua Jenks đã gọi riêng Larry và hỏi anh ta xem Ren có dùng được nữa hay không.

Anh lấy khăn. Đây là cú đột phá lớn nhất trong sự nghiệp của anh, và anh đang thổi bay nó, tất cả bởi anh không tài nào tập trung được. Anh muốn nghe giọng Isabel khùng khiếp tới mức gần như đã gọi cho cô cả chục lần. Nhưng anh sẽ nói gì đây? Rằng anh quá nhớ cô tới mức không sao ngủ nổi? Rằng khao khát của anh đối với cô đã biến thành cơn đau không bao giờ chấm dứt. Nếu anh không đồng ý tham gia lễ hội thu hoạch, anh có thể lẫn vào trong đêm như gã dê tiện ngày trước. Thay vào đó, anh đã để ruột gan bị moi ra lần nữa.

Hôm qua, anh đã chạm mặt một phóng viên Mỹ muốn biết liệu tin đồn hân ta nghe được có phải là sự thật. “Chả là, anh và Isabel là một cặp”.

Savannah và cái miệng lẩm bẩm của cô ta thật bận rộn. Ren đã phủ nhận tất cả, giả vờ anh chẳng biết Isabel là ai. Danh tiếng mong manh của cô có lẽ chẳng bao giờ sống sót được trong mối quan hệ công khai với anh.

Anh tự nhủ điều mà anh đã nhắc đi nhắc lại trong nhiều ngày. Ở vài điểm một chuyện tình phải kết thúc để tiến bước logic tiếp theo về phía trước, và không có bước tiếp nào cho hai người quá khác biệt như vậy. Đáng lẽ anh phải để cô yên ngay từ đầu, nhưng sức hấp dẫn mạnh hơn anh có thể kháng cự. Và giờ, đã đến lúc phải rời xa, một phần khao khát trong anh vẫn muốn cô nghĩ tốt về mình sau tất cả. Có lẽ đó là lý do anh đã cố gắng hết mức để theo đuổi ít nhất một kỷ ức tốt đẹp anh có thể trao cô trước khi họ nói lời tạm biệt cuối cùng.

Anh xả toilet chưa sử dụng và trở ra. Cuộc nói chuyện dừng lại ngay khi anh xuất hiện, chẳng có gì bí mật trong việc họ đang nói chuyện gì. Oliver, anh để ý, đã đi mất. Không phải dấu hiệu tốt.

Jenks đẩy cái kính lên đầu. “Ngồi đi, Ren”.

Thay vì ngồi xuống ghế như đáng lẽ anh phải tỏ rõ rằng anh hiểu tính nghiêm trọng của tình hình này, Ren thò thân đi tới quầy bar và bật nắp chai Pellegrino. Chỉ sau khi làm một ngụm, anh ngồi xuống. Viên đại

diện bản cho anh cái nhìn cảnh báo.

“Larry và tôi đã nói chuyện”, Jenks nói. “Anh ấy vẫn bảo đảm với tôi rằng anh cam kết với phim này, nhưng tôi có vài nghi ngờ nghiêm túc. Nếu có chuyện gì, tôi muốn anh đặt nó lên bàn để chúng ta có thể giải quyết”.

“Không có chuyện gì cả”. Một giọt mồ hôi mọc lên sát chân tóc. Anh biết mình cần nói gì đó để trấn an Jenks và anh cố tìm những lời lẽ đúng đắn, chỉ nghe mình buột ra những lời ngược lại. “Tôi muốn một bác sĩ tâm lý nhi khoa sẵn sàng khi bọn trẻ ở đây. Người tốt nhất ông tìm được, hiểu chứ? Tôi sẽ bị nguyên rửa nếu tôi có trách nhiệm cho những cơn ác mộng của mấy đứa bé gái”.

Ngoại trừ đó là nghề của anh, có trách nhiệm với cơn ác mộng của mọi người. Anh tự hỏi sao Isabel có thể ngủ được.

Nếp hằn trên miệng Jenks sâu đến mức có thể trồng lúa mì được nhưng trước khi ông trả lời, điện thoại reo vang. Larry cầm máy. “Vâng?”. Anh ta nhìn Ren.

“Anh ấy không có đây”.

Ren lấy ống nghe từ tay anh ta và áp vào tai. “Gage”.

Jenks trao đổi một cái nhìn dài với Larry. Ren lắng nghe, rồi đặt ống nghe trở lại điện thoại và đi về phía cửa. “Tôi phải đi rồi”.

*

Cơn giận của Isabel vẫn ở lại. Nó sôi lên sùng sục khi cô cắt rau trong gian bếp ngôi biệt thự và kéo những chiếc đĩa từ tủ xuống. Vào lúc chiều muộn, khi cô gặp Giulia trong thị trấn làm một ly rượu, nó vẫn không biến mất. Cô dừng lại để gặp lũ trẻ nhà Briggs, nhưng ngay cả khi nghe chúng nói truyện cơn giận vẫn sôi lên trong cô.

Ngay khi cô vừa định lái xe về nhà thì một chớp màu nháng lên trong cửa sổ một cửa hàng nhỏ thu hút sự chú ý của cô. Chiếc váy lấp lánh ở đó, một chiếc váy màu cam đậm như ngọn lửa cháy lên nóng bỏng như cơn giận dữ ở cô. Nó không giống với trang phục cô thường mặc, nhưng chiếc Panda của cô dường như không biết điều này. Nó lượn vào chỗ cấm biển Không đỗ xe ngay trước cửa hàng, và mười phút sau cô xuất hiện với chiếc váy mà cô không đủ tiền trả và không tưởng tượng mình có thể mặc nó.

Tối đó, cô bắt đầu nấu ăn trong sự thù địch điên cuồng. Cô vặn lửa trong lò đến lúc cái chảo rán kêu xèo xèo và rán xúc xích cay mà cô đã mua trước đó. Con dao chặt phảm phạm xuống thớt lúc cô thái hành và tỏi, rồi ném thêm hạt tiêu cay từ vườn nhà. Khi nhận ra mình vẫn chưa đun nước để nấu mì, cô rót món nước sốt cay xè lên miếng bánh mì dày cộp đã để cả ngày rồi mang mọi thứ ra vườn, cô ngồi lên bức tường và ngấu nghiến ăn với hai ly Chianty. Đêm đó, cô rửa đĩa theo tiếng om sòm của nhạc rock and roll Ý trên đài. Cô đánh vỡ một chiếc đĩa và quăng nó vào sọt rác. Nó đập vào mạnh đến nỗi vỡ vụn ra.

Chuông điện thoại reo vang.

“Signora Isabel, Anna đây. Tôi biết cô nói rằng sáng mai cô sẽ lên để giúp sắp bàn trong khu lều, nhưng không cần nữa. Ignore Ren sẽ quan tâm đến việc đó”.

“Anh ấy về rồi à?” Chiếc bút chì cắm sâu vào lòng bàn tay cô. “Anh ấy về khi nào vậy?”

“Chiều nay. Cô vẫn chưa nói chuyện với ông ấy à?”

“Chưa”. Cô giúi móng cái vào răng và cắn đứt nó ra.

Anna tiếp tục các chi tiết phút cuối cùng về buổi lễ festa, những cô gái bà đã thuê để giúp cho buổi lễ, thực tế bà không muốn Isabel làm bất cứ điều gì ngoài việc có một khoảng thời gian thú vị. Cơn giận của Isabel bốc lên đến nỗi cô khó khăn lắm mới đáp lời được bà.

Tối đó cô thu thập các trang ghi chép đã viết cho cuốn sách về vượt qua khủng hoảng cá nhân và quăng chúng vào lửa. Khi mọi thứ biến thành tro, cô nuốt hai viên thuốc ngủ và lên giường.

Buổi sáng, cô mặc quần áo và lái xe vào thị trấn. Nói chung cô cảm thấy choáng váng sau khi uống thuốc ngủ, nhưng cơn giận vẫn còn, và nó xua tan hết những vầng vất. Cô làm một cốc cà phê hơi mạnh trong quầy ba ở quảng trường, rồi đi dạo trên phố, nhưng cô sợ nhìn vào cửa sổ các quầy hàng bởi lo mình sẽ làm vỡ kính. Vài người làng dừng cô lại háo hức nói chuyện về bức tượng đã mất hay buổi lễ chiều nay. Cô bầm móng tay vào lòng bàn tay và trả lời càng ngắn càng tốt.

Cô quay trở lại ngôi nhà nông trại lúc chỉ còn một lát nữa là đến lễ festa. Cô tới phòng tắm, vặn vòi hoa sen sang bên lạnh và đứng dưới cổ làm cho làn da của cô thôi rực lên. Khi trang điểm, ngón tay cô ấn quả quyết hơn thường lệ vào chiếc bút chì kẻ mắt và chiếc chổi mạ đồng quét thêm phấn lên đôi má cô. Phấn nền, bóng mắt, mascara, mỗi thứ dường như có ý chí của riêng nó. Tracy đã để lại một thời son môi thần kỳ bóng loáng đỏ rực và Isabel quét nó lên miệng. Khi hoàn thành, môi cô lấp lóa như cửa một con ma cà rồng.

Cô đã treo chiếc váy mới mua lên cửa tủ, và nó gập đầu ra hiệu từ trên móc. Lớp vải rủ xuống từ thân trên đến tận đường viền thành một cột mảnh bốc lửa. Cô chưa bao giờ mặc màu rực rỡ, nhưng giờ cô giật nó khỏi móc và mặc vào. Sau khi kéo khóa lên cô mới nhớ phải mặc quần lót bên dưới.

Cô quay lại soi mình trong gương. Những hạt hổ phách nhỏ xíu rải rác ẩn trong lớp vải phát sáng rực rỡ như một đồng than hồng. Phần thân trên cắt để lộ một bên vai trần và gấu váy tua rua rung rinh bập bùng như những lưỡi lửa từ giữa đùi tới bắp chân. Chiếc váy không phù hợp lắm cho dịp này hay cho cô, nhưng đầu sao cô vẫn quyết định mặc.

Cô cần một đôi giày gót cao nhọn hoắt nguy hiểm với chuỗi hạt hào nhoáng trên mu bàn chân, nhưng không có đôi nào, nên cô xọc chân vào đôi xăng đan màu đồng. Tất cả những điều này còn hơn là đắm nát trái tim thành nghìn mảnh.

Cô nhìn vào trong gương. Đôi môi đỏ rực của đụng nhau chan chát với cái váy, và đôi xăng đan không hợp lắm, nhưng cô không quan tâm. Cô quên sấy tóc sau khi tắm, và những lọn xoăn vàng óng hoang dã nhìn hệt mẹ cô vào những lúc liêu lĩnh nhất. Cô nhớ con người ấy, những tiếng la hét, tất cả sự quá độ ghi dấu cuộc đời của mẹ cô nhưng thay vì lấy chiếc băng đô, ngón tay cô đặt lên chiếc kéo sửa móng tay. Cô nhìn chăm chăm vào chúng một lát, rồi đưa tới tóc mình và bắt đầu cắt.

Những nhát cắt nhỏ cắt phần đuôi tóc bao quanh tay cô. Cái kéo làm nên những âm thanh lách tách giận dữ, di chuyển ngày càng nhanh hơn đến lúc mái tóc óng mượt của cô trở thành một đám hỗn độn bù xù. Cuối cùng cô tháo cái vòng ra, quăng lên giường và rời phòng.

Khi cô chậm rãi theo lối mòn từ ngôi nhà trang trại lên đồi, gót xăng đan nghiền những hòn đá vỡ vụn. Biệt thự Thiên thần hiện ra trước mắt và cô nhìn thấy người đàn ông tóc đen treo vào chiếc Maserati đầy bụi. Tim cô chao đi một cái, rồi trở lại nhịp đập bình thường. Chỉ là Giancarlo chuyển chiếc xe thể thao tới rìa đường để tạo nhiều chỗ đỗ xe cho khách hơn khi họ đến.

Ngày hôm nay khá lạnh đối với chiếc váy mỏng như vậy, nhưng ngay cả khi mặt trời biến mất sau những đám mây cao tít, làn da cô vẫn cháy bừng. Cô đi qua những khu vườn ngay ngắn tới đằng sau ngôi biệt thự, nơi dân làng bắt đầu tụ họp. Vài người đứng nói chuyện bên dưới tán dù đã được dựng lên, những người khác tập trung trên hành lang. Jeremy và vài cậu bé lớn hơn đang đá bóng quanh các khối tượng khi những cậu bé hơn chen vào.

Cô đã quên băng ví, cô chẳng có tiền, không khăn giấy hay son môi, bút hay bạc hà. Cô cũng không có băng vệ sinh, chìa khóa xe hay chiếc túi đựng tua vít, không có những đồ cô mang theo để bảo vệ mình khỏi thực tế lộn xộn của việc đang sống. Tệ nhất là không cô còn không có khẩu súng nào.

Đám đông rẽ ra.

Ren cảm thấy có chuyện bất thường đang diễn ra trước khi thấy cô. Mắt Tracy mở to và Giulia thốt lên một tiếng nhỏ. Vittorio ngẩng đầu và buột ra một cụm từ quen thuộc của Ý nhưng khi Ren nhìn thấy điều đã thu hút sự chú ý của mọi người, đầu óc anh mất khả năng suy nghĩ.

Isabel đặt mình trong lửa.

Anh nhìn ánh sáng rực rỡ của chiếc váy, sức nóng trong đôi mắt cô, sức mạnh của cơn giận dữ toát ra từ cô

và miệng anh khô khốc. Những màu sắc trung dung gọn ghẽ ở cô biến mất, tất cả những màu đen, trắng, be thoải mái làm nên thế giới của cô, và tóc cô... Những món tóc quần lộn xộn bao quanh đầu cô theo phong cách mà những thợ cắt tóc Beverly Hills đặt giá hàng trăm đô la một lần làm tóc.

Son môi của cô sai bét và giày không hợp, nhưng cô cháy bừng với tính mục đích đặt anh vào tình trạng cảnh giác cao độ. Anh đã dành cả năm cho phim *The Young and the Restless* (một phim truyền hình tâm lý của Mỹ). Anh đã nghiên cứu kịch bản và anh biết chính xác điều gì đang diễn ra.

Con quỷ sinh đôi của Isabel đã tới thị trấn.

24. Chương 23

Chương 23

Isabel thấy Ren đang nhìn mình. Anh mặc toàn đồ đen. Dưới tán dù sau lưng anh, khăn trải màu lơ sáng phủ lên những dãy bàn, mỗi bàn đặt một chậu gốm trồng phong lữ hồng. Nhưng những màu sắc tươi sáng cũng không xoa dịu được cô. Nhạc phát ra qua những chiếc loa Giancarlo đã dựng trên hành lang và những bàn ăn đều chất đầy các đĩa đựng đồ nguội khai vị, những khay pho mát và các bát đựng hoa quả.

Khi Isabel bắt được ánh nhìn của Ren, ngọn lửa giận hờn trong cô vụn vỡ. Người đàn ông này là người cô yêu, nhưng cô không biết điều gì diễn ra sau đôi mắt bạc ấy và cô chẳng còn quan tâm. Với tất cả sức mạnh thể chất, anh đã chứng tỏ là một kẻ nhát gan về cảm xúc. Anh đã lừa dối cô theo hàng nghìn cách khác nhau- với tài nấu nướng đầy cảm dỗ, nụ cười lôi cuốn, những nụ hôn mãnh liệt và cách ái ân chần chừ động cả tâm hồn. Dù anh có ý định hay không, mỗi điều đó đã là một lời hứa thâm lặng. Có lẽ không phải tình yêu, nhưng cũng là điều gì quan trọng, và anh đã phản bội lại nó.

Andrea Chiara đang đi qua vườn tới chỗ cô. Cô quay mặt khỏi Ren trong bộ quần áo đen thui và trái tim cũng tằm tối như vậy và tới gặp bác sĩ.

Ren muốn đập phá cái gì đó khi nhìn thấy Isabel chào hỏi gã anh trai xun xoe của Vittorio. Anh lắng nghe cô gọi tên gã, giọng cô nghe rõ cả tiếng thở như một ngôi sao đang lên vào thập kỷ 50 vậy. Chiara nhìn cô ngọt xớt, nâng tay cô và hôn nó. Đồ nhà quê.

“Isabel, cara”

“Cara” cái con tườu. Ren nhìn Bác sĩ Bọ đỡ đỡ tay cô và đưa cô từ nhóm này tới nhóm khác. Cô có thực nghĩ là có thể đánh bại Ren trong trò chơi của chính anh? Cô chẳng quan tâm tới Andrea Chiara nhiều hơn anh quan tâm tới Savannah. Vậy sao ít nhất cô không liếc anh để xem xem thuốc độc của cô có hiệu quả không?

Anh muốn cô nhìn sang, để anh có thể ngáp, đó là tất cả bằng chứng anh cần chứng tỏ rằng cuối cùng anh đã biến thành cái gai thực sự.

Anh chẳng phải muốn kết thúc chuyện đó với cô còn gì? Anh lẽ ra phải thấy nhẹ nhõm vì cô đang tán tỉnh người khác, thậm chí cô đang làm nó một cách có mục đích. Thay vào đó anh cảm thấy như đang giết gã khốn đó vậy.

Tracy xuất hiện và kéo anh ra xa khỏi mọi người. “Thấy thế nào khi được hưởng chính liều thuốc của mình? Người phụ nữ ấy là điều tuyệt vời nhất đến với anh, và anh lại quăng chị ấy đi”.

“À, nhưng anh lại không phải điều tốt nhất đến với cô ấy, và em biết thừa điều đó. Giờ để anh yên”.

Anh không thoát khỏi cô nhanh trước khi Harry lạch bạch đi tới. “Anh biết chắc anh đang làm gì chứ?”

“Hơn bất kỳ ai khác”.

Anh nhớ nỗi đam mê ở cô, sự nhân hậu ở cô, cảm giác chắc chắn vô hạn ở cô. Anh nhớ cái cách cô gần như khiến anh tin rằng mình là người tốt hơn gã đàn ông anh vẫn nghĩ. Anh nhìn khắp bóng ma lộn xộn lộn lắt này và muốn Isabel kiên nhẫn, gọn gàng của anh trở lại, chính người mà anh đang cố hết sức rời bỏ.

Khi Chiara đặt tay lên vai cô, Ren buộc mình nuốt cơn ghen xuống. Anh có một nhiệm vụ chiều nay, nhiệm vụ anh hi vọng lẽ ra phải cho anh sự cứu chuộc vừa cay đắng vừa ngọt ngào. Anh muốn cô biết những cảm xúc cô đã trao anh ít nhất cũng xứng đáng. Có lẽ anh đã hy vọng dành được những nụ cười của cô, dù điều đó dường như không còn giống vậy nữa.

Anh vốn định chờ đến lúc bữa ăn xong xuôi rồi mới đưa ra thông báo quan trọng của mình, nhưng không kiên nhẫn được. Đây là việc anh phải làm ngay. Anh ra hiệu cho Giancarlo vận nhạc nhỏ xuống.

“Các bạn, hãy chú ý”.

Từng người một, mọi người ngừng nói chuyện và hướng về phía anh Giulia và Vittorio, Tracy và Harry, Anna và Massimo, những người đã giúp sức cho vụ thu hoạch. Những người lớn bảo lũ trẻ im lặng. Ren đi vào luồng sáng mặt trời sát tán dù, trong lúc Isabel đứng cạnh Andrea.

Đầu tiên anh nói bằng tiếng Ý, rồi bằng tiếng Anh, bởi anh muốn chắc chắn cô không bỏ lỡ từ nào. “Như các bạn biết, tôi sẽ rời Casalleone sớm. Nhưng tôi không thể đi mà chưa tìm được cách bày tỏ sự đánh giá cao về tình bạn của các bạn”. Khi mọi người cười với anh, anh chuyển sang tiếng Anh. Isabel lắng nghe, nhưng anh có thể cảm nhận cơn giận dữ của cô lan tới anh như những đợt sóng. Cơn sóng rút ra hút lấy chân anh và đe dọa nhấn chìm anh.

Anh rút chiếc hộp giấu dưới gầm bàn và đặt nó lên trên. “Tôi hy vọng đã tìm được đúng quà”. Anh định tạo nên sự hồi hộp chờ đợi bằng một bài nói dài, trêu họ một chút, nhưng anh không còn tâm trí đâu cho nó nữa. Vì thế, anh mở nắp hộp.

Mọi người đến gần hơn khi anh mở lớp vỏ bọc. Anh rút tay vào trong và rút ra Bóng sớm cho tất cả chiêm ngưỡng.

Vài giây im lặng sững sờ trôi qua, rồi Anna hét lên ghen ngào. “Nó là thật phải không? Ông đã tìm được bức tượng?”

“Thật”.

Giulia thở hổn hển rồi ném mình vào tay Vittorio. Bernado nhấc Fabiola lên. Massimo giơ tay lên trời, và Marta bắt đầu khóc. Mọi người dâng lên gần hơn, ngăn tầm mắt anh khỏi người mà anh muốn xem phản ứng nhất.

Anh giơ Ombra della Mattina lên cao để mọi người đều nhìn thấy. Sự thật là anh không hề tin vào sức mạnh thần kỳ của bức tượng chẳng thành vấn đề. Họ tin, và đó mới là điều đáng kể.

Như Bóng chiều, bức tượng này cao khoảng 2 feet và chỉ rộng vài inch. Nó cũng có gương mặt ngọt ngào như cậu bé ở bức tượng kia, nhưng tóc dài hơn một chút và cặp vú nhỏ xíu ghi dấu giới nữ. Những thắc mắc về việc làm thế nào anh tìm được bức tượng bắt đầu dấy lên.

“Dove l’ha trovata?”

“Com’è successo?”

“Dove era?”

Vittorio đặt ngón tay vào miệng và huýt lên giữ yên lặng. Ren đặt bức tượng lên bàn.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Tracy dịch vài inch sang bên để cuối cùng anh cũng bắt được ánh nhìn của Isabel. Mắt cô mở to, ngón tay ấn vào môi. Cô nhìn trân trân bức tượng, không phải anh.

“Hãy nói cho chúng tôi biết anh tìm được nó thế nào”, Vittorio nói.

Ren bắt đầu nhắc lại cuộc gọi của Giulia cho Josie về danh sách các món quà lão Paolo gửi tặng. “Lúc đầu tôi không thấy có gì bất thường cả. Rồi tôi nhận thấy ông lão đã tặng cháu gái một bộ dụng cụ lò sưởi”.

Vittorio hít một hơi sâu. Là một hướng dẫn viên chuyên nghiệp, anh hiểu trước những người khác. “Ombra della Sera” anh nói. “Tôi không bao giờ nghĩ ...” Anh quay về phía mọi người. “Người nông dân tìm được bức tượng cậu bé vào thế kỷ 19 đã sử dụng nó làm que chọc lò đến khi có người nhận ra giá trị của nó. Paolo biết chuyện này. Tôi đã nghe lão kể lại”.

Ren nghiên cứu danh sách đó vài lần trước khi anh nhớ ra bức tượng đã được tìm ra thế nào. “Tôi gọi Josie và bảo cô gái mô tả các dụng cụ lò sưởi. Cô ấy nói nó là một bộ đồ cổ và rất khác thường. Một cái xẻng, vài cái kẹp và một cây chọc lò có hình dáng một phụ nữ”.

“Bức tượng của chúng ta”, Giulia thì thào. “Ombra della Mattina.”

“Josie đang cố có con. Paolo biết chuyện này. Khi cô cháu gái không chữa được, lão lấy bức tượng khỏi nhà thờ và gọt nó với những thứ mình có. Lão bảo cô gái nó là một bộ đồ cổ có giá trị và nếu cô đặt nó bên lò sưởi, nó sẽ mang đến may mắn cho cô”.

“Và nó đã làm được”, Anna nói.

Ren gật đầu. “Ba tháng sau khi nhận được bức tượng, cô ấy có thai đứa con đầu lòng”. Sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng không ai ở đây tin vào điều đó.

“Tại sao lão Paolo lại làm tất cả những điều phiến toái ấy để khiến bức tượng trông như một thứ đồ trong bộ dụng cụ vậy? Sao lão không gửi luôn bức tượng cho cô cháu nhỉ?”

“Bởi lão sợ cô gái sẽ nói với Marta và lão không muốn em lão biết lão đã làm gì”.

Marta xoắn chiếc tạp dề và nói với mọi người cháu gái bà muốn có con đến thế nào và chuyện đó làm tan vỡ trái tim của lão Paolo khi nghe chuyện buồn của cháu gái ra sao. Dù anh trai của bà đã chết, bà vẫn cảm thấy cần bảo vệ cho ông lão, và bà nhất định rằng lão Paolo sẽ trả lại bức tượng cho thị trấn sau khi lão biết cháu gái đã có thai, nhưng lão đã chết quá sớm. Đám đông đang trong tâm trạng hào hiệp và tất cả đều gật đầu tán thành.

Giulia nâng bức tượng lên và ôm nó trong tay. “Mới chỉ hơn một tuần từ lúc em có bản danh sách của cô gái. Làm sao anh lấy được nó nhanh vậy?”

“Tôi nhờ một người bạn tới nhà cô gái và lấy bức tượng. Anh ấy gửi tới khách sạn ở Rome cho tôi hai ngày trước”. Bạn anh có những phương pháp hữu hiệu lách qua hải quan.

“Cô gái không phiền trả nó lại cho chúng ta à?”

“Cô ấy đã có hai con và cô ấy biết nó quan trọng tới mức nào”.

Vittorio ôm chầm lấy Ren và hôn má anh. “Tôi đại diện ọi người ở Casalleone nói rằng chúng tôi không bao giờ có thể cảm ơn anh đủ vì những điều anh đã làm”.

Từ đó trở đi chuyện đó thật tự nhiên với mọi người. Từ phụ nữ tới đàn ông, người trẻ tới người già. Anh chết ngộp trong những nụ hôn. Tất cả ngoài Isabel.

Bức tượng chuyển từ đôi tay này đến đôi tay khác. Giulia và Vittorio hăng hái. Tracy cười hiền khi Harry cố kéo cô sát vào mình. Anna và Massimo nhìn lũ trẻ với niềm tự hào và tình yêu dành cho nhau.

Ren quá khổ sở để thích thú với chuyện này. Anh vẫn liếc Isabel cố xem xem cô có hiểu rằng ít nhất trong chuyện này anh đã không phản bội cô. Nhưng dường như cô không hiểu thông điệp đó. Ngay cả khi cô cười với những người khác, anh vẫn cảm nhận cơn giận dữ thiêu đốt da anh.

Steffie dựa vào bên anh. “Nhìn chú buồn thế”.

“Chú á? Chưa bao giờ vui hơn. Nhìn xem này. Chú là người hùng mà”. Anh chùi vết chocola trên mép cô bé bằng ngón cái.

“Cháu nghĩ Tiến sĩ Isabel giận chú đấy. Mẹ nói...” Một nếp nhăn nhỏ xíu trước trán cô bé. “Đừng lo. Mẹ cháu gần ý mà. Bố bảo cô ấy là cần phải kiên nhẫn với chú”.

“Đây, ăn bánh mì dài đi”. Anh đút nó vào trong miệng để cô bé ngậm mồm lại.

Anna và những phụ nữ cao tuổi hơn bắt đầu tập hợp mọi người tới bàn ăn. Khi bức tượng được chuyển từ gia đình này tới gia đình khác, những cốc rượu mừng bắt đầu, và tất cả chúng đều hướng về anh. Một sự tắc nghẽn lạ thường bóp nghẹt cổ họng. Anh sẽ nhớ nơi này, những con người này. Anh không lên kế hoạch cho điều đó, nhưng dù sao anh cũng đã bén rễ tại đây. Mãi mai làm sao, bởi anh không thể quay lại trong một thời gian rất dài. Ngay cả nếu anh đợi đến già để trở lại, anh biết mình sẽ vẫn thấy Isabel đi dạo trong vườn, mắt cô bừng sáng chỉ vì anh.

Cô ngồi một mình ở ghế đối diện cuối bàn, xa anh hết mức có thể. Andrea ngồi một bên, Giancarlo phía bên kia. Không ai trong số đó có thể rời mắt khỏi cô. Cô như một bộ phim đang chạy nhanh về phía trước. Những món tóc xoăn trượt xuống trán khi cô cử động. Mắt cô lấp lánh. Mọi điều ở cô đều tỏa ra sức sống, nhưng dường như chỉ anh cảm nhận được cơn giận dỗi sau.

Sự phấn khích kích thích cảm giác ngon miệng, và món xúp nhanh chóng biến mất. Những ngọn gió làm tăng cái rét, và vài phụ nữ đã lấy áo len, nhưng không phải Isabel. Cánh tay để trần của cô rực lên với sức nóng giận dữ.

Những chiếc bát to tương đương linguini với nước sốt trai đỏ xuất hiện trên bàn cùng với món kem béo ngậy và mọi người cùng ăn. Đây là dịp hiếm hoi anh có thể thưởng thức, với bạn bè vây quanh, thức ăn ngon, rượu ngon, tuy nhiên anh chưa bao giờ khổ sở hơn. Giulia và Vittorio hôn trộm nhau. Phán đoán từ nét mặt của Tracy, Harry đang mò mẫm cô dưới gầm bàn. Ren cũng muốn mò mẫm Isabel.

Mây dồn đến và những cơn gió mạnh thổi tán lá cây xào xạc. Cơn giận khiến Isabel ngồi im, nhưng mỗi lúc cô nhồm lên lấy một chiếc đĩa không, anh nghĩ nó sắp vỡ vụn trong tay cô. Người này tiếp người khác đòi hỏi sự chú ý của cô, bị hút tới cô cứ như da cô có từ tính vậy. Cô làm tung tóe rượu ra khăn trải bàn khi rót vào các ly. Cô hát đĩa bơ rơi xuống đất. Nhưng cô không say. Cô hầu như còn chưa chạm tới ly của mình.

Mặt trời xuống thấp dần về phía chân trời, những đám mây tối sẫm, nhưng thị trấn đã có lại bức tượng. Và tâm trạng mọi người trở lên hân hoan hơn. Giancarlo bật nhạc lên và vài đôi ra nhảy. Isabel dựa vào bên Andrea lắng nghe cứ như mỗi lời thốt ra từ miệng gã là một giọt mật cô muốn liếm lấy (hehe ghen đây mà). Ren bẻ đốt ngón tay.

Khi các chai grappa và vinsanto đã cạn, Andrea đứng dậy. Ren nghe gã nói với Isabel trên nền nhạc. “Nhảy với anh nhé”.

Chiếc dù bay phần phật trong gió. Cô đứng dậy và nắm tay gã. Khi họ bắt đầu bước về phía hàng hiên, những núm tua trên chiếc váy đỏ rực sáng lóe lên trên gối cô. Cô hát đầu, và những lọn tóc xoăn bay tung. Đôi mắt Andrea dán chặt lấy ngực cô khi gã ta đốt thuốc.

Chỉ thế thôi, cô giật điều thuốc từ miệng gã cắm vào giữa môi mình.

Ren đứng phắt dậy nhanh tới mức hất đổ cả ghế. Trước khi cô rút hơi đầu tiên, anh đã băng qua khoảng cách giữa họ. “Em nghĩ em đang làm cái gì thế hả?”

Cô hít một miệng đầy khói và thở nó vào mặt anh. “Tiệc tùng”.

Anh bắn cho Andrea cái nhìn đã kìm nén suốt cả buổi chiều. “Tôi sẽ trả cô ấy cho anh sau vài phút nữa”.

Cô không chống trả lại, nhưng khi anh kéo cô đi, sức nóng trên làn da cô khiến ngón tay anh như thiêu như đốt. Anh lơ tịt về thích thú của những người họ đi ngang qua, dẫn cô vào sau bức tượng xa nhất. “Em mất trí rồi à?”

“Chết tiệt anh, đồ thua cuộc”. Cô phì vào mặt anh một đám khói khác.

Anh muốn rửa sạch miệng cô bằng xà phòng, nhưng bởi anh là người duy nhất đã làm điều này với cô. Thay vì hôn để xóa sạch mọi tức giận ở cô, anh biến mình thành một gã khốn vênh vang tự đắc. “Anh hy vọng chúng ta có thể nói chuyện, nhưng em rõ ràng không ở trạng thái tỉnh táo”.

“Anh hiểu đúng đấy. Giờ biến khỏi chỗ tôi”.

Anh chưa bao giờ biện hộ ỉn, nhưng lúc này anh phải làm. “Isabel, chuyện này không ăn thua gì đâu. Chúng ta quá khác nhau”.

“Thánh và kẻ tội đồ, đúng chứ?”

“Em mong đợi quá nhiều, thế thôi. Em đã quên anh là người mang vết xăm ”Không có giá trị đền bù về mặt xã hội nào” ngang trán à. Anh xiết chặt tay bên cạnh người. “Một phóng viên tìm được anh khi ở Rome. Anh ta nghe phong thanh về chúng ta. Anh phủ nhận tất”.

“Anh muốn một huy hiệu Hướng đạo sinh à?”

“Nếu báo chí phát hiện thấy chúng ta có quan hệ với nhau, em sẽ mất chút uy tín nhỏ nhoi còn lại. Em không hiểu à? Mọi chuyện quá phức tạp”.

“Tôi hiểu anh làm tôi phát bệnh. Tôi hiểu tôi đã trao anh điều quan trọng và anh không muốn. Và tôi hiểu rằng không bao giờ muốn gặp lại anh nữa”. Cô búng điều thuốc xuống chân anh rồi bỏ đi, chiếc váy bập bùng quanh cô như ngọn lửa giận dữ.

Anh đứng sững đó trong vài phút cố lấy lại thăng bằng. Anh cần nói chuyện với người nào có cái đầu tỉnh táo- xin vài lời khuyên- nhưng một cái đánh mắt về phía hành lang bảo rằng nhà tư vấn khôn ngoan nhất anh biết hiện đang nhảy nhót một cách hèn hạ với gã bác sĩ người Ý.

Làn gió thổi qua chiếc sơ mi lụa và cảm giác mát mát suýt khiến anh quy xuống. Sau đó anh hiểu. Anh đã yêu người phụ nữ ấy với cả trái tim mình, và rồi bỏ cô là lỗi lầm lớn nhất trong cuộc đời anh.

Nếu cô quá tốt đối với anh thì sao chứ? Cô là người phụ nữ mạnh mẽ nhất anh biết, cứng rắn đủ để chế ngự con quỷ trong anh. Nếu cô để tâm trí vào đó, cuối cùng cô cũng bắt anh thành hình. Khốn khiếp, không, anh không xứng đáng với cô, nhưng chỉ có nghĩa là anh sẽ phải làm mọi thứ trong khả năng để cô không phát hiện ra điều đó.

Bất chấp Isabel sáng suốt về con người. Cô không phải là một phụ nữ tham lam về mặt cảm xúc nào đó, kẻ chỉ được nhìn nhận bằng khuôn mặt đẹp. Nếu những điều cô nói về anh là thật thì sao? Nếu cô đúng thì sao, rằng anh đã quá quen với việc nhìn mình qua một lăng kính cũ rạn vỡ và không thể thấy được người đàn ông anh đã trở thành.

Ý tưởng đó khiến anh choáng váng. Tự do mở một góc nhìn mới về bản thân có thể mang lại việc mở ra rất nhiều khả năng để suy nghĩ lúc này. Đầu tiên, anh phải cố nói chuyện với cô lần nữa, nói với cô anh cảm thấy ra sao, và anh cảm nhận là cô không để nó dễ dàng.

Đến hôm nay anh đáng lẽ phải thề rằng cô có khả năng tha thứ vô hạn, nhưng anh không còn chắc chắn như vậy nữa. Anh ngắm cô nhảy. Có gì khác ở cô tối nay rất phù hợp với mái tóc cắt ngắn, chiếc váy, thậm chí cả cơn giận dữ. Điều gì đó...

Mắt anh đậu trên cổ tay trần của cô và cơn hoảng sợ anh cố kìm nén giáng vào anh như cú đâm của một gã khờ. Chiếc vòng của cô đã mất. Miệng anh khô lại khi mọi thay đổi ở cô bất thành linh vào đúng chỗ của nó.

Isabel đã quên hít thở.

Tay cô cuộn thành nắm đấm và cô không hít nổi không khí vào trong phổi. Cô tách khỏi Andrea và loạng choạng đi xuyên qua những người khiêu vũ tới bên hành lang. Quanh cô, những khuôn mặt sáng bừng niềm hạnh phúc, nhưng thay vì làm cô bình tĩnh lại, niềm vui của họ như đổ thêm dầu vào lửa.

Lũ trẻ chạy thành đám âm ỉ. Andrea tới chỗ cô xem có chuyện gì. Cô lánh xa khỏi anh ta và chuệch choạng đi vào vườn. Bức màn gió tuột ra trong gió và đập mạnh vào sườn nhà.

Cơn giận thiêu đốt cô, không chỉ hướng tới Ren mà còn tới chính mình. Chiếc váy màu cam cháy bùng như axit áp vào da. Cô muốn xé toang nó ra, muốn tóc cô mọc mềm trở lại, muốn xóa hết lớp trang điểm trên mặt mình. Cô muốn sự bình tĩnh, tự chủ của mình trở lại, sự chắc chắn về trật tự của cuộc đời, tất cả mọi thứ đã bị cướp mất khỏi cô ba đêm trước khi cô đọc những bức thư và cầu nguyện bên lò sưởi.

Tán dù phần phật như con thuyền trong bão. Bọn trẻ la hét inh ỏi, con trai bên con gái, chạy tới gần những chiếc cột. Chúng phóng qua chiếc bàn có bức tượng đứng trên đó. Cô nhìn nó trên trời, hình ảnh một phụ nữ duy nhất nắm giữ quyền năng của sự sống.

Hãy nắm lấy...

Từ đó giáng vào cô như một cuộc tấn công, không phải là lời thì thầm lặng lẽ đáp trả lời cầu nguyện bên lò sưởi tối đó, lời thì thầm cô không thể nghe được. Đây là một tiếng hét...

Nắm lấy...

Cô nhìn bức tượng trần trần. Cô không muốn nắm lấy. Cô muốn phá hủy. Đoạn đời cũ. Con người cũ. Nhưng cô quá sợ những gì tiếp tục ở phía bên kia.

Ren tiến về phía cô từ bên kia khu vườn, sự lo lắng hiển hiện trên mặt. Nhưng cậu bé vừa chạy vừa la inh ỏi, mấy bé gái ré lên. Isabel chậm rãi đi qua lối nhỏ về phía bức tượng.

Nắm lấy..

Vẫn còn nữa. Cô biết. Giọng nói đó vẫn tiếp tục nói với cô.

Nắm lấy cái...

Anna thét lên bảo lũ trẻ tránh xa tán dù. Nhưng lời cảnh báo quá muộn. Đám trẻ dẫn đầu sẩy chân và đâm sầm vào cây cột góc.

Nắm lấy cái...

“Isabel, cẩn thận” Ren hét lên.

Tán dù nghiêng ngả.

“Isabel”

Giọng nói gầm lên trong đầu cô, và niềm vui trời dậy xuyên suốt cơ thể cô.

Nắm lấy sự hỗn loạn.

Cô chộp lấy bức tượng bên dưới tán dù đang đổ sụp và chạy.

25. Chương 24

Chương 24

Thế giới ngăn nắp của Isabel đã bửa ra và cô nhảy vào trung tâm của nó. Giọng nói đập vào gót chân cô, ngân vang trong đầu cô. Nắm lấy sự hỗn loạn.

Cô chạy như ma đuối vòng theo khúc quanh của ngôi nhà, bức tượng lỏng lẻo dính chặt vào ngực. Cô muốn bay lên, nhưng không có cánh, không có máy bay, cũng chẳng có cái Panda của cô. Tất cả những gì cô muốn là...

Cái Maserati của Ren.

Cô đâm bổ về phía đó. Trần xe đã hạ xuống và trong ngày hỗn loạn này cô thấy chìa khóa vẫn dính ở ổ nơi Giancarlo đã để quên. Cô phanh lại cạnh xe, hôn bức tượng, quăng nó vào ghế khách. Rồi cô nhấc váy lên và leo qua cửa.

Động cơ đầy mãnh lực gầm lên đầy sức sống khi cô vặn chìa trong ổ.

“Isabel”

Những chiếc ô tô khác đã vây cô cả ba mặt. Cô vặn mạnh tay lái, đập xuống chân ga, và phóng ngang qua bãi cỏ.

“Isabel!”

Nếu đây là cảnh trong một bộ phim của anh, Ren sẽ nhảy từ một cái ban công xuống rồi hạ trên xe khi cô vẫn lái bên dưới. Nhưng đây là đời thực, và cô có mọi sức mạnh.

Cô vẫn lái xe qua bãi cỏ, chạy đua giữa những bụi cây về phía con đường. Những cành cây quất vào sườn xe và lốp cỏ bắn tung lên. Một cành cây làm gãy gương xe khi cô phóng giữa những cây bách để tới đường chính. Lốp xe nghiêng vào lốp sỏi. Cô sang số, và chiếc Maserati liệng một cái khi cô ngoặt vào đường chính, để lại tất cả đằng sau trên đường lên đỉnh núi.

Nắm lấy sự hỗn loạn. Làn gió quất vào tóc cô. Cô liếc sang bức tượng bên cạnh mình và cười vang.

Một biển gỗ vỡ vụn khi đập vào cái cản sốc khi cô bẻ lái lần đầu. Lần tới, cô phá tan cái chuồng gà bỏ hoang. Trên bầu trời những đám mây đen sà xuống thấp hơn. Cô nhớ đường tới lâu đài đổ nát từ ngày cô và Ren lái tới để thám thính, nhưng cô đã vượt quá con đường đang tìm và phải làm một cú quành lại qua vườn nho của ai đó. Khi cô tìm đúng đường, bánh xe lún sâu làm chiếc xe chấn động mạnh. Cô đạp thật mạnh khi cổ leo lên. Một lúc lâu, chiếc Maserati lắc lư, rồi gầm xe thoát được vũng lầy và cô chạm tới đỉnh. Cô tắt động cơ, chụp lấy bức tượng, rồi nhảy ra ngoài.

Khi tới lối mòn, đôi xăng đan của cô trượt trên đá. Gió thổi càng mạnh hơn ở độ cao hơn, nhưng cây cối bảo vệ cô khỏi những cơn gió tệ nhất. Cô giữ bức tượng chặt hơn và tiếp tục leo.

Tới cuối đường mòn, cô bước vào một bãi trống. Những cơn gió túm lấy cô và cô sẩy chân nhưng chưa ngã. Phía trước, khu phế tích sừng sững hiện trên nền trời đông bão, những đám mây đen xì cuộn lại sát trên đầu tới mức cô muốn chìm ngập ngón tay mình vào trong chúng.

Cô cúi người trong gió và chậm chạp đi qua cổng tò vò đổ nát và những tháp canh đã đổ sụp tới bức tường chơ vơ trên đỉnh núi. Cô bám vào những tảng đá bằng một tay, bức tượng trong tay kia và leo lên đỉnh. Vật lộn với gió, cô đứng dậy.

Cảm giác ngầy ngất làm cô choáng ngợp. Những cơn gió xé toạc váy cô, những đám mây sôi sục trên đầu cô, thế giới nằm dưới chân cô. Cuối cùng cô hiểu cái gì đã chạy trốn cô lúc trước. Cô chưa bao giờ nghĩ những điều nhỏ nhất. Không cô đã nghĩ quá lớn lao và mất đi tầm nhìn về mọi điều cô muốn cho cuộc đời mình. Giờ cô biết điều mình phải làm.

Khuôn mặt hướng lên bầu trời, cô dâng lên bí mật của sự sống. Sự hỗn loạn, sự náo động, sự rối ren huy hoàng. Kiễng chân lên, cô nâng bức tượng lên cao quá đầu và dâng mình cho chúa của sự hỗn loạn.

Sự rối loạn sau khi tán dừ đổ sụp làm Ren chậm trễ và Isabel đã leo vào chiếc Maserati vào lúc anh vừa tới trước khu biệt thự. Bernado đã sẵn sàng, nhưng bởi lúc này anh ta không làm nhiệm vụ nên anh lái chiếc Renault thay vì xe cảnh sát. Họ ném mình vào trong và theo sát cô.

Không mất nhiều thời gian để Ren tìm ra cô đang tới đâu, nhưng chiếc Renault không có gì giống cái Maserati của anh. Khi cuối cùng họ cũng tới lối mòn, anh đã toát mồ hôi lạnh.

Anh cố thuyết phục Bernardo ở lại xe và tự mình đi theo cô, chạy một mạch từ đầu lối mòn vào khu lâu đài đổ nát. Tóc dựng trên gáy khi anh thấy cô phía xa. Cô đứng trên đỉnh bức tường đổ, in bóng trên biển mây giận dữ. Làn gió liên hồi đập vào người cô và tua váy bay quanh cô như những lưỡi lửa màu cam. Mặt cô hướng lên trời, và cả hai tay cô đưa lên, một tay giữ bức tượng.

Từ xa, một tia chớp rạch ngang bầu trời, nhưng từ nơi anh đang đứng, nó dường như đến từ đầu ngón tay cô. She was a female Moses receiving God's second set of Commandments (câu này chả hiểu gì)

Anh không còn nhớ được dù chỉ một trong những lý lẽ hay ho để rời bỏ cô. Cô là một món quà- một món quà anh hầu như không có can đảm để thỉnh cầu. Giờ khi anh ngắm cô đứng không hề sợ hãi đương đầu với sức mạnh thiên nhiên, sức mạnh của cô lấy mất hơi thở anh. Cất bỏ cô khỏi đời anh cũng như từ bỏ tâm hồn anh. Cô là tất cả đối với anh- bạn bè, người tình, lương tâm, niềm đam mê của anh. Cô là câu trả lời ọi lời kinh anh chưa bao giờ đủ tinh thần để cầu nguyện. Và nếu anh không hoàn hảo đối với cô như anh muốn, cô phải làm việc chăm chỉ hơn để cải tạo anh.

Anh nhìn một ánh chớp khác bắn ra từ đầu ngón tay cô. Những hạt mưa bắt đầu ném vào anh, và gió táp vào chiếc sơ mi. Anh bắt đầu chạy. Qua những phiến đá nhiều tuổi đời. Qua những vườn nho cổ kính. Qua thời gian tự nó trở thành một phần cơn bão ở cô.

Anh giục mình tới sát cô ở bức tường. Gió tạo nên quá nhiều tiếng ồn nên cô không nghe được anh đang tiến tới, nhưng chỉ vật sống bị bắt bất ngờ, và cô không giật mình khi nhận ra cô không ở một mình nữa. Cô chỉ hạ tay xuống và quay về phía anh.

Anh nóng lòng chạm vào cô, để xoa dịu những món tóc rối bởi bay tung quanh đầu cô, để kéo cô vào vòng tay mình, hôn cô và yêu cô, nhưng có gì đã thay đổi vĩnh viễn và máu anh trở nên lạnh cóng với ý nghĩ rằng đó có thể là tình yêu cô dành cho anh.

Một tia chớp khác làm rạn vỡ bầu trời. Cô không bận tâm tới an toàn của mình, nhưng anh thì có và anh kéo bức tượng khỏi những ngón tay cứng đờ. Anh quăng nó xuống đất nơi nó không còn là cột thu lôi nữa. Thay vào đó, anh thấy mình nhìn chăm chăm vào tay, cảm thấy sức mạnh rợn rùng xuyên qua anh. Anh hiểu cô chẳng phải là người duy nhất có thể làm giao kèo. Giờ là từ phía anh, một giao kèo chống lại mọi bản năng đàn ông anh sở hữu.

Anh ngửa mặt lên như cô lúc trước, nâng bức tượng lên trời. Đầu tiên cô thuộc về Chúa, anh hiểu điều đó. Tiếp theo cô thuộc về chính mình, không nghi ngờ gì về việc này. Chỉ sau đó cô mới thuộc về anh. Đó là thiên tính của người phụ nữ anh yêu. Chính là vậy.

Anh hạ bức tượng xuống rồi quay trở lại cô. Cô nhìn anh, nhưng nét mặt khó dò. Anh không biết làm gì. Anh có kinh nghiệm vô bờ với phụ nữ ghê gớm, nhưng thánh nữ là chuyện khác, anh khao khát vị thánh đặc biệt này vượt xa mọi lý lẽ.

Chiếc váy của cô quất vào ống quần anh, và những giọt mưa đã biến thành ngòi nổ giận dữ. Một cơn điên cuồng khủng khiếp túm lấy anh. Chạm vào cô sẽ là sự liều lĩnh lớn nhất trong đời, nhưng không sức mạnh nào trên trái đất có thể ngăn anh lại. Nếu anh không hành động, anh sẽ mất cô mãi mãi.

Trước khi lòng can đảm chạy trốn, anh kéo mạnh cô vào mình. Cô không biến thành tro như anh lo sợ. Thay vào đó, cô đáp ứng nụ hôn của anh với ngọn lửa trừng phạt. Dù sao anh cũng đã hiểu, hòa bình và tình yêu chính là vũ khí của người chị em song sinh thuần hóa thú dữ của cô. Thánh nữ này đã bị sai khiến bởi sự chinh phục và hàm răng sắc của cô ngấp vào môi dưới anh. Anh chưa bao giờ cảm thấy gần với cái chết hay sự sống hơn thế. Với gió mưa thét gào quanh họ, anh dùng sức mạnh của mình kéo cô xuống bức tường và đặt cô dựa vào đá.

Cô có thể cưỡng lại, cô có thể chống lại anh, anh trông đợi cô làm thế, nhưng không. Ngón tay cô kéo quần áo anh. Anh là kẻ cô chọn để phục vụ.

Anh đẩy váy cô tới eo và giật quần lót cô ra. Một phần trong anh còn nghĩ được thắc mắc về số phận của người cổ đòi hỏi thần thánh, nhưng anh không còn lựa chọn nữa. Không, ngay cả mối đe dọa chết người cũng không thể ngăn anh.

Những viên đá đâm vào cánh tay anh và sau chân cô nhưng cô mở rộng đùi mình cho anh. Cô ướt đầm. Ướt đầm và sôi sục dưới những ngón tay anh. Anh dang chân cô rộng hơn và chìm vào thật sâu.

Cô ngửa mặt lên hứng mưa khi anh ở bên trong. Anh hôn cổ cô, đường cổ họng cô. Cô cuộn chân quanh hông anh và kéo anh vào sâu hơn, sử dụng anh như anh sử dụng cô.

Họ vật lộn cùng nhau, leo lên nhau. Cơ bắp quất vào cơ thể họ, thúc giục họ tiếp tục bởi những bóng ma những người cổ xưa từng ân ái bên trong những bức tường này. Anh yêu em, anh hét lên, nhưng anh giữ những từ đó trong đầu mình, bởi chúng quá nhỏ bé để biểu lộ xúc cảm mệnh mông anh cảm nhận.

Cô ôm anh chặt hơn và thì thầm vào tai anh. “Hỗn loạn”.

Anh chờ đến kết cục, khoảnh khắc cuối cùng trước khi họ đánh bắt bản thân mình, mảnh thời gian chia tách họ khỏi cái vĩnh viễn. Rồi anh nắm tay quanh bức tượng và kéo mạnh nó sát bên người cô.

Một ánh chớp xé đôi bầu trời, và họ ném mình vào cơn thịnh nộ của bão.

Sau đó cô chẳng nói gì. Họ rời khỏi bức tường đi vào dưới tán cây. Anh chỉnh lại quần áo. Họ đi qua khu phế tích về phía đường mòn. Không đụng chạm.

“Mưa tạnh rồi”. Giọng anh khàn lại vì cảm xúc. Anh vẫn cầm bức tượng trong tay.

“Em nghĩ quá to tát”, cuối cùng cô nói.

“Em á?” Anh không biết cô đang nói chuyện gì. Anh nuốt lại cục nghẹn nơi cổ. Nếu anh không làm điều này đúng ngay lần đầu, không có gì bảo đảm cho việc dành lại cô. “Anh yêu em. Em biết điều đó mà phải không?”

Cô không trả lời, thậm chí cả nhìn anh nữa. Đã hơi quá muộn, chính xác điều anh sợ.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Họ chậm rãi đi xuống lối mòn theo cùng những giọt nước nhỏ thành dòng từ tán lá cây. Cuối đường Ren thấy Bernardo đứng bên chiếc Maserati. Anh ta đã đưa nó ra khỏi vũng lầy và tiến lên trước nom không vui nhưng quả quyết.

“Signora Favor, tôi lấy làm tiếc phải báo cho chị biết rằng chị đã bị bắt”.

“Chắc hẳn điều này không cần thiết”. Ren nói.

“Chị đã hủy hoại tài sản”.

“Khó như vậy được”, anh chỉ rõ. “Tôi sẽ quan tâm tới việc đó”.

“Nhưng sao mà anh quan tâm được những mạng sống mà chị ta đe dọa với lối lái xe bất cẩn đó?”

“Đây là Ý mà”, anh nói. “Ai mà chẳng lái xe bất cẩn”.

Nhưng Bernardo hiểu nhiệm vụ của mình. “Tôi không đề ra luật. Signora, giá chị đi cùng tôi”.

Nếu đây là trong một bộ phim, cô sẽ dính lấy tay Ren, run rẩy trong sợ hãi, nhưng đây là Isabel, và cô chỉ gạt đầu. “Tất nhiên rồi”.

“Isabel...”

Cô trượt vào ghế sau chiếc Renault của Bernardo không thèm biết đến sự hiện diện của Ren. Anh đứng trơ khấc nhìn họ khuất dần.

Anh nhìn chiếc Maserati. Chiếc gương bên đã biến mất, cái cản sóc lồm vào, một vết xước trên lớp sơn đen bên sườn xe, nhưng anh không thể khiến mình quan tâm đến bất cứ điều gì ngoại trừ anh chính là người đã đẩy cô vào sự liều lĩnh nguy hiểm như thế.

Anh dứt tay vào túi. Có lẽ anh không nên hối lộ Bernardo với hứa hẹn chiếc máy tính xịn nhất cho trụ sở cảnh sát nếu anh ta bắt cô, nhưng anh có thể làm gì đây để bảo đảm cô không bỏ đi trước khi anh có cơ hội xếp đặt mọi thứ đúng đắn? Trái tim nghẹt ở cổ, anh chậm rãi đi tới chiếc xe.

Ánh sáng duy nhất trong phòng là từ chiếc đèn nê ông chấp chờn đặt trong lồng thép. Giờ đã quá chín giờ, và Isabel chẳng thấy ai từ sau khi cô tới, khi Harry xuất hiện với vài thứ quần áo khô mà Tracy lấy được. Cô nghe những bước chân tới gần, và cô nhìn lên thấy cửa mở ra.

Ren bước vào. Sự hiện diện của anh lấp đầy căn phòng nhỏ. Ngay cả ở đây, anh cũng chọn chỗ giữa phòng. Cô cố không đọc về mặt anh. Anh là diễn viên và anh có thể diễn bất cứ cảm xúc nào anh muốn.

Cửa đóng lại sau lưng anh, và cái khóa bấm tách một cái. “Anh phát điên lên được”, anh nói.

Nhìn anh chẳng điên tí nào. Anh trông đầy mục đích nhưng căng thẳng. Cô đặt miếng giấy để trên đầu gối sang bên, miếng giấy cô yêu cầu Bernardo đưa cho cô. “Điều đó giải thích tại sao mất ba giờ anh mới tới đây được”.

“Anh phải gọi vài cú điện thoại”.

“À, điều đó giải thích mọi chuyện”.

Anh tới gần cô hơn và ngấm cô, nhìn không thoải mái. “Chuyện điên cuồng trên đỉnh núi... Nó hơi dữ dội. Em ổn chứ?”

“Em khá cứng rắn đấy. Sao, em làm anh tổn thương à?”

Môi anh mím lại. Cười hay nhăn nhó, cô không chắc. Anh trượt tay và túi và ngay lập tức rút ra. “Em có ý gì khi nói em nghĩ quá to tát?”

Cô biết chỗ của mình trong thế giới này, và không có lý do nào không giải thích cả. “Đời em. Em luôn bảo mọi người phải nghĩ lớn, nhưng cuối cùng em nhận ra đôi khi chúng ta có thể nghĩ quá to tát”. Cô chuyển đến ngồi trên cạnh giường.

Anh không hiểu em định nói gì”.

“Em nghĩ quá lớn tới mức em mất tầm nhìn về cuộc đời em muốn”.

“Đời em là giúp đỡ mọi người”, anh dữ dội nói. “Em chưa bao giờ mất tầm nhìn đó cả”.

“Đó là cái tầm đấy”. Cô xếp tay lại trong lòng. “Em không cần lấp đầy thánh phòng. Em không cần một căn nhà gần Công viên trung tâm hay một tủ quần áo đầy những trang phục thiết kế. Cuối cùng tất cả những thứ đó làm em ngột ngạt. Nghề nghiệp của em, những tài sản em sở hữu, tất cả chúng đã cướp đi món quà thời gian của em và em mất đi tầm nhìn”.

“Giờ em đã có lại nó”. Đó là lời khẳng định, không phải câu hỏi. Anh hiểu một điều quan trọng đã thay đổi trong cô: “Em đã có lại nó”. Cô cảm thấy hài lòng khi giúp đỡ Tracy và Harry hơn là từ bài giảng cuối cùng ở Tòa Carnegie. Cô không muốn là người thuyết giảng đám đông nữa. “Em sẽ mở phòng tư vấn nho nhỏ cho tầng lớp bình dân. Không có chỗ cho ý thích nhất thời. Nếu mọi người không trả được chi phí, cũng ổn thôi. Nếu họ có thể trả sẽ tốt hơn nhiều. Em sẽ sống giản dị”.

Mắt anh nheo lại trong cái nhìn chăm chú của gã đàn ông bị xúc phạm. “Anh e là anh có vài tin sẽ làm rối những kế hoạch đơn giản đó”.

Cô đã nắm bắt khái niệm hỗn loạn, và cô chờ nghe điều anh nói.

Anh tiến đến gần áp đảo cô, điều cô thấy thú vị hơn là đe dọa. “Em làm mọi người tức điên khi đánh cắp bức tượng”.

“Em không đánh cắp. Em chỉ mượn thôi”.

“Không ai biết cả, và giờ những quan chức địa phương muốn nhốt em lại 10 năm tới đấy”.

“10 năm á?”

“Hơn kém một chút. Anh nghĩ về việc nói với đại sứ quán Hoa Kỳ, nhưng điều đó có vẻ liều”.

“Anh có thể đề cập tới việc em đã cống hiến cho sở thuế bao nhiêu tiền trong năm nay”.

“Anh không nghĩ khơi lên những tội lỗi của em trong quá khứ là hay đâu”. Anh dựa vai vào bức tường phủ graffiti, nhìn tự tin hơn lúc mới tới. “Nếu em là công dân Ý, em có thể không bị bắt, nhưng thực tế em là người nước ngoài khiến chuyện này phức tạp hơn”.

“Nghe như em cần luật sư vậy”.

“Luật sư thường nhầm lẫn mọi thứ ở Ý”.

“Chắc em phải ngồi tù rồi?”

“Không nếu theo kế hoạch của anh. Nó hơi quyết liệt, nhưng anh có mọi lý do để tin rằng nó sẽ cho em ra tù khá nhanh”.

“Em khá tò mò muốn xem đó là gì”

“Anh có hai quốc tịch. Em biết mẹ anh là người Ý, nhưng anh không rõ đã bảo em là anh sinh ở Ý chưa”.
“Chưa”.

“Bà đang dự tiệc ở Rome lúc sinh anh. Anh là người Ý, và anh e rằng điều đó có nghĩa chúng ta phải kết hôn thôi”.

Điều đó làm cô té khỏi giường “Anh nói gì vậy?”

“Anh đã nói với quan chức địa phương và theo cách của họ, họ cho biết sẽ không nhốt em trong tù nếu em là vợ của dân ở đây. Và bởi dẫu sao em cũng mang bầu...”

“Em không mang bầu”.

Anh vẫn quan sát cô từ dưới đôi mày lười mác. “Rõ ràng em đã quên chuyện chúng ta mới làm vài giờ trước và chính xác nơi bức tượng đó ở khi chúng ta tiến hành”.

“Em không tin bức tượng”.

“Từ khi nào vậy?” Anh giơ một tay lên. “Anh không tưởng tượng được loại quỷ nào chúng ta thụ thai ở đó. Khi anh nghĩ về cơn bão đó...”. Anh rùng mình rồi cúi xuống cô. “Em có ý tưởng gì về việc nuôi một đứa trẻ như vậy sẽ thế nào không? Điều thứ nhất là kiên nhẫn. May mắn là em có nhiều phẩm chất đó. Cứng rắn, Chúa biết, em có cứng rắn. Và khôn ngoan. À, đủ để nói về chuyện này. Tính tất cả mọi thứ, em sẵn sàng đương đầu với thử thách rồi”.

Cô nhìn anh trân trân.

“Anh định sẽ làm phần mình, đừng nghĩ là anh không làm. Anh khá tốt về việc luyện ngồi bô đấy”.

Điều này xảy ra khi bạn chào đón sự hỗn loạn vào cuộc đời bạn. Cô cố không chớp mắt. “Đáng lẽ em phải quên anh đã chạy như một thằng hèn khi em trở nên quá nhiều đối với anh?”

“Anh rất cảm kích nếu em như vậy”. Anh quan sát cô với gì đó như sự khẩn nài.

“Cả hai chúng ta đều biết anh vẫn là một công trình đang hoàn thiện. Và anh có một món quà tuyệt vời để giúp em quên đi”.

”Anh mua quà cho em à?”

“Không chính xác là mua. Một trong những cú điện thoại anh gọi sau khi em bị ném vào tù là tới Howard Jenks”.

Dạ dày cô chìm xuống. “Đừng bảo em anh sẽ không làm phim đó”.

“Oh, anh sẽ làm phim đó. Nhưng Oliver Craig và anh sẽ đổi vai cho nhau”.

“Em không hiểu”.

“Anh đóng vai Nathan”.

“Nathan là anh hùng”.

“Đúng vậy”.

“Anh ta là một gã khờ sách vở”

“Hãy nói anh ta là một thử thách testosterone”.

Cô ngồi xuống giường và cổ mừng tượng Ren như một Nathan tính cách dịu dàng, vụng về, sách vở. Chậm rãi, cô lắc đầu. “Anh sẽ thật tuyệt”.

“Anh cũng nghĩ vậy”, anh nói trong sự hài lòng. “May mắn thay, Jenks là một gã đàn ông có tầm nhìn xa, và ông hiểu ngay lập tức. Craig đang quay. Hãy chờ đến lúc gặp anh ấy. Anh đã bảo em anh ta nhìn như một cậu lễ sinh. Nghĩ về việc anh ấy đóng vai Street khiến anh rùng mình”.

Cô nhìn lên anh. “Anh làm điều này vì em à?”

Anh vật lộn câu trả lời, rồi nom gần như bối rối. “Nó hầu hết là vì anh. Anh không từ bỏ việc đóng vai kẻ xấu, chẳng hề nghĩ về việc đó dù chỉ một phút, nhưng anh không thể xử lý Street. Bên cạnh đó, anh cần mở rộng. Anh không chỉ là xấu xa. Đây là lúc anh chấp nhận điều này. Và em, tình yêu của anh, không chỉ toàn tốt cả. Bằng chứng là một trong chúng ta hiện đang ở trong tù”.

“Nó tạo cho em cơ hội để nghĩ về một cuốn sách mới”.

“Điều gì xảy ra với cuốn cũ thế? Cuốn về quản lý khủng hoảng ấy?”

“Cuối cùng em cũng thấy rằng không phải tất cả mọi khủng hoảng đều thu xếp được”. Cô nhìn gian phòng bao quanh. “Chúng ta càng muốn giữ mình an toàn bao nhiêu, chúng ta càng không thể bảo vệ bản thân khỏi mọi thứ. Nếu chúng ta muốn nắm bắt cuộc đời, chúng ta cũng phải nắm lấy sự hỗn loạn”.

“Kết hôn với anh kể như một khởi đầu tốt”.

“Ngoại trừ sự hỗn loạn ấy có cách riêng tìm thấy chúng ta. Chúng ta không phải đi tìm nó”.

“Vẫn...”.

“Em không tưởng tượng nổi hôn nhân giữa chúng ta sẽ khó khăn đến thế nào”, cô nói. “Về lô gic không thôi là không thể. Cả hai chúng ta có sự nghiệp. Và chúng ta sống ở đâu đây?”

“Anh sẽ tìm ra mà không mất chút thời gian nào. Chúng ta có thể bắt đầu lên danh sách. Em vẫn nhớ cách làm đấy chứ? Và trong lúc em làm điều đó, anh sẽ quan tâm đến những việc thật quan trọng”.

“Việc nào?”

“Anh đang thiết kế căn bếp. Mọi thứ sẽ có tính nghệ thuật. Anh muốn bàn bếp thấp ở một đầu để bọn trẻ có thể nấu nướng được, dù chúng ta sẽ giữ lũ quỷ nhỏ em đang mang tránh xa dao. Một phòng ăn lớn với...”.

“Em không có bầu”.

”Anh khá là chắc em có đấy. Đó là trực giác đàn ông.

“Sao anh thay đổi ghê thế Ren? Điều gì xảy ra với anh vậy?”

“Em”. Anh tới ngồi cạnh cô trên giường, không chạm vào cô, chỉ nhìn sâu vào mắt cô. “Em dọa anh sợ đến chết, em biết đấy. Khi em như một cơn bão vào đời anh, em lộn nhào mọi thứ. Em đánh đổ mọi điều anh vẫn tin về bản thân và khiến anh nghĩ theo cách mới. Anh biết anh từng là ai, nhưng cuối cùng anh sẵn lòng tìm ra anh thực sự là ai. Sự hoài nghi cay độc đã đến lúc mệt mỏi rồi, Isabel, và em ...cho anh nghỉ ngơi”. Cái giường kêu cọt kẹt khi anh đứng phắt dậy, trở nên dữ dội không báo trước. “Và em đâu dám nói với anh em không yêu lại anh, bởi em vẫn là người tốt hơn anh, và anh dựa vào em để chăm sóc cho trái tim anh hơn là chăm sóc trái tim em”.

“Em hiểu”.

Anh bắt đầu bước. “Anh biết rằng kết hôn với anh sẽ là một đồng hồ hỗn độn. Hai sự nghiệp. Bọn trẻ. Những lịch trình đi lại mâu thuẫn nhau. Em sẽ phải giải quyết với những mưa phóng xạ từ báo chí mà anh cố hết sức tránh. Đó là thợ săn ảnh trốn trong bụi cây, những câu chuyện trên báo mỗi sáu tháng nói rằng anh đang đánh em hay em đang dùng ma túy. Anh sẽ có nhiều trường quay và phụ nữ tiếp tục đến với anh. Mỗi lúc anh đóng cảnh yêu đương với vài diễn viên nữ xinh đẹp, em sẽ cho anh mọi lý do chuyện đó không làm em phiền lòng, và rồi anh sẽ tìm thấy cái ống tay áo sơ mi ưa thích của anh bị cắt rời”. Anh vòng quanh cô và chỉ ngón tay về phía cô. “Nhưng người phụ nữ đứng trên bức tường đó chiều nay đủ mạnh để đối mặt với một đạo quân. Anh muốn nghe em nói với anh ngay lúc này rằng em không rời bỏ người phụ nữ trên đỉnh núi ấy”.

Cô gơ tay lên. “Được thôi. Tại sao không?”

“Tại sao không?”

“Tất nhiên rồi”.

Tay anh buông thõng xuống. “Thế thôi nhỉ? Anh đã bộc lộ hết trái tim mình. Anh yêu em vô cùng tới mức mất anh đây lẽ. Và tất cả những gì em đáp trả là ”Tại sao không”?

“Anh mong đợi gì đây? Em chắc phải đổ sụp trên anh chỉ bởi cuối cùng anh đã nhận thức ra mọi điều à?”

“Chẳng quá đáng khi hỏi ư?”

Lòng kiêu hãnh đi cùng sự hỗn loạn, và cô trao cho anh cái nhìn đàn áp.

Anh bắt đầu lại nhìn cô đắm đắm, mắt anh trở nên dữ dội hơn trong phút ấy. “Em nghĩ khi nào em sẵn sàng? Để đổ sụp trên anh”.

Cô chậm rãi để nghĩ về chuyện đó. Vụ bắt giữ cô là bài của anh. Cô biết điều đó ngay lập tức. Và bởi câu chuyện kỳ cục về việc cưới anh để ra khỏi tù, ngay cả một thằng ngốc cũng không tin được. Tuy vậy, những mảnh khõe xấu xa là một phần của những gì làm nên Ren Gage và cô muốn thay đổi anh nhiều thế nào chứ?

Không một chút nào, bởi sự tử tế căn bản đã ăn vào xương tủy anh. Anh hiểu cô theo cách không ai từng hiểu, theo cách cô cũng không hiểu chính mình. Và hướng dẫn viên nào tốt hơn cô có thể tìm thấy trong thế giới hỗn loạn này? Rồi có những thực tế không thể chối bỏ rằng tim cô tràn ngập tình yêu dành cho anh, dù nó không nói rằng cô quá hài lòng khi ngắm đôi mày cau lại lo lắng của anh. Cô thật là đồng hồ độn đầy mâu thuẫn. Và thật dễ chịu làm sao khi không phải vật lộn với nó nữa.

Cô vẫn phải trả đũa anh về vụ bắt giữ này, và cô quyết định làm mọi thứ rồi ren hơn. “Có lẽ em nên nói với anh mọi lý do em không yêu anh”.

Anh tái nhợt đi, và một cầu vồng hạnh phúc nhỏ xíu nhảy múa trong cô. Cô thật là một người kinh khủng.

“Em không yêu anh bởi anh đẹp trai, dù Chúa biết là em biết ơn vì điều đó”. Làn sóng nhẹ nhõm tràn qua gương mặt anh gần như làm cô tan ra, nhưng còn gì là vui khi mọi chuyện được xếp sắp quá nhanh thế chứ? “Em không yêu anh bởi anh giàu, bởi em cũng đã từng giàu, và nó vất vả hơn ta tưởng. Không, tiền của anh thực sự là một bước lùi. Em rõ ràng không yêu anh bởi anh là một người tình tuyệt vời. Anh tuyệt là bởi anh đã thực hành quá nhiều, và em không vui vì điều đó đâu. Rồi còn sự thực anh là nghệ sĩ nữa. Anh đang lừa dối mình nếu anh nghĩ em sẽ hợp lý hóa những cảnh yêu đương. Mỗi cảnh ấy sẽ làm em phát điên, và em sẽ trừng phạt anh”.

Oh, anh đang cười à? Cô cố nghĩ về chuyện gì khủng khiếp để lấy đi nụ cười trên gương mặt anh, nhưng những dòng lệ đã ngập mắt anh bắt đầu tràn lên mắt cô, nên cô dừng lại. “Hầu hết em yêu anh là bởi anh tử tế, và anh khiến em cảm thấy như em đang xâm chiếm thế giới vậy”.

“Anh biết em có thể mà”. Giọng anh khàn đi vì cảm xúc. “Và anh hứa sẽ cổ vũ em suốt thời gian em tiến hành”.

Họ nhìn nhau đắm đắm, nhưng cả hai muốn kéo dài khoảnh khắc đoán biết trước này, và không ai tiến lại gần hơn. “Anh nghĩ có thể đưa em ra tù không?” cô hỏi, giấu một nụ cười khi anh nhúc nhích và lại nhìn không thoải mái.

“Xem nào, chuyện là, anh mất nhiều thời gian để gọi các cú điện thoại hơn dự định. Và mọi thứ sẽ khép lại vào tối nay. Anh sợ em sẽ ở lại trong tù đến sáng đấy”.

“Chính xác. Chúng ta ở trong tù cho đến sáng”.

“Đó là một khả năng. Khả năng khác hơi thú vị hơn”. Họ vẫn chưa chạm vào nhau, nhưng cùng bước một bước tới gần hơn. Anh hạ giọng xuống và vỗ nhẹ vào cạnh mình. “Anh có chút hỏa lực đang ẩn giấu. Anh thú nhận đó là một cú bắn dài, nhưng chúng ta luôn có thể bắn theo cách của chúng ta”.

Cô cười và mở rộng vòng tay. “Người hùng của em”.

Trò chơi đã đủ dài, và họ không thể cưỡng lại nhau nữa. Họ đã cam kết làm mà.

“Em biết em là hơi thở sự sống của anh không?” Anh thì thầm vào môi cô. “Em biết anh yêu em nhiều tới mức nào không?”

Cô áp lòng bàn tay vào ngực anh và cảm thấy trái tim đang lỡ nhịp.

“Các diễn viên là những sinh vật tham lam”, anh nói. “Hãy nói với anh em sẽ yêu lại anh bao lâu”.

“Dễ thôi. Vĩnh viễn”

Khi anh cười với mắt cô, tất cả sự tử tế của anh bùng sáng lên. “Anh chắc thế là đủ dài”.

Họ hôn nhau sâu lắng và ngọt ngào. Anh luồn ngón tay vào tóc cô. Cô luồn tay vào giữa các khuy áo để chạm vào da anh. Họ lui lại chỉ đủ xa để nhìn vào mắt nhau. Mọi rào chắn giữa họ đã tan biến.

Cô ngả đầu vào anh. “Đây là chỗ âm nhạc nổi lên và phim kết thúc”

Anh ôm má cô và cười với mắt cô. “Em lầm rồi, em yêu. Bộ phim mới chỉ bắt đầu”.

Phần kết

Principessa (công chúa) hư hỏng đã thèm khát chú rể nghèo khó nhưng trung thực hàng tháng trời, nhưng cô chờ tới đêm tháng hai đông bão mới gọi anh tới phòng ngủ chính ở Biệt thự thiên thần. Cô mặc màu đỏ, màu ưa thích của cô. Chiếc váy khiếm nhã của cô tuột khỏi vai, để lộ vết xăm nhỏ xíu trên bờ ngực. Mái tóc vàng lộn xộn loăn xoăn trên đầu, đôi khuyên vàng lớn đung đưa trên tai và những móng chân màu mận óng ánh thò ra bên dưới gấu váy.

Anh mặc đơn giản hơn, phù hợp với hoàn cảnh của anh trong chiếc quần lao động ống túm nâu vàng và chiếc sơ mi trắng với hai tay rộng và dài. “Quý bà?”

Chất giọng trầm sâu khiến giác quan của cô quay cuồng, nhưng là principessa, cô biết nhiều hơn là chỉ biểu lộ sự yếu ớt trước kẻ hầu người hạ, nên cô hống hách bảo anh. “Anh đã tắm chưa? Tôi không thích mùi ngựa trong phòng ngủ”.

“Tôi đã tắm, thưa bà”.

“Tốt. Để tôi nhìn anh nào”.

Khi anh đứng yên, cô đi vòng quanh anh, gõ ngón trỏ vào cằm mình khi xem xét cơ thể cân đối của anh. Bất chấp tình trạng thấp kém, anh đứng một cách tự trọng dưới sự xem xét kỹ lưỡng của cô, điều khiến cô khuấy động hơn. Khi cô không thể chịu đựng hơn nữa, cô chạm vào ngực anh rồi cuộn tay quanh hông anh và bóp. “Cởi quần áo ra”.

“Tôi là người đàn ông đức hạnh, thưa bà”.

“Anh chỉ là một gã nông dân, còn tôi là principessa. Nếu anh không phục tùng, tôi sẽ đốt trụi cái làng này”.

“Bà sẽ đốt sạch cả làng chỉ để thỏa mãn ham muốn ma quỷ của mình ư?”

“Một chớp mắt nữa thôi”.

“À thế thì tôi nghĩ phải hy sinh thân mình rồi”.

“Đúng vậy”.

“Mặt khác...” Không báo trước, principessa hư hỏng thấy mình kết thúc trên giường với chiếc váy đỏ rực bị lột qua đầu.

“Này!”.

Chiếc quần ống túm rơi xuống sàn. “Bà không biết thôi, thưa bà, tôi không phải là chú rể nghèo trung thực đâu. Tôi là người chồng mất tích đã lâu của bà đang cải trang, trở lại đòi quyền của mình thôi”.

“Cởi ra”.

“Có những ngày tôi không trả tiền để là kẻ xấu đâu”.

Anh ở giữa hai chân cô, vuốt ve nhưng không xâm nhập. Khi cô nhấc tay lên, chiếc vòng vàng bản rộng khắc chữ Hỗn loạn tách khỏi chiếc kia tụt xuống từ cổ tay cô, chiếc đã nhấc cô nhớ hít thở, hai phần trong cuộc đời cô cuối cùng đã gắn vào nhau. “Xin hãy nhẹ nhàng”, cô nói.

“Bà phàn nàn à? Không đời nào”.

Cuối cùng họ ngừng nói và bắt đầu điều họ làm tốt nhất. Yêu nhau với những cái vuốt ve say đắm và những lời ngọt ngào, dịu dàng mang họ tới nơi bí mật chỉ có riêng họ. Khi họ kiệt sức, ôm ấp nhau trên chiếc giường lớn, chống lại cơn gió mùa đông đang vùi dập ngôi nhà cổ kính.

Cô đặt chân lên bắp chân anh. “Một ngày nào đó chúng ta phải bắt đầu cư xử như người trưởng thành thôi”.

“Chúng ta quá trưởng thành. Đặc biệt là em”.

Cô cười.

Họ yên lặng giây lát. Hải lòng. Những lời thì thầm của anh trôi tới má cô. “Em có biết anh yêu em nhiều đến thế nào không?”

“Ồ, có chứ”. Với sự chắc chắn hoàn toàn, cô ấn môi vào anh rồi lại ngã ra gối.

Anh vuốt ve làn da cô như vẫn không thể tin cô là của anh. “Em đang làm thế phải không?”

Cô nghe tiếng cười trong giọng anh, nhưng cô tiếp tục lời cầu nguyện. Chúng trở nên thiết yếu như hơi thở vậy. Quá nhiều lời tạ ơn.

Khi cầu nguyện xong, cô nhìn qua căn phòng được thắp sáng bằng ánh lửa lò sưởi tới mặt lò, nơi bức tượng Oscar vàng cho phim Night Kill đặt ở đó. Ren vẫn chưa bắt đầu thử thách những giới hạn của mình, và trừ phi cô đoán nhầm, ngày nào đó một bức tượng khác sẽ nằm liền kề với nó.

Cô cũng chưa kiểm tra hết những giới hạn của mình. Sống một cuộc đời không hoàn hảo là cuốn sách bán chạy dễ dàng- quá nhiều cho việc nghĩ những điều nhỏ nhặt- và Cuộc hôn nhân không hoàn hảo sẽ ra đời trong vài tháng tới. Nhà xuất bản của cô muốn cuốn Nuôi dạy con không hoàn hảo càng nhanh càng tốt, nhưng cuốn sách đó vẫn đang được soạn thảo và cô không có ý định hoàn thành nó ngay.

Nhờ mạng lưới tham chiếu tuyệt vời, cô vẫn giữ việc tư vấn ở mức nhỏ. Chỉ bởi cô tự hứa, cô chắc chắn có thời gian mỗi ngày để suy ngẫm, cầu nguyện và vui vẻ. Kết hôn với Lorenzo Gage lộn xộn nhưng thật đầy đủ. Hoàn toàn đầy đủ.

Anh trượt khỏi giường, lồm bồm nguyên rửa khi vào vai nhân vật hành động mềm mỏng. Ngày mai họ sẽ tham dự lễ ban thánh thể cho đứa con thứ hai của Giulia và Vittorio, cậu bé sinh sau chị cậu 14 tháng. Họ được chào mừng trở lại Tuscany. Cũng nhiều như yêu ngôi nhà ở Cali, nơi này luôn làm họ cảm nhận như một cuộc hành hương trở về cội nguồn. Vào mùa hè họ ở đây cả tháng cùng Harry, Tracy và lũ trẻ, bao gồm Annabelle, đứa thứ năm và cuối cùng, sinh vào ngày sau đám cưới của Ren và Isabel, đám cưới diễn ra trong vườn dưới cửa sổ phòng ngủ của họ.

Ren nhặt quần áo vứt vương vãi và bỏ vào trong hòm, nơi họ cất những loại trang phục thú vị cùng với vài đồ dùng sân khấu quý quái.

Tạ ơn Chúa vì đã ban tặng cho con người diễn viên này.

Anh thò vào tủ, kéo chiếc váy ngủ ra đưa cho cô. “Anh ghét đưa cho em cái này cũng nhiều như...”.

Cô trông qua đầu trong lúc anh xỏ chân vào cái quần pajama lụa xám. Rồi anh đi tới cửa, thở một tiếng dài chịu đựng và mở khóa.

“Em đã đọc kịch bản chưa?” Anh hỏi khi trượt vào dưới lớp chăn.

“Em đọc rồi”.

“Em biết anh sẽ không làm việc ấy chứ”.

“Em biết anh sẽ làm”.

“Chúa ơi, Isabel...”

“Anh không thể bỏ cuộc được”.

“Nhưng Chúa?”

“Em công nhận đây đúng là một sự mở rộng. Ông ấy sống độc thân và khuyên răn không bạo lực. Nhưng cả hai đều yêu trẻ”.

“Đặc biệt là con chúng ta”.

Cô cười. “Hai đứa sinh đôi đúng là quỷ sứ. Anh đúng thật đấy”.

“Chúng là lũ quỷ được luyện ngồi bô. Anh vẫn làm tròn phận sự của mình mà”

“Anh rất giỏi làm thế đấy”.

Anh làm cô im bằng một nụ hôn, cách giải quyết xung đột ưa thích của anh . Họ ôm nhau. Trong lúc gió vi vu thổi vào ống khói và màn gió đập lật phật, họ lại thì thầm những lời yêu đương.

Họ vừa bắt đầu lơ mơ thì cửa kêu cách một cái mở ra và hai ắp chân nhỏ xíu lao qua thảm, nhanh như lũ quỷ sống trong bóng tối. Ren giơ tay kéo những tên xâm lược vào hơi ấm của giường. Mẹ chúng ấp ủ chúng trong lòng. Trong vài giờ tiếp theo sự yên bình ngự trị trong Biệt thự thiên thần”.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/breathing-room>